

κρυα τῶν πεινασμένων, μαζεμένα τριγύρω εἰς τοὺς βραχιόνάς της καὶ τὸν λαμόν...

— "Ω! τί εὐγενὴς καρδία! ἐφώναζεν ὁ Χουσεὴν περισσότερο συγκεκινημένος ἀφ' ὅσον ἤθελε νὰ φανῇ.

— Εἶνε ὥρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐζούμ, μὲ περισσότεραν ζωηρότητα, ἀφοῦ εἶδε πόσον μεγάλην ἐντύπωσιν ἔκλυεν ἡ εὐγλωττία του εἰς τὸν διερμηνέα ἢ ψυχὴ της φαίνεται, θαρρεῖς, μέσα εἰς τὰ γαλανὰ καὶ καθάρια μάτια της. Τὰ μαυρὰ της μαλλιά φθάνουν ἴσα μὲ τὰ πόδιά της.

— Τί προῖκα θὰ πάρῃ; ἠρώτησεν ὁ Ἀμπᾶς, οὔτε λέξιν ἐννοῶν ἀπὸ ὅσα ἔλεγεν ὁ Οὐζούμ, ἐρώτησέ τον.

— Ἐξ ἑκατομμύρια τουρκικῶν λιρῶν, ἀπεκρίθη ὁ Χουσεὴν.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ πρέσβυς τρίτων τὰς χεῖράς του· ὁ ἀντιβασιλεὺς θὰ εὐχαριστηθῇ θὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του.

Ὁ διερμηνεὺς ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἄγριον βλέμμα τὸ ὅποιον εὐτυχῶς ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς δὲν εἶδε.

— Αἱ, καὶ τί λέγει ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς Σουλτάνας μας; ἠρώτησεν ὁ Οὐζούμ.

— Βλέπετε πῶς χαίρεται; μὲ μεγάλην χάρὰν θὰ την ὑποδεχθῇ ὁ ἀντιβασιλεὺς.

— Τώρα, πές μου καὶ σὺ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πλούτη τοῦ πρίγκιπος Μωχαμέτ, διαδόχου τοῦ αἰγυπτιακοῦ θρόνου.

— Ὁ Οὐζούμ πασᾶς ζητεῖ μερικὰς πληροφορίας εἰλικρινεῖς καὶ ἀληθεῖς περὶ τοῦ πρίγκιπος Μωχαμέτ, εἶπε πρὸς τὸν Ἀμπᾶ ὁ Χουσεὴν.

— "Ω! εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς, εἶνε, λέγουν, νέος παιδευμένος, ἐνάρετος, καλός, καὶ ὠραίος ὡς ἄγγελος, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ; πρέπει νὰ βάλω αὐτὸ τὸ ἀλλὰ εἰς τὴν μεταφράσιν μου; ἠρώτησεν ὁ διερμηνεὺς.

— "Οχι, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Εἰπέ ὅ,τι θέλεις, ἐγὼ δὲν τον γνωρίζω.

— Τὸ ξεύρω... ἐσκέφθη ὁ διερμηνεὺς. Καὶ μετέφρασεν ὡς ἔζησ ὅσα τῷ εἶπεν ὁ πρέσβυς:

— Ἐξοχώτατε, ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ δὲν ἀνετράφη ὅπως οἱ ἄλλοι πρίγκιπες τῆς Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου, εἰς τοὺς ὁποίους συγχωροῦν ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀμαθεῖς, ὀκνηροὶ καὶ ἀλαζόνες. Ἐπειδὴ ὅταν ἐγεννήθη ἦτο πολὺ ἀδύνατος, οἱ γονεῖς του τὸν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν τρφάν του, μίαν φελλάχαν, ἢ ὅποια τὸν εἶχεν ὡς υἱόν της. Ἐλαβε λοιπὸν μαθήματα ἀπὸ καθηγητὰς οἱ ὁποῖοι δὲν εἴξευραν ὅτι ἦτο πρίγκιψ καὶ τὸν μετεχειρίζοντο μὲ αὐστηρότητα καὶ τὸν ἔμαθαν πολλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα, διὰ νὰ κυβερνήσῃ μὲ φρόνησιν τὴν Αἰγύπτον...

— Εὐγε! τέτοιος σύζυγος ταιριάζει εἰς τὴν ὥριάν

μας Φατμᾶ. Ἐρώτησε τὸν Ἀμπᾶ, ἂν ἐκτὸς τῆς παιδείας του εἶνε καὶ ὠραίος.

— Ὁ Οὐζούμ πασᾶς, Ἐξοχώτατε, σὰς παρακαλεῖ νὰ του κάμετε τὴν εἰκόνα τοῦ πρίγκιπος Μωχαμέτ, εἶπεν ὁ διερμηνεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν αἰγύπτιον πρέσβυν.

— Τὴν εἰκόνα του! Ζωγράφος εἶμαι ἐγώ;

— Δὲν ἐννοεῖ αὐτό· ἐννοεῖ νὰ του εἰπῇτε ἂν εἶνε ὑψηλὸς ἢ κοντός, ξανθὸς ἢ μελαχροινός.

— Δὲν εἰσέω, δὲν τον εἶδα ποτέ μου. Θαρρῶ ὅμως πῶς εἶνε κοκκινομάλλης, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς τυχαίως.

— Ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ ἔχει τὸ ἀνάστημά μου, ἐξηκολούθησεν ὁ διερμηνεὺς ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Οὐζούμ, ἔχει τὸ χρώμά μου, τὰ μαλλιά μου. Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς λέγει ὅτι τοῦ ὁμοιάζω πάρα πολὺ...

— Τότε λοιπὸν εἶνε ὠραιότατος νέος. Τότον τὸ καλλίτερον ἢ ὠριότις δὲν βλάπτει ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τόσα προτερήματα. Δραγουμάνε Χουσεὴν, ἔκφρασε τὰ συγχαρητήρια μου εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα καὶ εἰπέ του νὰ με συνοδεύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σαλι-Παζάρ, ὅπου ἡτοιμάσθη δι' αὐτὸν μεγαλοπρεπὴς κατοικία.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ διερμηνεὺς πρὸς τὸν Ἀμπᾶ, ὁ Οὐζούμ πασᾶς εἶνε καταλαγευμένος ἀπὸ τὸν λόγον σας... λέγει ὅτι εἰσθε πολῦτιμος πρέσβυς.

— Ὁ ἀντιβασιλεὺς, εἰσέειρε νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ἀντιπροσώπους του, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς

Δ'

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀρίξεως τοῦ αἰγυπτίου πρέσβους μέγα γεῦμα ἐπρόκειτο νὰ γείνη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ λαίμαργος, δὲν ἔφαγε διόλου τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ νὰ τιμῇ τὴν καλλιτέρα τὰ φαγητὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μαγείρου.

Ὁ δὲ Χουσεὴν, ὁ διερμηνεὺς, ἔγεινεν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἄφαντος, μὲ τὴν ἀφορμὴν ὅτι τάχα ἐπήγγαινε μὲ τὸν Διλβᾶζ ἐφένδην νὰ ἐπισκευθῇ τὰ ὀχυρώματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ περίφημα ἐκεῖνα τείχη τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν κατέρωθσαν νὰ ὑπερασπίσουν τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Τούρκων.

Κύττα μὴν τύχη δὰ καὶ δὲν ἔλθης τὸ βράδυ, ἐφώναζεν ὁ πρέσβυς εἰς τὸν διερμηνέα του, βλέπων αὐτὸν ἑτοιμον νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου.

— Μεῖνατε ἡσυχος, ἐξοχώτατε, θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς πέντε καὶ τέταρτον. Καὶ οἱ δύο διερμηνεῖς ἀνεχώρησαν μὲ γοργὸν καλπασμὸν τῶν ἵππων των.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 88]

Ὁ κύριος Τελόριμος ὅταν ἤκουσε τὴν πρώτην ὁμιλίαν τοῦ διευθυντοῦ ἐφοδῆθη, ἀλλὰ ὅταν ἔπειτα εἶπεν ὅτι δὲν εἶνε δεκτὸς χωρὶς νὰ πληρώσῃ, τότε ἔλαβε θάρρος ὁ κύριος Τελόριμος καὶ ἠυχάριστησε μέσα του τὸν Γεώργιον Μοντανῆν τὸν ἀξιόλογον ἐκεῖνον νέον, ὁ ὁποῖος τὸν εὐχόλυνε νὰ σώσῃ τὸν Μάριον.

— Πραγματικῶς, κύριε διευθυντά, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσωμεν τὸν μαθητὴν αὐτὸν ὅπως πολὺ ὀρθῶς εἶπατε. Ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει τώρα πλέον καμμία δυσκολία.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε;

— Ὁὐλὼ νὰ εἰπῶ ὅτι ἀναλαμβάνει κάποιος νὰ κάμῃ ὅλα τὰ ἔξωδ.

— Καὶ ποῖος εἶν' αὐτός, ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς μὲ ἀπορίαν.

— Ὁ κηδεμὼν τοῦ Γεωργίου Μοντανῆ.

— Εἰσθε βέβαιος;

— Εἶδα τὸ γράμμα.

— Ἀ! τότε λοιπὸν ἀλλάζει! εἶπεν ὁ διευθυντὴς καταπραϋνόμενος. Ἐὰν ὁ Μάριος Καπάνης εἶνε τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου, δὲν ἀξίζει βέβαια νὰ τον ἀποβάλλωμεν διὰ τὴν ἀταξίαν του, θὰ εἶνε πάρα πολὺ αὐστηρὰ ἢ τιμωρὶα. Ἀλλ' ὅμως ὁ κύριος ὑποδιευθυντὴς τον ἔστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἔδωκε καὶ ἐγὼ διαταγὴν νὰ τον ἀφήσουν μέσα. Αὐτὸς ὁ πειρασμὸς ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως καὶ ἡ μοναξιά θὰ του μετριάσῃ ὀλίγον τὴν μεγάλην του ζωηρότητα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τον ὠφελήσῃ ἡ φυλακή.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ κύριος Τελόριμος ἡτοιμάζετο νὰ ἀποσυρθῇ, ὁ διευθυντὴς εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Παραγγείλατε νὰ του φορέσουν τὴν στολὴν τοῦ Λυκείου, διότι ἴσα ἴσα ἡ ἐνδυμασία του, καθὼς φαίνεται, ἔγινεν ἀφορμὴ ὅλης τῆς ταραχῆς αὐτῆς.

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἐχαίρεισε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ. Ἠσθάνετο ὅτι ἡ καρδιά του εἶχεν ἐλαφρωθῇ ἀπὸ μέγα βάρος. Τώρα πλέον ὁ Μάριος Καπάνης ἦτο πλέον τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου, καὶ δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε. Τί χαρά!

Ζ'

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΠΑΝΗΣ ΕΝ ΤΗ ΦΥΛΑΚῃ

Ὁ μικρὸς μας φίλος ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν εἶδε καθόλου εὐχάριστα ὄνειρα μέσα εἰς τὴν φυλακὴν. Εἶδε μάλιστα εἰς τὸ ὄνειρόν του τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καταλυπημένους καὶ τοὺς δύο.

Ὅταν εἶχον μάθῃ ὅτι τοῦ ἔκλειψαν τοῦ Μαρίου τὰ χρήματά του, δὲν εἰξέυρετε πόσον ἐλυπήθησαν. Ἀλλὰ ἔπειτα πάλιν ἐπαρηγορήθησαν ὀλίγον, ὅταν τοὺς ἔγραψεν ὁ κύριος Τελόριμος ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς νὰ εὐρεθῇ καμμία ὑποτροφία διὰ τὸν υἱόν των. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔπαιρνε τέλος, ἤρχισαν πάλιν νὰ ἀνησυχοῦν. Ἐκτὸς τούτου ἔμαθον (τὸ εἶδε δηλαδὴ εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ὁ Μάριος) ὅτι ὁ υἱὸς των ἔκαμεν ἀταξίας καὶ ὅτι τώρα ἦτο εἰς τὴν φυλακὴν. Τόσον πολὺ ἠσθάνθη ὁ Μάριος τὴν λύπην τῶν γονέων του, ὥστε ἔκλαυσε μέσα εἰς τὸν ὕπνον του καὶ ἐξύπνησε.

Ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὴν δεινὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο. Μέσα εἰς τὴν φυλακὴν! Ξεύρετε τί θὰ εἰπῇ νὰ εἶνε κανεὶς φυλακισμένος!

Καὶ τί φυλακὴ ἦτο! φυλακὴ ἀθλία καὶ σκοτεινὴ! καὶ εἰς αὐτὴν ἐξημερώθη ὁ κακόμοιρος!

Ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, εἶδε κατὰ γῆς τὸν κοῦκλόν του καὶ κοντὰ εἰς τὸν κοῦκλόν του ἓνα μικρὸν ποντικόν. Παρέκει εἶδεν ἀνοικτὸν τὸ λεξικόν του, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ λεξικόν εἶδεν ἓνα μικρὸν ποντικὸν ὁ ὁποῖος ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τὰ γράμματα ὡς νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ.

— Νὰ καὶ ἓνας ἐπιμελὴς ποντικός! Διαδύκει τὸ μάθημά του! εἶπεν ὁ Μάριος καὶ εἶχεν ἀκόμη ἡμίλειστα τὰ βλέφαρά του ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ἐπειτὰ του ἐφάνη ὅτι ἤρχοντο καὶ ἄλλοι ποντικαί, πληθὺς, καὶ ἔχωνον τὸ προσωπάκι των ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου σὰν νὰ ἤθελαν νὰ μελετήσουν.

— Ὡπ! ἐφώναζεν ὁ Μάριος καὶ ἔδωκε μίαν καὶ εὐρέθη ὀρθός.

Ὁ κρότος τὸν ὅποιον ἔκαμεν ὁ Μάριος, ὅταν ἔδωκε μίαν καὶ ἐσηκώθη ὀρθός, ἐτρόμαξε τὸν μικρὸν ποντικόν, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ λεξικόν καὶ ἐννοεῖτε δὲν ἐδιάβαζεν, ἀλλὰ ἐρροχάνιζε τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα του ἐφάνοντο πολὺ νόστιμα. Εὐθὺς λοιπὸν τὸ ποντικαί ἔγινεν ἀστραπή καὶ ἐχώθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ δωμάτιόν του ἦτο μίαν τρύπα εἰς τὸν τοῖχον.

Ὁ Μάριος ἦτο ἄνω κάτω ἐνεκα τοῦ λυπηροῦ ὁνείρου τὸ ἑσπῶν εἶδε.

— Δὲν πρέπει νὰ το μάθουν οἱ γονεῖς μου ὅτι εἶμαι φυλακὴ!

Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμῃ ὥστε νὰ μὴ το μάθουν;

Ἐσκέφθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κύριον Τελόριμον καὶ νὰ τον παρακαλέσῃ νὰ μὴ το μηνύσῃ εἰς τοὺς

γονεῖς του. Ἀλλὰ πῶς νὰ στείλῃ τὸ γράμμα πρὸς τὸν κύριον Τελόριμον;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτριξε τὸ κλειδίον εἰς τὴν κλειδαριάν, ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ Μάρκος φέρων νερόν διὰ νὰ νιθῇ ὁ Μάριος.

— Ἀχ! ἄχ! κύριε Μάριε, ἀνεφώνησεν ὁ Μάρκος μὲ λυπηρὰν φωνήν, ἄχ! κύριε Μάριε, φυλακή! Δὲν πάει καλά! Καὶ ἂν το μάθουν ἐκεῖ πέρα πόσον θὰ λυπηθοῦν!

— Ἐκεῖ πέρα; εἶπεν ὁ Μάριος ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόησε τί θέλει νὰ εἰπῇ ὁ Μάρκος. Ποῦ ἐκεῖ πέρα;

— Νά, ἐκεῖ πέρα, εἰς τὴν πατρίδα!

Παρευθὺς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μαρρίου ἐγένεσαν δάκρυα, διότι ἐνθυμήθη τί λύπην θὰ αἰσθανθοῦν οἱ γονεῖς του ἂν μάθουν ὅτι ὁ υἱὸς των ἦτο φυλακισμένος!

— Νὰ μὴ το μάθουν, καί μένε Μάρκο!

— Μα βέβαια, νὰ μὴ το μάθουν ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Μάρκος καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του συλλογισμένος.

— Ἀκουσε, Μάρκο, σύ θὰ με σώσης!

— Ἐγὼ νὰ σας σώσω, κύριε Μάριε! Καὶ πῶς γίνεται νὰ σας σώσω ἐγώ!

— Νὰ σου δώσω ἓνα γράμμα νὰ το πᾶς εἰς τὸν κύριον ἐπιμελητὴν.

— ὦ! κύριε Μάριε, μοῦ εἶνε ἀπηγορευμένον. Καλέ, τί λέτε; νὰ μου δώσετε ἓνα γράμμα νὰ το πάγω εἰς τὸν κύριον ἐπιμελητὴν! θέλετε νὰ γίνετε

αἰτία νὰ χάσω τὴν θέσιν μου; Καὶ πῶς νὰ ζήσω, ἂν με διώξουν ἀπὸ τοῦ μέσα;

Ὁ Μάριος δὲν εἶχε τί νὰ εἴπῃ· διότι ἔδλεπεν ὅτι ὁ Μάρκος εἶχε δίκαιον. Ἐμεινε λοιπὸν συλλογισμένος καὶ καταλυπημένος, τόσο λυπημένος, ὥστε ὁ Μάρκος τὸν ἐλυπήθη καὶ εἶπε:

— Τρῶλ' ἀχιστον ἂν ἦτο νὰ το δώσω τὸ γράμμα ὅχι εἰς τὸν κύριον ἐπιμελητὴν, ἀλλὰ εἰς κανένα ἄλλον!

— Ἀλήθεια!... Τὸ δίδεις, ἂν εἶνε εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους μου... εἰς κανένα μαθητήν;..

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! τὸ δίνω καὶ το παραδίνω. Ἀφ' οὗ μάλιστα σὰς βλέπω τόσο λυπημένον, κύριε Μάριε. Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ ἓνα πράγμα, νὰ μου ὑποσχεθῇτε ὅτι ὁ φίλος σας δὲν θὰ με μαρτυρήσῃ...

— Μάλιστα, μάλιστα, Μάρκο μου, σοῦ ὑπόσχομαι. Μὴ σε μέλη, Μάρκο μου, σοῦ ὑπόσχομαι...

Καὶ εὐθὺς ἐκάθισε καὶ ἔγραψε γρήγορα γρήγορα:

« Φίλοι
« Ἐνας ἀπὸ
σὰς νὰ τρέξῃ

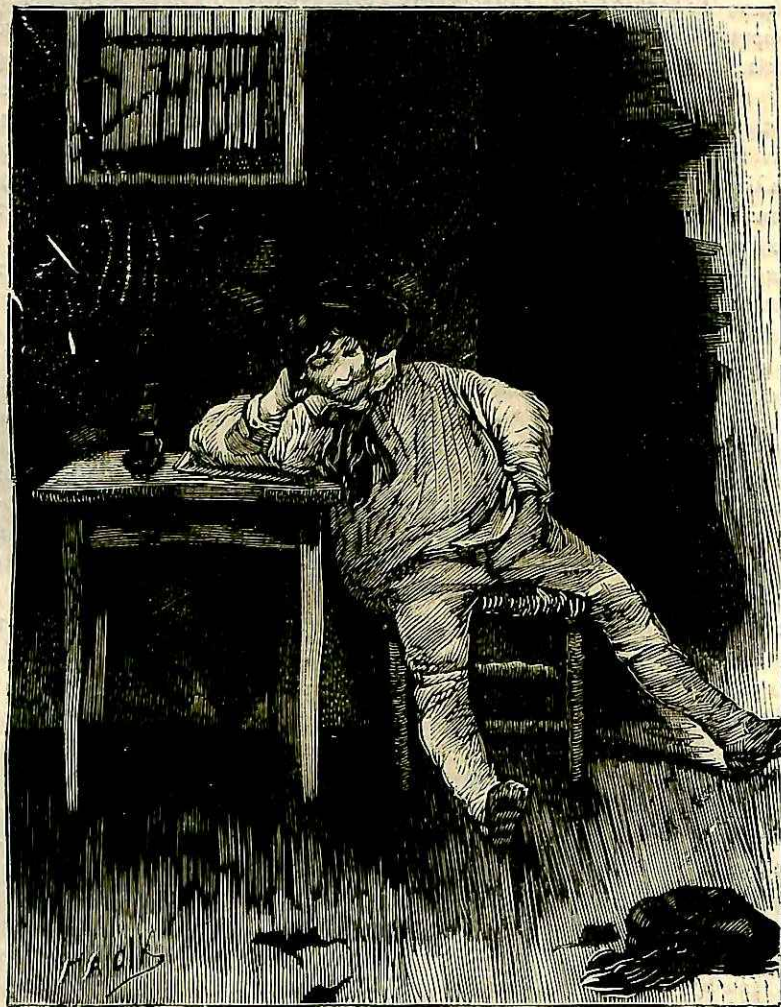
εὐθὺς εἰς τὸν κύριον Τελόριμον καὶ νὰ τον παρακαλέσῃ νὰ μὴ γράψῃ εἰς τοὺς γονεῖς μου τί μου συνέβη. »

Ἐπειτα ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τοῦ εἶπεν ὁ Μάρκος εἰς τὴν ἀρχήν:

« Ἄν το μάθουν ἐκεῖ πέρα πόσον θὰ λυπηθοῦν! »

Ἐδίπλωσε τὸ χαρτίον καὶ ἔγραψε τὴν ἐπιγραφὴν!

« Πρὸς τὸν Μοντανῆν ἢ τὸν Σαϊζάνην ἢ τὸν Δουμποδάνον. »

ΕΣΚΕΦΘΗ ΝΑ ΓΡΑΨῃ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΤΕΛΟΡΙΜΟΝ (Σελ. 103).

— Νά, Μάρκο μου, λάβε το καὶ τρέχα! Καὶ μὴ σε μέλη, ψυχὴ δὲν θὰ το μάθῃ.

Ὁ Μάρκος ἐπῆρε τὸ γράμμα, ἐχαίρεισε τὸν Μάριον, ἐξῆλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐκλείδωσε τὴν φυλακὴν, ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἴσα ἴσα οἱ μαθηταὶ εἶχον τὸ πρῶτον διὰ λείμμα τῶν ὀκτώ.

Ἐτριγύριζεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκύτταζε καλὰ καλὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἓνα ἐκ τῶν τριῶν φίλων, καὶ ἔλεγε μέσα του ὅτι αὐτὸ ὅπου ἔκαμνε ἦτο παρακοή, διότι ὁ κανονισμὸς τοῦ Λυκείου ἔλεγεν ὅτι οἱ ὑπηρέται δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ὀμιλίαν μὲ τοὺς μαθητάς· ἀλλὰ ὁ Μάρκος ἦτο νέος ἀξιόλογος καὶ ἐλυπεῖτο πολὺ τὸν μικρὸν συμπολίτην του, τὸν καίμενον τὸν Μάριον.

— Ἀς εἶνε, ἔλεγε μέσα του, γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Μαρρίου ἂς με τιμωρήσουν, ἀφ' οὗ τὸ κάμνει διὰ νὰ μὴ μάθουν οἱ γονεῖς του πῶς εἶνε φυλακὴ καὶ λυπηθοῦν οἱ καίμενοι!

Ἐκεῖ που ἐτριγύριζε νὰ σου καὶ βλέπει τὸν μικρὸν Σαϊζάνην. Ἐπῆγε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἐν ᾧ διέβαινε πολὺ πλησίον του, τοῦ ἔδραλε μὲ τρόπον εἰς τὴν χεῖρα τὸ γράμμα.

Ὁ Σαϊζάνης ὁ ὁποῖος πάντοτε πρὶν κάμῃ τι ἐσκέπτετο πρῶτα, ἐνόησεν εὐθὺς πόθεν ἤρχετο τὸ γράμμα. Καὶ βέβαια, τὴν ὑπηρεσίαν τῆς φυλακῆς τὴν ἔκαμνε ὁ Μάρκος, θὰ ἤρχετο λοιπὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὁ Μάρκος καὶ τὸ γράμμα ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο τοῦ φυλακισμένου Μαρρίου.

Ὁ Σαϊζάνης ἐπῆγεν εἰς τόπον παράμερον καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου του. Ἐπειτα εὐθὺς ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τοὺς δύο ἄλλους φίλους νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ γράμματος. Καὶ τὸν μὲν Δουμποδάνον εὐκόλως εὗρεν, ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς δὲν ἐφαίνετο πουθενά· ὡς φαίνεται θὰ εἶχε μάθημα μὲ τὸν προγυμναστήν του.

Ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος ὠμίλησαν ὀλίγην ὥραν μυστικά. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον φιλονικίαν καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ συμφωνήσωσιν, ἀλλὰ ἔπειτα ἐσυμφώνησαν καὶ μὲ πολλὴν βίαν ἀνέβησαν καὶ οἱ δύο τὴν κλίμακα ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Σαϊζάνης ὠμίλησε πρὸς τὸν κύριον

Τελόριμον μὲ τόσην χάριν καὶ εὐγλωττίαν, ὥστε ὁ κύριος Τελόριμος ἠγχαριστήθη διότι ἔδλεπε πόσον στερεὰ ἦτο ἡ φιλίαν τῶν καλῶν ἐκείνων παιδιῶν. Ἐμειδίασε λοιπὸν καὶ τα ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν θὰ φανερῶσιν τὸ παραμικρὸν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Μαρρίου.

Τότε ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης ἀντήλλαξαν βλέμμα καὶ εὐθὺς ὁ μικρὸς Σαϊζάνης ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον, καὶ ἀπὸ μέρους του καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ Δουμποδάνου ἔκαμνε τὴν αὐτὴν πρότασιν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ χθὲς ἐσπέρας καὶ ὁ Μοντανῆς, ὡς ἐνθυμεῖτο. Ἐβεβαίωσαν τὸν κύριον Τελόριμον ὅτι αἱ οἰκογένειαι των δὲν θὰ ἀρνηθοῦν νὰ καταβάλουν τὰ ἐξοδα διὰ νὰ σπουδάσῃ ὁ Μάριος Καπάνης.

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς αὐτὴν τὴν φορὰν συνεκινήθη πάρα πολὺ, καὶ τοὺς ἠγχαρίστησε διὰ τὴν καλὴν των ἀπόφασιν καὶ τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι ὁ μικρὸς φίλος των θὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου. Ἀλλὰ δὲν τοῦς εἶπε τὸ μυστικὸν τοῦ Μοντανῆ.

Οἱ δύο φίλοι ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ὁ μικρὸς φίλος των θὰ μείνῃ μαζί των, κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν. Ἀλλὰ ἔπρεπεν ὅμως καὶ νὰ ἀναγγεῖλωσιν εἰς τὸν φυλακισμένον Μάριον τὴν καλὴν ταύτην εἰδήσιν.

Εὐρῆκαν λοιπὸν πάλιν τὸν Μάρκον ὁ ὁποῖος ἐδέχθη νὰ γίνῃ γραμματεὺς τοῦ Μαρρίου.

Νὰ φέρῃ εἰς τὸν Μάριον ἓν γραμματάκι τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Δουμποδάνος μὲ τὸ μολυβοκόνδυλόν του.

Τὸ γραμματάκι ἔλεγε:

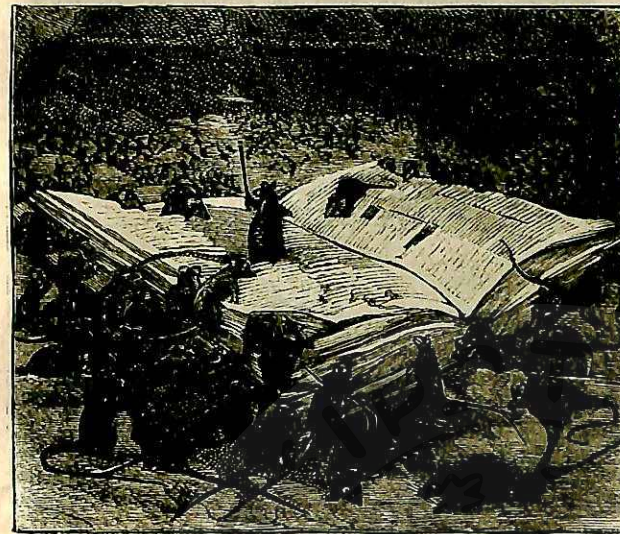
« Μείνε ἡσυχος. Ὅλα καλά! »

Ὁλίγην ὥραν πρὶν σημάνῃ ὁ κώδων τῆς εἰσόδου εἰς τὰς τάξεις, οἱ δύο φίλοι εἶδον τὸν Μοντανῆν ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ μίαν τάξιν ὅπου ἔκαμνε μάθημα μὲ τὸν προγυμναστήν του.

Ἐτρεῖξαν εὐθὺς πλησίον του καὶ τοῦ διηγήθησαν ὅλα τὰ διατρέξαντα.

— Εὐρεῖς καὶ ἐν ἄλλο, Μοντανῆ; εἶπε μετὰ χαρᾶς ὁ Δουμποδάνος. Ὁ Καπάνης θὰ μείνῃ μαζί μας. Κάποιος τοῦ κάμνει τὰ ἐξοδα.

— Κάποιος; ἐπιθύρουν ὁ Σαϊζάνης καὶ πῶς εἶνε ἄρά γε αὐτὸς ὁ κάποιος; Καὶ ἐν ᾧ ἔλεγε τοῦτο ἐκύτταζε καλὰ καλὰ τὸν Μοντανῆν εἰς τὰ

ἩΡΧΟΝΤΟ ΚΑΙ ἈΛΛΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΠΛΗΘΟΣ (Σελ. 103).

μάτια, ως να έμάντευε ότι αυτός είχε ο κάποιος. 'Αλλά ο Μοντανής άτάραχος δέν είπεν άλλο τίποτε, παρὰ ότι χαίρει πολύ διότι έμαθε την εύχαριστον ταύτην είδησιν.

Ο Μάρκος, ο λαμπρός εκείνος νέος, έπήγεν εις την φυλακήν και έδωκε τὸ γραμματάκι εις τὸν Μάριον Καπάνην. Τὸ ανέγνωσεν ὁ Μάριος καὶ εὐθὺς έπαρηγορήθη καὶ έκάθισε νὰ γράψῃ τὴν τιμωρίαν του. Καὶ δέν έσήκωσε τὸ κεφάλι του ἔως ὅτου τὴν έγγραφεν ὅλην, παρὰ μόνον ὅταν του ἔφερον ὁ Μάρκος νὰ φάγῃ. Έφαγε γρήγορα γρήγορα καὶ πάλιν έκάθισε καὶ έγγραφε.

Μετὰ μεσημβρίαν κατὰ τὰς τέσσαρας, τὸ κλειδὸν ἔτριξεν εις τὴν κλειδαριάν· ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ έμβαίνει ἐκεῖνος ὁ νέος ὁ ὁποῖος χθὲς εἶχε φυλακίσῃ τὸν Μάριον.

— Κύριε Καπάνη, τοῦ εἶπε, εἶθε ἔλαθερός· σὰς περιμένει ὁ κύριος ἐπιμελητής.

Ο Μάριος εὐνόαζεν εὐθὺς τὰ πράγματά του τὰ χαρτιά του καὶ τὰ βιβλία του καὶ ἡκολούθησε τὴν ὁδηγόν του, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησεν εις τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ.

Η'

ΠΩΣ ΕΠΑΙΞΑΝ ΤΟΝ ΜΑΡΙΟΝ ΚΑΠΑΝΗΝ "ΚΟΡΩΝΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ"

Ο κύριος ἐπιμελητής ἀφ' οὗ ἔκαμε διαφόρους παρατηρήσεις εις τὸν Μάριον Καπάνην καὶ τοῦ ὑπέδειξε πόσον ἄτοπος ἦτο ἡ διαγωγή του, τὸν συνεβούλευσεν ὡς πατὴρ νὰ προσέχῃ εις τὸ μέλλον, καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ διευθυντής τοῦ Λυκείου ἐπέισθη νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀποφυλακίσωσι.

— Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρης ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ εις τὸ ἐξῆς θὰ εἶσαι τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου.

— Ἀχ! κύριε ἐπιμελητά· πόσον εἶσθε καλός! ἀνεφώνησε μετὰ πολλῆς συγκινήσεως ὁ Μάριος Καπάνης.

— Πρόσεχε, λογιώτατε, νὰ εύχαριστήσῃς ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν τὴν πρόδόν σου. Καὶ τοῦτο θὰ το κατορθώσῃς διὰ μόνῃς τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

ΤΟΥ ΕΒΑΛΕ ΜΕ ΤΡΟΠΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

— Ω! μάλιστα, κύριε ἐπιμελητά, θὰ ἰδῇτε ὅτι θὰ μείνουν εύχαριστημένοι, σὰς το ὑπόσχομαι! ἀνεφώνησεν ὁ Καπάνης με πεποιθήσιν.

Ο κύριος ἐπιμελητής ἐμειδίσας διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν μετὰ τὸν ὁποῖον εἶπε τὰς τελευταίας λέξεις ὁ Μάριος.

— Τώρα, λογιώτατε, θὰ σε ὁδηγήσουν εις τὴν ἱματιοθήκην νὰ σου δώσουν τὴν στολὴν σου.

Καὶ τῷ ὄντι αὐτὸς ὁ νέος ὁ ὁποῖος ἀπεφυλάκισε τὸν Μάριον, τὸν ὠδήγησεν εις ἓν δωμάτιον μεγάλου ὅπου ἦσαν κρεμασμένοι πολλοὶ στολὰι καὶ ἄλλα ἐνδύματα. Μία γραῖα, ἡ κυρά Μαρία, ἡ ὁποία ἦτο πολλὰ ἔτη οἰκονόμος τοῦ Λυκείου, τοῦ ἔδωκεν ἀμπέχονον, περισκελίδα, περιστήθιον καὶ πηλήκιον. Ἀμπέχονον λέγουσιν Ἑλληνικῶς τὸ σουρτουκόν, περισκελίδα τὸ πανταλόνι, περιστήθιον τὸ γελέκον καὶ πηλήκιον τὸ κασκέττον.

Ἀλλὰ διὰ νὰ φορέσῃ τὴν στολὴν, ἔπρεπε νὰ κόψῃ πρῶτα τὴν κόμην του, δηλαδὴ τὰ μαλλιά του, τὰ ὁποῖα ἔφθανον ἔως τοὺς ὤμους του καὶ ἦσαν βοστρυχωτά. Ἦλθε λοιπὸν ὁ κουρεὺς καὶ μετὰ τὸ φαλιδιὸν του ἔκούρευσεν τὸν Μάριον σύμφωνα μετὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ Λυκείου.

Ἀφ' οὗ ἔκουρεύθη ἐφόρεσε τὴν στολὴν του, ἔβαλε καὶ τὸ πηλήκιόν του στραβά στραβά ὅπως εἶχε πρῶτα τὸν κοῦκλόν τῆς τάξεως του καμαρωμένους καὶ εἰσῆλθεν εις τὴν τάξιν καὶ μετὰ βήμα στρατιωτικόν.

Οἱ μαθηταὶ εὐθὺς ἐσήκωσαν τὴν κεφαλὴν των καὶ εἶπον μέσα των:

— Καινούργιος μαθητὴς!

Ἀλλὰ εὐθὺς τὸν ἐγνώρισαν ὅτι ἦτο ὁ συμμαθητὴς των, ὁ Μάριος Καπάνης.

Τὴν ὥραν ὅπου ἤθελε νὰ καθίσῃ εις τὴν θέσιν του, ἐγύρισε καὶ ἔρριψε μίαν ματιὰν φιλικὴν εις τὸν Σαϊζάνην καὶ τὸν Δουμποδάνον, ὅχι ὁμῶς καὶ εις τοὺς ξένους. Ἀλλὰ καὶ αὐτοί, καὶ πρῶτος πρῶτος ὁ Γρηγόρης, εἶχον τιμωρηθῇ αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ

κυρίου διευθυντοῦ, καὶ δέν εἶχον πλέον ὄρεξιν νὰ φάγουν καὶ ἄλλην τιμωρίαν.

Αἱ συμβουλαὶ τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ δέν ἐπῆγαν χαμέναι· διότι ὁ Μάριος ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγινεν εὐτακτότερος, ἐπιμελεστέρος, καὶ ὅλος τοῦ ὁνοῦ ἦτο πλέον εις τὴν μελέτην, πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ τοὺς συμμαθητάς του, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀρχίσῃ τὰ μαθήματα πολὺ πρωτότερα ἀπὸ αὐτόν. Δέν ἐσήκωνε κεφάλι ἀπὸ τὰ βιβλία του, καὶ νὰ ἰδῇτε εις τρεῖς μῆνας ἔγινεν ὁ πρῶτος μαθητὴς τῆς τάξεώς του. Τί δέν κάμνει ἡ ἐπιμέλεια!

Ἐπλησίαζε τὸ νέον ἔτος. Εἰς ὅλον τὸ σχολεῖον δέν ἐγίνετο ἄλλη ὁμιλία παρὰ διὰ τὰ ἁγιοδασυλεύματα. Ο Μάριος ἤκουε τοὺς συμμαθητάς του, οἱ ὁποῖοι συνωμύλουν καὶ ἔλεγον τί δῶρα ἤλπιζον νὰ λάβουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των, ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς οἰκογενείας των, τοὺς ἤκουε καὶ ἠσθάνετο μεγάλην λύπην. "Οχι, ὅτι ἐζήλευεν ὅχι, διότι δέν ἦτο παιδίον φθονερὸν ὁ Μάριος, ἀλλὰ ἐνθυμεῖτο τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς γονεῖς του, ἐνθυμεῖτο τὰ ἁγιοδασυλεύματα τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ πέρυσιν ὅταν ἦτο πλησίον τῶν γονέων του, τοὺς ὁποῖους ἠγάπα, ὅπως ἔχει χρέος νὰ ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του κάθε κληρὸν παιδίον.

Καὶ ὡς νὰ μῆτον ἐφθάνεν αὐτὴ ἡ λύπη, προσετέθη καὶ ἄλλη, ἡ ἐξῆς.

Ο Μοντανής, ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος εἶχον κρυφὰς ὁμιλίας μεταξύ των καὶ ὅταν ὁ Μάριος ἐπλησίαζε, διέκοπτον τὴν ὁμιλίαν, καὶ ὅταν ἀπεμακρύνετο ἤρχιζον πάλιν. Τοῦτο διήρκεσε πολλὰς ἡμέρας, καὶ ὁ τάλας ὁ Μάριος δέν εἴξευρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ διατὶ οἱ φίλοι του ἐφέροντο πρὸς αὐτὸν μετὰ τὴν ψυχρότητα. Τί μυστικὰ εἶχον, καὶ δέν ἤθελον νὰ τα ἀκούσῃ καὶ ὁ Μάριος;

— Ὡς φαίνεται θὰ σχεδιάζουν πῶς νὰ περάσουν τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους καὶ τί δῶρα θὰ λάβουν. Ἀλλὰ διατὶ δέν με θέλουν καὶ ἐμὲ εις τὴν συντρο-

φίαν των! ἔλεγε μέσα τοῦ ὁ καίμενος ὁ Μάριος, ἴσως τὸ κάμνουν διὰ νὰ μὴ ἀκούσω τὰ χαρποῖα σχέδιά των καὶ λυπηθῶ, ἐγὼ ὁ ὁποῖος δέν ἔχω τὰ μέσα ὅπως αὐτοί, ποὺ ἔχουν γονεῖς πλουσίους!

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο καὶ ἐλυπεῖτο κατάκαρδα. Ἡ λύπη τὸν ἔκαμε σκυθρωπὸν, καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς τρεῖς φίλους του, φοβούμενος μήπως τοὺς ἐνοχλήῃ ἡ παρουσία του. Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους συνέβη κατὰ τι, τὸ ὁποῖον ἠξίωσε τὴν λύπην τοῦ Μαρῖου εις μέγιστον βαθμόν. Ἐλαβε ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς του ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ πρη-

γορήσῃ τὸν ἀγαπητόν της Μάριον. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ γραφόμενα τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἡ ταλαίπωρος μήτηρ εἶχε καὶ αὐτὴ ἀνάγκην παρηγορίας. Πόσα δάκρυα θὰ ἔχυσεν ἡ δυστυχὴς ἐν ᾧ ἔγραφε τὴν ἐπιστολήν! Καὶ τῷ ὄντι ὁ Μάριος παρετήρησεν ἵχνη δακρύων ἐπάνω εις τὸ χαρτίον.

Τότε σὰς ἤθελα νὰ ἐδλέπατε τὸν Μάριον!

Ἡ καρδιά του ἐσπαράχθη, εἰ ἐφθαλμοὶ τοῦ ἐγίναν κατκλόνκιναι καὶ δάκρυα θερμὰ ἔσταξαν ἐπάνω εις τὴν ἐπιστολήν τῆς μητρὸς του πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ.

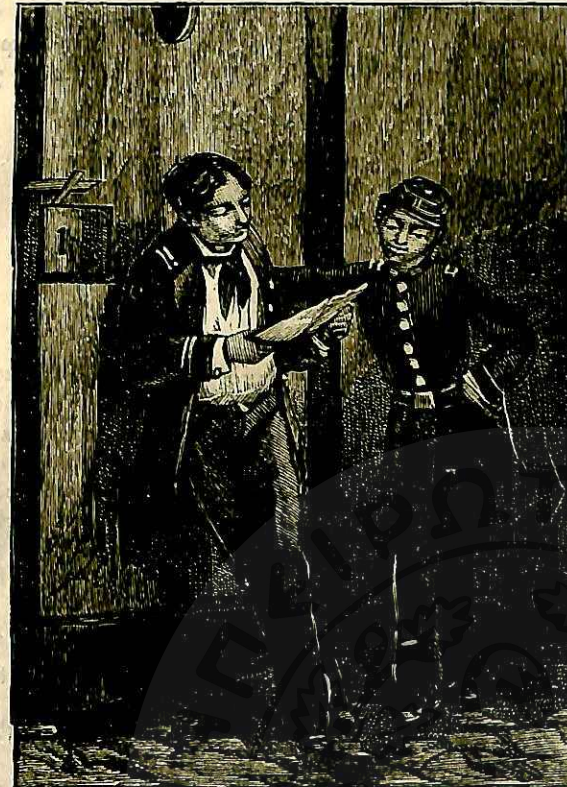
Ἐπειδὴ ἦτο εις τὸ σπουδαστῆριον, διὰ νὰ μὴ τὸν ἴδουν οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ὅτι κλαίει, ἔκαμε τάχα ὅτι γράφει τὴν ἐξηγήσιν του· ἀλλὰ ἡ γραφὴς τοῦ ἔμενεν ἀκίνητος. Μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του ἐστήριξε τὴν κεφα-

λήν του καὶ ἐσκόιαζε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ μὴ φαίνωνται ὅτι ἦσαν δακρυσμένοι.

Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν ἤθελε νὰ κρυφθῇ, δέν το κατορθώσεν ὁμῶς, διότι τὸν ἔδλεπεν ὁ Σαϊζάνης καὶ ἔκαμε νεῦμα εις τὸν Δουμποδάνον. Σαϊζάνης καὶ Δουμποδάνος ἐκύτταζαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ συνενοήθησαν. Τίς εἰξεύρει τί νὰ ἐσυλλογίσθησαν; Ἀς ἔχωμεν ὑπομονήν, καὶ θὰ το μάθωμεν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αἰμιλίου ΔΕΒΩ)

"Ο ΔΟΥΜΠΟΔΑΝΟΣ ΑΝΕΓΝΩΣΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ"

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τὸ ἄσπρο ρόδο ἄρχιζε ν' ἀνθίζει·
Μὰ εἶχ' ἓνα καϊμό. Καὶ μιὰ φορὰ
Στὴν μάνα του τὴν Ἀνοιξὶ γυρίζει
Καὶ ἔτσι τῆς μιλεῖ λυπητερά·
« Δὲν μοῦδινες στολίδι τοῦ κορμιοῦ μου
Τὸ κόκκινο τὸ χρῶμα τ' ἀδελφοῦ μου! »

Κι' ἡ Ἀνοιξὶς τοῦ εἶπ' ἀγάλη—γάλη·
« Μήπως καὶ σὺ δὲν ἔχεις φορεσιά
Ποῦ σου χαρίζει ὠμορφιά καὶ κάλλη;
Τί θέλεις τ' ἀδελφοῦ σου τὴν δροσιά;
Ἐχεις τῆς ἀθωότητος τὸ χρῶμα.
Καὶ ἔχεις καὶ πρᾶπονο ἀκόμα; »

Καὶ ἔτσι χλωμιασμένο πάντα κι' ἄφιλο
Γεννήθηκε τὸ κίτρινο τριαντάφυλλο.
(Κατὰ τὸν Ῥατισθῶν). ΜΙΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Ὁ Θεόφιλος ἔτρεχε τόσο πολὺ εἰς τὸν δρόμον
μὴν ἡμέραν ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὥστε ὅταν
ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἦτο κατὰδρωμένος. Ἡ
μητέρα του δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πα-
τρός τῆς δι' αὐτὸ ὁ Θεόφιλος ἔπινεν ἐλεύθερα ὅσον
νερὸν ἤθελε διὰ νὰ δροσισθῇ.

Ἄν ἦτο ἡ μητέρα του ἐκεῖ δὲν θὰ τον ἄφινεν· αἱ
μητέρες ἐμποδίζουν τὰ παιδιὰ τῶν νὰ πίνουν νερὸν
ὅταν εἶνε ἰδρωμένα· λέγουσιν ὅτι εἰμποροῦν ν' ἀρπά-
ξουν καμμίαν πλευρίτιδα. Ἀλλ' ὁ Θεόφιλος ἐνῶ
ἔπινε νερὸν ἔλεγε μέσα του·

— Μπα, δὲν βρχειέσαι, αὐτὰ εἶνε λόγια, ἔτσι δὲ
εὐκόλα τὸν ἀρπάζουν τὸν πλευρίτην;

Ἐπειτα ἐκβάλλει τὸ ἐπανοφώριόν του καὶ μένει
μὲ τὸ ὑποκάμισον, ἀνοίγει καὶ τὰ παράθυρα καὶ
στέκει εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος.

— ὦχ! τί δροσερός πού εἶνε ὁ ἀέρας! λέγει.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐπιστρέφει ἡ μητέρα του. Τώρα
πλέον ὁ Θεόφιλος δὲν εἶνε ἰδρωμένος· τὸν ναντιόν
τὸ βρεγμένον ὑποκάμισόν του κολλᾷ κατάψυχρον εἰς
τὴν ράχιν του. Κατ' ἀρχὰς αἰσθάνεται κατὰ ὡσάν
ἀδιαθεσίαν, ἔπειτα τὸν πιάνει πυρετός. Τὸ δέρμα του
εἶνε ξηρὸν καὶ καίει· καὶ ὅμως αἰσθάνεται κρύον ἕως
εἰς τὰ κόκκαλά του. Οἱ δόντες του κτυποῦν· ῥίγος
δυνατὸν ταρασσοῖ ὅλον τὸ σῶμά του. Ὁ Θεόφιλος
ἀφίνει κατὰ μέρος τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ λέγει εἰς
τὴν μητέρα του·

— Μητέρα, εἶμαι ἄρρωστος!

Καὶ τῇ διηγεῖται τί ἔκαμα.

Μὰ δῶ ὅς τὸν κόσμον ποῖος νὰ κατορθώσῃ,
Καὶ μὲ λογάκια θεῖα εἰμπορεῖ
Τὸν πόθο ἀπ' τὴν καρδιά νὰ ξεριζώσῃ,
Σὰν ἔχη ποῖα τὴν ρίζα του γερή;
Τὸ ἄσπρο ρόδο ἐκρέμασε τὰ χεῖλια
Καὶ κάτι τι μουρμούρισε μὲ ζήλια.

« Τὸ θεός; » εἶπεν ἡ Ἀνοιξὶς;... « Εἰ στάσου... »
Κι' ἐφύσηξεν ἐπάνω του—« Ἀλλά,
Ἀντὶς αὐτὴ τὴν ἄσπρη φορεσιά σου,
Νὰ μιὰ πού σου ταιριάζει πειὸ κκλά.
Ἀφοῦ σ' ἀρέσῃ τόσο τὸ καμάρι
Πάρε λοιπὸν τὸ χρῶμα τοῦ ζηλιάρη ».

— Γρήγορα, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, φόρεσε στεγνὰ
ἀσπρόρρουχα καὶ πλάγιασε ὅς τὸ κρεβάτι.

Εἰς τὴν στιγμήν ὁ Θεόφιλος ἀλλάζει ἀσπρόρρουχα
καὶ εὐρίσκει εἰς τὴν κλίνη καλὰ σκεπασμένον,
παραχωμένον ἕως εἰς τὴν μύτην, κάτω ἀπὸ τὰ σκε-
πάσματα· ἀμέσως τοῦ βάζουν μίαν φιάλην μὲ ζεστὸν
νερὸν ἀνάμεσα καὶ μίαν εἰς τὸ ἀριστερόν. Ὁ Θεό-
φιλος ἐξοκλουθεῖ νὰ τρέμῃ καὶ μὲ φωνὴν ἀδύνατον
καὶ λυπημένην ἐρωτᾷ·

— Μητέρα μου, ἔχω πλευρίτην; πές μου.

— Ὁχι, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, ἀλλὰ πῖε αὐτὸ
πού σου δίδω.

Καὶ τῷ δίδει ἐν ζεστὸν εἰς τὸ ὅποιον ἔβαλε καὶ
ὀλίγον ροῦμι.

Τὸ ἔγχυμα εἶνε θερμότατον, ἀλλ' ὁ Θεόφιλος εἶνε
εὐπειθέστατος, διότι φοβεῖται πολὺ μὴν ἀποθάνῃ.

Τέλος ἐπανέρχεται πάλιν ἡ θερμότης. Ὁ Θεό-
φιλος ἀρχίζει νὰ ἐριδρώνῃ· ἔπειτα ἰδρώνει πολὺ, καὶ
κουκουλωμένος μὲ τὰ σκεπάσματα, κατακόκκινος,
μούσχεμα ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα λέγει μὲ στεναγμὸν πρὸς
τὴν μητέρα του·— Μητέρα, ζεσταίνομαι πολὺ, οὐφ!

— Τόσον τὸ καλλίτερον, παιδί μου.

Ὁ Θεόφιλος εἶνε ἀνάγκη νὰ πῇ καὶ ἄλλα ζεστά,
καὶ νὰ μείνῃ ἀκίνητος κάτω ἀπὸ τὰ βαρεὰ καλύμματα
του. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ. Ἄν εἰμπορῇ ἄς κάμῃ καὶ ἄλ-
λέως. Τέλος πάντων ἐσώθη ἀπὸ τὴν πλευρίτιδα. Νὰ
εἰσθε δὲ βέβαιον ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ξανακάμῃ
τὴν ἀνοησίαν αὐτὴν ἢ ὅποιά τῷ ἐστοίχισε τόσο ἀκριβὰ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Λουλουδί' ἡ πασχάλια
μοσχομυρωμένη,
κ' ἡ μικρὴ πορτοκαλία
μυριοστολισμένη
μὲ λευκὰ λουλούδια
σὰν νυφούλα ν'τροπαλή·
καὶ στοὺς κλώνους τῆς πουλὶ
ἀρχινᾷ τραγούδια.

Μὲ ροδόλευκα παιδιὰ
ἡ τριανταφυλλούλα
χύνει τόση μυρωδιὰ
κι' ἀργυρὴ δροσύλα·
σὲ χλωρὸ βλαστάρη
δίχως γινῶσι καὶ ν'τροπή
πεταλούδα χαρωπὴ
τριγυρνᾷ μὲ χάρι.

Σὰν αὐτὴ καὶ σεῖς, παιδιά,
τρέξετε ὅσα λουλούδια
μ' ἀνοιξιὰτικὴ καρδιά
μὲ τρελλὰ τραγούδια
κ' ἡ χαρὰ μαζί σας
μέσ' στοὺς κάμπους θὰ φανῇ,
γιατὶ εἶνε ζωντανὴ
ἀνοιξ' ἡ ζωὴ σας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Μία ἀλώπηξ, διωκομένη ἀπὸ κυνηγούς καὶ ἀπὸ
τοὺς σκύλους τῶν, ἐπλησίασεν εἰς ἓνα ξυλοκόπον, ὁ
ὅποιος ἐμπρὸς εἰς
τὴν καλύβην του ἐ-
σχίζε ξύλα.

— Γὰρ τὸ Θεό!
τῷ λέγει, ἄφησέ με
νὰ κρυφθῶ μέσ' ὅς
τὴν καλύβην σου
ὅσο νὰ περάσουν οἱ
κυνηγοὶ καὶ οἱ σκύ-
λοι τῶν· ἔρχονται
κατόπιν μου μὴ δὲν
θὰ τοὺς περάσῃ ἀπὸ
τὸν νοῦν τῶν νὰ με
ζητήσουν αὐτοῦ μέ-
σα· λυπήσου με,
ὅσο ἄσημος καὶ ἂν
εἶμαι θὰ σου εἶμαι
εὐγνώμων διὰ τὴν
εὐεργεσίαν σου καὶ
δὲν θὰ τὴν λησμο-
νήσω ποτέ.

Ὁ ξυλοκόπος
συγκινηθεὶς πρὸς
στιγμὴν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς ἀλώπεκος ἐπέτρε-
ψεν εἰς αὐτὴν νὰ κρυφθῇ μέσα εἰς τὴν καλύβην του,
ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτὴν ὅτι οὔτε οἱ κυνηγοὶ οὔτε οἱ σκύ-

λοι θὰ τὴν βλάψουν. Ἡ ἀλώπηξ λοιπὸν ἐμβήκε καὶ
ἐξάρωσε εἰς μίαν γωνίαν ἀπὸ τὴν ὅποιαν εἰμποροῦσε
νὰ βλέπῃ τί ἐγίνετο
ἔξω.

Οἱ κυνηγοὶ ἐ-
πλησίασαν.

— Μήπως εἶδες
μίαν ἀλώπου νὰ
περνᾷ; ἠρώτησαν
τον ξυλοκόπον.

— Ὁχι ἀφεν-
τάδες μου, δὲν εἶδα,
εἶπε μὲ δυνατὴν
φωνήν· ἀλλὰ μὲ τὸ
ἐν δάκτυλον ἐδεί-
κνυε ἐπάνω ἀπὸ τὸν
ὠμὸν του τὴν κα-
λύβην του. Οἱ κυ-
νηγοὶ εἶτε διότι δὲν
εἶδαν τὸ νεῦμα ἐ-
κεῖνο, εἶτε διότι δὲν
ἐνόησαν τί ἤθελε
νὰ φανερώσῃ, ἀνε-
χώρησαν διὰ νὰ ἐ-
ξακολουθήσουν τὸ

« ΜΗΠΩΣ ΕΙΔΕΣ ΜΙΑΝ ΑΛΩΠΟΥ ΝΑ ΠΕΡΝΑ; »

κυνήγιόν τῶν. Ἡ ἀλώπηξ, ἅμα εἶδεν ὅτι ἐπέρασεν ὁ
κίνδυνος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καλύβην διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς
τὴν φωλεάν της, ὅτε ὁ ξυλοκόπος τῇ ἐφώνησε:

— Πώς, ἀχάριστον ζῶν; θά φύγης χωρὶς νά μου εἰπῆς ἐν εὐχαριστῶ!

— Ἡ ἀλώπηξ στραφεῖσα τῷ ἀπεκρίθη.

— Προδότη καὶ ἄπιστε! δέν σου χρεωστῶ καμμίαν χάριν· δέν μου ἐγλύτωσες τήν ζωήν μου· θά σε

εὐγνωμονοῦσα ἂν αἱ χειρονομίαι σου ἦσαν σύμφωνοι μέ τοὺς λόγους σου!

— **Επιμύθιον.** Ἡ χάρις ἡ ὁποία γίνεται μέ δόλον καὶ μέ κακὸν σκοπὸν δέν εἶνε χάρις.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ἰωάννη, ἐάν ἀφαιρέσω τρία ἀπὸ τρία, πόσα θά μένουν;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Δέν εἰσέω.

ΔΙΔΑΣΚ. Πρόσεξε, ἔχεις εἰς τὴν τσέπην σου τρεῖς πεντάραις καὶ σου πέφτουν, τί θά σου μένη;

ΙΩΑΝ. (θριαμβητικῶς) Μιά τρύπα!

— Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ δάμωνος καὶ τοῦ Φιντία.

Ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της:

— Μαμά, γιατί δέν τὰ συχένεται ἡ γάτα τὰ ποντίκια καὶ τὰ τρώγει;

— Ἀμ' ἐσύ γιατί δέν συχένεται τὰ πουλιά καὶ τὰ τρώς;

— Ἐγώ; Ἐγώ τὰ τρώω ψιμένα καὶ ἐκείνη τὰ τρώει ὡμά.

— Ἐστῆλη ὑπὸ Ρόζας Μιρζάν.

— Ἀπὸ τώρα πλέον, παιδί μου, ἔλεγε προχθές ἡ μαμά του εἰς τὸν Τότην, πρέπει νά εἶσαι εὐγενής καὶ περιποιητικὸς εἰς ὅλους.

— Ναί, μά σὺ γιατί δέν εἶσαι περιποιητικὴ πρὸς ὅλους.

— Πῶς δέν εἶμαι περιποιητικὴ....

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ, προσφιλεστάτη **Εἰκοστὴ πέμπτῃ Μαρτίου**, διότι φροντίζεις νά μὴ παραπονοῦμαι ὅτι δέν μοι γράφεις. Τώρα φρόντισε νά μὴ με ἀφήσης νά παραπονεθῶ καμμιὰ φορά ὅτι μοῦ γράφεις πολὺ σύντομα.

Ἡ **Χλωρὶς τοῦ Παγγαίου** θά μάθῃ σήμερον ὅτι τὴν συγχαίρεις διὰ τὸ ψευδώνυμόν της, **Ἐαρινὴ Νύξ**, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖς νά μάθης τὸ ὄνομά της.

Ορίστε δὲ παρακαλῶ, **Ἀθανάσιε Διάκε**, δέν εἰσέωρῶ πῶς νά σε περιποιηθῶ, πῶς νά σου εἰπῶ τὸ καλῶς ὥρισε, τόσον εἶμαι καταμαγεμένη μέ τὴν ὥραν καὶ ἀφελὴ ἐπιστολήν σου. «Ὅταν ἦμουν μικρὸς, μοῦ γράφεις, καὶ ἤκουα τὸν **Περικλῆ** τὸν ἀδελφόν μου, πού ἔλεγε πῶς γράφεις ὡραῖα πράγματα καὶ καμμιὰ φορά καὶ παιγνιδάκια, ἐξήλενα καὶ ἔλεγα: Ἀχ! πότε θά περάσῃ ὁ καιρὸς νά μάθω νά διαβάξω διὰ νά βλέπω κ' ἐγὼ αὐτὰ πού γράφει ἡ **ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ**! Αὐτὰ πού ἔλεγα ἐγὼ τότε τὰ λέγει τώρα ὁ μικρότερος ἀδελφός μου **Κωστάκης**.» Ὁ κακόμοιρος ὁ **Κωστάκης**! φίλησέ μου τὸν, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὰ χειλάκια καὶ παρηγόρησέ τον πῶς θά μάθῃ γρήγορα ἀνάγνωσιν διὰ νά με διδάξῃ. Ἀρὰ γε ἔχεις καὶ κανένα ἀκόμη πειδὶ μικρὸν ἀδελφάκι ἀπὸ τὸν **Κωστάκη** διὰ νά λαχταρᾷ καὶ αὐτὸ δταν θά με διαβάξῃ ὑπερήφανα ὁ **Κωστάκης** σας; Ἀν ἔχῃς, φίλησέ μου τὸν, εἰδερμὴ δχι.

Μικρὴ Κυνηγέ, ἔλαβον τὴν συνδρομὴν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ· ἀλλὰ τὰ δύο γραμματόσημα τῶν 20 λεπτῶν τὰ ὁποῖα μοῦ ἔστειλες δέν περνοῦν διότι εἶνε κατηρημένα τὰ κυανὰ εἰκοσάλεπτα ἑλληνικὰ γραμματόσημα, ὥστε στείλῃ

μου σαράντα λεπτά ἔστω καὶ εἰς γαλλικὸν γραμματόσημον. Ἐξκοιλοῦνται νά μου γράφῃς, φαίνεσαι καλὸ παιδάκι.

Πολὺ καλὰ, **Σπαρατιάτις Ἀργιλεωνίδης**, ἔστειλα τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν **Φιλέρημον Τρυγόνα**.

Διόλου δέν δικαιῶνται, ἀγαπητέ μου **Ἀραπάκε**, νά λαμβάνουν δεκάρας οἱ γραμματοκομισταὶ τῶν Ἀθηνῶν οἱ ὁποῖοι σοῦ φέρουν τὴν **ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ**· εἶνε χρέος των, διὰ τὸ ὁποῖον πληρώνονται ἀπὸ τὸ Δημόσιον. Σὺ ἀπὸ τὴν χαράν σου ὅτι λαμβάνεις τὴν **τριασταφυλλίαν φίλην** σου, μοῦ γράφεις, ἔχεις ὄρεξιν νά δώσης καὶ εἴκοσι λεπτά· ἀλλὰ ἡ ἰδική μου γνώμη εἶνε νά μὴ δίδῃς εἰς τὸ ἐξῆς τίποτε εἰς τοὺς τοιοῦτους γραμματοκομιστάς, διότι δέν πρέπει νά ἐνθαρρύνωμεν τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι παραβαίνουν τὸ καθήκον των. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δταν σοῦ φέρουν τὴν **ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ** ἔχε τὴν χαράν σου... ἀλλὰ καὶ τὴν δεκάραν σου.

Μέ ποιους λόγους νά σου ἐκπράσω τὰς εὐχαριστίσεις μου, ὦ **Λευκὴ Καμέλια**, διότι τὸν ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον καιρὸν ὁ ὁποῖός σου ἐπερίσσευε ἀπὸ τὰ μαθηματὰ σου τὸν ἐχρησιμοποίησες νά μου γράψῃς; Κ' ἐγὼ ἔλεγα, πῶς δέν μοι γράφει ἡ... (ὀλίγον ἔλειψε νά εἰπῶ τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον, διότι μέ τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον σ' ἐνθυμούμην μὴ γνωρίζουσα ἀκόμη τὸ νέον). Τέλος πάντων ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ εἶδα ὅτι μ' ἐνθυμεῖσαι. Ἐγὼ, πιστευσέ με, θά σ' ἀγαπῶ καὶ μέ τὸ νέον ψευδώνυμον ὅσον καὶ μέ τὸ παλαιόν, ὅπως σὺ ἀγαπᾷς τ' ἀδελφιά σου εἴτε νέα φορέματα φοροῦν εἴτε παλαιά.

Ἡθελον ν' ἀναβῶ ὑψηλὰ ὑψηλὰ, ὅπως λέγει ὁ Ἰωάννης

ὁ Χρυσόστομος, καὶ νά φωνάξω μέ φωνὴν δυνατὴν δυνατὴν, ν' ἀκουσθῇ ἕως εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. ὅτι δέν δημοσιεύω ἔργα τῶν συνδρομητῶν μου. Τότε πιστεύω θά το ἤκουον καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ψύλλας καὶ ὁ Μωῦσης Βιθυνὸς καὶ κάθε ἄλλος. Ἀλλὰ πόσον καλλίτερα θά ἔκχαμναι ἂν το ἤκουον καὶ χωρὶς ν' ἀναβῶ ὑψηλὰ ὑψηλὰ καὶ χωρὶς νά φωνάξω μέ φωνὴν δυνατὴν, δυνατὴν!

Εὐχαρίστως, ἀγαπητέ μου **Δημήτριε Π. Ροῦσσε**, θά προσφέρω εἰς τὸν κ. Κουρτίδην, κατὰ τὴν παραγγελίαν σου, τοὺς ἀσπασμούς σου καὶ τὰ συγχαρητήριά σου διὰ τὸ **Σφάλμα τοῦ Λεωνίδα** τὸ ὁποῖον σοῦ ὑπερήρесе. Κ' ἐγὼ σοῦ στέλλω τοὺς ἀσπασμούς μου καὶ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν ἑλληνικὴν καρδίαν ἡ ὁποία κτυπᾷ μέσα εἰς τὰ στήθη σου καὶ ἡ ὁποία ἐνθουσιάζεται δταν πρόκειται διὰ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος. Εὐγέ σου!

Μίαν παρατήρησιν ἔχω νά κάμω εἰς μερικοὺς φίλους μου, τοὺς ὁποίους δέν ἀναφέρω διὰ νά μὴ τοὺς δυσχεραίσω. Εἰς τὰς ἐπιστολάς των τακτικὰ καὶ πάντοτε περὶ κανενὸς ἄλλου πράγματος δέν μοι κάμνουν λόγον παρὰ δι' ἀσπασμούς καὶ πάλιν δι' ἀσπασμούς· ὡς νά ἦτοσαν καμμίαν φάμπρικαν ἀσπασμῶν καὶ κάμνουν ἀποστολάς τοῦ ἐμπορημάτων των. Ἐδῶ μία κάσσα ἀσπασμῶν! Ἐκεῖ ἕνα σακκὶ ἀσπασμῶν! Παρέκει ἕνα βαρέλι ἀσπασμῶν! Εἶνε θαῦμα πῶς δέν φουσκώνουν τὰ χεῖλη των! Μὰ δέν ἔχουν λοιπὸν καμμίαν ιδέαν νά μου γράψουν; Κρίμα εἰς τὴν ιδέαν πού ἔχω δι' αὐτούς, πού τοὺς νοιμῶ ἐξυπνα παιδιὰ. Καὶ εἶνε πράγματι, ἀλλὰ ἔτσι τοὺς ἔρχεται. Λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς, φίλοι μου, νά μου γράφετε καὶ τὰς σκέψεις σας, καὶ τὰς ἐντυπώσεις σας. Καὶ τότε θά εἶμαι εὐχαριστημένη, διότι ὀλίγον κατ' ὀλίγον θά συνεθίζετε νά ἐκθέτετε τὰς ιδέας σας. Λοιπὸν νά σας ἰδῶ κυττάζετε νά μὴ μ' ἐντροπιάσετε!

Καθόλου δέν μου ἀρέσει νά εἶνε οἱ φίλοι μου μαλωμένοι ἀναμεταξύ των. Γρήγορα, γρήγορα λοιπὸν νά φιλιωθῇτε, κύριοι! **Ἀρη, Πανοῦργε, Ὀδυσσεύ, καὶ Δ.**

Βαθεῖα βαθεῖα μέ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, φίλτατε **Τηλέμαχε**. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅτι μακρὰ εἰς τὴν ξενητείαν ἐκεῖ εἰς τὴν Βουδαπέστην σὲ κάμνω νά ἐνθυμῇσαι τὴν Ἑλλάδα. Ἀγάπα τὴν, φίλε μου, τὴν Ἑλλάδα, ἀγάπα τὴν!

Ὡ μικρὴ **Φαίαξ**, τί ὠφελεῖ ὁ συλλαβόγριφος σου χωρὶς τὴν λύσιν του; στείλε δὲ καὶ τὴν λύσιν του νά σοῦ τὸν δημοσιεύσω, ἂν μου ἀρέσῃ.

Δι' αὐτὸ **Ἀδελφαί** πού εἶνε τόσον καλαὶ καὶ εὐγενεῖς, μοῦ κάμνουν τὴν χάριν νά μου γράψουν καὶ τ' ὄνομά των. Ὅθὰ το περιμένω.

Ὡραϊότατον εἶνε τὸ ἐλλιποσύμφωνόν σου, **Ἑλληνόπουλον τοῦ Ὀλύμπου**, καὶ ἄξιον τοῦ ψευδωνύμου σου, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἑλληνικόν· στείλε μοῦ τὸ μεταφρασμένον καὶ θά τὸ δημοσιεύσω μετὰ χαρὰς.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ πρὸς ἐμέ αἰσθηματὰ σου, **Ἀνθος τῶν Λειμώνων**. Βεβαίως κακὸν πρᾶγμα εἶνε νά εἶνε καὶ ἐξυμνος.

Φίλε μου **Βεσπούκιε Ἀμέρικε**, εἶδα κ' ἔπαθα ὅσον ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν σου· καλλίτερα νά μὴ ἐπῆγαινες εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον καὶ νά μὴ ἐβλεπες τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔγραφε γρήγορα καὶ καλὰ καὶ νά μὴ ἐνθουσιάζετο. Ἐγὼ σοῦ συνιστῶ νά γράφῃς καλὰ καὶ ἄς εἶνε καὶ ὀλίγον ἄργα, φίλε μου.

Ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμην ἡ ἐπιστολή σου, **Ἀρματωλὲ τοῦ Πίνδου**. «Ὅταν εἶδα, μοῦ γράφεις, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου, **ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ**, ὅτι ἀγαπᾷς τόσον τὴν Μακεδονίαν ὅπου ζητοῦν νά μᾶς τὴν πάρουν οἱ Βούλγαροι, δταν εἶδα πόσον τὴν ἀγαπᾷς τὴν ἀγαπημένην μου Πατρίδα, μοῦ ἦλθαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια μου καὶ ἤθελα νά εἶσαι κοντά μου διὰ νά σε φιλήσω.» Κ' ἐγὼ ἂν σε εἶχα κοντά μου, θά σε φι-

λοῦσα, φιλόπατρι **Ἀρματωλὲ τοῦ Πίνδου**. Μὴ λησμονῆς νά λέγῃς καὶ εἰς τὰλλα τὰ παιδιὰ ὅτι ἡ Μακεδονία εἶνε Ἑλληνική καὶ ὅτι αὐτοὶ εἶνε Ἕλληνες!

Εἶμαι περιέργος, **Κάλυξ Ρόδου**, νά μάθω ἂν ἐπέτυχε τὸ βάψιμον τῶν αὐγῶν τοῦ **Λευκοῦ Ρόδου** καὶ τοῦ **Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου** καὶ εἶνε δυνατόν νά μὴ ἐπέτυχε; τὸ ρόδον τοῦ Ἀπριλίου θά τάβαφε μέ τὸ γλυκὺ χρώμα του καὶ θά τάκαμε τριανταφυλλιά.

Φίλτατε **Ἀρχιμήδῃ Μαθηματικέ**, καλὰ κάμνεις καὶ ἀσχολεῖσαι εἰς τὰ μαθηματικά ἀφοῦ θέλῃς νά γέλῃς ναυτικός, ἀλλὰ στείλῃ μοι ἄλλο πρόβλημα καὶ εἰπέ μοι μυστικά καὶ τ' ὄνομά σου.

Ἀκόμη δέν εἰμπορῶ νά συνέλθω ἀπὸ τὴν συγκίνησίν μου, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου, προσφιλῆς μου **Βυσιρινιά Παπαρούνα**. «Ἄν ἦσο ἐδῶ (εἰς τὰς Καλάμας) ἀγαπητῇ μου **ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ**, μοῦ γράφεις, θά ἐτρόμαξες. Ὅθὰ ἐνόμιζες, ὅπως καὶ ἐγὼ, ὅτι ἦλθεν ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ὅλα τὰ σπῖτια ἐρραγίσθησαν καὶ πολλὰ ἔπεσαν. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Θεὸς ἐφύλαξε καὶ δέν ἔπαθε κανένας ἀνθρώπος. Τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια, τὸν Ἐπιτάφιον, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὰ ἐδιδάσκαν ἐξω ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας, διότι καὶ αἱ τρεῖς μεγάλα· ἐκκλησίαι μας ἐρραγίσθησαν εἰς πολλὰ μέρη.» Ἀχ, καλή μου **Βυσιρινιά Παπαρούνα**, εἴθε ποτε πλέον νά μὴ γελῇ σεῖσμός σουτε νά αἰσθανθῇς τέτοιον τρόμον. Ποτέ! ποτέ!

Πάντοτε νά μου γράφῃς, καλὲ μου **Φωστήρ**.

Ποία εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ **Μικρὰ Καρδιά**, πού γράφει τόσον χαριτωμένα καὶ εἶνε καὶ τόσον ἐντροπαλὴ πού ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της δέν μοι ἔγραφε τόσον καιρὸν; Τὸ ψευδώνυμόν σου, μικρὰ μου φίλη, φανερόν ἐστι ἔχεις καρδιά δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σοῦ ἠνοίξα τὴν καρδιά μου ἀμέσως καὶ σε θεωρῶ μίαν ἀπὸ τὰς καλὰς φίλας μου. Ἀλλὰ νάχωμεν καὶ καλὸ ρῶτημα, δέν μας λὲς καὶ τὸνομά σου; Μοῦ λέγεις νά σε συστήσω εἰς τὰς φίλας μου· πολὺ καλὰ νά σε συστήσω καὶ μετὰ χαρὰς μάλιστα· ἀλλ' ἠκούσθη ποτε νά συσταίνον κανένα πού δέν εἰσέχουν οὔτε τ' ὄνομά του; Λοιπὸν τ' ὄνομά σου κ' ἔπειτα ἡ σύστασις· χέρι μέ χέρι. Τ' ἀκούς, **Μικρὰ Καρδιά**;

Πληροφορία. Ἀσπασμοί, Προσρήσεις. Τὸ **Ρόδον** τοῦ Ἀπριλίου προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν **Πρωτόπειρον Μέλισσαν**, τὴν **Ἐλαφρὰ Ἀκατον** τὸν **Τοῦρον τοῦ Πελάγου**, τὸν **Κάλυκα τοῦ Ρόδου** καὶ τὸ **Εὐρυθρὸν Ρόδον**. Ἡ **Βυσιρινιά Παπαρούνα** μέ παρακαλεῖ νά εἰπῶ εἰς τὸν **Μέλανα Ἀετὸν** ὅτι τ' ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ψευδωνύμου της εἶνε τὰ ἴδια μέ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός της καὶ ὅτι πρότερον ὀνομάζετο **Βαττοκελαδοῦσα Περιστερά**. Ἡ **Ἀγραμπελὴ ἀντικαιρετὰ** τὴν **Φιλέρημον Τρυγόνα** καὶ ζητεῖ νά της εἰπῇ τὸ ἀληθές ὄνομά της καὶ τότε ὑπόσχεται νά της εἰπῇ καὶ αὐτὴ τὸ ἰδικόν της. Τὸ **Ἄνθος τῶν Λειμώνων** ἀσπάζεται τὴν **Πρωτόπειρον Μέλισσαν** τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τὸ ὄνομα, τὸν **Ἀετιδέα τῶν Μελανῶν Λίθων**, τὴν **Φιλέρημον Τρυγόνα**, καὶ τὴν **Χλωρίδα τοῦ Παγγαίου**. Ὁ **Ἄρης** ἀσπάζεται τὸν **Ἀετιδέα τῶν Μελανῶν Λίθων**, τὸν **Αἰθρίον Οὐρανόν**, τὴν **Ἀηδόνα τῆς Ἑρήμου** καὶ τὸν **Ἐνδοχὸν Μαραθῶνα**, ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς **Μικρούλας Τραλαῖ** καὶ τοῦ **Ἀραπάκου**. Ἡ **Ἀηδόνα** τῆς Ἑρήμου ἀσπάζεται τὴν **Φιλέρημον Τρυγόνα**, τὴν **Ἀηδόνα τοῦ Δάσου**, τὴν **Ἀγραμπελὴν**, τὸν **Μέλανα Ἀετὸν** καὶ τὸν **Ἄξιον Ἀγωνιστὴν**. Ὁ **Πέσ** μου το νά σοῦ το πῶ παρακαλεῖ τὸ **Ἑλληνόπουλο** τοῦ **Ὀλύμπου**, τὴν **Χλωρίδα τοῦ Παγγαίου**, τὸν **Δαυβόλον Κόπριον** καὶ τὸν **Σχοινοβάτην** νά του εἰποῦν τὰ ἰδικὰ των. Ὁ **Περικλῆς Γ.** Σούτσος ὅστις παραιτεῖ τὸ ψευδώνυμόν του **Μικρὸς Διαβολάκος** στέλλει χαιρετίσματα εἰς τὴν **Ε. Μ. Ράλλη**.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Μικρέ μου φίλε,

Δ'. Ἀπρίλιος

Μόλις καὶ μετὰ βίβας εἰμπορῶ νὰ συνέλθω ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν τῶν ἐκλογῶν· τί κίνησις! τί θόρυβος, τί διαδηλώσεις! Ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς Ἑλλάδος ἕως εἰς τὴν ἄλλην, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἕως τὸ μικρότερον χωρίον τὸ ὁποῖον εἶνε στρυμωγμένον εἰς τὸ βάθος καμμιῶς κοιλάδος, ἄλλος λόγος δὲν ἐγένετο παρὰ διὰ τὰς ἐκλογάς.

Τέλος πάντων ἐφθασεν ἡ ἐβδόμη Ἀπριλίου ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἤρχισαν ἡ ἐκλογὴ· εἰξεύρεις βέβαια ὅτι γίνεται διὰ σφαιριδίων· στήνουν τὰς κάλπας μέσα εἰς τὰς ἐκκλησίας ἢ τὰ σχολεῖα κατὰ σειράν, ἀναλόγως τῆς ἀλφαριθμητικῆς τάξεως τοῦ ἐπωνύμου τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ ὑποψήφιος· πρώτη ἔρχεται ἡ κάλπη ὡς εἰποῦμεν τοῦ Ἀναγνωστοπούλου, ἔπειτα τοῦ Βασιλείαδου, ἔπειτα τοῦ Γεωργιάδου, κατόπιν τοῦ Δημητριάδου καὶ οὕτω καθεξῆς· ὅταν ἐμβῇ ὁ ἐκλογεὺς διὰ νὰ ψηφίσῃ, ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς παρατηρεῖ ἂν εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ σημειωμένου εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον· καὶ ἂν εἶνε τότε φωνάζει δυνατὰ ὁ κήρυξ ὅτι ὁ τάδε θὰ ψηφοφορήσῃ καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς ἐπιτροπῆς σημειώνει ὅτι ὁ δεῖνα ἐπῆγε καὶ ἐψήφισε· ὁ ἐκλογεὺς τότε παίρνει μὲ τὴν σειρὰν τὰς κάλπας ὅλων τῶν ὑποψηφίων· εἰς κάθε κάλπην εἶνε ἓνας σφαιριδιοδότης καὶ τοῦ δίδει ἓν σφαιρίδιον· ὁ ψηφοφόρος βλέπει τὸ ὄνομα τοῦ ὑποψηφίου σημειωμένου ἐπάνω εἰς τὴν κάλπην, βάζει τὸ χέρι του μέσα εἰς τὸν σωλῆνα τῆς κάλπης· ἡ κάλπη ἔχει δύο χωρίσματα, εἰς τὸ ἓν τὸ δεξιὸν εἶνε σημειωμένον ΝΑΪ, εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἀριστερόν ὍΧΙ· ἂν λοιπὸν ὁ ψηφοφόρος θέλῃ διὰ βουλευτὴν τὸν δεῖνα ὑποψήφιον, ρίπτει τὸ σφαιρίδιόν του εἰς τὸ ΝΑΪ, ἂν ὅμως δὲν τὸν σελῇ, τὸ ρίπτει εἰς τὸ ὍΧΙ, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὸν σωλῆνα, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ χέρι του, διότι ἡ ψηφοφορία γίνεται μυστικῇ.

Αἱ ἐκλογαὶ διαρκοῦν ἕως τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· τότε σφραγίζουσιν τὰς κάλπας, καὶ ἔπειτα ἀρχίζει ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων· δηλαδὴ μετροῦν πόσας ἐπῆρεν ὁ ἓνας καὶ πόσας ἐπῆρεν ὁ ἄλλος· τί συγκρίνεις κατέχει τότε τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον εἶνε συνηθροισμένον ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἐκλογῆς· ἀλλὰ τὴν μεγαλειτέραν ἀπ' ὅλους συγκρίνουν ἔχουν αὐτοὶ οἱ ὑποψήφιοι· ἀρὰ γέ τους ἐξέλεξαν ἢ δὲν τους ἐξέλεξαν; εἶνε βουλευταί, ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους ἢ δὲν εἶνε; δὲν το εἰξεύρουν· ἡ κάλπη το εἰξεύρει καὶ το κρατεῖ μυστικόν· ἐπὶ τέλους ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας ἢ τοῦ σχολείου ὅπου ἔγειναν αἱ ἐκλογαί· σούς· σιωπή! φωνὴ δὲν ἀκούεται ἀπὸ τὸ πλῆθος· ἐξέρχεται εἰς καὶ φωνάζει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλο-

γῆς διὰ τὸν πρῶτον ὑποψήφιον: "Ἀς εἰποῦμεν: 500 ναὶ καὶ 400 ὄχι! καὶ ἔπειτα περιμένουν νὰ ἔβγουν καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἄλλων· εἰς τὰς οἰκίας τῶν ὑποψηφίων πολλοὶ σκυμμένοι ἐπάνω εἰς τραπέζια γράφουν τ' ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων τμημάτων, τῶν διαφόρων δήμων. Τί καρδιοκτύπι εἶν' ἐκεῖνο! Αὐτὸς ὁ ὑποψήφιος πάγει ἐμπρός, παίρνει πολλὰς ψήφους, εἶνε ὅλο χαρὰ, ὁ ἄλλος πίπτει κάτω, ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὸ θάρρος του· ἐλπίζει ὅμως εἰς τὸν τάδε δῆμον· ἔρχονται τὰ μεσάνυχτα· εἰς τὰς οἰκίας τῶν ὑποψηφίων ἀγρυπνοῦν· ἐπὶ τέλους φθάνουν ὅλα τὰ ἀποτελέσματα· αὐτὸς καὶ αὐτὸς ἐπέτυχε· ὁ ἄλλος ἀπέτυχε· χαρὰ, καὶ φῶτα καὶ ζήτω τῶν ψηφοφόρων καὶ βεγγαλικά καὶ πύρχυλοι (ρόκέταις) εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιτυχόντος· λύπη καὶ σκοτάδι, σιωπὴ καὶ νέκρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποτυχόντος· αὐτοὺς ἡθέλησεν ὁ λαός, τοὺς ἄλλους δὲν τους ἡθέλησε.

— Ὡστε ὁ κύριος τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶνε ὁ λαός; Ὁχι μ' ἐρωτήσης.

— Βέβαια· ὁ λαός εἶνε ὁ κύριος· ἡ θέλησίς του θὰ γείνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν θέλησίν του τὴν ἐκφράζει μὲ τὸ σφαιρίδιόν του· ἀλλὰ διότι εἶνε κύριος πρέπει ἴσα ἴσα νὰ δείξῃ, φρόνησιν καὶ γνώσιν. Αὐτὸς ἔχει εἰς τὰς χεῖράς του, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν δόξαν, τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος, διότι οἱ βουλευταὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἐκλέξῃ θὰ ἐκλέξουν τὴν κυβέρνησιν τοῦ Κράτους, καὶ ἂν ἡ κυβερνήσις εἶνε καλὴ προσδεύει ἡ Ἑλλάς, ἂν δὲν εἶνε καταστρεφεται. Ἀλλὰ ἐννοοῦν ὅλοι αὐτὰ τὰ πράγματα; ἐννοοῦν ὅτι κάμνουν μεγάλην ἀμαρτίαν ἂν ἐκλέξουν βουλευτὴν κάποιον μόνον καὶ μόνον διότι τοὺς ἐπρόφερε ἓνα κρασί εἰς τὸ καπηλεῖον ἢ διότι τοὺς ἔκαμε μίαν ἐργασίαν τῶν ἐν ᾧ εἰξεύρουν ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀνίκανος ἄνθρωπος; Τὸ ἐννοοῦν ὅτι προδίδουν τὴν Πατρίδα;

Δυστυχῶς ἀκόμη δὲν το ἐννοοῦν ὅλοι.

Μικρέ μου φίλε, σοὺ ὁμιλῶ διὰ τὰς ἐκλογάς ὅχι διότι θέλω ν' ἀνακατωθῇ εἰς τὰ πολιτικά, ἀπαγε, κάθε ἄλλο! ἀλλὰ διότι ἀπὸ τώρα πού εἶσαι μικρὸς πρέπει νὰ καταλάβῃς τί ἱερὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ ψήφος καὶ πόσον μεγάλην σημασίαν ἔχουν αἱ ἐκλογαὶ διὰ τὴν Πατρίδα· αὐτὰ πού σου λέγω τώρα κρύψε τα βυθισθὲν εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ ὅταν γίνῃς εἰς ἐνός ἔτους, ὅταν λάβῃς τὸ πολῦτιμον δικαίωμα νὰ ἐκφράζῃς μὲ τὴν ψῆφον τὴν γνώμην σου περὶ τῆς Πατρίδος μας, τότε ἄς σου εἰπῇ ἡ καρδιά σου τί πρέπει νὰ κάμῃς...

* *

Οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἤρχισαν ν' ἀπρίζουν πάλιν ἀπὸ τὴν σκόνιν, καὶ τὰ μαρμάρια κτίρια νὰ θαμβώνουν τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ ζωηρὸν φῶς τοῦ ἡλίου.

Διὰ τοῦτο προχθὲς τὴν αὐγὴν, πρὶν ἀντεῖλῃ ἀκόμη ὁ ἥλιος ἔκαμα μίαν μακρὰν ἐκδρομὴν· ὦ! τί ὠραία πρῶτα ἦτον ἐκεῖνη!

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρότατος· γλυκεῖα αὖρα ἐθώπευε μὲ τὴν πνοὴν τῆς τῆν πρασίνην χλόην καὶ τοὺς ἀνθισμένους κλώνους τῶν μηλεῶν· ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τί ζωὴ διεχύθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐξοχήν! αἱ πεταλοῦσαι μὲ τὰ χρωματιστά των πτερὰ ἐπέτων τρελλὰ ἐπάνω κάτω, ἐπαιζαν μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ἔπειτα ἐπῆγαιναν καὶ ἐξεκουράζοντο ἐπάνω εἰς τὰς ἀνεμώνας· Μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἤκούετο τὸ γλυκὺ κελάδημα τῆς ἀηδόνος, τῆς καρδερίνας, τοῦ σπίνου. Ἐκάθησα πλησίον ἐνὸς βυακίου ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐνὸς πλατάνου, καὶ ἐν ᾧ ἤκουον τὸν μύρμυρον τοῦ νεροῦ τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν καθαρὸν ὡς κρύσταλλον, ὁ ἀνεμος ἔφερεν ἕως εἰς ἐμὲ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τῶν τριγύρω κήπων καὶ τὸ φαιδρὸν τραγοῦδι τῶν γεωργῶν οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς τοὺς ἀγρούς!

Καὶ ἐλεεινολόγησα ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κάθονται κατὰ κλειστοὶ μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ δωματίου των!

* *

Αἱ Ἀθηναὶ ἔλαβον πλέον ἐντελῶς τὴν καλοκαίρινήν των ὄψιν.

Οἱ ψάθινοι πῖλοι, τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα ἦσαν συμμαζεμένα εἰς τὰ ἐρμάρια ἢ καὶ τὰ καταστήματα τῶν πιλοπωλῶν καὶ ἐμπορῶν καὶ περιέμενον ἀνυπομόνως νὰ περάσῃ ὁ χειμὼν, ἐφάνησαν πάλιν. Ἡ χιὼν δὲν σκεπάζει πλέον τὰ βουνα δὲν παγώνει τὰ προβεβημένα καὶ τὰ κατσικάκια, ἀλλὰ μένει εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν παγοπωλῶν καὶ χρησιμεύει διὰ τὰ δροσιστικά παγωτὰ τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸ τριῶν περίπου ἐβδομαδῶν.

Τὰ ἐξοχικὰ ξενοδοχεῖα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὡς μυστασμένα ἀπὸ τὸν χειμῶνα, ἤνοιξαν πλέον τὰ βλέφαρά των, δηλαδὴ τὰ παράθυρά των· ἐπίσης καὶ τὰ θερινὰ θεάτρα τὰ ὁποῖα εἶναι πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ἤρχισαν κατ' αὐτὰς τὰς παρστάσεις των.

Ἡ θάλασσα τοῦ Φαλήρου προσμένει νὰ λούσῃ καὶ νὰ δροσίσῃ τὰ σώματα τῶν Ἀθηναίων μικρῶν καὶ μεγάλων.

Ἀλλ' ἀκόμη ἔχει καιρὸν νὰ περιμένῃ· εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ σύ, μικρέ μου φίλε, μελέτα τὰ μαθήματα σου, διότι ἤρχισαν αἱ ἐπαναλήψεις, καὶ κύτταξε νὰ ἀριστεύῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις σου διὰ νὰ χαρῇ ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου, καὶ σὺ μὲ τὴν εὐχάριστήσιν ὅτι ἔκαμες τὸ καθήκόν σου νὰ περάσῃς ὠραιότερα τὰς διακοπὰς.

Σὲ φιλῶ ὁ φίλος σου

Ἀπρίλιος

* * * Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 103]

Τὸς ἡμέρας ἐκείνας τὰς ὁποίας οἱ τρεῖς φίλοι Μοντανῆς, Σαϊζάνης καὶ Δουμποδάνος εἶχον τὰς χρυφὰς ὁμιλίαις των καὶ ἀπέφευγον τὸν Μάριον, ὡς ἐνθυμεῖσθε, καὶ ὁ Μάριος ἐλυπεῖτο κατὰ κάρδα διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν καλῶν φίλων του, καὶ εὐρίσκειτο εἰς μεγάλην ἀπορίαν, οἱ τρεῖς καλοὶ ἐκεῖνοι νέοι διὰ τὸν Μάριον ἴσα ἴσα ἐφρόντιζον. Ἐσυλλογίζοντο καὶ αὐτοὶ τὴν ἐρμησίαν τοῦ Μαρίου, καὶ ἐσκέπτοντο ὡς καλοὶ φίλοι πῶς νὰ τον διασκεδάσουν ὀλίγον, καὶ νὰ τον κάμουν νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐρμησίαν του καὶ τὴν στέρησιν τῆς πατρίδος του καὶ τῶν ἀγαπητῶν του γονέων.

Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ πάρουν τὸν Μάριον εἰς τὰς οἰκογενεῖας των ὥστε νὰ διέλθῃ τὰς ἑορτὰς μὲ εὐθυμίαν. Ἀλλὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εὐρέθησαν διηρημένοι, διότι καὶ ὁ Μοντανῆς ἤθελε νὰ τον πάρῃ καὶ ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος, δὲν ἦτο δὲ δυνατόν

νὰ τον πάρουν καὶ οἱ τρεῖς των διὰ μιᾶς. Τοῦτο λοιπὸν ἦτο ὅλη ὅλη ἡ ἀφορμὴ τῆς φιλονικίας τῶν τριῶν καλῶν φίλων, καὶ διὰ τοῦτο ἐσιώπων ὁσάκις ἤρχετο πλησίον των ὁ Μάριος.

Τόσον δὲ πολλὴ ἦτο ἡ φιλονικία τῶν τριῶν συμμαθητῶν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ δυσχεραστῇ μετὰ τῶν των καὶ νὰ τα χαλάσουν, διότι οὔτε ὁ Μοντανῆς, οὔτε ὁ Σαϊζάνης, οὔτε ὁ Δουμποδάνος ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Καὶ ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος ἀνεγνώριζον βέβαια καὶ αὐτοὶ ὅτι ὁ Μοντανῆς καὶ ἕνεκα τῆς ἡλικίας του, καὶ ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς του ἐδικαιούτο νὰ παραλάβῃ αὐτὸς τὸν Μάριον, ἀλλὰ δὲν ἤθελον νὰ το ὁμολογήσωσι.

Ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ παρετήρησαν τὴν λύπην τοῦ Μαρρίου ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ, ἐσκέφθησαν ὅτι ἔπρεπε τέλος πάντων νὰ ἀποφασίσουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην

καί νά συμβιβασθοῦν. Εὐθὺς λοιπὸν καθὼς ἔγινε διάλειμμα, ἔτρεξαν νά εὕρουν τὸν Μοντανῆν νά ἀποφασίσουν πλέον ὀριστικῶς καί νά λυθῇ τὸ πολὺκροτον ζήτημα.

Ὁ Σαιζάνης μὲ ὀλίγας λέξεις παρέστησεν εἰς τὸν Μοντανῆν τὴν κατάστασιν τοῦ Μαρίου, καὶ ἐπρότεινε τὴν ἐξῆς πρότασιν:

— "Ἀκουσε, Μοντανῆ, ἀφ' οὗ κανεῖς μας δὲν ἀποφασίζει νὰ ὑποχωρήσῃ, σοῦ προτείνω ἀπὸ μέρους μου καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ Δουμποδάνου, νὰ ἀφήσωμεν τὴν τύχην νὰ ἀποφασίσῃ τίς θὰ πάρῃ τὸν Μάριον εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

— Τί θὰ εἰπῇ αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς, τί ἐννοεῖς;

— Στάσου νὰ ἰδῇς. Θὰ ρίψω ὑψηλὰ αὐτὴν τὴν δεκάραν καὶ ἂν πέσῃ κορώνα θὰ τὸν πάρῃς σὺ τὸν Μάριον, καὶ ἂν πέσῃ γράμματα θὰ τὸν πάρω ἐγώ. Ἐκτάλαβες;

— Αἶ, αἶ! νάχωμε καὶ τὸν νοῦν μας! καὶ ἐμένα μ' ἐλησμονήσατε! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος.

— "Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας κερδήσῃ, θὰ παίξῃ ἔπειτα μὲ τὸν Δουμποδάνον, καὶ ὁποῖος κερδήσῃ τελευταῖος, θὰ τὸν πάρῃ τὸν Μάριον. Εἴμεθα σύμφωνοι;

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σαιζάνης καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν δεκάραν καὶ τὴν ἔρριψεν ὑψηλὰ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ἡ δεκάρα ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔκυψαν εὐθὺς μὲ προθυμίαν νὰ ἴδουν τί ἦτο, κορώνα ἢ γράμματα;

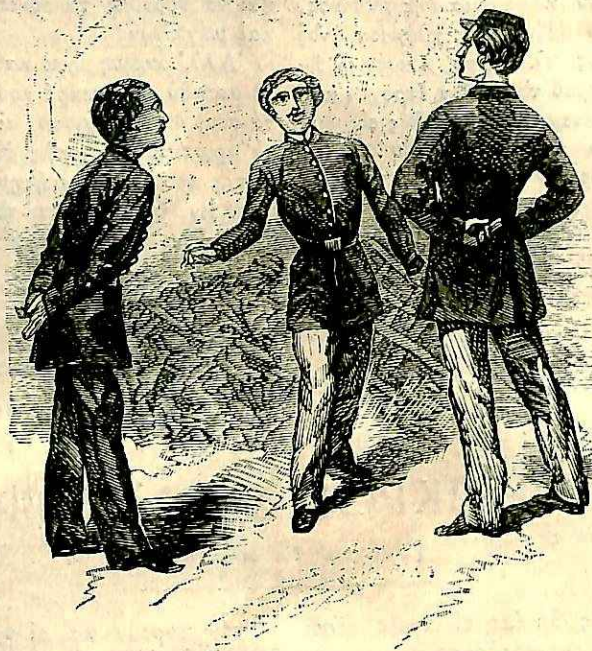
— Ἐχασα! εἶπεν ὁ Μοντανῆς μετὰ πολλῆς λύπης. Ἦτο γράμματα.

— Τώρα οἱ δύο μας, εἶπεν ὁ Σαιζάνης πρὸς τὸν Δουμποδάνον.

— Στάσου, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος. Ἄν πέσῃ κορώνα, ὁ Μάριος εἶνε ἰδικός μου.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Σαιζάνης, καὶ ἔρριψε πάλιν τὴν δεκάραν.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔπεσε γράμματα.

«ΚΑΙ ἔρριψε πάλιν τὴν δεκάραν»

— Ἐκέρδησα! ἀνεφώνησε μετὰ χαρᾶς ὁ μικρὸς Σαιζάνης.

Καὶ ἔδωκε τὰς χεῖράς του εἰς τὸ στόμα του ὡς σάλπιγγα καὶ ἐφώνησε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν: «Καπάνη! Καπάνη!»

Ὁ φίλος μας ὁ ὁποῖος ἐκάθητο παράμερα συλλογισμένος ἔτρεξεν εὐθὺς πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠκούσθη ἡ φωνή.

Ἀλλὰ πρὶν αὐτὸς φθάσῃ πλησίον τῶν τριῶν φίλων, αὐτοὶ εἶχον συμφωνήσῃ ὅτι τὰς διακοπὰς τοῦ

Πάσχα θὰ τὸν πάρῃ τὸν Μάριον ὁ Δουμποδάνος καὶ τὰς μεγάλας διακοπὰς θὰ τὸν πάρῃ ὁ Μοντανῆς, ἀνίσως καὶ δὲν στείλουν νὰ τὸν πάρουν οἱ γονεῖς του εἰς τὴν πατρίδα.

Ἐν τούτοις ὁ Καπάνης ἐπλησίασε καὶ τοὺς ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν καὶ ἀνησυχίαν.

— Σεῖς μὲ ἐφωνάξατε;

— Naί, ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Σαιζάνης, ἢ μᾶλλον ἐγώ, διότι ἔχω κάτι τι νὰ σ' ἐρωτήσω. Θέλεις, Μάριε, νὰ μου κἀμῆς μίαν χάριν;

— Τί χάριν; ἠρώτησεν ὁ Καπάνης. Δὲν καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἰπῇς.

— Νὰ ἔλθῃς μαζί μου νὰ περάσωμεν τὸ νέον ἔτος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.

Ὅταν ἤκουσε τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Σαιζάνης ὁ Μάριος τόσο συνει-

νήθη, ὥστε ἐδέθη ἡ γλῶσσά του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ· διότι κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι τὸν περιπαίζει ὁ Σαιζάνης. Ἀλλ' ὅμως ὁ Σαιζάνης τοῦ ἔδωκε τὴν δεξιάν του καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος ἔνευσαν εἰς αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὴν πρότασιν τοῦ Σαιζάνης.

— Ἀλήθεια; ἐπιθυροῖται ὁ Μάριος. Ἀλήθεια; Δὲν εἴσθε λοιπὸν δυσηρεστημένοι ἐναντίον μου; Ἐμεῖς εἴχετε εἰς τὸν νοῦν σας καὶ δι' ἐμὲ ἐφροντίζατε, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἐν ᾧ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον;...

Καὶ τόσο πολλὴ ἦτο ἡ συγκίνησίς του, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ.

— Naί, Καπάνη, διὰ σὲ ἐφροντίζαμεν, εἶπεν ὁ

Μοντανῆς μὲ σοβαρότητα, καὶ ἐμαλώναμεν τόσας ἡμέρας ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας νὰ σε πρωτοπάρῃ. Ἀφήσαμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ το ἀποφασίσῃ ἡ τύχη.

Τότε ὁ Δουμποδάνος διηγήθη μὲ πολλὴν εὐστροφίαν καὶ ταχύτητα τὰ διατρέξαντα, ὥστε ὁ Μάριος Καπάνης δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ἀχ! ἀγαπητοί μου καὶ καλοί μου φίλοι, πῶς θὰ εἰμπορέσω νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀγάπην σας;

Καὶ ὁ Μοντανῆς ἀπεκρίθη:

— Ἡ μόνη μας εὐχαρίστησις εἶνε ἡ χαρὰ τὴν ὁποῖαν τώρα αἰσθάνεσαι. Μὴ σε μέλλει, καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐνόησαμεν ὅτι σὺ θὰ εἶσαι καλὸς φίλος. Ὡστε δὲν μας χρεωστεῖς τίποτε, φίλτατε Καπάνη.

Θ'

Ὁ Μάριος Καπάνης ἔγραψε πρὸς τὴν μητέρα του τὴν καλὴν εἰδησίην, καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ Παῦλος Σαιζάνης μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ διευθυντοῦ ἐπῆρε μαζί του τὸν φίλον του Μάριον.

Οἱ γονεῖς τοῦ Σαιζάνης τόσο ἠὲν ἐχαριστήθησαν ὅτε εἶδον τὸ ἔξυπνον πρόσωπον καὶ τὸν καλὸν τρόπον τοῦ Μαρρίου Καπάνης, ὥστε τὸν «ἐπῆραν ἀπὸ καλὸ μάτι» καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ προθυμίας.

Τὴν πρώτην Ἰανουαρίου ἐστάλθησαν πρὸς τὸν Παῦλον ἄπειρα δῶρα ἀγιοθασι- «ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΑΙΟΝ, Εἶπεν ὁ Μοντανῆς» (Σελ. 116) λειάτικα, βιβλία μὲ εἰκόνας, παιγνίδια διάφορα, καὶ πλήθος ἄλλα εὐμορφα πράγματα, δῶρα τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τῆς οἰκογενείας.

Ὁ Παῦλος ἔφερεν εἰς τὸν φίλον του καὶ τοῦ ἐδείκνυε τὰ εὐμορφα δῶρα, ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν ἤθελε νὰ ἀπλώσῃ τὴν χεῖρά του νὰ τα ἐγγίσῃ καὶ ἐκάθητο συλλογισμένος. Ποῦ ἐκείνη ἡ ζωηρότης του καὶ ἡ μεγάλη του εὐθυμία! Ἄν τὸν ἐβλέπετε θὰ ἐλέγετε, Καλὲ αὐτὸς εἶνε ὁ Μάριος! τόσο εἶχε μεταβληθῇ.

Ὁ Παῦλος διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, τὸν ἐπῆρε μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦσαν τὰ ἀγιοθασιλειάτικα του καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Μάριε, θὰ μου κἀμῆς ἄλλην μίαν χάριν;

— Τί χάριν;

— Νὰ ἐκλέξῃς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἐδῶ τὰ δῶρα ὅτι σ' ἀρέσῃ.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Καπάνης μὲ χαρὰν.

— Naί.

Τότε ὁ Μάριος ἐκύτταξε μὲ πολλὴν προσοχὴν ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Παύλου κατὰ σειράν. Τὰ χρυσόδετα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἦσαν σωρὸς ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἦσαν ὁλόχρυσά καὶ ἐκοκκίνιζαν μίαν χιρὰ, δὲν τὰ ἐτίμησε οὐδὲ μὲ ἐν βλέμμα του, τὰ βλέμματά του ἔπесαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν τὰ παιγνίδια κατὰ γραμμὴν, μάλιστα ἐν κανονάκι τόσο πολὺ του ἤρεσεν, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπ' ἐπάνω του τὰ βλέμματά του. Τὸ κανονάκι ἐκεῖνο ἦτο ὀρει-χάλκινον καὶ ἐγέμιζε μὲ πυρίτιδα καὶ σφαίρας καὶ ἔκαμε κρότον φοβερόν, ἦτο, βλέπετε, ἀληθινὸν κανονάκι.

Ὁ Παῦλος ἔβλεπε καλὰ καλὰ τὸν Μάριον καὶ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του: «Νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ ἐκλέξῃ ὁ Μάριος». Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπλώνει ὁ Μάριος τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ κανονάκι. Ὁ Παῦλος τὸν βλέπει μὲ ἀπορίαν καὶ τοῦ λέγει:

— Τὸ κανονάκι θέλεις, Μάριε;

— Εὐρὺν κ' ἐγώ; εἶπεν ὁ Μάριος. Μήπως καὶ το θέλῃς σὺ; Ἐγὼ τὸ ἐδί-λεξα αὐτό, διότι πολλάκις μου ἔχεις εἰπῇ, ὅτι δὲν σου ἀρέσουν τὰ στρατιωτικά, ὥστε...

— Εὐρὺν κ' ἐγώ; εἶπεν ὁ Μάριος. Μήπως καὶ το θέλῃς σὺ; Ἐγὼ τὸ ἐδί-λεξα αὐτό, διότι πολλάκις μου ἔχεις εἰπῇ, ὅτι δὲν σου ἀρέσουν τὰ στρατιωτικά, ὥστε...

— Εὐρὺν κ' ἐγώ; εἶπεν ὁ Μάριος. Μήπως καὶ το θέλῃς σὺ; Ἐγὼ τὸ ἐδί-λεξα αὐτό, διότι πολλάκις μου ἔχεις εἰπῇ, ὅτι δὲν σου ἀρέσουν τὰ στρατιωτικά, ὥστε...

— Εὐρὺν κ' ἐγώ; εἶπεν ὁ Μάριος. Μήπως καὶ το θέλῃς σὺ; Ἐγὼ τὸ ἐδί-λεξα αὐτό, διότι πολλάκις μου ἔχεις εἰπῇ, ὅτι δὲν σου ἀρέσουν τὰ στρατιωτικά, ὥστε...

Καὶ ἔκυψεν ὁ Παῦλος καὶ ἐσῆκωσε τὸ κανονάκι, τὸ ἔστησεν ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρον καὶ το ἐκύτταξε καλὰ καλὰ ὥστε νὰ το ἐλυπήθῃ. Ἀλλὰ εὐθὺς ἐγέλασε τὸ πρόσωπόν του καὶ τοῦ ἐπέραςεν ἡ λύπη ὥστε ἀστραπή.

Ὁ Μάριος παρετήρησε τὴν λύπην τοῦ Παύλου, ἀλλὰ ἔκαμεν ὅτι δὲν το ἐκατάλαβε.

— Τώρα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ το ρίψωμεν τὸ κανονάκι; εἶπεν ὁ Μάριος πρὸς τὸν Παῦλον.

— "Α! πρέπει πρώτα να ερωτήσωμεν τὸν πατέρα, εἶπεν ὁ Παῦλος. Χωρὶς τὴν ἄδειάν του δὲν εἴμπο-
ροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε.

— Πάει καλὰ, εἶπεν ὁ Μάριος χωρὶς νὰ ταραχθῇ·
πήγαινε λοιπὸν νὰ του πάρῃς τὴν ἄδειαν.

Ὁ Παῦλος τί νὰ κάμῃ, ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε
ἐπῆγε, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπανῆλθε μαζὶ μὲ τὸν
πατέρα του.

Ὁ Κύριος Σαϊζάνης ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν
ὑπῆρχε φόβος, ἐδοκίμασεν αὐτὸς πρῶτος τὸ κανονάκι
καὶ ἔπειτα ἔδωκεν ὀλίγην πυρίτιδα εἰς τὸν μικρὸν
πυροβολητήν.

Καὶ διὰ νὰ μὴ συμβῇ κανὲν δυστύχημα, ὁ Κύριος
Σαϊζάνης εἶπεν εἰς τὸν συμμαθητὴν τοῦ υἱοῦ του ὅτι
δὲν του δίδει πολλὴν πυρίτιδα διὰ μιᾶς, ἀλλὰ θὰ του
δίδῃ ἀπὸ ὀλίγην ὀλίγην, καὶ ὅταν τελειώσῃ θὰ του
δίδῃ πάλιν ἄλλην.

Ὁ Μάριος μετὰ χαρᾶς μεγάλῃς ἤρχισε νὰ γε-
μίζῃ τὸ κανονάκι του, νὰ πυροβολῇ καὶ πάλιν νὰ το
γεμίζῃ, καὶ πάλιν νὰ πυροβολῇ, ὥστε διεσκέδαζε
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀξιώλογα.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Μάριος διεσκέδαζε μὲ τὸ κανονάκι
του, ἔρριπτε κάπου κάπου καὶ μίαν ματιὰν πρὸς τὸν
Παῦλον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνοικτὸν μέγα χρυσόδετον βι-
βλίον μὲ διαφόρους ὠραίας εἰκόνας, καὶ ἔκαμνε τάχα
ὅτι παρατηρεῖ τὰς εἰκόνας. Ἀλλὰ ὁ νοῦς του ἐγύ-
ριζεν ἄλλοῦ· εἶχε μετανοήσῃ ὅχι διότι ἐχάρισεν εἰς
τὸν Μάριον τὸ κανονάκι, ἀλλὰ διότι ἔδειξε τόσῃ
περιφρόνησιν εἰς τὰ παιγνιδία του. Ἡ καρδιά τοῦ του
ἔλεγε νὰ ἀφήτῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ τρέξῃ νὰ παίξῃ
μὲ τὸν συμμαθητὴν του, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ
ψεύστης, διότι, ὡς ἐθυμειῖσθε, εἶχεν εἰπῇ ὅτι τὰ βι-
βλία εἶνε ἡ μόνη του διασκέδασις.

Ὁ Μάριος ὁ ὁποῖος ἦτο παιδίον πολὺ ἔξυπνον,
ἐνόησε τί τρέχει, ἐνόησε τί ἐσκέπτετο ὁ Παῦλος,
ἐνόησεν ὅτι ἀφορμὴν μόνον ἤθελεν ὁ Παῦλος νὰ πε-
τάξῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ τρέξῃ πλησίον τοῦ φίλου του.
Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐπυροβόλησε τρεῖς φορές, εἶπεν ἔ-
πειτα πρὸς τὸν συμμαθητὴν του:

— Παῦλε!

— Τί θέλεις, Μάριε; εἶπεν ὁ Παῦλος ἐτοιμὸς νὰ
τρέξῃ.

— Γιὰ ἔλα νὰ βάλῃς τὸ χέρι σου, νὰ ἰδῇς πόσον
εἶνε ζεστὸ τὸ κανόνι.

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ Παῦλος. Ἀφίνει λοιπὸν τὸ βι-
βλίον καὶ τρέχει.

— Ἀλήθεια τί ζεστὸ που εἶνε! εἶπεν ἀφ' οὗ
ἔψαυσε τὸ κανόνι. Πρέπει νὰ το ἀρήσῃς ὀλίγον νὰ
ξεκουρασθῇ. Ἐπειτα θέλει καὶ καθαρίσῃ.

— Καθαρίσῃ! Καὶ πῶς το καθαρίζουν; Δὲν μου
κάμνεις τὴν χάριν νὰ μου δείξῃς;

Τότε ὁ Παῦλος ἐπῆρεν εὐθὺς τὸ κανονάκι καὶ με
πολλὴν ἐπιδεξιότητα τὸ διέλυσε, καὶ ἀφ' οὗ το ἔκα-

θάρισε καλὰ καλὰ, τὸ ἐστερέωσε πάλιν ἐπάνω εἰς
τὸν διευθετήν.

— Μπα! εἶπεν ὁ Καπάνης ὑποκρινόμενος ὅτι
τάχα ἠπόρησε. Εἰξεύρεις λοιπὸν καὶ ἀπὸ αὐτῶν τῶν
πράγματα;

— Διγάκι! εἶπεν ὁ Παῦλος, καὶ ἔγινε κατακόμ-
κινος, φωτιά.

— Κύτταξ' ἐκεῖ!... καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι... Μά,
γέμισέ το μιὰ στιγμή, σὺ βέβαια θὰ το καταφέρῃς
καλλίτερά μου.

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ Σαϊζάνης. Τὸ ἐγέμισε λοιπὸν·
ἐπυροβόλησε, καὶ πάλιν τὸ ἐγέμισε καὶ πάλιν ἐπυ-
ροβόλησε, καὶ δὲν του ἔκαμνε καρδιά νὰ το ἀφήτῃ.
Καὶ νὰ ἰδῇτε, κατήντησε νὰ βαρεθῇ πρῶτος ὁ Μά-
ριος τὸ κανονάκι, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν
θέσιν τοῦ Παύλου, καὶ ἤνοιξε τὸ βιβλίον καὶ διεσκέ-
δαζε βλέπων τὰς εἰκόνας, ἐν ᾧ ὁ Παῦλος διεσκέ-
δαζε μὲ τὸ κανονάκι. Βλέπετε πῶς ἀλλάζουν τὰ
πράγματα;

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Παῦλος ἐζήτησε παρὰ τῶν
γονέων του τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ μὲ τὸν Μάριον νὰ
του δείξῃ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, τὰ ὅποια εἶχον
μεγάλῃν ἔκθεσιν διαφόρων παιγνιδίων, δώρων τοῦ νέου
ἔτους.

Τοὺς δύο συμμαθητὰς συνώδευσε καὶ ὁ ὑπη-
ρέτης, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν ἡ Κυρία Σαϊζάνη ἡ
μήτηρ τοῦ Παύλου, νὰ τα προσέχῃ τὰ παιδιά, καὶ
νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του νὰ μὴ τα χάσῃ μέσα εἰς τὸ
πλῆθος, καὶ νὰ μὴ νυκτωθῶν, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθουν
ἐνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν.

Μετὰ μεσημβρίαν λοιπὸν ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα
ἐξῆλθον ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μάριος μαζὶ μὲ τὸν ὑπη-
ρέτην.

Παρήλθον ἀρκεταὶ ὥραι, ἐνύκτωσε, ἤνυχαν τὰ
σῶτα, ἀλλὰ οἱ φίλοι μας δὲν εἶχον ἐπανέλθῃ ἀκόμη.

Ἡ Κυρία Σαϊζάνη ἦτο ἄνω κάτω. Ἐτρεξε λοι-
πὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυρίου Σαϊζάνη καὶ του
εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν:

— Τὰ παιδιά ἀκόμη δὲν ἐφάνησαν. Μήπως ἔπα-
θον τίποτε;

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος Σαϊζά-
νης, προσπαθῶν νὰ καθησυχάσῃ τὴν Κυρίαν Σαι-
ζάνη. Ὑποθέτω ὅτι ὁ Παῦλος ἤθελαν νὰ εὐχαρι-
στήσῃ τὸν μικρὸν του φίλον, καὶ νὰ του δείξῃ ὅλα
τὰ περιέργα πράγματα. Ὡς φαίνεται λοιπὸν ἐγύρι-
ζαν ἐπάνω κάτω καὶ ἐπέρασαν ἡ ὥρα χωρὶς νὰ κα-
ταλάβουν.

Ἐσῆμναν ἡ 6 μ. μ. καὶ οὕτε τὰ παιδιά ἐφάνη-
σαν, οὕτε ὁ ὑπηρέτης.

Τί συνέβη λοιπὸν;

Ἡ ὥρα παρήρχετο. Καὶ ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ καὶ
ὁ Κύριος Σαϊζάνης καὶ δὲν εἰξευρε τί νὰ κάμῃ!

Καὶ ποῦ νὰ υπάγῃ νὰ τα εὕρῃ; Καὶ ἔπειτα ἄν

αἴρνης ἐπιστρέψουν ἐν ᾧ αὐτὸς θὰ τρέχῃ νὰ τα
γυρεύῃ;

Καὶ οἱ ὑπηρέται ἤρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ αὐτοί.

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Παύλου ἐκάθηντο εἰς
τὸ δωμάτιόν των καὶ ἐσκέπτοντο τί νὰ κάμουν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβαίνει ἡ ὑπηρέτρια
καὶ λέγει:

— Κυρία ἔρχεται ὁ Κώστας μαζὶ μὲ τὸν Παῦλον.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ νὰ σου
καὶ ἐμβαίνει ὁ Κώστας καὶ κατόπιν του ὁ Παῦλος.

Ἡ Κυρία Σαϊζάνη ἔσυρε τὸν Παῦλον εἰς τὰς
ἀγκάλας της μὲ χαρὰν καὶ μὲ πολλὴν συγκίνησιν.

— Ἀχ! παιδί μου, τί ἐγίνατε; Ἐπήγαμε νὰ
χάσωμεν τὸν νοῦν μας. Μήπως ἔπαθες τίποτε; τί
συνέβη, πέ μου, παιδί μου, πέ μου!

— Καὶ ὁ Μάριος ποῦ εἶνε, Παῦλε; Ποῦ εἶνε ὁ
Μάριος;

Τότε ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν ταραχήν:

— Ὁ Μάριος εἶνε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Τί εἶπες; εἰς τὴν ἀστυνομίαν!

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτα.

— Πῶς λοιπὸν τὸν ἐπῆραν εἰς τὴν ἀστυνο-
μίαν;

— Δὲν παίει αὐτὸς, πατέρα μου, εἶπεν ὁ Παῦ-
λος ὑπερασπίζων τὸν φίλον του. Ἐγινε μίᾳ ἱστορίᾳ
εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπλέξαμεν καὶ ἡμεῖς. Δὲν εἶν' ἀλή-
θεια, μπάμπη Κώστω;

Ὁ γέρον ὑπηρέτης ἔκαμε νεῦμα μὲ τὴν κεφαλὴν
μὲ πολὺ σέβας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὴν Γαλλικὴν τοῦ Αἰμιλίου Δεβῶ)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΒΙΟΝ

Ὅταν εὕρισκεσθε εἰς συναναστροφὴν μὴ ὀμιλῇτε
περὶ ἀσθενῶν ὅταν συνδιαλέγεσθε μὲ ἱατρον, οὕτε
περὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων ὅταν συνδιαλέγεσθε
μὲ τραπεζίτην, οὕτε περὶ δικῶν μὲ δικηγόρον, οὕτε
περὶ ἐμπορευμάτων μὲ ἔμπορον, οὕτε περὶ πολιτικῶν
ζητημάτων μὲ πολιτικὸν ὑπάλληλον. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ
ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην νὰ ξεκουρασθῶν ἀπὸ τὸ
ἔργον των καὶ νὰ διασκεδάσων ὀλίγον καὶ δι' αὐτὸ
τοῖς εἶνε ὀχληρὸν νὰ συνομιλοῦν διὰ τὰς καθημερινὰς
των ἀσχολίας καὶ εἰς τὰς συναναστροφὰς ἀκόμη.

Ὅταν βαδίζουν δύο εἰς τὸν δρόμον ἢ πρὸς τὰ
δεξιὰ θέσεις εἶνε ἡ θέσις τῆς τιμῆς, ὅταν βαδίζουν
τρεῖς ἡ θέσις τῆς τιμῆς εἶνε εἰς τὸ μέσον.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τρώγεται τίποτε ὅταν περιπα-
τῇτε εἰς τόπον ὅπου εὕρισκονται καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι,
οὕτε νὰ δεικνύετε μὲ τὸν δάκτυλόν σας ὁποιοδήποτε,
οὕτε νὰ στρέφεσθε καὶ νὰ βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους
τοὺς ὁποίους συνηστήσατε.

Τὴν φωτογραφίαν σας μόνον εἰς ὅσους τὴν ζητοῦν
ἐπιμένοντες νὰ τὴν δίδετε. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω
ὅτι τὰ κοράσια μόνον εἰς τοὺς συγγενεῖς των καὶ εἰς
τὰς στενὰς φίλας των πρέπει νὰ δίδουν τὰς φωτο-
γραφίας των.

Ὅταν εἰς μίαν συναναστροφὴν παρακαλέσουν μίαν
κόρην νὰ παίξῃ κλειδοκύμβαλον, νὰ τραγουδήσῃ, ἢ ν'
ἀπαγγείλῃ στίχους, πρέπει νὰ δέχεται μὲ ἀπλότητα·
εἶνε πολὺ κακὸν νὰ δέχεται κατόπιν ἀπὸ μεγάλῃν
ἀντίστασιν.

Δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε οὕτε διὰ τὴν κα-

ταγωγήν σας, οὕτε διὰ τὰς πλούτη σας, οὕτε διὰ τὰς
σχέσεις σας, διότι αὐτὴ ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ἀνόητος.

Πρέπει νὰ δίδετε μεγάλῃν προσοχὴν εἰς τὰς
ἐπιστολάς σας καὶ νὰ τὰς γράφετε κατόπιν ἀπὸ
σκέψιν. Ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν τεσσάρων γραμμῶν
εἴμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τί γράμματα εἰξεύρετε
καὶ ἀπὸ μερικῆς λέξεως γρχυμένας μὲ ἀπερισκεψίαν
νὰ σχηματίσῃ κακὴν ἰδέαν διὰ σας. Οἱ λόγοι λησμο-
νοῦνται ἀλλὰ τὰ γραμμένα μένουν.

Δὲν ἐπιτρέπεται κατ' οὐδένα λόγον ν' ἀποσφρα-
γίζετε ἐπιστολάς αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπευθύνονται εἰς σᾶς,
ἢ νὰ γράφετε ἐπιστολάς ἀνωνόμους δηλαδὴ χωρὶς
τὴν υπογραφήν σας. Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν γράφουν
ἀποκόρυφως ἀλλὰ μὲ τὴν υπογραφήν των.

Ἡ μήτηρ ἔχει καθήκον ν' ἀναγινώσκῃ ὅλας τὰς
ἐπιστολάς αἱ ὁποῖαι ἀπευθύνονται εἰς τὴν θυγατέρα
της. Ἐάν σας ἐγγχειρίσουν ἐπιστολὴν ἐνώπιον ἄλλων
ἀνθρώπων μὴ τὴν ἀνοίγετε, ἐκτὸς ἂν ζητοῦν βιαστι-
κὴν ἀπάντησιν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ζητήσατε ἄ-
δειαν ἀπ' αὐτοῦς νὰ ἀναγνώσῃτε τὴν ἐπιστολὴν.

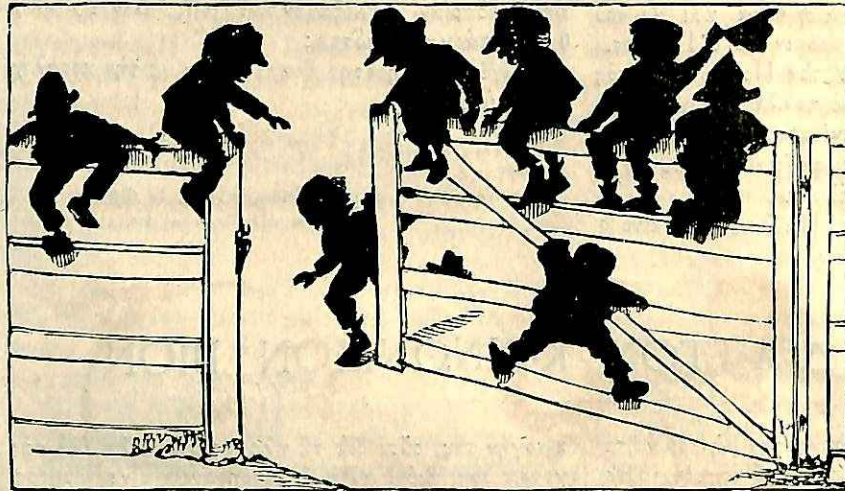
Ὅταν φιλοξενήτε τινα εἰς τὴν οἰκίαν σας περιποι-
εῖσθε αὐτὸν ὅσον εἴμπορεῖτε, προσέχετε νὰ μὴ τοῦ
λείπῃ τίποτε καὶ διασκεδάσέτε τον. Ὅταν δὲ σῆς
φιλοξενήσθε ἀπὸ φίλους σας πρέπει νὰ συμμορφώ-
νεσθε μὲ τὰς συνηθείας τῆς οἰκίας, δηλαδὴ νὰ εἰσθε
ἀκριβῆς εἰς τὰς ὥρας τῆς τραπεζῆς, τοῦ κοινοῦ πε-
ριπάτου, τοῦ ὑπνους κτλ.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Παιδιά, σ'ας αρέσει νὰ κινήσθε 'πάνω εἰς τὴν θύραν ἑνὸς κήπου ποὺ ἀνοίγοκλείει;

Αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἀγαποῦν πολὺ τὰ ἐπτὰ ἐξαδέλφια ὁ Γιάννης, ὁ Γιάνναρος, ὁ Γιαννάκης, ὁ Γιαννιὸς, ὁ Γιάννος, ὁ Γιαννακὸς καὶ ὁ Γιάννακας. Καὶ ξεύρετε πῶς το λέγουν; Σιδηρόδρομον. Ὁ Γιάννακας εἶνε ὁ μηχανικὸς τοῦ σιδηρόδρομου καὶ φωνάζει:

— Κι' ἄλλος γιὰ τὴν Κόρινθο! Ποῖος εἶναι γιὰ τὴν Κόρινθο! φεύγει ὁ σιδηρόδρομος!

Καὶ ὁ καθένας τρέχει καὶ ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὴν θύραν. Κάθηνται ὅπου τοὺς ἀρέσει καλλίτερα. Εἶνε τόπος δι' ὅλους.

Ὁ Γιάννης, ὁ Γιάνναρος, ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Γιάννακας εἶνε ξεφτέρια μοναχὰ 'ς τὴν σβέλτοσύνη καὶ ἀνα-

βαίνουν γρήγορα 'ς τὸν σιδηρόδρομόν τους· μὰ ὁ Γιάννης, ὁ Γιαννιὸς καὶ ὁ Γιάννος εἶνε κομμάτι δυσκολοκίνητοι καὶ μόλις προφθάνουν νὰ καθήσουν. Φσσς! φσς! μπρρρ! μπρρρ! Ὁ σιδηρόδρομος ἔφυγε διὰ τὴν Κόρινθον!

Ὁ Γιαννάκης κινεῖ τὸ καπέλον του εἰς τὸν ἀέρα φωνάζων: Ζήτω!

— Μπάμ! κάμνει ἡ θύρα κλείουσα μὲ ὄρμην.

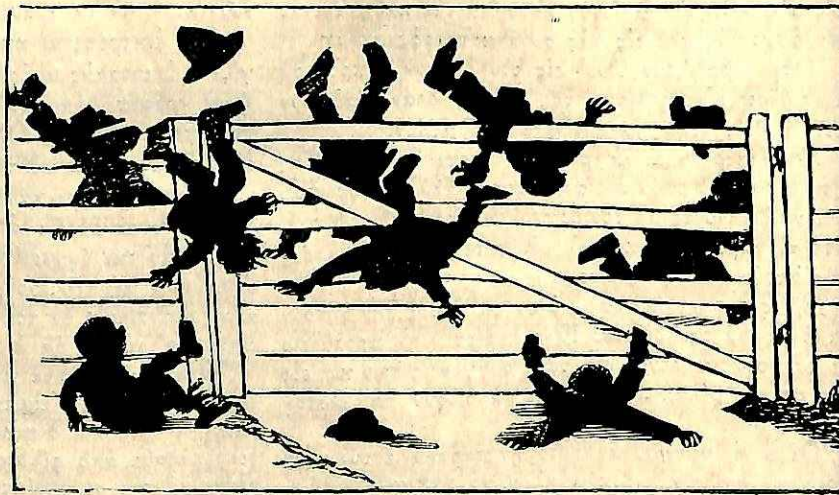
— Πούφ! κάμνει ὁ Γιάννης, ὁ Γιάνναρος, ὁ Γιαννάκης, ὁ Γιαννιὸς, ὁ Γιάννος καὶ ὁ Γιάννακας. Πάρ' τους ὅλους κάτω ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον! Μπράφ! μπρούφ!

Ἀχ! πῶς θὰ κλαῖνε καὶ πῶς θὰ φωνάζουν, αἱ;

Καθόλου· ἴσα ἴσα γελοῦν, διότι ξεύρουν ὅτι

εἰς τὰ παιγνιδιά των τὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ εἶνε κατσούφικα καὶ κλαψάρικα καὶ μουρμούρικα. Σηκώνωνται λοιπὸν ἐπάνω, προφθάνουν τὸν σιδηρόδρομόν των, ἀναβαίνουν πάλιν ἐπάνω καὶ ἐξακολουθοῦν τὸ ταξίδι των.

Ὡρα σας καλῇ, μικροὶ μου ταξειδιῶται, ὦρα σας καλῇ!

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 100]

Μείνεις μόνος ὁ Ἀμπᾶς πηγήγειλε νὰ του ἐτοιμάσουν τὸ μεγάλον καΐκι μὲ τὰ δέκα ζεύγη τῶν κωπίων, ἐκεῖνο τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον ὁ Σουλτάνος ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀμπᾶ διὰ νὰ πηγαίνει ὅπου θέλει, καὶ ἐξαπλωθεὶς εἰς τὰ βελούδινα μαξιλάρια εἶπε νὰ τον ὑπάγουν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ Βοσπόρου εἰς τὸ ἄλλο· ἐθαύμασε δὲ τὰ χωρία τὰ ἑποῖα εἶνε πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως καὶ τὰ διάφορα αὐτοκρατορικὰ περίπτερα (κίόσκια) τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ Βοσπόρου, δηλαδὴ καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀσίας.

ῥων, ὠραιότατων ἐξοχικῶν οἰκιῶν, κήπων καταφύτων ἢ μεγάλων προκυμαίων κατὰ μῆκος τοῦ Βοσπόρου. Ἀτμόπλοια, διερχόμενα κάθε τέταρτον τῆς ὥρας μεταφέρουν ἐπιδάτας ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην ἕως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν καὶ τὰ πολυάριθμα καΐκια. Προσθέσατε τὰς χιλιάδας τῶν πλοίων τὰ ὁποῖα μένουσιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἢ περνοῦν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὅλ' ἐννοήσετε ποῖαν κίνησιν καὶ ζωὴν ἔχει ἡ μεγάλη αὕτη καὶ ὠραιότατὴ πόλις.

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἐπέστρεψε τὴν ἐσπέραν κατα-

«ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ ΕΞΗΚΩΘΗ ΚΑΙ ΤΡΙΕΙΣ ΙΑΤΡΟΙ ΕΙΣΗΛΘΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ» (Σελ. 123)

Ὁ Βόσπορος, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, ὅπως εἰξεύρετε βέβαια, εἶνε πορθμὸς χωρίζων τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν δυτικὴν Ἀσίαν καὶ ἐνὸντων τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ, τὴν ὁποίαν οἱ Τούρκοι ὀνομάζουν Ἀσπρὴν Θάλασσαν (Ἄκ Ντενιζ) μὲ τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε βέβαια ὅτι ἐξ ὅλων τῶν πορθμῶν τῆς Εὐρώπης ὁ Βόσπορος εἶνε ὁ ὠραιότερος καὶ πλέον κατοικημένος. Ἀπὸ τοῦ Σκούταρι, τὸ ὁποῖον περιβρέχει ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ, ἕως τὸ Γενὴ Μαχαλά, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν, εἰς τὴν Ἀσιατικὴν παραλίαν, καὶ ἀπὸ τὸν Γαλατᾶν ἕως εἰς τὸν Βαθυρῦακα (Βουγιούκ Δερὲ) εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ὄχθην ἐκτείνεται σειρὰ ἀνατάπαυστος προαστείων, ἀνακτό-

μαγευμένους ἐκ τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς του μὲ ὄρεξιν μεγάλην διὰ νὰ τιμῇσιν ἐπαξίως τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἀλλ' ἡ τύχη, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ γευματίσῃ ὁ Αἰγύπτιος πρέσβυς. Θὰ ἴδῃτε τὸ διατί.

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἅμα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καΐκι, καταμουδιασμένος ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀκίνησίαν, ἐστάθη ἔμπροσς εἰς τὸν μεγάλον καθρέπτην του, ἐξέβαλε μὲ προσοχὴν τὸ φέσι του, τὴν γούναν του, τὰ ὑποδήματά του, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ φορέσῃ τὸ ὠραῖον χρυσοκέντητον φόρεμα τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπιτηδὲς δι' αὐτὸ τὸ ἐπίσημον γεῦμα τοῦ Σουλτάνου.

Δυστυχῶς ὁ ράπτης δὲν εἶχε προφθάσει νὰ το δο-

κιμάση εἰς τὸ σῶμα του καὶ ὅταν ὁ πρέσβυς ἠθέλησε νὰ το φορέσῃ τὸ εὐρήκε στενωτόκτον' ἀδύνατον νὰ το φορέσῃ.

— 'Αλλάχ! ἀλλάχ! ἐφώναξεν ὁ 'Αμπᾶς ἀπηλπισμένως· ἄρχισε νὰ φαίνεται πάλιν τὸ κακό μου φεγγάρι. Πῶς θὰ παρουσιασθῶ χωρὶς ἐπίσημον στολήν, εἰς τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος... Συμφορά μου! Ναζάρ ἄγᾶ, ἐξηκολούθησεν ὁ 'Αμπᾶς ἀποταθείς εἰς τὴν πρῶτον θαλαμηπόλον του, τί νὰ κάμω; συμδούλευσέ με, φίλε μου.

— Βγάλε τὸ γελέκο σου, 'Εκλαμπρότατε, θὰ λιγνέλης λιγάκι καὶ θὰ σου χωρέσῃ τὸ φόρεμα.

— Καλὰ λέγεις, Ναζάρ, ἔλα βγάλε μου τὸ γελέκο μου. Καλὰ. Μὰ κύττα, καὶ μόνον τὸ ἓνα μανῆκι μπορῶ νὰ φορέσω, τὸ ἄλλο τρίζει ἂν βάλω λιγάκι δύναμι, καὶ θὰ ξεσχισθῇ, καὶ δὲν θέλω νὰ ξεσχίσω τέτοιο φόρεμα. 'Αχ! κατηραμένε ράπτῃ, κατηραμένε ράπτῃ, δὲν θὰ ξαναπέσης 'ς τὰ χέρια μου;... 'Α! 'χάθηκα, Ναζάρ ἄγᾶ, βοήθησέ με.

— 'Εξοχώτατε, βγάλε καὶ τὸ φανελένιο ὑποκάμισό σου καὶ τότε πιστεύω πῶς θὰ μπορέσης νὰ φορέσης καὶ τὸ ἄλλο μανῆκι.

— Καλὰ λέγεις. 'Ας ἰδοῦμε. Ναί, τὸ ἔβαλα καὶ τὸ ἄλλο τὸ μανῆκι μὰ τώρα μοῦ σφίγγει φρικτὰ τὸ στῆθος μου... πνίγομαι! δὲν ὑποφέρω πλεῖα! δὲν βαστῶ! Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ναζάρ 'Αγᾶ, βγάλε μου τὸ γιατί θὰ σκάσω.

Ὁ δυστυχὴς 'Αγᾶς ἐξέβαλε τὸ φόρεμα, καὶ ὁ 'Αμπᾶς πασᾶς ἔπεσεν ἀσθμαίνων ἐπάνω εἰς ἓνα σοῦα.

— Κρῖμα! Κρῖμα! 'ς τὸ φόρεμα, πῶς τόσο ὠραῖα χρυσοκεντημένο ἐστέναξε! μοῦ ἔρχεται νὰ κλαίω σὺν γυναῖκα.

Μολοντί δὲ δὲν ἦτο γυνὴ ὁ 'Αμπᾶς εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Θαρρῶ ὅτι αὐτὸ τὸ κολλαρισμένο ὑποκάμισο πιάνει πολὺν τόπον... εἶπεν ὁ 'Αγᾶς· κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν φορεῖ ὑποκάμισον ἢ 'Υμετέρα 'Εκλαμπρότης' ἂς βράσωμεν ἓνα γιανῆ καὶ μανῆκια εἰς τὸ φόρεμα καὶ ἡ δουλειὰ τελειώνει.

Ὁ 'Αμπᾶς παρεδέχθη τὴν συμβουλὴν τοῦ θαλαμηπόλου του. 'Αλλὰ φεῦ! καὶ πάλιν τὸ φόρεμα δὲν ἦτο τῆς προκοπῆς· τὰ μανῆκια εἶχαν γένει πολὺ μακρυὰ καὶ ἐκρυπτον τὰς χεῖρας τῆς Αὐτοῦ 'Εξοχότητος' τὰ κομβία δὲν ἔμβαιναν εἰς τὰς κομβότρυνας. Ὁ πρέσβυς ἐσπόγγιζε κρυφίως ἐν δάκρυον ὅτε ἄλλος ἄγᾶς ἔφθασε κρατῶν ἐν ἄλλο φόρεμα.

— 'Εξοχώτατε, ἐφώναξε, ὁ Ναζάρ ἔκαμε λάθος, ἐπῆρε τὸ φόρεμα τοῦ διερμηνέως γιὰ δικό σας' νὰ τὸ φόρεμα τῆς 'Εξοχότητός σας.

Καὶ ὁ ἄγᾶς ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἐν φόρεμα χρυσοκεντημένον ἐπίσης, ἀλλὰ φαρδὺ μὲ πλατέα μανῆκια, μὲ πλατὺν καὶ φουσκωτὸν θώρακα.

Ὁ 'Αμπᾶς ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς ἐφόρεσε τὸ ὑπο-

κάμισόν του, τὴν φανέλαν του, τὸ γελέκον του, ἐφόρεσε τὸ φόρεμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπήγαινε θαυμάσια καὶ ἐνῶ ὁ θαλαμηπόλος του ἐκκοῦπιζε τὸ φέσι του, αὐτὸς ἐκαθρεπτιζέτο λαμβάνων ὕψος μεγάλου καὶ σπουδαίου ἀνθρώπου.

Ε'

'Αφρὺ ἡ Αὐτοῦ 'Εξοχότης· ὁ 'Αμπᾶς πασᾶς ἐφόρεσε τὰ ἀπὸ δέρμα αἰγὸς ὑποδήματά του καὶ ταῖς λουστρίναις γαλόσαις του — διότι οἱ Τούρκοι δὲν ἐξέρχονται ποτὲ χωρὶς γαλόσαις — καὶ τὰ λευκά του χειρόκτια, καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν θήκην του τὸ μεγάλο ἀπὸ ἱσεμί τιμποῦκί του, τὸ ἀδαμαντοκολλημένον, παρετήρησε τὴν ὥραν εἰς τὸ χρυσοῦν καὶ πολύτιμον ὠρολόγιόν του καὶ εἶδε μὲ τρόμον ὅτι ἡ ὥρα ἦτο ἐξ παρὰ τέταρτον.

— 'Εξ παρὰ τέταρτον! ἐφώναξεν ὁ πρέσβυς, μόλις θὰ προσθάσωμεν νὰ πᾶμε εἰς τὸ παλάτι. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶνε πολὺ ἀκριθὴς εἰς τὸ γεῦμά Της!... Ναζάρ 'Αγᾶ, εἶπε τοῦ διερμηνέως Χουσεὴν νὰ ἐνδοθῇ γρήγορα...

— Ὁ Χουσεὴν ἐρένδης δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη, εἶπεν ὁ 'Αγᾶς.

— Πῶς... τολμᾷ νὰ μὲ κάμνῃ νὰ τον περιμένω! Γρήγορα ἂς ἀναθῇ ἓνας 'ς τὸ ἄλογό του καὶ ἂς τρέξῃ νὰ τον εὕρῃ· εἶνε εἰς τὰ ὀχυρώματα...

Ὁ Ναζάρ ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ 'Αμπᾶ· ἐνῶ οὗτος ἐβάδιζεν ἐπάνω κάτω μὲ πυρετώδη βήματι.

— Αὐτὸ τώρα ἔλειψε νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ ὁ Χουσεὴν! ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του, αὐτὸ ἔλειψε· καὶ τὸ χειρότερο ἀκόμη εἶνε ὅτι εἶνε καὶ ὁ Διελᾶξ μαζί του. Τί νὰ κάμω τώρα χωρὶς διερμηνέα; Ποῖος θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Σουλτάνον; ποῖος θὰ τοῦ μεταφράσῃ τὰς ὠραίας ἰδέας τὰς ὁποίας ἔχω τόσον κερὸν κλεισμένας; μέσα εἰς τὸ μυαλό μου; Μὰ γιατί νὰ μὴν εἰξεύρῃ καὶ ὁ Σουλτάνος ἀραβικά; Δέν μου λές τί ἄλλο κάμνει ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ καὶ δὲν μανθάνει ἀραβικά;... Εἶνε γελοῖον νὰ μὴν εἰξεύρῃ παρὰ μόνον τουρκικά.

Ὁ 'Αμπᾶς πασᾶς εἰς τὸν θυμόν του δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο γελοῖος ἀφρὺ εἵξευρε μόνον ἀραβικά καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ 'Αγᾶς ἐπιστρέψας εἶπεν εἰς τὴν Αὐτοῦ 'Εξοχότητα ὅτι πέντε ἱππεῖς ἀνεχώρησαν καλπάζοντες ὅπως τρέξουν εἰς εὐρεσίαν τοῦ διερμηνέως.

— Ὁ 'Αμπᾶς παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του ἡ ὥρα ἦτο ἔκτῃ παρὰ πέντε λεπτά.

— Κατηραμένοι νὰ εἶνε οἱ διερμηνεῖς, ἐψιθύρισε καταθυμωμένος. Ὁ Χουσεὴν εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα τὴν ἐμπιστοσύνην! ὁ Χουσεὴν τὸν ὁποῖον ἀνύψωσα εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ διερμηνέως, νὰ μὴ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσίν του! 'Α! αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστος ἀχα-

ριστία, ἀπίθεια διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ πρέπει κρέμασμα, κόψιμο, κάψιμο!...

— Ἰσως τοῦ συνέβη κανὲν δυστύχημα, εἶπε μὲ δειλίαν ὁ 'Αγᾶς· πιθανὸν νὰ τον ἐσκώτωσαν...

— Δέν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ τον σκοτώσουν ἀφρὺ εἵξευρε ὅτι τὸν ἐπερίμενα! ἐφώναξεν ὁ πρέσβυς, τὸν ὁποῖον ὁ θυμὸς ἔκαμνεν ἔξω φρενῶν. Ναί, ὅταν κανεὶς ἔχῃ ἀφοσίωσιν εἰς ἓνα αὐθέντην τόσον καλὸν ὅσον ἐγώ, νικᾷ τὰ πάντα καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον!

Ὁ Ναζάρ 'Αγᾶς ἔκυπτε μὴ τολμῶν ν' ἀπαντήσῃ τίποτε εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀξίωμα.

Ὁ πρέσβυς ἐξέβαλε καὶ πάλιν τὸ ὠρολόγιόν του ἦτο ἔκτῃ ὥρα καὶ δέκα λεπτά!

— Ἐπέρασεν ἡ ὥρα! ἐπέρασε! εἶπε καθήσας βράεως ἐπὶ ἐνὸς καναπέ, ὁ ὁποῖος ἐστέναξεν ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος! ἐπέρασε! ὁ Σουλτάνος τρώγει εἰς τὰς ἔξ. Ἡ Αἴγυπτος ἠτιμᾶσθη, ἐγὼ θὰ χάσω τὴν εὐνοίαν τοῦ Σουλτάνου, θὰ χαλάσῃ τὸ συνοικέσιον τοῦ πρίγκιπος Μωχαμέτ, καὶ ποῖος εἶν' αἰτία; ἓνας διερμηνίσκος ἐκεῖ πέρα, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο πρὸς ὃν παρὰ τὴν γλῶσσάν του· ἓνας Χουσεὴν, ἓνας ἐφέντης τρίτης τάξεως. 'Αχ! νὰ εἰς τί χρησιμεύουν οἱ διερμηνεῖς!

Ἐκβαλὼν δὲ μὲ μεγάλην ὀργὴν τὰ χειρόκτιά του, τὸ φέσιόν του, τὸ γελέκο του, τὸ κεντημένον φόρεμά του ὁ 'Αμπᾶς πασᾶς ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς ἄνθρωπος.

— Καὶ κοντὰ 'ς τὰλλα ἔχω καὶ μιὰ πῆνα! ἔλεγεν ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκρυά του! καὶ τί λαμπρὸ ποὺ θὰ εἶνε τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! στῆθος κότκς μὲ ροδόσταγμα, λαμπρὰ τηγανιστὰ ψάρια, πιλάκι ἔξοχον καὶ ἀκόμη, καὶ ἀκόμη! Καὶ πῶς νὰ δικαιολογηθῶ εἰς τὸν Σουλτάνον διὰ νὰ μὴ χάσω τὴν θέσιν μου εἰς τὴν Αἴγυπτον;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολὺς θόρυβος ἠκούσθη ἔξω τοῦ μεγάρου τοῦ Σαλῆ-Παζάρ· ὁ 'Αμπᾶς πασᾶς ἐσηκώθη μὲ ὀρμὴν νομίσας ὅτι τοῦ φέρουν τὸν διερμηνέα του, ἀλλ' ὁ Ναζάρ 'Αγᾶς, ὁ ὁποῖος μετέβη νὰ ἰδῇ τί τρέχει ἐπέστρεψε καταλυπημένος, λέγων ὅτι ὁ Σουλτάνος ἔστειλε καὶ ἠρώτησε διατὶ ὁ αἰγύπτιος πρέσβυς δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα.

— Καὶ τί ἀπήντησες; ἐφώναξε μὲ ἀγωνίαν ὁ 'Αμπᾶς.

— Εἶπα ὅτι ἡ 'Υμετέρα 'Εξοχότης ἦτο πολὺ ἀσθενής.

— Καλὰ ἔκαμες.

— Τὴν στιγμὴν ὅπου ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, εἶπα, ἡ Αὐτοῦ 'Εκλαμπρότης ὁ πρέσβυς ἠσθάνθη δυνατοὺς πόνοους εἰς τὸ στομάχι... Ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸ γεῦμα.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ τί ἀπήντησεν ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος;

— Ἐφάνη ὅτι ἐπείσθη ἀπὸ τοὺς λόγους μου, μ' ἐχαιρέτισε καὶ ξαναἔβη εἰς τὸ ἄλογόν του.

— Εὐχαριστῶ, καλὲ μου Ναζάρ 'Αγᾶ, μὲ τὴν εὐρύαν σου μοῦ ἔκαμες μεγάλην ἐκδούλευσιν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ σε ἀνταμείψω. Τώρα πλέον ὅπου δὲν τρέχω τὸν κίνδυνον οὔτε τὸν Σουλτάνον νὰ θυμώσω, οὔτε τὴν Αἴγυπτον νὰ ἐντροπισθῶ, εἰπὲ γρήγορα νὰ μου ἐτοιμάσουν ἐν λαμπρὸν γεῦμα: πιλάκι ὀρτύκια, κοτόπουλα, κρασί καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλῃς· ξεῦρες πῶς εἶπες ἐνέμει ἀλήθεια, 'Αγᾶ μου; ἔχω πραγματικῶς δυνατοὺς πόνοους εἰς τὸ στομάχι... ἀλλ' ἀπὸ τὴν πῆναν.

Ὁ 'Αμπᾶς ἤρχισε νὰ γελᾷ, διότι ὁ θυμὸς τοῦ ἐπερνοῦτεν εὐκολα, καὶ ἐνῶ ὁ Ναζάρ ἐρρόντιζε περὶ τῶν φαγητῶν, εἶπε καὶ ἔφεραν ρακί, γαβιὰρι, τυρί, μαῦρας ἐλάϊας, ὅλο μεζέδες ὡς βλέπετε, διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἀκόμη περισσότερον ἡ ὄρεξις.

Ὁ πρέσβυς μόλις ἐπρόσθεσε νὰ βάλῃ τὴν πρῶτην μπουκιὰν τοῦ γαβιαρίου εἰς τὸ στόμα του ὅτε ἔξαφν ἐμβῆκεν ὁ Ναζάρ 'Αγᾶς κατατρομαγμένος.

— Οἱ ἱατροὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! εἶπε.

Ὅσο νὰ πῆς δύο ἔκρυψε τὸν τὰ βλᾶ μὲ τοὺς μεζέδες κάτω ἀπὸ τὸν σοφᾶν ἔσβεσε δύο κηρία καὶ ἔρριψεν ἐν ἐράπλωμα ἐπὶ τοῦ κατατρομαγμένου 'Αμπᾶ πασᾶ.

— Οἱ ἱατροὶ;... ἐψιθύρισε, καὶ τί μὲ θέλουν;

Τὸ πκραπέτασμα τῆς θύρας, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπὸ κόκκινον δαμασκηνὸν ὕφασμα ὠραῖα κεντημένον, ἐσηκώθη ἐνῶ ὁ πρέσβυς ἐσυλλογίζετο τί τον θέλουν οἱ ἱατροὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ τρεῖς ἱατροὶ εἰς 'Ελλήν, ὁ ἄλλος Τούρκος καὶ ὁ ἄλλος 'Αρμένιος εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐχαιρέτισαν βραδέως τὸν 'Αμπᾶ, ὁ ὁποῖος ὠχρίασε ἅμα τοὺς εἶδε, ὁ δὲ 'Ελλήν, λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον εἶπε:

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος μᾶς στέλλει διὰ νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν πολύτιμον υγείαν Σας. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐν τῇ προνοητικότητι Αὐτῆς ἐξέλεξεν ἓνα ἱατρὸν ἀπὸ τὰς τρεῖς κυριωτέρας φυλὰς τῶν ὑπηκόων Της. Ἐὰν θέλετε ἱατρὸν ποὺ νὰ ἱατρεύῃ σύντομα, ἱατρὸν πολιτισμένον, ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος ἐσπούδασεν εἰς τὴν Γερμανίαν διατάξετέ με. Εἶμαι ὁ δόκτωρ Ἰπποκράτης, δοῦλός σας.

Ὁ 'Ελλήν ἐχαιρέτισε φιλοφρόνως, ὡς εὐρωπαῖος, ἐκβαλὼν τὸ φέσιόν του.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Τούρκος ἱατρός, ἀφ' οὗ ἐχαιρέτισε μὲ ἐπιστημότητα θέτων τὴν χεῖρά του πρῶτον κατὰ γῆς ἔπειτα εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἔπειτα εἰς τὸ στήναι του, ἐγὼ ὀνομάζομαι Χερίμ· κάμνω τοὺς πελάτας μου νὰ ζοῦν πολλὰ ἔτη, διότι τοὺς δίδω ν' ἀναπνέουν ροδόσταμα καὶ διαβάζω βῆτα τοῦ Κορανίου ἐπάνω εἰς τὸ πονεμένον μέρος τοῦ σώματος καὶ βάζω καὶ καταπλάσματα ἀπὸ μακεδονῆσι. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ πίστις σώζει τὸν ἄρρωστον καὶ ὄχι ἡ ἱατρική.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Ἀρμενίου ὅστις ἐπρόχωρησε πρὸς τὸν Ἀμπᾶ καὶ εἶπε:

— Ἐξοχώτατε, μόνον δυνατὰ ἰατρικὰ εἰμποροῦν νὰ ἰατρεύουν μίαν δυνατὴν ἀσθένειαν· θέλετε νὰ σας πάρω αἷμα εἰς τὰ τέσσαρα μέλη τοῦ σώματός σας, θέλετε νὰ σας βγάλω τὰ ὀδόντιά σας, ἢ νὰ σας κόψω κανένα χέρι ἢ κανένα ποδάρι; Εἶμαι πρόθυμος. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰατρικὴ μου. Ποιεῖ τὸ κεφάλι σας; κόψετε το. Εἶμαι μοναδικὸς χειρουργὸς καὶ ὀνομάζομαι Ἐλμέκ.

Οἱ τρεῖς σοφοὶ ἰατροὶ ὠμιλοῦσαν ἀραδικά, ὁ δὲ Ἀμπᾶς παῖς ἀνετριχίζεν ὅσον τοὺς ἥκουε.

— Προτιμῶ τὸν ἱκτὸν Χεκίμ, εἶπε μετὰ τινας στιγμᾶς· τὸ κατάπλασμα τοῦ μακεδονησιοῦ δὲν το φοδοῦμαι.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Η ΥΠΟΘΗΚΗ

Τὸ ἀμάξιον τοῦ κυρ Μιχάλη τοῦ συμβολαιογράφου ἐπέστρεφε σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ χωρίον· εἰς τὸν δρόμον συνήντησε τὴν κυρὰ Γεώργαινα, ἡ ὁποία ἐπηγαινεν εἰς τὸ χωράφι της.

— Τί κάνεις, κυρ Μιχάλη; κατὶ ἤθελα νὰ σου πῶ ἔχω μιὰ μεγάλη ἀνησυχία.

— Τί τρέχει, κυρὰ Γεώργαινα; εἶπεν ὁ κυρ Μιχάλης σταματήσας τὸν ἵππον του.

— Ἐχω, εἶπεν ἡ κυρὰ Γεώργαινα (καὶ ἐπλησίασε χαμηλώσασα τὴν φωνήν της) ἔχω μαζεῦσει λίγαις λίγαις ἕως πεντακόσιαις δραχμαῖς· ταῖς ἔχω κρυμμένας μέσα σὲ μιὰ κάλτσα εἰς τὸ βάθος τοῦ σεντουκιοῦ μου. Μὰ τί νὰ σου πῶ, κυρ συμβολαιογράφε, ἐδῶ το μυρίζονται ἅμα ἔχει κανεὶς λεπτά, καὶ εὐρίσκονται ὅπως ξεύρεις καὶ κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸ χωριό μας· προχθὲς ἔκλεψαν ἓνα παντοπωλεῖο.

— Καλὰ λές, κυρὰ Γεώργαινα, τὰ χρήματα δὲν πρέπει νὰ μένουν ἀκίνητα· πρέπει νὰ δουλεύουν καὶ αὐτὰ τίμια καὶ νὰ κερδίζουν.

— Πῶς; κυρ συμβολαιογράφε· δὲν το ξεύρω.

— Δανεισέ τα μὲ ὑποθήκην.

— Μὲ ἀποθήκην; πῶς το εἶπες, κυρ Μιχάλη, εἶπεν ἡ κυρὰ Γεώργαινα μὲ δισπιστίαν.

— Ὅχι, μὲ ὑποθήκην, κυρὰ Γεώργαινα. Ἄκουσέ με· ὁ γείτονάς σου ὁ Γιάννης ἔχει ἴσα ἴσα ἀνάγκην ἀπὸ πεντακόσιαις δραχμαῖς γιὰ νὰ κτίσῃ τὸν σταῦλόν του· δάνεισέ του ταῖς δραχμὰς σου μὲ τόκον· κάθε χρόνον θὰ σου δίδῃ πέντε δραχμὰς διὰ κάθε ἑκατὸ δραχμὰς πού του ἐδάνεισες, δηλαδὴ εἰκοσιπέντε δραχμὰς διὰ ταῖς πεντακόσιαις.

— Καὶ σὺν δὲν μου ταῖς δώσῃ πίσω ταῖς δραχμὰς μου;

Οἱ δύο ἄλλοι ἰατροὶ ἀνεχώρησαν δυσηρεστημένοι.

— Ὡχ! τί πόνοι μὲ θερίζουνε! εἶπε τότε ὁ Ἀμπᾶς, τὸν ὁποῖον πραγματικῶς ἐθέριζεν ἡ πείνα.

— Ἐχετε γαστρίτην, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ τοῦρκος, ἀφ' οὗ ἐπιασε τὸν σφυγμὸν τοῦ πρέσβους· περιμένετε μίαν στιγμὴν νὰ σας ἐτοιμάσω τὸ κατάπλασμά σας.

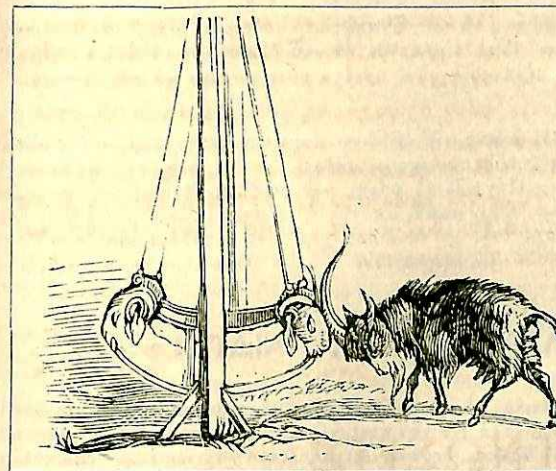
Ἐν ᾧ δὲ ἀπεμακρύνετο ὁ ἰατρός, ὁ πικρὸς ἤπλωσε τὴν χεῖρά του κάτω ἀπὸ τὸν καναπέν, ἤρπασε μὲ τὰ δάκτυλά του ὅτι εὐρήκε, ἐλθαῖς καὶ χαυγιάρι καὶ ἐγέμισε τὸ στόμα του.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

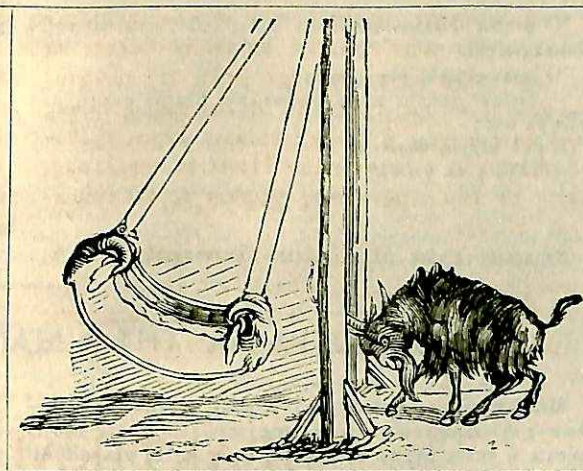
ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

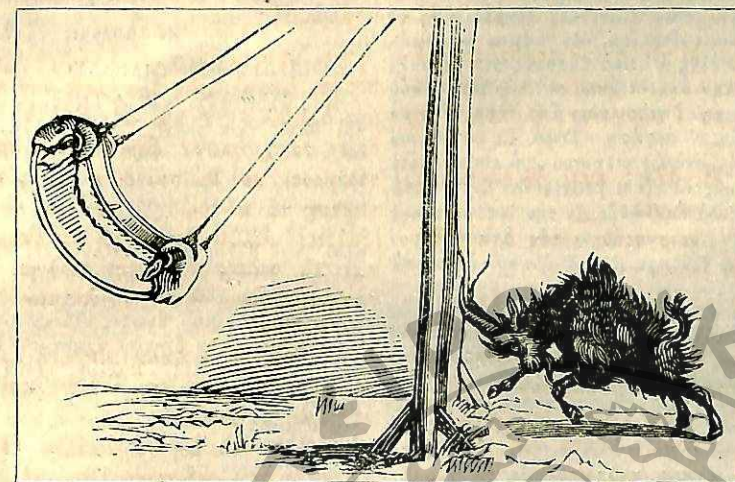
ΤΟ ΚΟΥΤΟΥΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥ

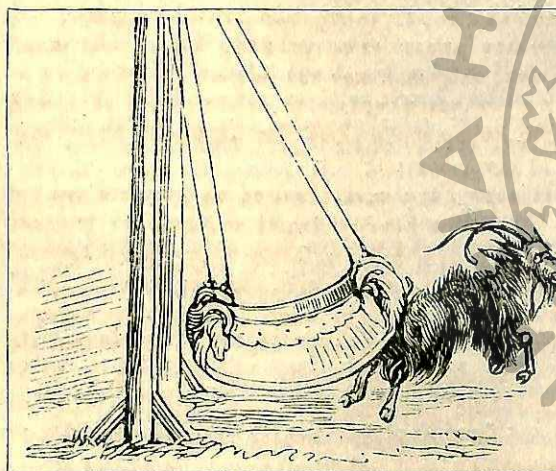
«ΝΑ ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΟΣ! ΘΑ ΤΟΝ ΚΟΥΤΟΥΛΗΣΩ.»

«ΜΠΑ! ΚΟΥΤΟΥΛΑΕΙ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ!»

«ΣΤΑΣΟΥ ΝΑ ΣΟΥ ΔΕΙΩ ΕΓΩ ΤΩΡΑ!»

«ΜΩΡΕ, ΤΟΥΤΟΣ ΔΕΝ ΧΩΡΑΤΕΥΕΙ! ΑΣ ΦΕΥΓΟΥΜΕ!»

ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΠΡΟΦΘΑΣΕ ΝΑ ΦΥΓΗ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Φωκίων τεσσάρων μόλις ἐτῶν, πρώτην φορὰν ἐξιμολογεῖται.

Ὁ πνευματικὸς τὸν ἐρωτᾷ:

— Ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερο, τὸν πατέρα σου ἢ τὴν μητέρα σου;

Καὶ ὁ μικρὸς Φωκίων,

— Ἐγώ; τὰ γλυκὰ!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Σιδηρῆς Προσωπίδος.

Σημειώσεις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Τὸν μπαμπᾶ σου καὶ τὴν

μαμά σου νὰ τους ἀγαπᾷς περισσότερο, μικρὸ μου Φωκίων, διότι αὐτοὶ εἰμποροῦν νὰ σου δίδουν γλυκὰ ἐνῶ τὰ γλυκὰ δὲν εἰμποροῦν οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα νὰ σου δώσουν.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης εἶνε πολὺ ἐπασχολημένη ὅτε αὕτη τῆς ζητεῖ ἐπιμόνως σταφίδας.

— Πήγαίνε νὰ πάρῃς μιὰ φοῦχτα, λέγει ἡ μήτηρ τῆς.

— Ὅχι, μαμά, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλένη, καλλίτερα νὰ μοῦ τὰς δώσῃς ἐσύ, τὸ δικό σου χέρι εἶνε μεγαλύτερον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πιπίσκας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Μπα! τ' εἶνε αὐτὰ πού μου γράφεις, παραπονιάρικα Ἀηδὼν τῆς Ἑρήμου; Προτιμήσεις! Ἐγὼ νὰ κάμω προτιμήσεις ἢ ὅποια ἀγαπῶ ἐξ ἑσού ὅλας τὰς φίλας μου καὶ δι' αὐτὸ ἔχω διαιρέσει τὴν καρδίαν μου εἰς πολλὰ τουλαπᾶκια ὅλα ἴσα, καὶ τοποθετῶ κάθε μιαν φίλην μου εἰς ἓν ἀπ' αὐτά; Λοιπὸν θέλεις νὰ σου εἰπῶ διατὶ δὲν ἐδημοσιεύθῃ τὸ ἐλλιποσύμφωνόν σου; διότι ἴσα ἴσα, δὲν κάμνω προτιμήσεις· διότι περιμένω νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ ἐκάστης πνευματικῆς ἀσκήσεως καὶ τότε νὰ τὴν δημοσιεύσω, καὶ τὴν ἰδικήν σου ἢ ὅποια εἶνε καλὴ ὅλ' τὴν δημοσιεύσω ὅσα ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῆς καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ὀ' ἀργήσῃ. Τώρα ἄς σου κάμω καὶ μιαν μικρὰν παρατήρησιν, ὥς φίλη σου πού εἰμαι. Ποτὲ μὴ μέμφεσαι κανένα χωρὶς νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι ἔχεις κατὰ πάντα δίκαιον. Διότι τί θὰ ὠφεληθῇς ἂν τον δυσαρρεστήσης ἀδίκως; Ἐγὼ ὅμως δὲν δυσαρρεστήθην· τὰς ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὰς φίλας μου ὥστε δὲν μου βαστᾷ ἡ καρδιά μου νὰ δυσαρρεστήθω μαζὶ τῶν.

«Τὰ εὐεργετήματα δὲν πρέπει νὰ ρίπτονται εἰς τὸ πλῆθος» γράφεις εἰς τὸ φωνηεντόλιπόν σου, ἀγαπητέ μου Μιχαήλ Κ. Θεοδώρου. Ἀλλὰ πού νὰ ρίπτονται; εἰς τὴν θάλασσαν; εἰς τοὺς ἀγρούς; εἰς τὰ βουνά; Ἐγὼ εἰξέυρω ὅτι εἰς ὅσον περισσότερο πλῆθος ρίπτει κανεὶς τὰ εὐεργετήματά του, δηλαδὴ ὅσον περισσότερους εὐεργετήσῃ τόσον περισσότερον γενναίονκαρδὸς καὶ εὐτυχῆς εἶνε. Ὡστε.... στεῖλ' ἐμὸν ἄλλο φωνηεντόλιπον, καλὲ μου φίλε.

Καλὰ ἐνόησες, Πανοῦργε Ὀδυσσεῦ, ὅτι συνέβη παρεξήγησις καὶ ὅτι σὲ ἐπῆραν δι' ἄλλον· καὶ βεβαίως ἔπρεπε νὰ τὸ ἐνοήσῃς διὰ νὰ φανῇς ἄξιος τοῦ ψευδωνύμου σου! τώρα λοιπὸν δὲν σου χρειάζονται πλέον τὰ δνόματα τοῦ Ἀρεως καὶ τοῦ Δ' ἂν ἐπιμένῃς ὅμως νὰ το μάθῃς, ἐρώτησε κάποιον πού εἶνε πολὺ σιμὰ σου, καὶ τα εἰξεύρει πολὺ καλὰ, τὸν ἀδελφόν σου δηλαδὴ.

Ποῖον τεῦχος, καλὲ μου Κριεζώτῃ, σοῦ λείπει; γράψε τὸ μου ὀρισιμένως νὰ σοῦ το στείλω.

Πολὺ καλὰ ἔκαμες καὶ ἤρξεις νὰ μου γράφῃς καὶ ἄλλα πράγματα ἐκτός ἀσπασμῶν, ἀγαπητή μου Ἀγλαΐα Καλαϊσάκη. Ἐτσι δὲ! τώρα μάλιστα! Γράφε μου τακτικὰ καὶ ὅ' ἀνυγνώσκω πάντοτε μ' ἐνδιαφέρον τὰς ἐπιστολάς σου· θὰ εἰπῶ εἰς τὴν 25 Μαρτίου ὅτι τὴν συγχαίρεις διὰ τὸ ἡρώτικόν τῆς ψευδωνυμίου καὶ ὅτι τὴν παρακαλεῖς νὰ σοι εἰπῇ τὸ ἀληθὲς ὄνομά της.

Μερικοὶ ὅμως μ' ἐρωτοῦν ἀκόμη: Τί νὰ γράφω, «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»; δώσε μας ἓν θέμα, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, μιαν ἰδέαν, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ; Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἡσυχάσατε ὀλίγον· φωνάζετε ὅλοι· μαζὶ καὶ δὲν προφθάνω ποῖον νὰ πρωτακούσω· ἐγὼ εἶπ' ἄς νὰ μὴ μου γράφετε μόνον περὶ προσρήσεων, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων· δηλαδὴ νὰ μου

ἐκθέτετε τὰς ἐντυπώσεις σας, τί κάμνετε, πῶς περνάτε; εἰσθε καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν σας; Τοιαῦτα νὰ μου γράφετε. Καὶ λάβετε ὡς παράδειγμα τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν τῆς Μικρᾶς Καρδίας, τὴν ὅποian δημοσιεύω μὲ μερικὰς παρατηρήσεις μου ἐντός παρενθέσεως. Ἴδου αὕτη:

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 25 Ἀπριλίου 1885

Φιλῆτῃ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, χαῖρε.

Μοῦ ἤλθες πάλι, καὶ σὲ ἐδέχθηκα μὲ πολλὴν χαρὰν ὅπως καὶ ὅλαις ταῖς φοραῖς. Σὲ ἐδιόχασα ὅλην ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τοῦ τέλους. (Εὐχαριστῶ) «Ἡ Σημαία» μοῦ ἔρρεσε πολὺ καὶ ἐδάκρυσα. Οἱ «Τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες» εἶνε τὸ ἀγαπητό μου μυθιστόρημα, πόσο μοῦ ἀρέσει! εἶνε πολὺ μεγάλο; τὸ τέλος τὸ περιμένω μὲ ἀνυπομονησίαν μεγάλην. (Δὲν εἶσαι μόνη; καὶ ἄλλοι σ' ὁμοιάζουν) Θὰ σε παρακαλέσω νὰ ἔχῃς πάντοτε τέτοια μυθιστορήματα διότι μοῦ ἀρέσουν. Σὲ εὐχαριστῶ πού μου ἀπήντησες ἀμέσως καὶ μὲ ἐδέχθηκες διὰ φίλην σου καὶ μοῦ ἔνοιξες τὴν καρδίαν σου. Ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου σοῦ ἔγραψα ἔχασα τὸν ὕπνον μου. (Ἀλθῆσαι; Μὴ δὲ τόσο πάλι!) Συλλογίζομαι πῶς θὰ σου φανῇ ἡ ἐπιστολή μου καὶ ἂν θὰ μοῦ ἀπαντοῦσες καὶ τί θὰ μοῦ ἔγραφες. Μὴ κακιώσῃς, καυμένη, πού θὰ σου εἰπῶ πῶς εἰμαι δυσαρρεστημένη διότι μὲ ἔβαλες ὑστερνὴ ὑστερνὴ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου. Θὰ σου εἰπῶ διατὶ ἐδυσαρρεστήθην. Εἰς τὸ σχολεῖο μας ἡ διδασκάλισσά μας ὅσας μαθητρίαις ἀγαπάει ταῖς βάζει ἐμπρὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ πρῶτον θρανίον καὶ αὐταῖς πάλι πού δὲν ταις ἔχει σὲ καλὸ μάτι ταῖς βάζει πίσω πίσω εἰς τὸ τελευταῖον θρανίον. (Ἐδῶ ἔχεις πολὺ ἄδικο, φίλη μου. Ἡ καρδιά τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δὲν ἔχει θρανία· δὲν βάζει ἄλλαις ἐμπρὸς καὶ ἄλλαις ὀπίσω· ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἔχει ὅλας τῆς τὰς φίλας σὲ καλὸ ματι, δεσποινίς, μάθε το.) Δὲν σου γράφω τίποτε ἄλλο, διότι αὐτὴν τὴν ὥραν ἔχω μάθημα γαλλικόν, καὶ ἔπειτα θὰ περιποιηθῶ καὶ τὸ σκυλάκι μου, ἔχει συνάχι καὶ αὐτὸ (Περαιστικά του) καὶ θὰ τοῦ δώσω αὐτὸ κτυπητὸ μὲ τὸ γάλα· μοῦ τὸ ἐχάρισε μιὰ φίλη μου ἡ ὅποια εἶνε καὶ αὕτη συνδρομητριά σου. (Τὴν ἀγαπῶ καὶ αὐτήν) Θέλεις νὰ σου εἰπῶ τί ὄνομα ἔχει τὸ σκυλάκι μου; Τόμ· τὸ ἐπῆρα ἀπὸ τὸν «Ἀγροτικόν σου οἰκόνον».

Σοῦ στέλλω καὶ τὰ αἰνίγματα πού ἔλυσ· ἐπροσπάθησα καὶ ἔκαμα καὶ ἐν ἰδικόν μου, καὶ θὰ σε παρακαλέσω πολὺ ἂν σου ἀρέσῃ, ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, νὰ το δημοσιεύσῃς.

Σὲ ἀσπάζομαι εἰς τὰ δροσερὰ καὶ κόκκινα κόκκινα χεῖλῃ σου.

Ἡ φίλη σου καὶ συνδρομητριά σου

ΜΙΚΡΑ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη συστάσεων, ἀγαπητή μου Ζωὴ Σάουρωτ, διὰ νὰ δημοσιεύω τὸ ὄνομά σου. Εὐχαρίστως τὸ ἐδημοσιεύσω ὡς εἶδες, καὶ θὰ το δημοσιεύω πάντοτε ὡς ἂν μού στέλλεις λύσεις· ἀλλὰ θὰ σε παρακαλέσω νὰ μου στείλῃς ἐν ἄλλο αἰνίγμα καταλλήλοτερον καὶ ὅλ' το δημοσιεύσω προθύμως.

Ἰσα ἴσα ἐγὼ θέλω νὰ μου γράφουν αἱ φίλαι μου, Μικρά μου Δουκίσσα· διόλου λοιπὸν δὲν με δυσαρρεστοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου. Κάθε ἄλλο μ' εὐχαριστοῦν μάλιστα πολὺ, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ ὕφος των εἶνε κάπως τραχύ... Θὰ στείλω εἰς τὴν Φιλογερὰν Ἀκτῖνα, τὴν Σαπφὼ καὶ τὴν Ἑαρινὴν Νύκτα, τοὺς ἀσπασμούς σου. Στείλε μου καὶ ἄλλο παιδικὸν πνεῦμα.

Καὶ ἄλλοι ὡς σύ, καλὴ μου Ἐστία, περιμένουν ἀνυπομόνως νὰ ἴδουν τί ἀπέγεινεν ὁ Μῆριος.

Στέλλε μου λοιπὸν πάντοτε λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων διὰ νὰ βλέπῃς τ' ὄνομά σου τυπωμένον, ὡ Ἐαρινὴ Νύξ. Ἐγὼ εὐχαρίστως θὰ το δημοσιεύω.

Περαιστικά σου, Φιλέρημος Τρυγῶν· εἶσαι καλὰ τώρα; Μάλιστα, θὰ εἴπω εἰς τὴν Ἑαρινὴν Νύκτα καὶ τὸν Πανοῦργον Ὀδυσσεῖα δι: ζητεῖς τὸ ὄνομά των.

Ἐπίσης, Μέλλαν Ἀετὲ, θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν Κύπριον Διάβολον καὶ τὴν Τίγριν τῆς Βεργαλῆς.

Ἐχεις δίκαιον, μικρὸ μου φίλε Ἀλέξανδρε Ψύλλα, ν' ἀπορῇς πῶς τάχῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σοῦ ἐνθυμίζει ὅτι δὲν δημοσιεύει ἔργα τῶν συνδρομητῶν τῆς ἐν ᾧ σύ τὸ εἰξεύρεις καὶ δι' αὐτὸ δὲν στέλλεις ποτέ. Ἄλλος Ἀλέξανδρος Ψύλλας, συνωνυμός σου, ἔστειλε τὸ ἔργον του καὶ ἐγὼ νομίζουσα ὅτι ἦσο σύ τὸ ἀπῆντησα. Ἄς μάθῃ λοιπὸν ὅτι διότι δὲν δημοσιεύω τὰ ἔργα τῶν συνδρομητῶν μου, δὲν ἔπεται ὅτι δημοσιεύω τὰ ἔργα τῶν μὴ συνδρομητῶν μου, καὶ ὅτι ἐνός μόνον καὶ μόνον διότι δὲν εἶνε συνδρομητής, ὅπως αὐτός, προτιβάξεται εἰς συντάκτην. Αὐτὰ τὰ λέγω ὅχι διὰ σέ, ἀγαπητέ μου Ψύλλα, ἀλλὰ διὰ τὸν ἄλλον, τὸν ἄγνωστον μου συνωνυμόν σου.

Μολονότι εἶσαι Μικρὸς Δαίμων ἔχεις ἀγγελικὴν καρδίαν καὶ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου· στέλλε μου ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὸν πνεῦμα.

Σ' εὐχαριστῶ, Γρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου, διὰ τὸ πολυτιμον δῶρόν σου· διὰ τὸ χῶμα τὸ ὅποιον μοῦ ἔστειλεις ἀπὸ τὸ ἀληθὲς τρόπαιον τὸ ὅποιον εἶχον στήσει εἰς τὸν Μιλτιάδην ἐν Μαραθῶνι καὶ διὰ τὰ κλαδιά τὰ ὅποια μοῦ ἔκοψες ἀπὸ τὰ δύο δένδρα πού εἶν' ἐπάνω εἰς αὐτό. Σοῦ ἀξίζει τὸ ὠραῖον καὶ πατριωτικόν σου ψευδώνυμον.

Καλῶς νὰ ὀρίσῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου, Μάχη τοῦ Μαραθῶνος· θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Μὴν τύχῃ καὶ δὲν ἔλθῃς· θὰ σε περιμένω! Θὰ στείλω μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλά, Τσάτσαν Γελαστήν καὶ Δημητριάκην Κουκουκοῦ Πετεινάρακην.

Τώρα τὸ ἐνόησες ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐνδιαιφέρωμαι διὰ σέ, Αἰθρίε Οὐρανέ; Θὰ εἴπω εἰς τὸν Μέλανα Ἀετὸν ὅτι τὸ ὄνομά σου εἶνε Ἑλένη Κάκχαρη καὶ ὅτι τοῦ το λέγεις μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ σου εἰπῇ καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του. Εὐχαρίστως θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλά, τὴν Τσάτσαν Γελαστήν καὶ Βυσσινιάν Παπαρούναν καὶ θὰ ταις εἰπῶ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὸ ἀληθὲς ὄνομά των.

Καὶ σύ καλῶς νὰ ὀρίσῃς, Ἐνδοξε Μαραθῶν· θὰ σε ὑποδεχθῶ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου μὲ συγκινεῖ. Θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν Ρόδον τοῦ Ἀπρίλου, εἰς τὸ Πέος μου το νὰ σοῦ το πῶ, εἰς τὴν Βυσσινιάν Παπαρούναν καὶ εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλά τὰς ὁποίας ὑπεραγαπᾷς, ὡς μου γρά-

φεις. Εἰπέ καὶ σύ εἰς τὴν καλὴν διδασκάλισσάν σου τὰς προσρήσεις μου.

Ἀφ' οὗ εἰξεύρεις πόσον μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου, Ἀηδὼν τῆς Σπετσῶν, διατὶ δὲν μου γράφεις περισσότερον εἰς τὰς ἐπιστολάς σου; διατὶ εἶνε τόσο συντομον τὸ γλυκὺ κελᾶδμά σου;

Πολὺ ἐχάρην, ἀγαπητέ μου Ἀγωνιστά, δι' ὅσα μοῦ γράφεις· δι: ἀφ' οὗ ἀνέγνωσες τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ εἶδες πόσον πρέπει νὰ σεβώμεθα τὴν σημαίαν μας προχθὲς πού ἀπῆντησες εἰς τὸν δρόμον τοὺς στρατιώτας νὰ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ παλάτι μὲ τὴν σημαίαν ἐστάθης μὲ σεβασμόν, ἔθγαλες τὸ καπέλον σου καὶ τὴν ἔχαιρέτισες ὅπως καὶ ὁ μικρότερός σου ἀδελφός εἰς τὸν ὁποῖον ἐξήγησας κατόπιν διατὶ πρέπει νὰ σέβεται τὴν σημαίαν μας. Εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ, Ἀγωνιστά.

Τὸ θεωρῶ τιμὴν μου νὰ με ἀναγινώσκουν καὶ αἱ μητέρες τῶν μικρῶν μου φίλων, ἀγαπητή μου Ἀγοράμπελη. Εἰπέ τῆς δι: τὴν εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν πού ἔχει περὶ ἐμοῦ. Θὰ διαβιβῶ τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἑρήμου καὶ θὰ τῆς εἰπῶ ὅτι τὴν παρακαλεῖς νὰ σοι εἰπῇ τὸ ὄνομά της καὶ τότε θὰ τῆς εἰπῇ καὶ σύ τὸ ἰδικόν σου.

Ὁ Μικρὸς Διαβολάκος ὀφείναι τὸ ψευδώνυμόν του καὶ γίνεταί Μονταρῆς. Ὁ δὲ Λευκὸς Κύκνος γίνεταί Εἰξέριος Πόντος. Λοιπὸν νὰ ἐνθυμῇσθε τὰ νέα των ψευδώνυμα ὅσοι τοὺς ἀγαπᾶτε, ὅπως ἐγὼ.

Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ μοῦ γράφεις, Κόκκινε Ζαμπάκι. Γράφες μου συχνά, διότι οἱ φίλοι μου οἱ ὅποιοι εἶνε εἰς τὴν σκλαβωμένην Ἑλλάδα θέλω νὰ μου γράφουν πολὺ· ἔτσι μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτοὶ ἔχουν περισσότερην ἀνάγκην τῆς φίλας μου, ἔχουν ἀνάγκην παρηγορίας, διότι δὲν ἔχουν τὸ πολυτιμότερον πράγμα τοῦ κόσμου, τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ ἔλπιζε, Κόκκινε Ζαμπάκι, ἔλπιζε!...

«Ἦθελα νὰ σου στείλω,» μοῦ γράφεις, Ἀρματωλὲ τοῦ Πίνδου, «τὴν συνεισφοράν μου διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν ἀπορῶν, ἀλλὰ προσπαθῶ νὰ πείσω καὶ ἄλλους συνδρομητάς σου πού σε ἀγαποῦν πολὺ, καὶ τότε νὰ σοῦ τα στείλω μαζὶ.» Εἰπέ εἰς αὐτὰ τὰ παιδιὰ, φίλε μου, ὅτι μὲ τὴν συνεισφοράν τὴν ὅποian θὰ δώσουν, ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τὴν ὅποian αὐτοὶ τόσο ἀγαποῦν θὰ πηγαίη καὶ εἰς πτωχὰ παιδιὰ καὶ θὰ τα κάμῃ εὐτυχῇ, ἰδίως εἰς τὴν δούλην Ἑλλάδα καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Μακεδονίαν ὅπου φιθυρίζει ἀκαταπαύτως εἰς τὰ αὐτία τῶν μικρῶν Μακεδόνων: «Εἰσθε Ἑλληνας· Ἑλληνας καὶ ὅχι Βούλγαροι!» Εἰπέ τα ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἐνοήσουν καλλίτερα τὸν σκοπὸν τοῦ Ταμεῖου.

Φαλακροκόραξ ὁ Ἀλκιὸς ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Πανοῦργου Ὀδυσσεως καὶ τοῦ Μικροῦ Ἀγωνιστοῦ.

Εὐχαρίστως, φίλε μου Σχοινοβάτα, θὰ εἴπω εἰς τὸ Πέος μου το νὰ σοῦ το πῶ, ὅτι ὀνομάζεσαι Παντελῆς Ν. Τσάλλης καὶ δι: ζητεῖς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του ὡς καὶ τοῦ Ἐνδοξοῦ Μαραθῶνος, τοῦ Ἀνθοῦ τῶν Λειμῶνων, τῆς Ἀηδόνας τῆς Ἑρήμου τοῦ Ἑλληνοποῦλου τοῦ Ὀλύμπου, καὶ δι: μοὶ ἀναθέσεις νὰ εἴπω εἰς τὴν Μικρὰν Καρδίαν ὅτι τὸ ψευδώνυμόν της εἶνε κατ' εὐφημισμὸν ὅπως καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου...

Πολὺ βιαστικός θὰ ἦσο, καλὲ μου Διάβολε Κύπριε, ἀπὸ τὴν ἀγάπην βέβαια πού μου ἔχεις νὰ στείλῃς τὸ γράμμα σου καὶ ἀπὸ τὴν βίαν σου δὲν ἔβαλες ὅσον γραμματόσημον ἔπρεπε δι: αὐτὸ ἐπλήρωσα 40 λεπτά διὰ τὴν ἐπιστολήν σου. Θεωρῶ περιττὸν νὰ σου εἰπῶ ὅτι πρέπει νὰ τα στείλῃς δι: ὅτι τὸ ἐνοεῖς μόνος σου. Ἀλλοῖμονον ἂν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐπλήρωσε 40 λεπτά διὰ κάθε γράμμα τῶν φίλων της! Οἱ φίλοι της πού εἶνε τώρα χαρά της θὰ ἦσαν τότε καταστροφή της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

104. Φωνηεντόλιπον. τ'ν—'—'ε'τ'σ'—πλ'σ'—
σ'ν—'—μ'ν—π'μ'λ'—μ'θ'τ'—χ'ρ'ν'—'—δ'—
μ'λ'—λ'π'ν'.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σωκράτους.

105. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις,
τὸ δευτέρον μου ποτόν καὶ τὸ σύνολόν μου ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου.

106. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε χρόνος ἀρχαίου ρήματος.

Τὸ δευτέρον κομμάτι, ἢ μέρος ἐνδὸς ὅλου.

Τὸ σύνολόν μου εἶνε ποικίλου σχήματος.

Καὶ τὸ πωλοῦν 'ς τοὺς δρόμους Ἑρμοῦ τε καὶ Αἰδίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεμβούχου.

107. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἀριθμός, τὸ δευτέρον δὲ νῆσος,

Τὸ σύνολόν μου εἶς θεός. Τί λές; θά μ' εὕρης; Ἰσως!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανου Ἀετοῦ.

108. Συλλαβόγριφος.

Πρόθεσις εἶνε τὸ πρῶτον, πόλις δὲ τὸ δευτέρον μου.

Ἀνθρωπος οὐδεὶς ὑπάρχει μὴ μισῶν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλερήμου Τρυγῶνος.

109. Λεξιγριφος.

Τῶν ἀρχαίων θεὸς εἶμαι, ὅπως μ' εὕρης ἂν μ' ἀφήσης.

Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψης καὶ τὸν τράχηλον ἐπίσης.

Ζῶν γίνομαι τετράπους, κ' ἔλα νά με καθυλλήσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαλακροκόρακος τοῦ Ἀλίου.

110. Λεξιγριφος. Μὲ τὴν κεφαλὴν σὲ κάω, χωρὶς
κεφαλὴν σὲ ζωογονῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλευνίδος.

111. Λεξιγριφος. Μὲ κεφαλὴν καθυρίζω, χωρὶς κεφα-
λὴν δὲν καθυρίζω, διότι εἶμαι ἀπάν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σχοινοδάτου.

112. Ἀναγραμματισμός.

Εἶς τὴν ἐσοχὴν μ' εὕρισκες, ὅπως εἶμαι ἔαν μείνω.

Ἄλλ' ἔαν μ' ἐξυτονίσης

καὶ μὲ ἀναγραμματίσης,

κάτι τι πικρὸν θά γείνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρῆς Καρδίας.

113. Ἑρώτησις. Ἡ κυρία Σοφία ἐρωτᾷ τὸν Κύριον
Πέτρον: «Γνωρίζετε τὸν Δήμαρχον;» — «Ναί, » ἀπαντᾷ
οὗτος, «ὁ πατήρ του ἦτο τὸ μόνον τέκνον τῆς μητρός μου.»

Ποίαν συγγένειαν εἶχεν ὁ κ. Πέτρος μὲ τὸν Δήμαρχον;

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Δύο Ἀδελφῶν.

114. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητου-
μένων δέκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποιητοῦ τῆς νεω-
τέρας Ἑλλάδος.

1. Σπουδαῖον ἐλάττωμα. 2. Γλυκυλάλον πτηνόν. 3.
Φοβερόν τετράποδον. 4. Ἀρτίος ἀριθμός. 5. Μέρος τοῦ
σώματος. 6. Ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου. 7. Καρπὸς γλυ-
κύτατος. 8. Χρονικὸν ἐπίρρημα. 9. Ὑψηλὸν ὄρος ἐν Εὐ-
ρώπῃ. 10. Μικρὸν ἐρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

115. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητου-
μένων ὁκτώ λέξεων σχηματίζουν ἐκεῖνο ἄνευ τοῦ ὁποίου
δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀνθρωπότης.

1. Ἀρχαῖος ποιητής. 2. Πόλις τῆς Ἰταλίας. 3. Θεὸς
τῶν ἀρχαίων. 4. Μέγας φιλόσοφος. 5. Στρατηγὸς Ἀθη-
ναῖος. 6. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 7. Ἰατρός τῆς ἀρχαϊό-
τητος. 8. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βισπουκίου Ἀμερικού.

116. Λογοπαίγνιον. Ποίαις νήσου τὰ ὄρη εὐρίσκονται
πολύ, παρὰ πολὺ μακρὰν ἀπ' αὐτῆς;

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Ι. Χατζιδάκη.

117. Ἀπροσδόκητον. Διατὶ τὰ χωριάτικα ψωμιά εἶνε
μεγαλειτέρα ἀπὸ τὰ ψωμιά τῶν πόλεων;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστή.

118. Γρίφος. (M M) (M M).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριως.

ΛΥΣΕΙΣ

90. Ἄν ἀγαπᾷς τὸν καθαρὸν ἀέρα ἐπιμόνωσ
Καὶ ἂν ποτε ὁ ἥλιος στὴν κλίνην δέν σ' εὕρισκῃ,
Βίον μακρὸν σ' ὑπόσχομαι καὶ ὑγιᾶ συγχρόνως

91. Συμβουλευοῦ τὸν ἀνώτερόν σου καὶ τὸν κατώτερόν
σου, ἔπειτα δὲ κρίνε καὶ ἀποφασίζε ὁ ἴδιος — **92.** Καρ-
μέλαν (Καρὰ, μέλαν). — **93.** Σουδάν (Σοῦ, Δάν). — **94.** Καρ-
μέλαν (Καρὰ, μέλαν). — **95.** Πηνειὸς (Πίνει, ὅς). — **96.** Καρ-
μέλαν (Καρὰ, μέλαν). — **97.** Χριστός, ἱστός. — **98.** Περιστερά,
ἔρις, πετρεῶ. — **99.** Κρίνος, Ρήνος. — **100.** Φίλος, πῖλος. —
101. Ὄν, ὠά. — **102.** Δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ πόσα
μῆλα εἶχεν ἕκαστος, ἀλλὰ μόνον ὅτι ὁ εἶς εἶχε 2 περισσότερα
τοῦ ἄλλου, ἔαν λ. χ. ὁ εἶς εἶχε 2 ὁ ἄλλος θά εἶχε 4, ἔαν
ὁ εἶς εἶχε 5 ὁ ἄλλος θά εἶχε 7 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἐπ'
ἄπειρον. — **103.** Εἰς τὴν κλίνην του. — **104.** Livre, ivre.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀβραάμ, 11 καὶ 9. Ἀγράμπελη, 5 καὶ 5. Ἀγωνιστής, 14. Ἀηδὼν τῆς Ἑρήμου, 14. Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν.
4. Ἀθριος Οὐρανός, 3. Ἀνατέλλων Ἀστὴρ, 14. Ἀνθος τῶν Λειμώνων, 10. Ἀεῖος Ἀγωνιστής, 6. Ἀργοναύ-
της, 7. Ἀρματωδὸς τοῦ Πίνδου, 15. Ἀρτεμις ἡ Τοξεύτρια, 14. Ἀντώνιος Βαλδρέσκας, 7. Γεῖτων τῆς Μυκά-
λης, 9. Δάμων καὶ Φιντίας, 10. Ἑαρινὴ Νύξ, 3. Ἐλαφρὰ Ἀκατος, 14. Ἑλληνικὴ Σημαία, 11. Ἐνδοξὸς
Μαρθῶν, 3. Ἐστία, 7. Εὐξείνιος Πόντος, 15. Ἀγγελικὴ Εὐτυχίδου, 4. Μιχαὴλ Κ. Θεοδώρου, 5. Σ. Θεοτόκης,
6. Ἀγλαΐα καὶ Περικλῆς Καραϊσάκη, 11 καὶ 5. Κάλυξ Ρόδου, 7. Καρδινάλιος Ρισελιέ, 10. Κόκκινος Ζαμπάκι,
8. Ἀλέξανδρος Μαυροῦδης, 11. Μάχη τοῦ Μαρθῶνος, 2. Μέλας Ἀετός, 4. Μικρὰ Καρδία, 14. Μικρὸς Λεμ-
βούχος, 12. Μικρούλα Τραλαλά, 14. Μοντανῆς, 13. Σοφία Μπούρη, 2. Πιπίλκα, 7. Ἐλένη Παπαλεξάνδρου, 8.
Πανούργος Ὀδυσσεύς, 13. Πιπερόπειρον, 13. Ποντίας Αὐρά, 13. Πρωτόπειρος Μελισσα, 13. Σαπρὴ ἡ Λευκαδία,
8. Σπαρτιάτης Ἀργιλευνίς, 14. Σχοινοβάτης, 9. Τσάτσας Γελαστή, 12. Τσίρος τοῦ Πελάγου, 12. Φαλακροκό-
ραξ ὁ Ἀλίου, 12. Φιλερήμος Τρυγῶν, 2. Φιλόμουσος, 10. Φιλόπατρις Ἑλλην, 14. Φωστήρ, 10. Χαριδόφυτος
Χρυσάλις, 14.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 25 Ἀπριλίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].

Ἱστορία ἑνὸς φορέματος

(Ἰδε σελ. 141)

Η ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ	ἐτῶν	13
ΕΥΤΕΡΗ	»	12
ΕΛΕΝΗ	»	12

ΕΥΤΕΡΗ. Εἶδες ἄλλη φορὰ ἀγωνιστὴ σύ, Ἀθη-
νᾶ; ἐγὼ πρώτη φορὰ εἶδα σήμερ' λοιπὸν ἐπολέμησε
ἀλήθεια εἰς τὴν Ἐπαναστάσι;

ΑΘΗΝΑ. Ναί, ἐπολέμησε καὶ τὸ σῶμά του εἶνε
ὅλο πληγᾶς.

ΕΥΤΕΡΗ. Ἐτοί αἱ! (Μετά τινος τρόμου) Οὐ!...
φαντάσου, Ἀθηνα, νὰ σφυρίζουν αἱ σφαῖραι ἐπάνω σου
καὶ νὰ σου μπαίνουν καυταὶ μέσα 'ς τὰ κρέατά σου.

ΑΘΗΝΑ. Ὡχ! ἐμένα μ' ἐπίασε ἕνα degout! ἀρ'

οὐ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐλεημοσύνης ἄς ἔλθουν αὐτοὶ
νὰ κτυπήσουν τὴν θύρα μας, ὅχι ἡμεῖς νὰ πάμε μὲς

ΕΥΤΕΡΗ. Πῶς ἂν ἐπρόφθανε;

ΑΘΗΝΑ. Ὅσοι πληγόνονται βαρεῖα ἀπονήσκουν.

Καὶ ἄμα ἀποθάνη πειὰ κανεῖς οὔτε λιποθυμᾷ, οὔτε
ξελιποθυμᾷ.

ΕΤΟΣ Ζ'. — ΤΕΥΧΟΣ 9^{ον}.

ΕΥΤΕΡΗ (Μετά τινος ἀνησυχίας). Οἱ καίμενοι!

Φαντάσου, Ἀθηνα, πῶσο τὴν ἀγαποῦσαν τὴν Ἑλλά-
δα, ποὺ ἔτρεχαν μέσα 'ς τὴ φωτιά, μέσα 'ς τὸν θά-
νατον γι' αὐτήν. Ἐλένη, γιατί δὲν ὁμιλεῖ; καὶ σύ;

ΕΛΕΝΗ (μὲ ἀλαζονικὸν ὕφος). Τί νὰ εἰπῶ; εἶμαι
καταδυταρεστημένη μὲ τὴν Ἀθηνα ποὺ μᾶς ἐπῆγε
'ς αὐτὸ τὸ πτωχόσπιτο! mon Dieu! τί φτώχεια, τί
ἀθλιότης, τί misère!

ΕΥΤΕΡΗ. Ἀλήθεια, τί φτώχεια! (Μὲ συμπαθητι-
κὸν ὕφος) μοῦ ἦλθον δάκρυα ὅταν τοὺς εἶδα ὅλους
σωριασμένους 'ς ἕνα δωμάτιο τὸν ἀγωνιστὴ, τὴν γυ-
ναῖκά του, τὴν ἄρρωστη κόρη του... Οἱ κακόμοιροι!

ΕΛΕΝΗ. Ὡχ! ἐμένα μ' ἐπίασε ἕνα degout! ἀρ'
οὐ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐλεημοσύνης ἄς ἔλθουν αὐτοὶ
νὰ κτυπήσουν τὴν θύρα μας, ὅχι ἡμεῖς νὰ πάμε μὲς

ΑΘΗΝΑ (Μὲ ὕφος μομφῆς). Ἐλένη, μήπως νομί-
ζεις ὅτι εἶνε ἐπαίτης αὐτὸς ὁ ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπα-

ναστάσεως νὰ ἔλθῃ νὰ σου ἀπλώσῃ τὸ χέρι του; δὲν ἤξεύρεις ὅτι αὐτὴ ἡ οἰκογένεια εἶνε τόσο φιλότιμη πού περνᾷ ἡμέραις νηστική καὶ νύκταις δίχως φῶς κανδυλιοῦ ἀλλὰ δὲν ζητιανεύει;

ΕΥΤΕΡΠΗ. Οἱ κακόμοιροι! ἂ! πολλά, πολλά λεπτὰ νὰ τους δώσωμεν!

ΑΘΗΝΑ (Μετὰ τὸ αὐτὸ ὕψος). Εἶνε μερικοὶ πτωχοὶ πού πρέπει νὰ πᾶμε σὺ κ' ἐγὼ εἰς αὐτούς, διότι καὶ ἂν κινδυνεύουν ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν αὐτοὶ δὲν ἔρχονται εἰς ἡμᾶς.

ΕΛΕΝΗ (Μετά τινος ἀγανακτήσεως). Ἀλλά, ma chère, ἐρ' οὐ εἶνε τόσο φιλότιμοι, τόσο gentleman, ὅπως λέγεις, γιατί δὲν ἐκέρδιζαν χρήματα γιὰ νὰ μὴν τους λείπῃ τίποτε; ἡ φτώχεια καὶ ἡ ὑπερφηάνεια δὲν πάνε μαζί.

ΑΘΗΝΑ (Ἐν ταραχῇ). Σιώπα, σιώπα, Ἑλένη, καὶ λέγεις λόγια, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ εἴπῃς; τί; θέλεις νὰ εἶνε σκουληκὶ ὁ πτωχὸς νὰ τον πατῆς καὶ νὰ μὴν ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀξιοπρέπειάν του; Σιώπα σοῦ λέγω, καὶ μὴν ὑβρίζῃς διὰ τὴν πτωχίαν του ἓνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ κίμνῃ ἐμπόριον ὅταν ἦτο νέος, ἐπολεμοῦσε, ἐμάχευε πληγὰς ἀντὶ νὰ μαζεύῃ τάλληρα, καὶ ἔμεινε πτωχὸς διότι δὲν τον ἄφηναν αἱ πληγαὶ του ὕστερα νὰ ἐργασθῇ! Τέτοια φτώχεια εἶνε τιμὴ, δὲν εἶν' ἐντροπὴ!

ΕΥΤΕΡΠΗ. Ὁ δυστυχὴς ὁ ἀγωνιστής! καὶ τον ἄφηναν ἔτσι ἔρημον, δίχως βοήθειαν, δίχως τίποτε;

ΑΘΗΝΑ (Μετά πικρίας). Δυστυχῶς διότι καὶ ἡ Ἑλλάς ἐφάνῃ σὰν τὴν Ἑλένην. (Μεταβάλλουσα τόνον φωνῆς, ὡς νὰ ἐρωτᾷ τάχα τὸν ἀγωνιστήν). Τί ἔκαμες, κύριε; ἐπολέμησες διὰ τὴν ἐλευθερίαν; ἔκαμες ἀσχημα; πέσε καὶ ἀπόθανε ἀπὸ τὴν πείνα ἀφ' οὗ εἶσαι πτωχός.

ΕΛΕΝΗ. Pardon, ἐγὼ δὲν τα λέγω αὐτὰ διὰ νὰ μὴν τὸν δώσω βοήθειαν, θὰ σας δώσω πέντε φράγκα.

ΑΘΗΝΑ (Μετ' ἀξιοπρεπείας). Κράτησε τὰ χρήματά σου, (εἰρωνικῶς) mademoiselle! ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες πού τιμῶμεν τοὺς ἀνθρώπους πού ἡγωνίσθησαν διὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ δὲν σιχαινόμεθα τὰ ράκη τῶν πού σκεπάζουν πληγὰς καὶ δὲν ἀηδιάζομεν νὰ ἐμβόουμεν εἰς πτωχικὰ χαμῶγεια, ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες θὰ δώσωμεν ἀρκετὰ καὶ θὰ μαζεύσωμεν καὶ ἀπὸ ἄλλας Ἑλληνίδας διὰ νὰ βοηθήσωμεν μίαν οἰκογένειαν ἀγωνιστοῦ πού πεινᾷ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ φιλελληνίδας!

ΕΥΤΕΡΠΗ (Κτυπῶσα τὰς χεῖράς της ἐκ χαρᾶς). Εὐγε, Ἀθηνᾶ, πολὺ καλά, εὐγέ σου.

ΕΛΕΝΗ (Κατακόκκινη ἀπὸ θυμόν). Comment? πῶς! ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἑλληνίς, ἐγὼ;

ΑΘΗΝΑ (Μετὰ ζωηρότητος). Ὁχι, δὲν εἶσαι!

ΕΛΕΝΗ. Μοι? ἐγὼ ἡ ἐγγονὴ τοῦ στρατηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως; ἐγὼ πού ἔχω τέτοιο ὄνομα;

ΑΘΗΝΑ. Ἐχε ὅποιο ὄνομα θέλεις, τὸ πειὸ λαμπρόν, τὸ πειὸ ἐνδοξόν δὲν εἶσαι Ἑλληνίς γιατί δὲν ἔχεις τὴν Ἑλλάδα μέσα 'ς τὴν καρδιά σου, δὲν εἶσαι Ἑλληνίς γιατί δὲν τὴν ἔχεις τὴν Ἑλλάδα οὔτε εἰς τὰ χεῖλη σου, ἀλλὰ μᾶς κοπανίζεις ὅλο γαλλικά, σὰν νὰ εἶσαι γκουβερνάντα.

ΕΛΕΝΗ. Mais, ma chère, ἀφ' οὗ ξεύρω!..

ΑΘΗΝΑ Ἀφ' οὗ ξεύρεις! μήπως ἡ Εὐτέρπη κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρομεν ὅπως καὶ σύ; μᾶς ἤκουσες νὰ ὁμιλοῦμεν ὡς γλωσσάν μας τὰ γαλλικά, μᾶς εἶδες νὰ περιφρονῶμεν τὴν μητρικὴν γλωσσάν μας!

ΕΥΤΕΡΠΗ. Ἀ! μπᾶ! ἐγὼ ἐννοῶ νὰ εἶμαι Ἑλληνίς ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια καί... ὡς τὰ χεῖλη.

ΑΘΗΝΑ. Λοιπὸν δὲν εἶσαι Ἑλληνίς, καὶ ἐννοῶμεν νὰ δώσωμεν ἑλληνικὰ χρήματα εἰς τὸν ἀγωνιστὴν τῆς Ἑλλάδος. (Πρὸς τὴν Εὐτέρπην). Ἐλα, Εὐτέρπη, πᾶμε νὰ εὕρωμεν τὰς Ἑλληνίδας φίλας μας (Κάμνουσα εἰρωνικὴν ὑπόκλισιν) Mademoiselle, bon jour! Σοῦ ὁμιλῶ βλέπεις μετὰ τὴν γλωσσάν σου! (Ἀπομακρύνεται βήματά τινα μετὰ τῆς Εὐτέρπης).

ΕΛΕΝΗ (Μένει σιωπηλὴ στιγμὰς τινας, παρατηροῦσα χαμαὶ σηκόνει διὰ μίαν τὴν κεφαλὴν της, ὡς νὰ ἔλαβε μίαν ἀπόρασιν οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶναι δακρυσμένοι) Ἀθηνᾶ! Εὐτέρπη!

ΑΘΗΝΑ. ΕΥΤΕΡΠΗ. (Σταματοῦν).

ΕΛΕΝΗ (Τρέχουσα πρὸς αὐτάς). Ὁχι δὲν θὰ φύγετε! κ' ἐγὼ θὰ δώσω διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀγωνιστοῦ! θέλω νὰ τα δεχθῆτε! θὰ δώσω ὅσα θέλετε! γιατί με περιφρονεῖτε ἔτσι;

ΑΘΗΝΑ (Ἀξιοπρεπῶς). Θέλομεν ἑλληνικὰ χρήματα!

ΕΛΕΝΗ. Ἑλληνικὰ εἶνε καὶ τὰ δικά μου, Ἀθηνᾶ.

ΑΘΗΝΑ. Ἡ καλοσύνη ἔχει τὴν ἀξίαν πού της δίδει ἡ καρδίαν διὲν νὰ εἶνε ἑλληνικὰ τὰ χρήματα πού θὰ δώσης εἰς τὸν ἀγωνιστήν, πρέπει νὰ εἶνε ἑλληνικὰ τὰ αἰσθήματά σου.

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε! εἶνε!

ΑΘΗΝΑ. Λοιπὸν θὰ εἶσαι ἀληθινὰ Ἑλληνίς;

ΕΛΕΝΗ. Θὰ εἶμαι, θὰ εἶμαι.

ΑΘΗΝΑ. Θὰ ὁμιλῇς ὡς μητρικὴν σου γλωσσάν τὴν ἑλληνικὴν;

ΕΛΕΝΗ. Ναί, ναί!

ΑΘΗΝΑ Ἀν εἶν' ἔτσι... ἔλα νὰ σε φιλήσω, Ἑλληνοπούλα μου! (Τὴν ἐνγκαλιζέται καὶ τὴν φιλεῖ θερμῶς ὅπως καὶ ἡ Εὐτέρπη, καὶ ἀναχωροῦν καὶ αἱ τρεῖς κρατοῦμεναι ἀπὸ τὰς χεῖρας).

ΑΘΗΝΑ. Λοιπὸν, Εὐτέρπη, Ἑλένη, εἰς τὰς τέσσαρας, εἰς τὸ σπῖτι μας φέρετε τὰ χρήματά σας καὶ νὰ πᾶμε νὰ συνάξωμεν καὶ ἄλλα. Χαίρετε.

ΕΛΕΝΗ. Adieu! (Γελῶσα) ἂ! ὄχι! ὄχι! Χαίρετε!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 121]

— "ὦ! αὐτὸς ὁ διερμηνεύς μου, αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος Χουσεὴν, ἐψιθύριζε με θυμὸν ἀνάμεσα εἰς κάθε μπουκιὰν ὁ Ἀμπᾶς, δὲν θέλω νὰ τον ἰδῶ πειὰ τὸν τιποτένιον· ἀκούς ἐκεῖ νὰ γίνῃ αἰτία νὰ χάσω τὸ τραπέζι τοῦ Σουλτάνου, τέτοιο ἀμίμητο τραπέζι, πού ξεροκαταπίνω ὅσον το ἐνθυμοῦμαι, καὶ νὰ με μπλέξῃ μ' αὐτοὺς τοὺς κομπογιαννίτας! Ἀκριβὰ θὰ μου τὸ πληρώσῃς, κύρ Χουσεὴν, ἐννοία σου ὁ Ἀμπᾶς δὲν λησμονεῖ τέτοιαις προσβολάς.

Ὁ ἰατρός Χεκίμ ἐπέστρεψε κρατῶν κατάπλασμα κατασκευασμένον ἀπὸ ὠραῖον χαδιάρι καὶ νωπὸν βούτυρον ἐπάνω εἰς λεπτὰς φέτας ψωμοῦ.

— Ἀνοίξατε τὴν γοῦνάν σας, Ἐκλαμπρότατε, διὰ νὰ σας βάλω αὐτὸ τὸ κατάπλασμα ἐπάνω εἰς τὸ στομάχι σας· ἔπειτα ὁ ἀναγνώσω καὶ δύο ρητὰ τοῦ Κορανίου καὶ θὰ γίνετε σὰν περδίκι.

Ὁ Ἀμπᾶς παρετήρησε μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ τὰς φέτας μετὰ τὸ χαδιάριον καὶ τὸ βούτυρον.

Ἀκουσέ με, Χεκίμ, ἀρχίατρε, εἶπε μετ' ὀλίγον μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἱατρικόν σου εἶνε λαμπρότατον, ἀλλ' ἀφ' οὗ ὁ πόνος μου εἶνε μέσα εἰς τὸ στομάχι καὶ ὄχι ἀπέξω δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ βάλω ἀπὸ μέσα τὸ κατάπλασμα παρὰ ἀπ' ἐξω; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔτσι θὰ ἐνεργήσῃ εὐκολώτερα.

— Ἐχετε δίκαιον, Ἐξοχώτατε, εἶπε μετ' ὀλίγον σκέψιν ὁ Χεκίμ, καλλίτερα εἶνε νὰ πάρετε ἐσωτερικῶς τὸ κατάπλασμα, μετὰ ἄλλους λόγους νὰ το φάγετε.

— Εἶσαι μοναδικὸς ἰατρός! ἀνέκραξεν ὁ πρέσβυς μετὰ ἐνθουσιασμόν ἀρπάσας τὸ πινάκιον εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν αἱ φέται τοῦ ψωμοῦ μετὰ τὸ χαδιάρι καὶ τὸ νωπὸν βούτυρον.

— Κ' ἓνα δυὸ δάκτυλα κρασάκι δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον γιὰ νὰ πάγῃ κάτω τὸ κατάπλασμα, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἅμα εἶδε μετὰ πόσαν ἀπληστίαν ἔτρωγεν ὁ πρέσβυς τὸ κατάπλασμα του.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς.

— Μία πτέρυξ κότας θὰ βοηθήσῃ τὴν χώνευσιν, καὶ λίγο ριζόγαλο δὲν θὰ εἶνε διόλου ἀσχημον.

— Εὐγέ σου, εὐγέ σου, λαμπρέ μου ἰατρέ, εἶπε μετὰ χαρὰν ὁ Ἀμπᾶς φώναξε τὸν Ναζάρ Ἀγᾶ νὰ στρώσῃ ἓνα τραπέζι καθὼς πρέπει καὶ νὰ φάμε μαζί.

— Μετὰ χαρᾶς, Ἐκλαμπρότατε, διότι, τί νὰ σας εἰπῶ, κ' ἐγὼ πεινῶ παρὰ πολὺ, διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης με διέταξε νὰ ἔλθω ἐδῶ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐκαθίσθην εἰς τὸ τραπέζι.

— "ὦ! σὲ συλλυποῦμαι, φίλε μου! εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς γνωρίζων ἐξ ἰδίας πείρας τί σκληρὸν πρᾶγμα ἦτο νὰ σηκόνουν ἓνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ τραπέζι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γεύματος.

Ὁ ἰατρός, ὅστις εἶχε τόσῃν πείναν ὅσῃν καὶ ὁ πελάτης του, ἐπῆγε καὶ εὔρε τὸν Ἀγᾶ, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ παρестῆθη γεῦμα διὰ δύο πρόσωπα.

— Πρὸ τοῦ φαγητοῦ παίρνομεν ἓνα μεζέ, μετὰ ὀλίγον ρύζι; εἶπεν ὁ πασᾶς· μὴ φοβούμενος δὲ πλέον τὸν ἰατρὸν ἐξέβαλεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν καναπὲν τὸν δίσκον μετὰ ὀρεκτικά.

Ὁ Ναζάρ Ἀγᾶς ἔφερε τότε ἐπὶ μεγάλου ἀργυροῦ δίσκου πολλὰ πινάκια ὠραίων φαγητῶν τῶν ὁποίων ἡ ὠραία εὐωδία ἐγαργάλισε τὴν ὄρεξιν τῶν δύο λαϊμάργων. Ἐκαθήσαν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ὡσὰν παλαιοὶ φίλοι.

Ὁ πρέσβυς ἔρριψε μακρὰν τὸ ἐφάπλωμα μετὰ τὸ ὁποῖον τον εἶχε σκεπάσει ὡς ἄρρωστον ὁ Ναζάρ Ἀγᾶς. Ἀφθονα κηρία ἀναμμένα ἀντανakλοῦσαν τὸ φῶς τῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἀσημικά σκεύη, ὁ Ἀμπᾶς ἀφ' οὗ ἔλαβε ἓνα μὲρὸν περδίκος, εἶπε τὴν λέξιν τὴν ὁποίαν συνειθίζον νὰ λέγουν οἱ Τούρκοι ὅταν κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν:

Βούγιουραν! (Ὀρίστε!)

ΣΤ'

Ἀλλὰ φεῦ! τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δύο συνδαιτυμόνες ἐμελλον νὰ ἐμπήξουν τοὺς ὀδόντας τῶν εἰς τὰς σάρκας τῶν περδίκων, ὁ Ναζάρ Ἀγᾶς ὤρμησεν εἰς τὴν αἵθουσαν, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τον ἐμποδίσουν ἐπῆρε γρήγορα τὸν δίσκον καὶ ἔφυγε.

Ὁ Ἀμπᾶς καὶ ὁ Χεκίμ παρετήρουν μετὰ ἐκπληξιν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὅτε ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ εἰς ἀγᾶς ἐφώνησε:

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ!

— Πῶς; Τί; εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς πηδῆσας κάτω ἀπὸ τὸν σοφᾶν, ὁ υἱὸς τοῦ ἀντιβασιλέως εὐρίσκειται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν!... Ἰατρέ μου, ἐχάθηκα!

Ὁ πρέσβυς ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. Εὐτυχῶς ὁ ἰατρός ὅστις ἦτον ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ ἐπιτήδειος ὅσον ὁ Ναζάρ Ἀγᾶς, ἐσήκωσεν ὄχι χωρὶς δυσκολίαν τὸν χονδρὸν Ἀμπᾶς πασᾶ, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν κλίνην του, τὸν ἐσκέπασε μετὰ τὸ ἐφάπλωμα καὶ ἐκλείσε τὰ μετὰξίνα παραπετάσματα τῆς κλίνης ὅτε ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, ὁ πρέσβυς μου; ἐφώνησεν ὁ πρίγκιψ θυμωμένος.

— Εἶνε εἰς τὴν κλίνην του· πολὺ ἀσθενής, ἀπεκρίθη μετὰ δειλίαν ὁ Χεκίμ, κρύψας μέσα εἰς τὸ φαρδῦ

μνημι ἐν τεμάχιον πέρδικος τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Ἀσθενής! Ἀπὸ πότε οἱ πρέσβεις εἶνε ἀσθενεῖς χωρὶς νὰ δώσουν πρωτότερα τὴν παραίτησίν των; Ἐχει δικαίωμα αὐτὸς ὁ κύριος πρέσβυς νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς πρίγκιπος;

— Ἰσως ἀπέθανε... εἶπε μὲ σδυμένην φωνὴν ὁ Χελίμ κατατρομαγμένος ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Μωχαμέτ.

— Ἀπέθανε! μόνον αὐτὸ μὰς ἔλειπε· ποτὲ δὲν θά τον συγχωρήσω. Ἐχει δικαίωμα ν' ἀποθάνῃ ἕνας

«Ο ΠΡΕΣΒΥΣ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΑΣ ΤΑΣ ΤΡΕΙΣ ΛΕΞΕΙΣ ΕΙΠΕ:
«Τ' ΑΜΑΞΙ ΜΟΥ!»

πρέσβυς ὅταν τον στέλλουν νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα μιᾶς σουλτάνας;

Ὁ δυστυχὴς Ἀμπᾶς ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὸ ἐφάπλωμα· ἡ τόσο ὠραία ἔρεξις του ἐξηφανίσθη.

— Ἐλεος! ... ἔλεος... πρίγκιψ μου, ἐψέλλισε μέσα ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἐν ᾧ ἔκτυπουν οἱ ὀδόντες του ἀπὸ τὸν φόβον του. Θὰ σηκωθῶ, θὰ γίνω καλά, θὰ πάγω εἰς τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Διὰ πρώτην φοράν σὲ συγχωρῶ, εἶπεν ὁ Μωχαμέτ. Κύτταξε νὰ δείξῃς γενναϊότητα καὶ ἀρροσίωσιν. Συλλογίσου ὅτι σὲ κατασκοπεύω καὶ μετεμψιμένος πκρατηρῶ ὅτι κάμνεις

Ὁ πρίγκιψ ἀνεχώρησε μετὰ τὴν ἀπειλὴν ταύτην. Ἀμα δὲ ἐκλείσθη ἡ θύρα, ὁ Ἀμπᾶς ἐπήδησε ζωηρῶς ἀπὸ τὴν κλίνην του, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἱματοφυλάκιόν του ὅπου ἐνεδύθη μόνος εἰς πέντε λεπτά, ἐναντίον τῆς συνθηρίας τὴν ὁποίαν εἶχεν.

Ὅταν ὁ Ναζάρ ἀγᾶς ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ μὴν ἤθελε τίποτε, ὁ πρέσβυς, φορῶν τὴν ἐπίσημον στολὴν του, δὲν τῷ εἶπεν ἄλλο παρὰ μόνον αὐτὰς τὰς τρεῖς λέξεις:

— Τ' ἀμάξι μου!

Ὁ Ναζάρ ἀγᾶς ἐχαίρετρε.

— Ὁ διερμηνεὺς σὰς Χουσεὴν ἦλθεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶπε.

— Ἀχ! ὁ ἀχρεῖος! ... φέρετέ τὸν μου ἀμέσως. Ἀχ! θὰ μου πληρώσῃ τώρα ὅσα βύσανα ὑποφέρω ἐξ αἰτίας του! ... Δόκτωρ Χελίμ, εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὸν ἱατρὸν ὅστις εἶχε μείνει ἀκίνητος εἰς μίαν γωνίαν, εἶσαι ἐλεύθερος, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς φροντίδας σου.

Ὁ Τοῦρκος ἔκλινε καὶ ἐχαίρετρε, βιαζόμενος δὲ καὶ αὐτὸς ν' ἀνχωρήσῃ κατέβη τρέχων τὴν κλίμακα.

Ὁ διερμηνεὺς Χουσεὴν ἐμβῆκεν ἀμέσως ἅμα ἀνεχώρησεν ὁ ἱατρός. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν σχισμένα, καταλασπωμένα, ἡ κόμη του ἦτον ἐν ἀταξίᾳ, τὸ πρόσωπόν του ὠχρόν· ἡ θεὰ τοῦ δυστυχικοῦ νέου προὔξεναι οἶκτον καὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε κανεὶς τόσο θυμωμένος ὅσον ἦτο ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς διὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ἅμα τον ἔδλεπε.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, ἄθλιε; ἐφώνησεν ὁ πρέσβυς, διατί μ' ἔκαμες νὰ σε περιμένω; Ἐγείνεις αἰτία νὰ θυμώσῃ ἐναντίον μου ὁ πρίγκιψ καὶ νὰ χάσω τὴν εὐνοίαν τοῦ Σουλτάνου... Μ' ἐπρόδωσες, ἀχρεῖε, μὲ ἡτίμασες!

— Ἐξοχώτατε! ... εἶπεν ἀσθενῶς ὁ Χουσεὴν.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε... Τί ξεύρεις τί ψεύματα θὰ ἐπινοήσῃς διὰ νὰ δικαιολογήθῃς...

— Ὁρμησαν ἐπάνω μου ἕνα κοπάδι σκύλοι εἰς μίαν μακρὴν συνοικίαν... ὀλίγον ἔλειψε...

— Σιώπα, αὐθάδη! θὰ διατάξω νὰ σου δώσουν διακόσιαις ξυλιαῖς εἰς τὰ πόδια...

— Ἐλεος! Ἐξοχώτατε, ἔλεος, λυπήσου με!

Δὲν ἔχω ἔλεος δι' ἕνα ἄνθρωπον πού μου καταστρέφει τὸ μέλλον μου. Ἐνδύσου γρήγορα καὶ ἀκολούθησέ με εἰς τὸ παλάτι, ὅπου μου χρειάζεται ἡ γλῶσσά σου.

— Ἐξοχώτατε, μὲν εἰμπορῶ νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου... ἐψέλλισεν ὁ Χουσεὴν.

— Δὲν μὲ μέλει! Κάμε σύ τὸ ἐναντίον ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμα ἐγὼ· ἤμην ὑγιὴς καὶ ἡναγκάσθην νὰ κάμω τὸν ἄρρωστον· σὺ εἶσαι ἄρρωστος, κάμε τὸν ὑγιή!

— Ναζάρ Ἀγᾶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀμπᾶς, στραφεὶς πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του, ἔνδυσε γρήγορα αὐτὸν τὴν τιποτένιον, καὶ ἔλα μαζί του εἰς τὸ παλάτι ὅπου πάγω καὶ ἐγώ.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πρέσβυς ἐμελλε ν' ἀπομακρυνθῇ, ὁ δυστυχὴς διερμηνεὺς ἐγονυπέτησε.

— Χάρισέ μου τὴν ζωὴν, Ἐξοχώτατε, δὲν βλέπετε ὅτι διὰ νὰ σὰς ὑπακούσω νικῶ ὅλους τοὺς πότους; εἶπε.

— Ὅχι· δὲν σε συγχωρῶ, δὲν σου χαρίζω τίποτε. Ἀχρεῖε!

Καὶ μὲ μεγαλοπρεπὲς βήμα, σηκόνων ὑψηλὰ μὲ ὑπερφάνειαν τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστέκετο τὸ ὑψηλὸν ὡσὰν μικρὸς πύργος φέσι του, ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ πρέσβυς τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμπᾶς πασᾶς κατέβη τὴν κλίμακα.

— Εἰσθε ὀλιγώτερον γενναϊόκρδος ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Μωχαμέτ, Ἐξοχώτατε! ἐφώνησεν ὁ διερμηνεὺς μὲ ἀπειλητικὸν τόνον.

Ὁ Ἀμπᾶς ἀνέτριχίασεν ἀκούσας τὴν κραυγὴν τοῦ δυστυχικοῦ ἐκεῖνου, διότι τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Μωχαμέτ ὠργισμένου.

Ἐμβῆκεν ὀρμητικῶς εἰς τὴν ἀμαξίαν του, τῆς ὁποίας ἐκλείσθη τὴν θυρίδα φωνάξας:

— Εἰς τ' ἀνάκτορα!

Ζ'

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμᾶ Βαχτσέ ὅπου εἰσῆλθε μὲ ἐπισημότητα ὁ αἰγύπτιος πρέσβυς εἶνε πελώριον μέγαρον κτισμένον εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς αἵθουσάι του, στολισμέναι μὲ τὴν παροιμιώδη πολυτέλειαν τῶν τούρκων ἦσαν γεμάται ἀπὸ ἀξιωματικούς ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ὑπαλλήλους μὲ χρυσοκέντητα φορέματα. Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἔδλεπε μὲ ἀλαζονείαν ὅτι ἐνῶ διήρχετο ἔκρυπτον καὶ τον ἐχαίρετρε αἱ κεφαλαὶ ἐκείναι αἱ φοροῦσαι σαρίκια καὶ φέσια. Ἐφρούσκονεν ἀπὸ ὑπερῆφάνειαν συλλογι-

ζόμενος ὅτι θὰ καθήσῃ τέλος πάντων εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐλησμονεῖ ὅλως διόλου τὸν δυστυχὴ Χουσεὴν τὸν ὁποῖον εἶχε καταδικάσει χωρὶς καὶ νὰ τον ἀκούσῃ.

Ἐφθασε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁρόνου, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Σουλτάνος καὶ οἱ ἀυλάρχαι, καὶ ἔκυψε πολὺ χαμηλὰ ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐπιφωνήσας ἐν Ἀχ! πλήρες σεβασμοῦ.

Εὐτυχῶς ὁ διερμηνεὺς Διλβάζ ἦτο ἐκεῖ.

— Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, μὲν συνῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του ἦλθε νὰ ὑποβάλλῃ τὰ σεβάσματά του εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Εἰπέ του, καλέ μου διερμηνεῦ, ὅτι εἰσεύρω ὅτι εἶνε ἄνθρωπος μὲ ζήλον καὶ μὲ ἰκανότητά. Ἐγευματίσαμεν χωρὶς αὐτόν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ θὰ του προσφέρω μὲν ἕνα ναργηλὲ διὰ τὸ «καλῶς ὦρισες» ἀπεκρίθη ὁ Σουλτάνος.

Ναργηλέ! ὁ Ἀμπᾶς ἐπροτίμα δέκα χιλιάδας φράς ἕνα πιάτο πιλάξι ἢ ψιττὴν κόταν.

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Σουλτάνου ἐκάθισεν εἰς ἕνα χαμηλὸν σόφραν καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζῃ τὸν ναργηλὲ του.

Ὁ Σουλτάνος περιμένει τὸν λόγον σὰς, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ διερμηνεὺς πλησιάζας εἰς τὸν πρέσβυν.

— Τὸν λόγον μου;... εἶπε κατατρομαγμένος ὁ Ἀμπᾶς· θὰ τον ἐκφωνήσω ἅμα ἔλθῃ ὁ διερμηνεὺς μου.

— Εἶνε περιττόν, Ἐξοχώτατε, νὰ περιμένετε τόσο πολύ, ἐγὼ ἀναλαμβάνω ν' ἀντικαταστήσω τὸν Χουσεὴν, ἀπεκρίθη ὁ Διλβάζ φιλοφρόνως... ἐκτύνησατε τὸν λόγον σας καὶ ἐγὼ τον μεταφράζω.

— Καλέ μου Διλβάζ, εἶπε εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὅτι μόνον μὲ τὸν διερμηνέα μου εἰμπορῶ νὰ ὁμιλῶ.

— Μεγαλειότητα, εἶπεν ὁ Διλβάζ στραφεὶς πρὸς τὸν Σουλτάνον, ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς θεωρεῖ περιττόν τὸν λόγον, διότι ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ θὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως νὰ γονυπετήσῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος...

«ΕΛΕΟΣ ΕΞΟΧΩΤΑΤΕ, ΕΛΕΟΣ!» (Σελ. 132)

— Πώς! ο πρίγκιψ Μωχαμέτ εἶνε εἰς τὴν πρωτεύουσάν μου καὶ ἐγὼ δὲν τοῖς εἰξεύρω διὰ τὰ ἀποδύω ὅλας τὰς τιμὰς αἱ ὁποῖαι τοῖς πρέπουν! ἀνέκραξεν ὁ Σουλτάνος. Διὰ τὴν δὲν ἐφανερώθη;

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ τοῖς εἴπῃ μόνος τοῦ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τί ὁμιλεῖς διὰ τὸν πρίγκιπα Μωχαμέτ; ἡρώτησεν ὁ Ἀμπᾶς μὲ ἀνησυχίαν.

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης θὰ τὸ μάθῃ ἀμέσως. Θόρυβος πολὺς ἠκούσθη ἀπὸ τὰς γειτονικὰς αἰθούσας καὶ ὁ πρέσβυς ἐσηκώθη τρέμων. Αἱ φωναὶ ἐκείναι ἦσαν αἱ ἐπεφυημῖαι τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ κράτους οἱ ὁποῖοι ὑπεδέχθησαν μὲ ἐπισημότητα τὸν πρίγκιπα Μωχαμέτ, παρακολουθού-

— Ὑψηλότητα, εἶμαι ἄθλιος, ἐλεεινός, ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶσθε σεῖς ὁ διερχόμενός μου;...

— Αὐτὸ δὲν ἦτο λόγος, διὰ τὴν μὴ τὸν συγχωρήσῃς. Ἰσα ἴσα διότι ἦτο κατώτερός σου ἐπρεπε νὰ τὸν λυπηθῇς. «Πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπικεικὲς πρὸς τοὺς κατωτέρους μας» ἐνθυμοῦ αὐτοὺς τοὺς λόγους, Ἀμπᾶ πασᾶ. Ἐλα, σήκω ἐπάνω κανεὶς ἐκτὸς τοῦ Διλάζ, δὲν γνωρίζει τὴν κωμωδίαν τὴν ὁποίαν σοῦ ἐπικίξα διὰ τὴν σε μάθω, ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦ πρέσβεως δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ φορῇ πλοῦσαι φορέματα καὶ νὰ ὑπερηφανεύεται καὶ νὰ καμαρώνῃ.

— Πώς! Ὑψηλότητα! ἡ ἀπουσία σας οἱ ἰατροί, ἡ ἐπιστροφή σας, ὅλα αὐτὰ ἐγιναν ἐπιτήδες διὰ τὴν μὲ ἐμποδίσετε νὰ φάγω;

— Ἦθελαν νὰ σε τιμωρήσω διὰ τὸν ὀλίγον ζῆλον τὸν ὁποῖον ζῆδεις διὰ τὴν ὑπόθεσιν τὴν ὁποίαν σοι ἀνέθεσαν σχετικῶς πρὸς τὸ σφάλμα σου ἢ τιμωρία ἦτο πολὺ ἐλαφρά!

— Ὑψηλότητα, συγχωρήσατέ με, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἴμαι ὀλιγώτερον ὑπερήφανος καὶ πλέον εὐσπλαγχνος εἰς τὸ ἐξῆς. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν φθάνει ἀπλῶς νὰ διορίσουν ἕνα πρέσβυν διὰ τὴν εἶναι καὶ πρέσβυς· πρέπει νὰ

ἔχῃ ἀξίαν καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκην διερχομένου.

— Σ' ἐσυγχώρησα πρὸ πολλοῦ, διότι δὲν εἶσαι κακός, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκιψ. Καὶ σὺ βεβαίως θὰ ἐσυγχωροῦσες τὸν Χουσεῖν νομίζω;

— Βέβαια! μὲ ἐπαραπῆρε ὁ θυμός, δι' αὐτό τοῦ ὁμίλητα τόσοι τραχέως, ἀλλὰ εἶχα μετανοήσει πλέον...

Ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ ἐξεφώνησε τὸν λόγον τοῦ εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ὁμίλησε τόσοι εὐγλωττῶς περὶ τῆς ὑποθέσεώς του ὥστε μετὰ δύο μῆνας ἐνυμφεύθη τὴν ἀγαθὴν καὶ ὡραίαν Φατρᾶ Σουλτάναν. Οἱ καλοὶ οὗτοι σύζυγοι, ἀπεράσισαν ν' ἀκολουθήσουν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν τὴν ἐξῆς συμβουλήν:

«Πρέπει ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον νὰ φροντίζωμεν οἱ ἴδιοι διὰ τὰς ὑποθέσεις μας καὶ νὰ μὴ κάμνωμεν ποτὲ εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι δὲν θέλομεν νὰ κάμνουν αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΣΚΟΛΟΠΑΚΟΣ

Μίαν σκοτεινὴν νύκτα θόρυβος ἠκούσθη πλησίον μιᾶς λίμνης· οἱ μικροὶ θάμνοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν τριγύρω ἐσείσθησαν ἀπὸ τὸ γοργὸν πτερυγισμὸν τῶν πτηνῶν.

— Νά, αἱ μπεκάτσαι ἔρχονται, εἶπε μία ἀγριόπαπια· τί θόρυβον ποὺ κάμνουν!

Αἱ μπεκάτσαι ἔρχοντο πράγματι, ὅπως κάθε ἔτος.

Πόθεν ἔρχονται;

Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοῖς εἴπῃ, οὐδὲ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐμελέτησαν τὰς συνθηλαίας τῶν, ἔγραψαν δι' αὐτὰς καὶ τὰς ὠνόμασαν σκολόπακας, δηλαδὴ ἐφύλαξαν τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ταῖς εἶχον δώσει οἱ Ἕλληνες.

Οἱ σκολόπακες δὲν σκοτώνονται εὐκόλα, λέγουσιν οἱ κυνηγοί· ἔχουν πολὺ ὡραῖαν γεῦσιν, λέγουσιν οἱ κοιλιόδουλοι, καὶ οἱ εὐαίσθητοι προσθέτουν πρὸς ἐπαινὸν τῶν ὅτι ἀγαποῦν καὶ προστατεύουν τὰ μικρά τῶν.

Αἱ μπεκάτσαι λοιπὸν ἐτοποθετήθησαν ἀνάμεσα εἰς τὰ χαμόκλαδα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον ἔλθει μὲ τὸν θόρυβον ἠτύχασαν ὀλίγον καὶ ἐξεκουράσθησαν διότι ἦσαν κουρασμέναι ἀπὸ τὸ ταξιδεῖόν τῶν· ἐπειτα ἐσκορπίσθησαν ἄλλη ἀπ' ἐδῶ, ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἡ καθεμία προσεπάθει νὰ ζήσῃ ὅπως εἰμποροῦσε· τὴν ἡμέραν ἀνεπαύοντο, τὴν δὲ νύκτα ἐζήτουν καὶ εὕρισκον ὡς τροφὴν τῶν, σ' ὠλήκια, κοχλίας, ἔντομα διάφορα.

Ἦλθεν ὁ χειμὼν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε πολὺ ψύχος, καὶ τὸν ἐπέρασαν χωρὶς πολλὰς στερήσεις· ὅταν ἐνίστε ἦτο παγωνιά κατέφευγον εἰς μέρη σκεπασμένα, χαμηλὰ καὶ ὑγρά, ὅπου τὸ χῶμα δὲν ἦτο πολὺ σκληρὸν καὶ ἐκεῖ ἐσκάλλιναν καὶ ἐξέβαλον σκωλήκια μὲ τὸ μακρὸν ῥάμφος τῶν, τὸ ὁποῖον ταῖς ἐχρησίμευε πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Ἐγένοντο ὅμως καὶ δυστυχήματα καὶ θάνατοι· οἱ κυνηγοὶ τοῦ τόπου εἴξευραν πολὺ καλὰ τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα κατέφευγον αἱ μπεκάτσαι καὶ τὰς ὥρας ὅπου ἦσαν εἰς αὐτά· ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἐφρόνουν τόσοι ὅσας ἐπεθύμουν· καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὸ κυνήγι ἐμείναν πάλιν ἀρκεταὶ ἀπὸ τὰς καϊμένας τὰς μπεκάτσας, αἱ ὁποῖαι τρώγονται τόσοι ὥραϊα ἀλλὰ σκοτώνονται τόσοι δύσκολα.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ἀνοιξὶς ὅλοι οἱ σκολόπακες, κυρίαι καὶ κύριοι, ἦσαν εἰς κίνησιν· κάθε ἀνδρόγυνον ἔκαμε τὴν φωλεάν του, καὶ μετ' ὀλίγον κάθε φωλεὰ περιέτρεχεν ὥραϊα σκολοπακάκια, τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς τῶν ἐπεριποιούντο, ἐδίδασκον, τοῖς ἐδίδον ἀνατροφὴν.

Πρέπει ὅμως νὰ εἴπωμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν! Ἡ ἀνατροφή τῶν μικρῶν μπεκατσῶν δὲν εἶνε δύσκολος.

Διὰ τὴν ἄρα γε; διότι δεικνύουν μεγάλαν προθυμίαν οἱ γονεῖς τῶν; Διότι τὰ παιδιὰ τῶν εἶνε εὐπειθέστερα καὶ πρᾶκτικώτερα παρὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ ἐν γένει;

Οἱ σοφοὶ θὰ τοῖς εἴπωσιν βέβαια καμμίαν ἡμέραν! Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἀπὸ τὰς πρώτας στιγμάς

τῆς ζωῆς τῶν, μόλις σπάσωσι τὸ κέλυφος τοῦ ὠοῦ τῶν, τὰ σκολοπακάκια τρέχουν κατόπιν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν, καὶ ὅταν αἱ πτέρυγες βγάλουν πτερὰ καὶ εἰμποροῦν νὰ πετοῦν, ὑπερασπίζουσιν μόνον τὸν ἑαυτὸν τῶν ὥστε εὐκολύνουν τὸν πατέρα τῶν ἢ τὴν μητέρα τῶν, οἱ ὁποῖοι ἄλλως εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου δὲν θὰ εἴξευραν τί νὰ κάμουν, τὰ παιδιὰ τῶν νὰ σώσουν ἢ τὸν ἑαυτὸν τῶν;

Μεταξὺ ὅλων τῶν οἰκογενειῶν αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀποκατασταθῇ εἰς τὰ χαμόκλαδα ἢ καλλιτέρα καὶ πλέον ἀγαπητὴ ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ Σκολόπακος, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ σκολόπακες ἐδῶκαν ἰδιαιτέρως τὸ ὄνομα τοῦ γένους τῶν, διότι ἀντεπροσώπευεν ὅλας τὰς ἀρετὰς τῶν.

— Τί λαμπρὰ οἰκογένεια! ἔλεγαν οἱ μὲν.

— Τί φρόνιμα παιδιὰ! ἔλεγαν οἱ ἄλλοι! καὶ πῶς μεγαλύνουν, καλέ! σὲ λίγο θὰ πετάξουν.

— Λαμπροὶ ἄνθρωποι, αὐτοὶ οἱ Σκολόπακες!

Ὅλοι αὐτὴν τὴν ιδέαν εἶχον, ὅλοι τοὺς ἐξετίμων.

Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως· ἐσκόπευον νὰ ὑπάγουν πάλιν εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπανερχόντο τὸ φθινόπωρον· τὰ σκολοπακάκια ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονήσαν τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ὅπου ἐκάθηντο καὶ ὅπου ἐστέκοντο ἄλλος λόγος δὲν ἐγένετο πρὸς τὸ ταξιδεῖον, ὅλοι ἠτοιμάζοντο καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου Σκολόπακος μὲ μεγαλειότητα προθυμίαν ἀπὸ ὅλας.

Ἀλλοίμονον! Μίαν νύκτα ἀφ' οὗ εἶχε βρέξει τὴν ἡμέραν, ὁ κύριος Σκολόπαξ ἐπρότεινε εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ νὰ τα ὑπάγῃ ὀλίγον περίπατον· θὰ ἦτο παλὺ ὥραϊος περίπατος· τὸ χῶμα εἶχε βραχὴ καὶ τὶ σκληράκι καὶ τὶ σκωλήκια θὰ ἐπετύγχαναν.

Ἡ κυρία Σκολόπακος ὅμως δὲν ὑπῆγε μαζί τῶν, διότι ἤθελε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς μικρᾶς θυγατρὸς τῆς, ἡ ὁποία ἦτο ὀλίγον ἀδιάθετος.

— Νά μου φέρετε κ' ἐμένα κατὶ! εἶπε τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἡ μικρὰ μπεκατσούλα μὲ παραπονετικὴν φωνήν.

— Ναι, ἀδελφούλα μου, εἶπεν εἰς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τῆς, θὰ σου φέρω ἕνα σαλιαγκάκι νὰ γίνῃς καλὰ. Καὶ ἀνεχώρησαν φαιδροί.

Αἱ ὥραι τῆς νυκτὸς ἐπερνοῦσαν... ἀλλ' ὁ πατέρας καὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἐπέστρεψαν. Ἡ μικρὰ μπεκατσούλα βαρυνθεῖσα πλέον νὰ περιμένῃ ἀπεκοιμήθη. Ἀλλ' ἡ μήτηρ τρελλὴ ἀπὸ ἀνησυχίαν, ἐμπιστευθεῖσα τὴν θυγατέρα τῆς εἰς μίαν φίλην τῆς, ἀνεχώρησε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πτερυγῶν τῆς.

Μόλις εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὸν θάμνον τῆς, συνήτησεν ἕνα γείτονα τῆς ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε πληγγωμένος, μὲ κρεμασμένην πτέρυγα.

«ὍΤΕ Ο ΑΜΠΑΣ ΕΥΝΗΛΘΕ, ΑΦΟΥ ΤΟΥ ΕΧΥΣΑΝ ΔΥΟ ΦΙΑΛΑΣ ΝΕΡΟΥ...»
μενεν ἀπὸ τοὺς χρυσοενδυμένους ἀγγέλους τοῦ καὶ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ τοῦ ναυτικοῦ. Ὁ πρίγκιψ Μωχαμέτ φερὼν στολὴν ἀδαμαντοστολισμένην, ἐπῆγε νὰ χαρετίσῃ βαθέως τὸν Σουλτάνον ἐνῷ ὁ δυστυχὴς Ἀμπᾶς ἐπέσε λιπόθυμος ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶν.

Εἶδε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του ὅτι ὁ πρίγκιψ διάδοχος τῆς Αἰγύπτου ἦτο ὁ διερχόμενός του Χουσεῖν!

Ὅτε ὁ Ἀμπᾶς συνήλθεν, ἀφ' οὗ τοῦ ἐχυσαν δύο φιάλας νεροῦ εἰς τὸ πρόσωπον, εὗρέθη εἰς μίαν μικρὰν αἵθουσαν τῶν ἀνακτόρων. Πλησίον τοῦ ἐκάθητο ὁ Μωχαμέτ, βλέπων αὐτὸν μὲ ἱλαρὸν μειδίαμα.

Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὸ ὑπέσχετο ὅτι ὁ πρίγκιψ θὰ φανῇ ἐπειρηκὴς, τὸν ὠφέλησε περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἱατρικὰ τὰ ὁποῖα τῷ εἶχον δώσει.

— Πρίγκιψ! πρίγκιψ! συγχωρήσατέ με, ἐφώνασε πεσὼν εἰς τὰ γόνατα τοῦ πρίγκιπος.

— Θέλεις νὰ φανῶ τόσοι σκληρὸς ὅσον σὺ πρὸς τὸν δυστυχῆ Χουσεῖν; εἶπεν ἡσύχως ὁ πρίγκιψ.

— Στάσου, στάσου! τῇ ἐφώναξε, μὴ προχωρῇς! δὲν ἀκοῦς τουφεκιὰς!

Ἡ δυστυχὴς μπεκάτσα ἐξέβλε φωνὴν ἀπελπισίας.

— Τὰ παιδιά μου!..

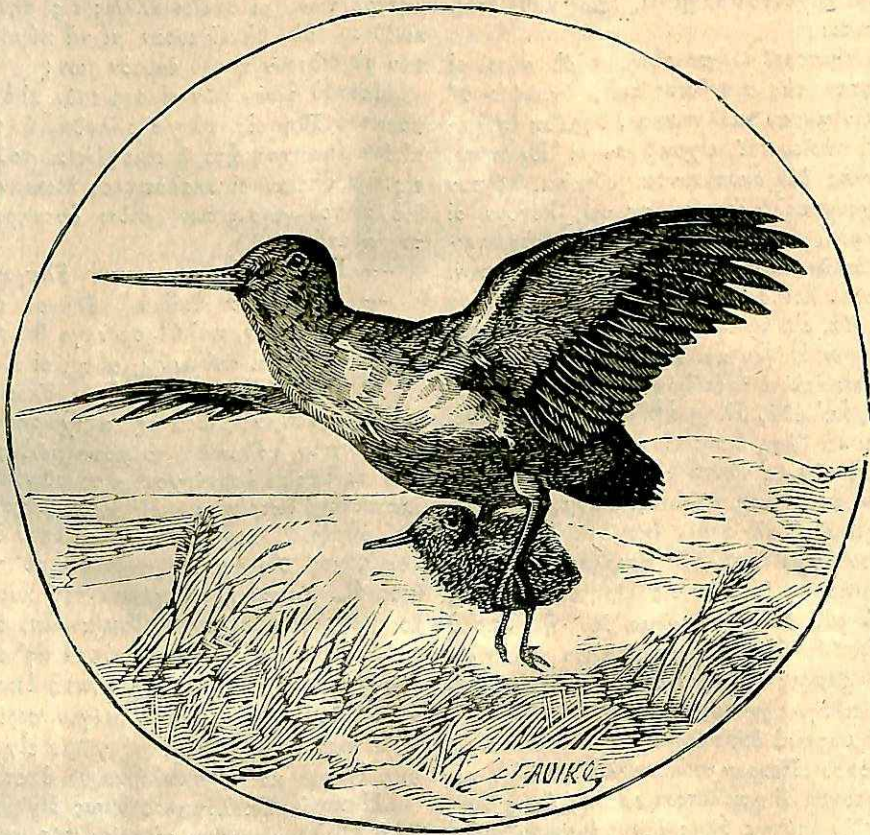
Ὁ γείτων ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν του ἐψιθύρισε καὶ μισησμένα λόγια, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν μόνον ἐνόησεν ἡ κυρία Σκολόπακος: ἔνεδρα.

— Καὶ ὁ ἄνδρας μου;..

Ἄλλ' ἡ μικρὰ ἦτο πολὺ ἀδύνητος· δὲν θὰ εἴμπο-
ροῦτε νὰ βαστάξῃ εἰς τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου.

Ὅχι βέβαια, ἀν' ἡ μικρὰ ἦτο μόνη· ἀλλ' εἶχε
τὴν μητέρα της. Καὶ τί πράγμα δὲν κάμνει ἡ μη-
τέρα διὰ τὸ παιδί της;

Μίαν ἐσπέραν, τὰ πτηνὰ ἐπέταξαν καὶ ἡ χήρα
μὲ αὐτά· ἀλλὰ αἱ ἄλλαι μπεκάτσαι ἔτρεχον ἐμπρὸς
καὶ αὐτὴ ἔμενεν ὀπίσω. Ἐπέτα ἀργότερα ἀπὸ τὰς

— Εἶσαι χήρα!..

Καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς
της ἕως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ράμφους της!

— Οἱ καϊμένοι οἱ Σκολόπακες! Ὅσον τόσον εὐ-
τυχεῖς! ἐψιθύρισαν οἱ γείτονες μὲ λύπην καὶ συμπέ-
θειαν, ἅμα ἔμαθον τὴν κακὴν εἴδοσιν. Ἀλλὰ ποῖοι
ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε ἀσφαλεῖς; Πόσαι φωλεὶ κατεστρά-
φησαν καὶ πόσαι θὰ καταστραφοῦν!

Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσουν· ἡ χήρα το
ἐπεθύμει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον.

— Μονάχα τὴν καϊμένην μου τὴν μικροῦλα μ'
ἄφηταν, ἔλεγε· θὰ τὴν πάγω μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Δὲν
θὰ μού τὴν σκοτώσουν καὶ αὐτὴν!..

ἄλλας ἡ δυστυχὴς μήτηρ, διότι ἐπέτα διὰ δύο, διότι
τῇ ἐχρηάζοντο δυνάμεις διὰ δύο!

Μὲ πτερὰ ἀνοιγμένα διέσχισε μὲ θάρρος τὸν ἀέρα,
χωρὶς νὰ παραπονεθῇ ὅτι ἐκουράσθη, ἢ ὅτι τὸ διά-
στημα ἦτο μακρόν!

Ἐκράτει εἰς τοὺς πόδας της τὴν μικρὰν της μπε-
κατσοῦλαν, μίαν μόνην φροντίδα ἔχουσα, μίαν μόνην
σκέψιν: νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τοὺς φονεῖς, νὰ τὴν ὑπάγῃ
ζωντανὴν καὶ ὑγιῇ εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

Τώρα ἔγεινεν ἡ μητρικὴ της ἐπιθυμία, τὸ μεγά-
λον ταξίδιον ἐτελείωσε, καὶ ἡ εὐγνώμων θυγάτηρ
της, ἡ μικρὰ μπεκατσοῦλα, προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὴν
μητέρα της ὅσον τὸ δυνατόν εὐτυχεστέραν, ἀφ' οὗ
τώρα εἶνε ἡ μόνη της χαρὰ.

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

• Οἱ τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν • (Σελ. 141)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 115]

Ὁ Παῦλος ἐπανελάβε·

— Τὸν ἐκράτησαν τὸν Μάριον εἰς τὴν ἀστυνομίαν
διὰ νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὰς χεῖράς σας. Ὁ ἀστυ-
νόμος εἶπεν ὅτι θέλει νὰ σας ἰδῇ.

— Τώρα εὐθὺς θὰ πάγω εἰς τὴν ἀστυνομίαν,

εἶπεν ὁ κύριος Σαϊζάνης· ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ
μου διηγηθῇς τί συνέβη.

— Ἀκούσατε, πατέρα μου. Πρέπει νὰ εἰξεύρετε
ὅτι ὅταν ὁ Μάριος Καπάνης ἦλθεν εἰς τοὺς Παρι-
σίους, τὸν ἐπλησίασαν ἕνας ἄνθρωπος τάχα διὰ νὰ

του δείξει τὸν δρόμον, καὶ τοῦ ἔκλεψε τὸ γράμμα μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἔστειλεν ὁ πατήρ του εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Λυκείου μας. Αὐτὸς ὁ κλέπτης ἐπέ-
ρασε μίαν φορὰν ἀπὸ τὸ Λύκειον καὶ τὸν εἶδεν ὁ Μάριος καὶ το εἶπεν εἰς τὸν κύριον ἐπιμελητὴν, ὁ
ὁποῖός τον συνεβούλευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀστυνομί-
αν καὶ νὰ κἀμῃ τὰ παραπόνά του.

Ἀπὸ τότε ἐπέρασαν πολλοὶ μῆνες καὶ ἡμεῖς ἐ-
λημονήσαμεν τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν το
ἐλησμόνησε.

Σήμερον λοιπόν, ἄφ' οὗ ἐγυρίσαμεν παντοῦ καὶ
ἐτοιμαζόμεθα νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐδῶ, ὁ Μάριος ἔδλε-
πε μὲ μεγάλον θαυμασμόν καὶ πολλὴν ἐκπληξιν.
Μάλιστα ἐκύτταξε μὲ πολλὴν προσοχὴν τοὺς ἀνθρώ-
πους, σὰν νὰ ἐγύρευε κανένα. Διὰ τὴν νύκτα μὴ τον χάσωμεν
μέσα εἰς τὸ πυκνὸν πλῆθος, τὸν ἐβάλαμεν εἰς τὴν
μέσση ἐγὼ καὶ ὁ μπάρμπα Κώστας, ὁ μπάρμπα Κώ-
στας ἀριστερὰ καὶ ἐγὼ δεξιὰ.

Ἐξαφνα ὁ Μάριος ἐστάθη· γυρίζω καὶ τὸν βλέπω
κατακόκκινον.

«Νὰ τὸς ὁ κλέπτης, νὰ τὸς! Πιάστε τον, πιάστε
τον!» ἐφώνησε καὶ ἔδειξε μέσα εἰς τὸ πλῆθος.

Καὶ πρὶν προφθάσω νὰ τον κρατήσω φεύγει ἀπὸ
κοντὰ μας καὶ χύνεται σὰν ἀστραπὴ μέσα εἰς τὸ πλῆ-
θος, σκουντᾷ μὲ τοὺς ἀγκυῶνάς του δεξιὰ καὶ ἀριστε-
ρά, σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους, ἀνοίγει δρόμον καὶ
χάνεται ἀπ' ἐμπρὸς μας.

«Οἱοί οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀπορίαν ἔδλεπαν ἕνα παιδί
νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸ καὶ ἔλεγχον: Τί νὰ ἔπαθε τὸ
καϊμένο τὸ παιδί!

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν πλησίον μας, τὸν
ἤκουσαν ὅταν ἐφώνησε: Νὰ τὸς, ὁ κλέπτης νὰ τὸς
πιάστε τον! καὶ ἐκατάλαβαν τί τρέχει.

Εὐθὺς ὁ μπάρμπα Κώστας καὶ ἐγὼ ἐτρέξαμεν
κατόπιν του, ἀλλὰ ποῦ νὰ τον προφθάσωμεν!

Τέλος πάντων μὲ τὰ πολλὰ ἐσχίσσαμεν τὸ πλῆθος
καὶ εὐρέθημεν εἰς μέρος ἀνοικτὸν καὶ ἐκεῖ εἶδαμεν
μερικὸς κλητῆρας. Ὁ μπάρμπα Κώστας τοὺς ἐπλη-
σίασε καὶ τοὺς ἠρώτησεν ἐὰν εἶδαν ἕνα μαθητὴν ὁ
ὁποῖός ἔτρεχε καὶ ἐφώνησε: Πιάστε τον τὸν κλέπτην!

«Μάλιστα, ἀπεκρίθησαν οἱ κλητῆρες, τὸν εἶδα-
μεν τὸν μαθητὴν αὐτὸν καὶ τώρα θὰ εἶνε εἰς τὸ ἀ-
στυνομικὸν τμήμα καὶ θὰ διηγῆται τὴν ὑπόθεσιν εἰς
τὸν ἀστυνόμον. Τὸν ἐπῆρεν ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας
καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Πηγαίνετε καὶ
σεῖς, ἐκεῖ θὰ τον εὕρητε».

Μιά καὶ δύο λοιπὸν πηγαίνομεν εἰς τὴν ἀστυνο-
μίαν καὶ βλέπομεν τὸν καλὸν σας τὸν Μάριον καθισ-
μένον ἡσυχά ἡσυχά εἰς ἕνα καθίσμα ξύλινον. Καὶ νὰ
ἰδῇτε, ὁ φίλος μας ἦτο πρὸ ἡσυχος ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς δύο.

«Καλέ, τί κάμνεις αὐτοῦ, Μάριε; τὸν ἠρώτησα.

«Καί μ' ἐρωτᾷς τί κάμνω; Περιμένω πρῶτον
μὲν τὸν ἀστυνόμον καὶ δευτέρον τὸν κλέπτην μου!

» — Τὸν κλέπτην σου!

«— Ἀμέ; Ὁ κλητὴρ μὲ ἔφερεν ἐδῶ, καί μ' ἐ-
θεβαίωσεν ὅτι θὰ συλλάβουν τὸν κλέπτην καὶ θὰ μού
τον φέρουν ἐδῶ σὰν μπουρέκι. Κατάλαβες τώρα
διατὶ περιμένω;

» — Μὴ ποῖς εἶν' αὐτός ὁ κλέπτης; Δὲν θὰ τον
μάθωμεν καὶ μεῖς;

Καὶ τότε ὁ Μάριος μου ἐνθύμισε πῶς τον ἔκλε-
ψαν τὴν ἐπιστολὴν του τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπου ἤλ-
θεν εἰς τοὺς Παρισίους.

Καὶ τὸν κλέπτην ἐκαῖνόν τον εἶδε μέσα εἰς τὸ
πλῆθος καὶ εὐθὺς τον ἐγνώρισε.

Ἐκαθίσταμεν λοιπόν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐπεριμέναμεν
νὰ ἔλθῃ ὁ ἀστυνόμος. Καὶ ἡ ὥρα ἦτο περασμένη καὶ
ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐδῶ. Ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος
δὲν ἐφαίνετο.

Τέλος πάντων ὕστερ' ἀπὸ μίαν ὥραν ἔρχεται ὁ
ἀστυνόμος μόνος.

Καὶ ποῦ εἶν' ὁ κλέπτης;

Οἱ κλητῆρες δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τον συλλάβουν.
Φαντασθῆτε τί ἐπιτήδειος κλέπτης ὅπου ἦτο!

Ὁ ἀστυνόμος εἶπεν εἰς τὸν Μάριον νὰ του διηγῇ
τὴν ὅλην τὴν ἱστορίαν, καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι εὐρίσκεται
προσωρινῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Σαϊζάνη, μᾶς
εἶπεν:

— Ὁ μικρὸς θὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ σεῖς πηγαίνετε
νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν κύριον Σαϊζάνην ὅτι τον παρακαλῶ
νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Αὕτη εἶνε ὅλη ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀργοπορίας μας.

— Εὐτυχῶς δὲν εἶνε σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα, εἶπεν
ὁ κύριος Σαϊζάνης. Ἄς ὑπάγω, λοιπόν νὰ σας φέρω
αὐτὸ τὸ τρομερὸν ἀνθρωπάριον, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἄνω
κάτω τὸν κόσμον καὶ τὴν ἀστυνομίαν. Ἐν τούτοις
σεῖς καθίστε ἔς τὸ τραπέζι.

Ὁ κύριος Σαϊζάνης ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν,
ὠμίλησε καὶ συνενόηθη μὲ τὸν ἀστυνόμον, ἐγγυήθη
περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ κυρίου Καπάνη,
καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπανῆλθε μὲ τὸν Μάριον,
καὶ ἦλθε πάλιν ἡ χαρὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου
Σαϊζάνη.

Ὁ Μάριος ὅμως ἦτο πολὺ σκεπτικὸς καὶ συλ-
λογισμένος.

— Μὴ τί ἔχεις λοιπόν, Μάριε; τὸν ἠρώτησεν ὁ
Παῦλος τὴν ὥραν ὅπου ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν.

— Δὲν ἔχω τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, ἀλλὰ
ἔπειτα εὐθὺς ἐμουρμούρισε: Ἀχ! καὶ ποῦ θὰ μου
πάγῃ! δὲν θὰ μου γλυτώσῃ!

Ὡς βλέπετε ὁ κύριος Καπάνης εἶχεν ἀκόμη εἰς
τὸν νοῦν του τὸν κλέπτην. Καὶ εἶχε δίκαιον.

Οἱ δύο καλοὶ συμμαθηταὶ ἐκοιμήθησαν ἀξιόλογα
ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν ὁ οὐρανὸς ἦτο
συννεφώδης καὶ ἔβρεχε!

Ὅσον ἠῤῥαξε καὶ παρήρχετο ἡ ἡμέρα, ἠῤῥαξε

καὶ ἡ βροχὴ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωσιν οἱ
μικροί μας φίλοι εἰς τὸν περίπατον. Ἦνυχάσθησαν
λοιπόν νὰ μείνουν περιορισμένοι ὅλην τὴν ἡμέραν.
Ἀλλὰ καὶ καλὴ ἂν ἦτο ἡ ἡμέρα, ὁ Παῦλος δὲν
εἶχεν ὄρεξιν, νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἐφοβέτο μήπως πάλιν
ὁ Μάριος ἰδῇ κανένα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος νὰ ὁμοιά-
ζῃ μὲ τὸν κλέπτην, καὶ τον πᾶρῃ κατὰ πόδα καὶ
τραβήξουν πάλιν ὅσα ἐτράδηξαν χθές. Καὶ δὲν θὰ
ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ κόσμος νὰ
τρέχουν ὡς τρελλοί.

Ὁ Μάριος λοιπόν καὶ ὁ Παῦλος ἔμειναν εἰς τὴν
οἰκίαν. Ἐπαίξαν ὀλίγον, ἔρριψαν τὸ κανόνι, ἦλθεν
ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, ἐμελέτησαν ὀλίγον μετὰ τὸ
πρόγευμα, ἔρριψαν πάλιν τὸ κανόνι, ἐμελέτησαν πάλιν
καὶ οὕτω πῶς ἐπέρασαν τὴν ἡμέραν ἡσυχά ἡσυχά
ὡς καλὰ παιδιὰ ὅπου ἦσαν.

Ὁ κύριος Σαϊζάνης καὶ ἡ κυρία Σαϊζάνη τόσον
ἦσαν εὐχάριστοι ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ Παύλου
καὶ τοῦ Μαρίου, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς διασκεδά-
σουν μίαν ἐσπέραν. Ἀπεφάσισαν λοιπόν νὰ κάμουν
ἕνα χορόν. Εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἔπρεπε ὅλοι οἱ
προσκεκλημένοι νὰ φορέσουν διαφόρων εἰδῶν καὶ δια-
φόρων ἐποχῶν στολὰς, ἀπαράλλακτα ὅπως φοροῦν
τὰς ἀπόκριφ ἀλλὰ χωρὶς προσωπίδας.

Ἡρώτησε λοιπόν ἡ Κυρία Σαϊζάνη τὸν υἱὸν της.

— Παῦλε μου, σὺ τί θέλεις νὰ φορέσῃς;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Παῦλος δὲν ἀπεκρίνετο, ἠρώτησε
τὸν Μάριον.

— Καὶ σὺ, μικρὲ μου φίλε, τί θέλεις νὰ φορέσῃς;

— Στολὴν σωματοφύλακος! ἀπεκρίθη τολμη-
ρῶς ὁ Μάριος Καπάνης καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐνό-
μιζεν ὅτι τὴν φορεῖ τὴν στολὴν.

— Στολὴν σωματοφύλακος! πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ
κυρία Σαϊζάνη. Καὶ σὺ, Παῦλε;

— Ἐγὼ θέλω στολὴν ἱερέως τῆς ἐποχῆς τοῦ Λου-
δοβίκου δεκάτου πέμπτου.

— Θὰ φορέσῃς στολὴν ἱερέως; ἠρώτησε τὸν Παῦ-
λον ὁ Μάριος μὲ πολλὴν ἀπορίαν.

— Καὶ διατὶ ὄχι; εἶπεν ὁ μικρὸς Σαϊζάνης, καὶ
ἐκύτταξε μὲ πολλὴν σοβαρότητα τὸν φίλον του. Πῶς,
σὺ θὰ φορέσῃς στολὴν σωματοφύλακος!

Ὁ Μάριος δὲν εἶπε τίποτε, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι ὁ
Παῦλος εἶχεν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀλλάξῃ γνώμην.

— Καὶ πότε θὰ γίνῃ ὁ χορὸς, μητέρα; ἠρώτη-
σεν ὁ Παῦλος τὴν μητέρα του.

— Μετὰ δύο ἡμέρας, δηλαδὴ τὴν περασμένην τῆς
εἰσόδου σας εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ Παῦλος παρετήρησε μὲ βλέμμα παρακλητικόν
τὴν κυρίαν Σαϊζάνη καὶ εἶπε:

— Μητέρα, νὰ εἰμπορούσαμεν νὰ ἐγράφαμεν πρὸς
τὸν Μοντανῆν καὶ τὸν Δουμποδάνον!...

— Αὐτὸ που λὰς ἔγινε! εἶπεν ὁ κύριος Σαϊζάνης
μαιδιῶν. Ἐγραψα πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς τὸν

θεῖον τῶν φίλων σας καὶ δύναμαι νὰ σας βεβαιώσω
ὅτι θὰ τοὺς ἔχωμεν καὶ τοὺς δύο.

— Τί καλὰ! ἀνεφώνησεν συγχρόνως ὁ Παῦλος
καὶ ὁ Μάριος.

Ἐπειτα ἠρώτησαν καὶ οἱ δύο τὸν μὲ ἀπορίαν.

— Καὶ τί θὰ φορέσουν ἄρα γε;

— Ἀ! δὲν εἰξεύρομεν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σαι-
ζάνης· ἀλλὰ νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι θὰ ἐνδυθῶν μὲ
πολλὴν φιλοκαλίαν, διότι εἶνε νέοι φιλόκαλοι. Τώρα
λοιπόν θὰ παραγγεῖλωμεν καὶ τὰς ἰδικὰς σας στο-
λὰς· μίαν κομψὴν στολὴν ἱερέως τῆς ἐποχῆς τοῦ
Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου, καὶ μίαν ὠραίαν στολὴν
σωματοφύλακος τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου
τρίτου. Εἴμεθα σύμφωνοι!

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Σαϊζάνη ἐγι-
νεν ἄνω κάτω. Μετεκόμισαν τὰ ἐπιπλα, ἔφεραν κα-
θίσματα, ἐκρέμασαν πολυελέους, ἐξεκάρφωσαν τοὺς
τάπητας, ἐστόλισαν μὲ ἄνθη τὴν κλῖμακα, τὸν διά-
δρομον καὶ τὰς αἰθούσας. Ὁ δὲ Παῦλος καὶ ὁ Μά-
ριος ἔκαμνον τάχα καὶ αὐτοὶ ὅτι ἐργάζονται, καὶ ἔ-
τρεχον ἐπάνω καὶ κάτω, διώρωνον ἢ μᾶλλον ἐχα-
λοῦσαν τὰ πρᾶγματα, καὶ ἐνόμιζον ὅτι κάτι κάμνουν
καὶ αὐτοί, ὅτι βοηθοῦν τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ὑπῆ-
ρέτας, ἐν ᾧ μᾶλλον τοὺς ἐμπόδιζον καὶ δὲν τοὺς ἄ-
φινον νὰ ἐργασθῶσι μὲ τὴν ἡσυχίαν των. Ἀλλὰ μὲ
τόσην προθυμίαν καὶ χαρὰν ἔτρεχον ἐπάνω καὶ κάτω,
ὥστε κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργισθῇ ἐναντίον των
καὶ νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ ἦσαν καλὰ παιδιὰ καὶ δὲν το
ἔκαμνον ἐπιτήδες ἀπὸ κακίαν.

Τέλος πάντων ἐξημέρωσεν ἡ περιμενομένη ἡμέρα
τοῦ χοροῦ, καὶ πρῶτ' πρῶτ' ἦλθεν ὁ ῥάπτης νὰ δοκι-
μάσῃ τὰς στολὰς τῶν δύο φίλων μας.

Ὁ Μάριος παρευθὺς ἐφόρεσε τὴν πολεμικὴν στο-
λὴν του, ὁ δὲ Παῦλος μὲ πολλὴν κατανύξιν ἐχώθη
εἰς τὸ ἐνδυμα τοῦ ἱερέως.

Ἀφ' οὗ ἐστόλισήσαν καὶ οἱ δύο φίλοι ἐκύτταξαν
ὁ εἰς τὸ ἄλλον.

— Τί κομψὸς ὅπου εἶσαι! εἶπεν ὁ Μάριος πρὸς
τὸν Παῦλον. Καὶ τὸν ἐκαμάρωνε καὶ δὲν ἐχόρτανε
νὰ τον βλέπῃ. Τί εὐμορφὸ παπαδάκι θὰ γίνῃς μίαν
ἡμέραν!

Ὁ Παῦλος δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλὰ ἐκύτταξε καλὰ
καλὰ τὸν εὐμορφὸν μικρὸν σωματοφύλακα ὁ ὁποῖος
ἐστέκετο ἀντικρὺ του.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Μάριος Καπάνης ἦτο μεγαλοπρε-
πέστατος μὲ τὰ ὑψηλά του ὑποδήματα ἀπὸ ξανθὸν
δέρμα, μὲ τὸ ἱμάτιόν του ἀπὸ ἐριούχων κυανῶν μὲ
χρυσὰ σειρήνια καὶ μὲ τέσσαρας μεγάλους σταυροὺς
λευκοὺς καὶ κεντητοὺς, ἕνα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἕνα ἐπὶ
τῶν νώτων καὶ ἄλλ' ἕνα ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν, καὶ
μὲ τὸν πλατὺν μαῦρον πῖλον μὲ λευκὸν πτερόν, καὶ
μὲ τὸ μακρὸν ξίφος εἰς τὴν ἀριστεράν του πλευράν.

Ὁ Παῦλος Σαϊζάνης ἔδλεπε τὸν ἀρειμάνιον σω-

ματοφύλακα, και τον εθαύμαζεν, αλλά χωρίς να θέλη ήσθάνετο ένδομύως και όλίγον φθόνον.

— Άν τον έδίδεπετε (ά ένομίζετε ότι θέλει να είπη κάτι τι και έδίσταζε να το έκστομίση).

— Δοιπόν, κύριε, είπεν ο ράπτης, έχετε καμμίαν παρατήρησιν διά την στολήν σας;

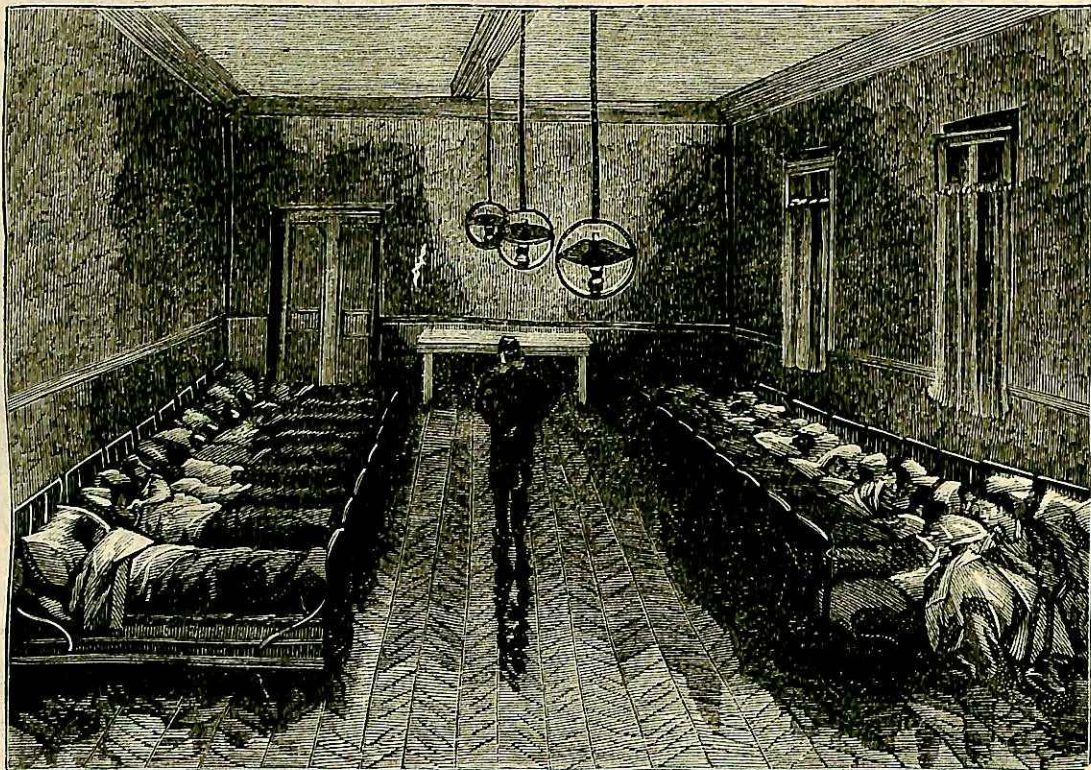
— Αλλά ο Παύλος άντι να αποκριθῇ άπ' ευθείας εις την έρώτησιν του ράπτου, τόν ήρώτησε μετὰ συστολής:

— Χρειαζεται πολυς καιρος να ραφθῇ μία στολή

του χορου έπλησιάζεν. Ο Παύλος και ο Μάριος έκάθηντο εις την τράπεζαν πλησίον του κυρίου Σαιζάνη και της κυρίας Σαιζάνη, και ήσαν περι τὸ τέλος του φαγητου· άφνης έσήμκνεν ο κώδων της θύρας, σημείον ότι έρχεται τις. Εϋθὺς δέ εισήλθεν ο ύπηρέτης και είπεν:

— Ο κύριος Λεωνίδας Δουμποδάνος!

— Είπέ του να εισέλθῃ, είπεν ο κύριος Σαιζάνης πρὸς τὸν ύπηρέτην.

«Ο ΓΕΡΩΝ ΘΑΛΑΜΟΦΥΛΑΞ ΠΕΡΙΕΠΑΤΕΙ ΑΡΓΑ ΑΡΓΑ ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΚΑΤΩ» (Σελ. 141)

σάν και αυτήν; και έδειξε την στολήν την οποίαν έφόρει ο Μάριος.

— Ός τὸ βράδυ προφθάνει να ραφθῇ, άν εῖνε βία, άπεκριθῇ ο ράπτης.

— Σταθῆτε λοιπὸν μίαν στιγμὴν, είπεν ο Παύλος πρὸς τὸν ράπτην, και έτρεξε πρὸς την μητέρα του να ζητήσῃ την άδειαν της να αλλάξῃ την στολήν του.

Η μήτηρ του μετὰ χαρὰς έδωκε την άδειαν εις τὸν Παύλον, ο οποίος έπανήλθε και τὸ πρόσωπόν του έλαμπεν άπὸ την χαράν του.

— Δοιπόν, να μου ετοιμάσετε διά τὸ βράδυ μίαν στολήν σωματοφύλακος. Η μητέρα μου είπε να την πάρετε αυτήν.

Ο ράπτης άπηλθεν ύποσχόμενος να φέρῃ την στολήν του σωματοφύλακος εις τὰς οκτώ.

Εντούτοις ή ημέρα παρήλθε ταχέως, και ή ὥρα

Έξήλθεν ο ύπηρέτης, και μετ' όλίγον ιδου έμβαίνει λαμπρὸς σωματοφύλαξ με χρυσοκέντητον στολήν και βελούδιον μανδύαν χρώματος βυσσίνου.

— Και σὺ σωματοφύλαξ! άνεγώνησαν μιὰ φωνὴ ο Παύλος και ο Μάριος, και έτρεξαν εις προϋπάντησίν του και του έσφιγξαν την χεῖρα.

Ο Λεωνίδας Δουμποδάνος άρ' οὐ πρῶτον έχαιρέτισε τὸν κύριον Σαιζάνην και την κυρίαν Σαιζάνη, και τους ηύχαρίστησε διά την εύγενή πρόσκλησίν των, είπε πρὸς τὸν Παύλον και τὸν Μάριον:

— Μάλιστα, σωματοφύλαξ! Αλλά διατί άπορεῖτε, παρακαλῶ;

— Διότι, έψιθύρισεν ο Σαιζάνης, την αὐτήν έκλογὴν έκαμε και ο Καπάνης... και εγώ.

— Τόσον καλλίτερα! άνεγώνησεν ο Δουμποδάνος και τὸ παιδρὸν πρόσωπόν του έλαμπεν εκ της χαρὰς.

Τόσον καλλίτερα! αὐτὸ θά είπη ότι συμφωνοῦν αἱ καρδιαί μας. Και έπειτα ὅσοι περισσότεροι σωματοφύλακες εῖνε, τόσον καλλίτερα! αὐτὴ ή στολή εῖνε άριστούργημα, κυττάξετε την ιδιικήν μου!

Και ὅλος υπερέφρανος ο Λεωνίδας Δουμποδάνος έστριφογύρισε δύο τρεῖς φορές διὰ να δείξῃ εις τοὺς φίλους του την λαμπρότητα της στολής του.

Ο Μάριος μετὰ πολλῆς εἰλικρινείας έπήνεσε την κομψοτάτην και λαμπροτάτην στολήν του Δουμποδάνου, και ο κύριος Σαιζάνης και ή κυρία Σαιζάνη ο δὲ Παύλος έμειδίασε μόνον και είπε:

— Και ποὺ εῖνε ο Μοντανῆς; Δέν έμκχας τίποτε διὰ τὸν Μοντανῆν; Ημεῖς τον περιμένομεν.

— Τὸ εἰξεύρω! μοῦ έγραψεν ότι θά έλθῃ.

Τὴν στιγμὴν εκείνην έσήμκνεν ο κώδων της θύρας και ο ύπηρέτης ήλθε και είπεν:

— Ο κύριος Γεώργιος Μοντανῆς.

— Τί να έφόρεσεν ο Μοντανῆς; είπον μεταξύ των οἱ τρεῖς φίλοι, περιέργοι να ἴδουν την έκλογὴν του συντρόφου των.

Ο Μοντανῆς εισήλθεν άσκεπής και σοβαρὸς ὡς πάντοτε, και μετὰ πολλῆς χάριτος έχαιρέτισε τοὺς γονεῖς του άγαπητοῦ του φίλου Παύλου.

Ητο περιτυλιγμένος μανδύαν σκοτεινοῦ χρώματος, ο ὁποῖος ήτο πλατύς και έφθανεν εἰς τοὺς πόδας του, και τίποτε άλλο δέν έφαινετο παρὰ μόνον ή άκρα του ξίφους του.

Ενθυμεῖσθε ότι ο Μοντανῆς ήτο ο άρχηγὸς των τριῶν φίλων, και ότι τον έσέβοντο και οἱ τρεῖς των. Διὰ τοῦτο, άν και είχαν πολλὴν έπιθυμίαν να ἴδουν τί φορεῖ, δέν τον έβίβαν ὅμως να έκβάλῃ τὸν μανδύαν του, αλλά έπερίμενον εἰς ὅτου αὐτὸς άποφάσισῃ μόνος του.

Τέλος πάντων μετ' όλίγην ὥραν και με ὅλην του την σοβαρότητα έξεσκεπάσθη, και εϋθὺς τρεῖς κραυγαὶ ήκούσθησαν διὰ μιὰς άπὸ τὰ στόματα των τριῶν φίλων του, τρεῖς κρυχαὶ έκπληξέως.

Και ο Μοντανῆς έφόρει στολήν σωματοφύλακος. Κυττάξετε τί σύμπτωσις!

Και έν ᾧ εκείνοί τον παρετήρουν και τον συνέχαιρον διὰ την κομψότητα και την μεγαλοπρέπειαν της στολής του, αὐτὸς είπεν άπλῶς:

— Πραγματικῶς, εῖνε στολή ραμμένη με ὅλην την έντέλειαν. Ο ράπτης έπήρε τὸ σχέδιον άπὸ την εἰκόνα ενός προγόνου μου, ο ὁποῖος ήτο ὑπολοχαγὸς των σωματοφύλακων.

— Μὰ τότε λοιπὸν, φίλε μου, είπεν ο Δουμποδάνος, άπόψε σὺ θά εἰσαι ο ὑπολοχαγὸς μας! Ε; τί λέγετε σεις, φίλοι μου;

Ο Μάριος και ο Παύλος έπεκύρωσαν εϋθὺς την έκλογὴν του Δουμποδάνου, και ὅτε μετὰ μίαν ὥραν οἱ τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες εισήλθον εις την αἴθουσαν του χορου, προηγείτο αὐτῶν ο προσφίλης των συνάδελφος Γεώργιος Μοντανῆς, τὸν ὁποῖον μετὰ πολλῆς χαρὰς έκκμάρωνον ὡς άρχηγόν των.

Η φυσικὴ εϋθυμία του Μαρῖου, ή κομψότης των τρόπων του Μοντανῆ, ή εϋφυΐα του Σαιζάνη και ή ζωηρότης του Δουμποδάνου συνετέλεσαν ὥστε να γίνῃ ή έσπερινή έορτὴ λαμπροτέρα και φαῖδροτέρα παρ' ὅσον ήλπιζον.

Τὰ καλὰ παιδία διεσκεδάσαν περίφημα. Ο Μάριος μάλιστα, ο ὁποῖος ποτὲ του δέν είχε παρευρεθῇ εις τοιαύτην διασκέδασιν, ήτο καταγοητευμένος. Η χαρά του ήτο άπερίγραπτος και μόνον μίαν λύπην είχε, έν μόνον πρᾶγμα του έλειπε, να συλλάβῃ τὸν κλέπτην της έπιστολής του!

Αλλά ήτο καιρὸς να ένθυμηθῶσιν οἱ φίλοι και τὰ μαθήματα των. Έπανήλθον λοιπὸν εις τὸ Λύκειον μετὰ δύο ήμέρας. Ο δὲ Μάριος ὅταν έπήγε την νύκτα να κοιμηθῇ εις την κλίνην του δέν είχεν ὕπνον. Αὐτὸς μόνος ήτο έξυπνος έντὸς του σιωπηλοῦ θαλάμου ὅπου ήσαν κατὰ σειρὰν αἱ κλῖναι των συντρόφων του και ο γέρων θαλαμοφύλαξ περιεπάτει άρχά άρχά άγρυπνος επάνω και κάτω. Δέν είχεν ὕπνον διότι έσυλλογιζέτο τί κακὰς ήμέρας θά διήρχετο άν ή τύχη δέν του εύρισκε τοὺς τρεῖς μικροὺς σωματοφύλακας, οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο Παύλος Σαιζάνης, Λέων Δουμποδάνος, και Γεώργιος Μοντανῆς.

[Επεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΓΜΑΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

[Βλέπε την έν σελ. 129 εἰκόνα.]

— "Ηθελα ν' άκούσω τὸ φόρεμά μου να ὀμιλῇ, είπεν ο Κίμων μίαν ήμέραν ὅπου είχεν άναγνώσει ένα μῦθον εις τὸν ὁποῖον ὠμιλοῦσαν τὰ ζῶα.

— Άλήθεια! είπεν άμέσως τὸ φόρεμά του. Άφού το θέλεις, ἄς γείνη! άκουσε λοιπὸν την ιστορίαν μου.

«Ἦλθα εἰς τὸν κόσμον ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν ἐνὸς προβάτου. Τότε δὲν ἤμην τσόχινον φόρεμα ἀλλὰ μαλλιά μιᾶς προβάτης. Τὸ πρόβατον τὸ ὁποῖόν με εἶχεν εἰς τὴν ράχιν του ἐπερνοῦσεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς ὅπου ἔβοσκε τρυφερόν χορταράκι.

Μίαν ἡμέραν ὁ βοσκὸς τὸ ἐσκούντησε μὲ τὰλλα πρόβατα τοῦ κοπαδιοῦ εἰς ἓνα ποταμάκι τὸ ὁποῖον ἔτρεχε μέσα εἰς τὸ λιβάδι.

Τὸ δυστυχισμένο πρόβατον κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη πολὺ· ἀλλ' ὁ φόβος του ἔγεινε χαρὰ ὅταν εἶδε, ἅμα ἐβγήκε ἀπὸ τὸ ποτάμι, ὅτι εἶχε γίνεи ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι καὶ τὸ μαλλί του ἐκαθαρίσθη ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσίαν ὅπου εἶχεν ἐπάνω του.

Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸν μὲ αὐτὴν τὴν ὡραίαν φορεσίαν· διότι ἓνας ἄνθρωπος, ἀφοῦ του ἔδωσε τὰ πόδια διὰ νὰ το ἐμποδίσῃ νὰ κινηθῇ, τοῦ ἔκοψε, εἰς ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, μὲ ἓν μεγάλο ψαλίδι τὸ ὡραῖον μαλλί διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε τόσον καμάρι.

Τὸ πρόβατον κουρευμένον κ' ἐντροπιασμένον ἐπῆγε κ' εὐρήκε τὰ ἄλλα πρόβατα.

Τότε ἐμένα, τὸ μαλλί, μ' ἔβαλαν 'ς ἓνα μεγάλο σακί, μαζί μὲ πολλὰ ἄλλα μαλλιά καὶ μ' ἔστειλαν εἰς τὸ κλωστήριον.

Ἐκεῖ μὲ εἰδὼν εἰδὼν μηχανὰς μ' ἐτράβηξαν ἀπ' ἐδῶ μ' ἐτράβηξαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὕστερον μ' ἔκαμαν κλωσταῖς καὶ τόσον ἤλλαξα ὅπου πλέον δὲν ἐγνώριζα τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ἔπαθα ἀκόμη χειρότερα· μ' ἐβούτηξαν μέσα εἰς ἓνα μεγάλο λεβέτι γεμάτον ἀπὸ ἓνα πηκτὸν ὕγρον χρωματισμένον.

Ὅταν ἐβγήκα ἀπ' ἐκεῖ δὲν ἤμην πλέον ἄσπρον ἀλλὰ γαλανόν.

Τότε μ' ἔστειλαν εἰς τὸ ὕφαντήριον ὅπου ὁ ὕφαντής ἔδωσε ταῖς κλωσταῖς μου εἰς μίαν μηχανὴν τὴν ὁποῖαν λέγουσιν ἐργαλειὸ καὶ μ' ἔκαμαν ἐρέαν, δηλαδή τσόχαν.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον μὲ ἠγόρασεν ἓνας ράπτης. Μ' ἓνα μεγάλο ψαλίδι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐνθύμισε ἐκεῖνο ὅπου ἐκούρευσε τὸ πρόβατον, μ' ἔκαμε πολλὰ κομμάτια.

Ἐπειτα τὰ ἤνωσε ἐκεῖνα τὰ κομμάτια μὲ μίαν βελόνην καὶ μὲ κλωστήν.

Ἐπειτα ἤλθατε εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ ράπτου ὁ πατέρας σου καὶ σὺ καὶ μὲ ἠγοράσατε.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σκεπάζω τὴν ράχιν ἐνὸς ἀνθρωπίνου ὄντος καὶ ὅχι τὴν ράχιν ἐνὸς προβάτου ὅπως ἄλλοτε.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Παυλάκης κλαίει ἀδιακόπως.

Ἡ τροφὸς εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον φοβισμένη καὶ ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν ἀδελφήν του τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀφήσει νὰ τὴν προσέχῃ.

— Γιατί κλαίει τὸ μικρό;

— Θέλει τὸν πετεινὸν τὸν ὁποῖον σχηματίζω εἰς τὸν τοῖχον μὲ τὴν σκιὰν τῶν χειρῶν μου.

Καὶ ἡ τροφὸς μὲ σοβαρότητα:

— Κακὸ παιδί, διατί λοιπὸν δὲν τοῦ τὸν δίδεις;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῶν δύο Ἀδελφῶν.

Ὁ Φρειδερίκος ἐρωτᾷ.

— Γιατί; μαμὰ, εἶνε μικρὸ τὸ ἓνα γαϊδουράκι καὶ τὸ ἄλλο μεγάλο;

— Γιατί τὸ μικρὸ εἶνε τὸ παιδάκι τοῦ μεγάλου, καὶ τὸ μεγάλο εἶνε ἡ μαμὰ τοῦ μικροῦ.

— Καὶ ὁ μπαμπᾶς του ποῦ εἶνε, σὲ γραφεῖο; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς Φρειδερίκος ὁ ὁποῖος εἴξευρεν ὅτι ὁ ἰδιὸς του μπαμπᾶς ὅταν δὲν εἶνε μαζί του εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

..

Ἡ μήτηρ. Τώρα, Κωστάκη, ἔγεινε φρονιμώτερος καὶ τακτικώτερος μὲ τὸν νέον διδάσκαλον.

Κωστάκης. Ἀφοῦ ἔγεινα φρονιμώτερος, μαμὰ, καὶ τακτικώτερος, γιατί δὲν ἀφίνεις ἀνοικτὸ τὸ ἐρμάρι μὲ τὸ γλυκὸ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Ὁ μικρὸς Φρειδερίκος παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας των, καθήμενος ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μαμᾶς του. Κάτωθεν διέρχονται δύο ὄνοι ὁ εἰς μικρὸς καὶ ὁ ἄλλος μεγάλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Μίαν λυπηράν, πολὺ λυπηράν εἴδησιν θὰ σας δώσω σήμερον, καλαὶ μου φίλοι καὶ καλοὶ μου φίλοι. Ἡ Ἀντιγόνη Γ. Πολίτου, ἡ Μικρὰ Σεισουργήθρα, ἡ εὐφροσύνη Μικρὰ Σεισουργήθρα, ἡ ἀγαπημένη μας Μικρὰ Σεισουργήθρα, τρυφερά, χαριτωμένη, μὲ δώδεκα ἐτῶν, ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου εἰς Βῶλον, ὅπου ἐπῆγε διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἀέρα καὶ γίνῃ καλά. Καὶ τώρα τὴν σκεπάζει τὸ χῶμα καὶ τὸ στοματάκι τῆς δὲν θὰ μιλήσῃ πλέον καὶ τὰ χεράκια τῆς δὲν θὰ γράψουν πλέον εἰς τὰς μικρὰς τῆς φίλας. Ὅσοι τῆς ἐπέστελλαν ἄσπασμούς, στείλατέ τῆς τώρα ὀλίγα δάκρυα, καὶ ῥαντίσατε μὲ αὐτὰ τὰ λουλούδια τοῦ τάφου τῆς, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον κοιμᾶται διὰ πάντα ἡ προσφιλέτης μας Μικρὰ Σεισουργήθρα πού μας ἔκαψε τὴν καρδίαν μας καὶ μᾶς ἐφράμακωσε μὲ τὸν πρόωρον θάνατόν τῆς.

Πολὺ καλὰ τὸ ἐνόησεν ὁ ἐν Λεσβῶ κάλλιτος φίλος μου κ. Σ. Μ. ὅτι πολὺ, πολὺ τὰς ἀγαπῶ τὰς ἐκεῖ φίλας μου, τῶν ὁποίων τὴν γνωριμίαν χρεωστῶ εἰς τὰς εὐγενεῖς διαθέσεις του, καὶ ὅτι προθύμως θὰ τὰς ἀπαντήσω ἅμα μοῦ γράψουν.

Μὲ συνεκίνησες, γενναία Χλωρίδι τοῦ Παγγαίου, μὲ συνεκίνησες ὥστε ἐδάκρυσαν τὰ μάτια μου. Εἶθε νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ πόθος σου, καὶ νὰ προσφέρῃς ἐκ τοῦ ῥοδοστεφούς Παγγαίου ἐν εὐσμον ἄνθος εἰς τὰ ἀνδρεῖα παληκάκια μας ὅταν περάσουν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν μεταβαλόντα εἰς τὴν Ἐπιδάφον. Εἶθε! Εἶθε! Εὐγὲ σου, Ἑλληνοπούλα μου! Ὅθι εἶπω εἰς τὴν Ἑαρινὴν Νύκτα, τὸ Ἄνθος τῶν Δειμῶνων καὶ τὸ Πέος μου τὸ νὰ σοῦ το πῶ ὅτι ἔχεις τὸ ὄνομα τῆς γλυκυτέρας βασιλίσσης τῆς οἰκουμένης, δηλαδή τῆς βασιλίσσης μας.

Πραγματικῶς ὡραία τὴν διήλθες τὴν Πρωτομαγιάν, Ρόδον τοῦ Ἀπριλλίου, καὶ ἐπεθυμοῦσα κ' ἐγὼ νὰ εἴξευρες ζωγραφικὴν διὰ νὰ μου ζωγραφίσῃς ὅσα εἶδες. Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου.

Ἐκτιμῶ τὴν φιλοπατρίαν σου, Σταθερὸν Νέφος· καὶ εἶθε νὰ εἶνε καὶ αὕτη σταθερὰ ὅσον εἶσαι σὺ καὶ νὰ μὴ διαλυθῇ ποτὲ ὅπως μερικὰ σύνεφα ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ἄλλο αἶνιγμα στείλῃ μου καὶ εὐχαρίστως θὰ το δημοσιεύσω, Εὐαίσθητος Καρδία.

Νὰ μου γράψῃς, νὰ μου γράψῃς, ἀγαπητή μου Μικρὰ Δούκισσα. Ὅθι στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Σαπφὴ τὴν Λευκαδίαν καὶ θὰ τῆς εἰπῶ ὅτι ἐπιθυμοῦμε νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά τῆς.

Πολὺ μου ἀρέσουν καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις καὶ τὰ παιδικὰ πνεύματα πού μου στέλλετε, χαριτωμέναί μου Δύο Ἀδελφαί.

«Τώρα πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις», μοῦ γράφει ὁ Κατεργαράκος, «λοιπὸν μελέτη καὶ πάλιν μελέτη καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ βιβλίον, τὸ μυαλό μου εἶνε παραγεμισμένο ἀπὸ Γραμματικὴν, Ἱστορίαν, Γεωγραφίαν, Φυσικὴν καὶ χίλια ἄλλα τέτοια πράγματα... Τώρα δὲ ἐτελείωσα τὴν μελέτην μου καὶ πρέπει ν' ἀρχίσω τὴν καλλιγραφίαν μου, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀδελφή μου Λίνα μοῦ κόβει καὶ χαράχνει, καὶ ἐγὼ εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: εἰμαι ζαλισμένος, γιὰ νὰ ξεχλισθῶ ἅς γράψω τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Ἀκούετε, λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, τί ἱατρικὸν εὐρήκε ὁ Κατεργαράκος διὰ νὰ σας παύῃ ἡ ζάλη ὅταν ἔχετε πονοκέφαλον; Νὰ γράψετε εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Πολὺ ὡραῖο γιατρικὸν γιὰ σὺν, δόκτωρ Κατεργαράκο. Εἰπέ τώρα εἰς τὴν Ἀλδὴν ὅτι τὴν εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς καὶ διὰ τὴν ἀσπάξομαι.

Ποῦ ἐπῆγες καὶ τὸ ἐξετρυπώσας τέτοιο φανταστικὸν ψευδώνυμον, ὁ Χρυσόχρους Χελιδὼν; ἐγὼ ποτὲ μου δὲν εἶδα χελιδὼνα μὲ χρυσὰ πτερὰ· ἀλλ' ἂν δὲν εἶδα χελιδὼνα μὲ χρυσὰ πτερὰ, εἶδα τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλες, διότι τὸ ἐδημοσίευσαν ὥστε σὲ παρακαλῶ ἄλλοτε νὰ προσέχῃς εἰς τὰ πτερὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἐνδύεις τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ εἰς τὰ παιδικὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα μοῦ στέλλεις· οὔτε τὰ πτερὰ οὔτε τὰ παιδικὰ πνεύματα νὰ εἶνε ξένα.

Βεβαίωτατα, μικρὲ μου φίλε Α. Θ. Σημηριώτη, εἰμπορεῖς νὰ μου γράψῃς καὶ σὺ καθὼς καὶ κάθε ἄλλος συνδρομητής μου. Περιμένω λοιπὸν ἐπιστολήν σου.

Περαιστικά, περαστικά, ὡς προσφιλέτης μου Ἑαρινὴ Νύξ. Εἶσαι καλὰ τώρα; ἐντελὼς καλὰ; ὡς πόσον συνεκινήθην ὅταν ἔμαθα ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σοῦ ἐχρησίμευεν ὡς παρηγορία ὅταν ἦσος εἰς τὸ κρεβάτι!

Καρδινάριε Ρισελιέ, τώρα πού μου ἔστειλες καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις θὰ τὰς δημοσιεύσω καὶ θὰ χαρῶμαι καὶ οἱ δύο μας.

Τώρα μάλιστα, Ἑλληνοπούλον τοῦ Ὀλύμπου, εἶνε καλὸν τὸ ἐλλιποσύμφωνόν σου καὶ θὰ το δημοσιεύσω ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Πολὺ, πολὺ ὑποχριστήθην, ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, Εὐριπίδῃ Ἰωάννου· ἀπὸ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μοῦ γράφεις συμπεραίνω ὅτι ἔχεις εὐαίσθητον καρδίαν καὶ ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν Πατρίδα.

Ὁ Φιλέρμος Τρυγῶν, ὁ μικρὸς μου φίλη, στείλῃ μου καὶ ἄλλα αἶνιγματα καὶ ἄλλα παιδικὰ πνεύματα. Μὲ τί χαρὰν θὰ τα δημοσιεύσω ὅταν εἶνε καλὰ, καθὼς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σοῦ ἐδημοσίευσαν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον καὶ εἰς τὸ σημερινόν.

Πολὺ νόστιμη καὶ ποιητικὴ εἶνε ἡ περιγραφή σου, Μέλαν Ἀετὶ! Εὐγὲ σου! Ἐτσι δὲ ὅχι ἀσπασμούς καὶ ἀσπασμούς! Ἀντὶ νὰ θέτῃς εἰς ἐνέργειαν τὰ χεῖλη σου θέτε εἰς ἐνέργειαν τὸν νοῦν σου, τὴν καρδίαν σου, τὸ παρατηρητικόν σου, καὶ γράφε μοῦ· θὰ σ' ἀγαπῶ πολὺ περισσότερο.

Σοῦ ἀπῆντησα εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Ἀπριλλίου, ὁ Ἑστιά, πρωτύτερα δὲν ἠμπόρεσα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, διότι ἡ ἐπιστολή σου ἦλθεν ἄργα. Ἐπίσης καὶ εἰς σέ, Κόκκινον Ζαμπάκι.

Χαίρω πολὺ διότι ἀκούεις συμβουλὰς, Ἀηδὼν τῆς Ἑρήμου. Ἐστειλα τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν Ἀργὸν, τὴν Φιλέρμον Τρυγῶνα, εἰς τὴν Ἀγράμπελην κτλ.

Τί λέγεις, καλὲ Βεσπούκιε Ἀμερικέ; Οἱ δυστυχεῖς ὑπάλληλοι διὰ νὰ πάρουν σύνταξιν ἐργάζονται εἴκοσι καὶ τριάκοντα ἔτη καὶ σὺ διὰ νὰ μῆθῃς σύνταξιν ἔχασες τὸ θάρρος σου; Καρδιά, φίλε μου, καρδιά.

Δὲν μου μένει τόπος νὰ σας γράψω σήμερον διὰ τὰ γραμματιστάκια, Γάλλοφθαλμος Ἀθηναῖ καὶ Βεσπούκιε Ἀμερικέ. Δὲν θὰ μου εἶνε ὅμως δυνατόν νὰ σας εὐχαριστήσω, μολονότι καὶ ἐγὼ πολὺ τὸ ἐπεθύμουν.

* * Εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ληφθείσας μετὰ τὴν 10ην Μαΐου θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

119. Φωνηεντόλιπον. Τ'—κ'λ'ν—β'θ'ν—μ'ζ'—
μ'—κ'λ'ν—φ'λ'ν—π'π'—σ'—σ'μθ'λ'—φ'λ'μ'—
κ'—κ'λ'—π'ρ'γμ'τ'—π'ρ'π'—λ'π'ν—π'ρ'σ'χ'ς—
τ'ν—κλ'γ'ν—τ'ν—β'θ'λ'ν—π'ς—κ'—π'—τ'ν—
κ'—γ'ν—τ'ν—φ'λ'ν—σ'.

Εστάλη υπό της Αηδόνας της Ερμού.

120. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου δὲν βλέπει, τὸ δεύτερον πετᾷ.
Τὸ ὅλον εἶν' παιγνίδι ἀπὸ τὰ πειδ' τρελλά.

Εστάλη υπό τοῦ Ἑλληνοπούλου τοῦ Ὀλύμπου.

121. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶπε... κ' ἔπειτα ἐκλείσθη στὰ βιβλία,
Καὶ τώρα δὲν ἀκούεται παρὰ εἰς τὰ σχολεῖα.
Τὸ δεύτερον εὐρίσκεται εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.
Τὸ ὅλον ἐτοιμάζεται εἰς τὰ τυπογραφεῖα.

Εστάλη υπό τοῦ Ἀρμονίου.

122. Συλλαβόγριφος.

Εἰς τὰς προθέσεις ζήτησον τὸ πρῶτόν μου νὰ εὕρῃς.
Τὸ δεύτερόν μου βλέποντες ἔκθαμβοι μένουν οἱ θνητοί.
Τὸ σύνολόν μου περιττόν νὰ εἴπω. Σὺ εἰξεύρεις
Διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὅτ' εἶμαι φίλη ποθητή.

Εστάλη υπό της Πρωτοπείρου Μελίσσης.

123. Λεξιγριφος.

Ἡ λέξις μου τρισύλλαβος οὖσα πτηνὸν σημαίνει.
Χωρὶς λαιμὸν καὶ κεφαλὴν ἥρως ἀρχαῖος μένει.

Εστάλη υπό Ἐλευθ. Θεοχάρη.

124. Λεξιγριφος.

Ὅταν ἔχω κεφαλὴν δένδρον εἴμ' ἀγαπητόν,
Ἄνευ δὲ τῆς κεφαλῆς εἴμ' ἐλάττωμα φρικτόν.

Εστάλη υπό τοῦ Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου.

125. Λεξιγριφος.

Ἄν με πάρῃς ὅπως εἶμαι νῆσός τις θέλει προβάλει,
Ὅμως γίνομαι θεὰ τις ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι.

Εστάλη υπό της Φιλερῆμου Τρυφωνος.

126. Λεξιγριφος.

Ἐν τῇ θαλάσῃ εὐρίσκομαι, κ' ἔν τῇ ξηρᾷ ἐπίσης,
Ἄνευ ἐμοῦ τὰ ἔμψυχα δὲν ἐπλαττεν ἡ φύσις.

Ἄν τρία μόνον γράμματα εἶσ' ἱκανὸς νὰ εὕρῃς,
Τὸ ὄνομά μου δύνασαι ἀμέσως νὰ εἰξεύρῃς.

Ἄν δ' ἔν ἐκ τῶν ψηφίων μου θελήσῃς ν' ἀφαιρέσῃς,
Τετράπουν ζῶον πάραυτα θά με ἀποκαλέσῃς.

Εστάλη υπό Γεωργίου Μακρή.

127. Αἵνιγμα.

Οἱ πλοῦσοι: κ' οἱ ποιηταὶ μ' ἔχουν περισούλειαν,
Πλὴν διαφέρω στήν τιμὴν καὶ στήν ὀρθογραφίαν.

Εστάλη υπό της Ποντιάδος Αἰφρας.

128. Ἑρώτησις. Τί ὁμοιάζει ἐντελῶς μὲ μίαν γάταν
καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶνε γάτα;

Εστάλη υπό τοῦ Μικροῦ Λεμδούλου.

129. Ἑρώτησις. Ἀνερχόμενος μίαν ἡμέραν εἰς τὴν
Ἀκρόπολιν ὁ θεὸς μου συνήντησε μίαν Κυρίαν μὲ τρία
παιδάκια καὶ δύο σκυλάκια.

Πόσοι ἀνῆλθον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν;

Εστάλη υπό της Μικρούλας Τραλαῆ.

130. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητου-
μένων ὁκτώ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1. Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 2. Μέ-
ρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 4. Ποταμὸς μέγας. 5. Ἄν-
θος εὐώδης. 6. Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 7. Μουσικὸν ὄργανον.
8. Πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

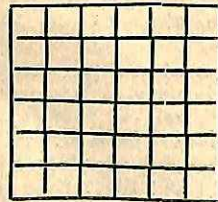
Εστάλη υπό τοῦ Πανούργου Ὀδυσσεύς.

131. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητου-
μένων ὁκτώ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου τυράννου.

1. Μέρος τοῦ σώματος. 2. Ὄνομα θεᾶς. 3. Ὀπωρικόν.
4. Ὄνομα ἐνὸς ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. 5. Πτηνὸν ἀρ-
πακτικόν. 6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους. 7. Μία ἐκ τῶν
πέντε αἰσθήσεων. 8. Ποιήτρια.

Εστάλη υπό της Πιπίγκας.

132. Παίγνιον. Θέσατε 6 ἀστερίσκους ἐντὸς 6 τε-
τραγωνιδίων ἐκ τῶν 36 εἰς τὰ ὅποια εἶνε διηρημένον τὸ
κατωτέρω τετράγωνον, εἰς τρόπον ὥστε οὔτε δύο ἐκ τῶν
ἀστερίσκων νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν εἴτε
ὀριζοντίως, εἴτε καθέτως εἴτε διαγωνίως.

Εστάλη υπό τοῦ Κωδωνοκρούστου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

134. Metagramme.

Sur mes six pieds, je suis un membre du clergé,
Je vous transporterai si mon chef est changé.

135. Charade.

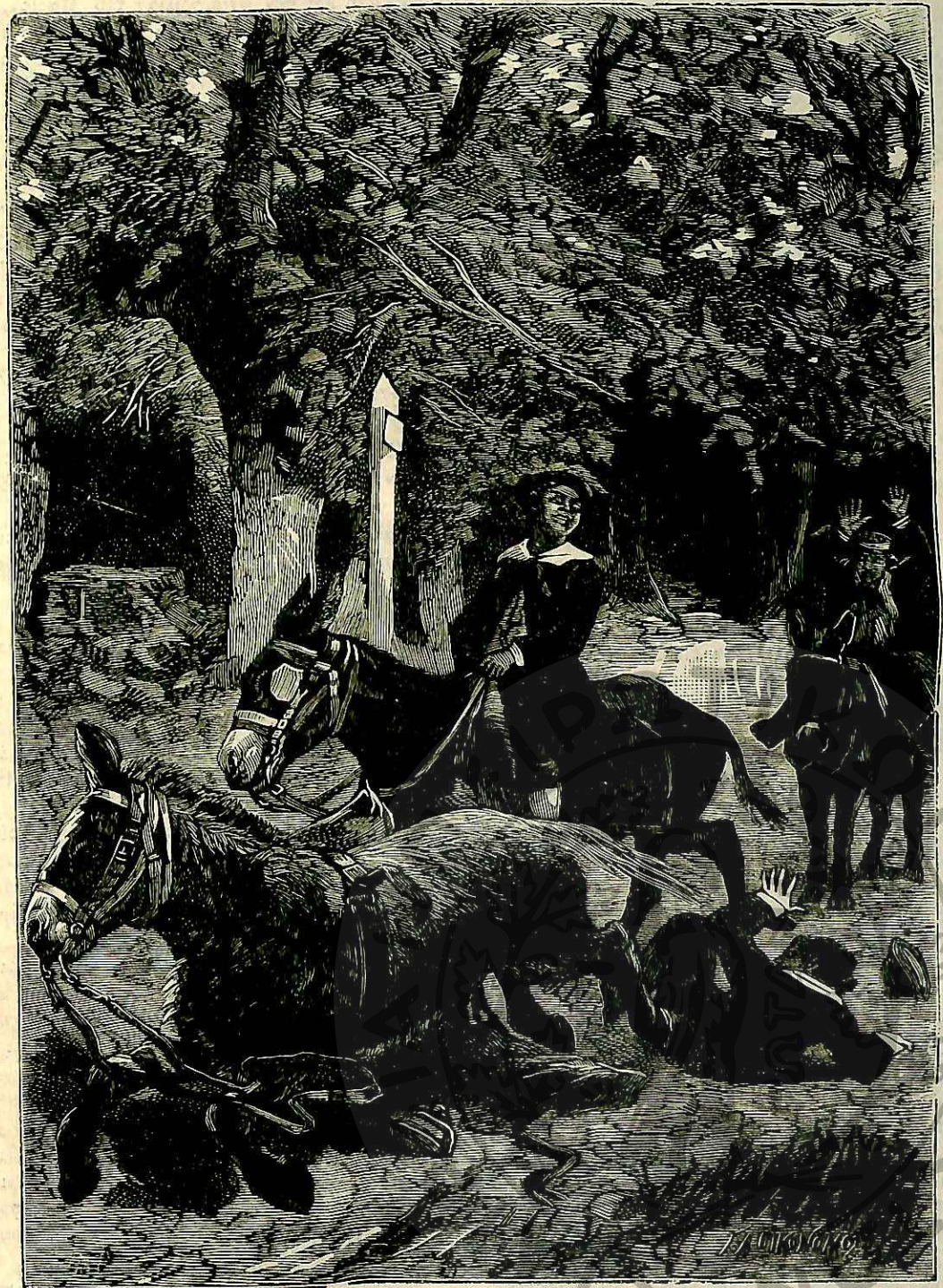
Mon premier est une note de musique.
Mon second est le contraire du jour.
Quand sonne mon entier vous dormez.

ΛΥΣΕΙΣ

104. Ὅταν αἱ ἐξετάσεις πλησιάζωσιν οἱ μὲν ἐπιμελεῖς
μαθηταὶ χαίρονται, οἱ δὲ ἀμελεῖς λυποῦνται. — **105.** Ἐ-
κείνος (Ἐκ, οἶνος). — **106.** Ἑφημερίς (Ἑφη, μερίς). — **107.**
Διόνυσος (Δύο, νῆσος). — **108.** Διάβολος (Διά, βῶλος). —
109. Κρόνος, ὄνος. — **110.** Λαῦρα, αὔρα. — **111.** Σάπων,
ἀπών. — **112.** Χλόη, χολή. — **113.** Ὁ κ. Πέτρος ἦτο ὁ πα-
τήρ τοῦ δημάρχου. — **114.** ΖΑΛΛΑΚΩΣΤΑΣ (1. Ζηλοτυπία.
2. Ἀηδών. 3. Λέων. 4. Ὀκτώ. 5. Καρδία. 6. Ὠρα. 7.
Σταφίς. 8. Τώρα. 9. Αἷμος. 10. Σαῦρα). — **115.** ΘΡΗ-
ΣΚΕΙΑ (1. Θέσις. 2. Ρώμη. 3. Ἦρα. 4. Σωκράτης. 5.
Κίμων. 6. Ἐλθετία. 7. Ἰπποκράτης. 8. Ἀθήναι). — **116.** Τῆς
νήσου Καρπάθου, τῆς ὁποίας τὰ ὄρη, δηλαδή τὰ Καρπάθια
ὄρη, εὐρίσκονται εἰς τὴν Αὐστρίαν. — **117.** Διότι διὰ τα
κατασκευάζουν βάζουν περισσοτέρην ζύμην. — **118.** Δι-
μήδης (Δύο M δίς).

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 137]

* Ο ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ ΔΟΥΜΠΟΔΑΝΟΣ ΕΞΗΠΑΘΗΝ ΜΑΚΡΥΣ ΠΛΑΤΥΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΧΛΟΗΣ * (Σελ. 149)

ΕΤΟΣ Ζ'. — ΤΕΥΧΟΣ 10^{ον}.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον.

ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ.

ΟΙ τρεις μήνες οι οποίοι μεσολαβούσιν από τῆς πρώτης Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ Πάσχα παρήλθον ἐν ἄκρᾳ ἡσυχίᾳ, διότι οἱ τρεῖς συμμαθηταὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οὐτε μὲ τοὺς ξένους μαθητὰς συναπλάκησαν, οὔτε ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ τῶν διδασκάλων των. Ὁ κύριος Τελόριμος μάλιστα πολυλάκις ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐχαρίστησίν του πρὸς τὸν μικρὸν συμπολίτην του, τὸν Μάριον Καπάνην, διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν του καὶ τὴν ἐπιμέλειάν του.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ διευθυντὴς τοῦ Λυκείου τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ καλὰ μᾶτι καὶ τὸν συνεχάρη μίαν ἡμέραν διότι ἠρίστευεν εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Τὸ παράδειγμα τῶν φίλων του ἐμιμήθη καὶ ὁ Δουμποδάνος, καὶ ἐπέτυχε καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ καλοὺς βαθμούς, ὥστε οἱ γονεῖς του ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, διότι δὲν ἦσαν συνηθισμένοι νὰ ἀκούωσιν ἐπαινούμενον τὸν υἱὸν των. Λοιπὸν διὰ νὰ ἀνταμείψωσι τὴν ἐπιμέλειάν του, τοῦ εἶπον νὰ τοὺς ζητήσῃ ὅτι θέλῃ, καὶ αὐτοὶ προθύμως θὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἐπιθυμίαν του. Αὐτὸς δὲ ἐξήγησε νὰ ὑπάγῃ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα εἰς τὸν πατρικὸν του πύργον μετὰ τῶν τριῶν φίλων του.

Οἱ γονεῖς του μετὰ χαρᾶς ἐνέκριναν τὴν πρότασιν τοῦ υἱοῦ των, καὶ ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ τοὺς τρεῖς φίλους του, ὑπερχαίρων διότι θὰ εὕρισκεν εὐκαιρίαν νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν Μάριον Καπάνην τὸν περίφημον πύργον τῆς οἰκογενείας του.

Προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν Μοντανῆν, τὸν Σαϊζάνην καὶ τὸν Μάριον νὰ διέλθουν τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα πλησίον τῆς οἰκογενείας του. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος Σαϊζάνης ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν ἄδειαν τῶν γονέων του ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν, ὡσαύτως καὶ ὁ Μάριος Καπάνης. Μόνος δὲ ὁ Γεώργιος Μοντανῆς, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν θεῖόν του μόνον, δὲν ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν. Ὡστε οἱ τρεῖς φίλοι ἄνευ τοῦ Μοντανῆ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Δουμποδάνου.

Ὅταν εἶδεν ὁ Σαϊζάνης τὸν πύργον τοῦ Δουμποδάνου, τοῦ ὁποῦ τὴν μεγαλοπρεπὴ περιγραφὴν ἀνεγνώσατε ἀνωτέρω, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ ἐμειδίασε κρυφὰ κρυφὰ. Ὁ δὲ Μάριος ἔκαμε καὶ αὐτὸς ὅτι θαυμάζει τὸν πύργον καὶ μάλιστα ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του καὶ διὰ χειρονομίας ζωηρὰς καὶ δι' ἀναφωνήσεως: Ἀχ! μάτια μου, τί εὐμορφος πύργος!

Ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος πικρῆται καλὰ καλὰ τοὺς δύο φίλους του διὰ νὰ ἴδῃ ποῖαν ἐντύπωσιν θὰ τοὺς κάμῃ ὁ πύργος του. Καὶ ὅταν εἶδε τὸ μείδιγμα τοῦ Σαϊζάνη καὶ τὴν χειρονομίαν τοῦ Μαρίου, ἐνόμισεν ὅτι ἐθαύμασαν τὸν πύργον του καὶ τοὺς εἶπεν: — Ἔ; πῶς σας φαίνεται, δὲν εἶνε εὐμορφος;

Ὁ παμπόνηρος Σαϊζάνης ἔκαμε τάχα ὅτι ἔχει βῆχα, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξέφυγε καὶ δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Δουμποδάνου. Ὁ δὲ Μάριος ὁ ὁποῖος εἶχε σκοπὸν νὰ εἴπῃ ὅτι ἤθελεν ἀποκριθῇ ὁ Σαϊζάνης, ἐξήλυσεν τὸν βῆχά του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἦλθεν εἰς τόσον κατάλληλον ὥραν. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν εἶχε βῆχα, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην του, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ κακκαρδίσῃ τὸν φίλον του, ἐξέφρασε καὶ πάλιν τὸν θαυμασμόν του μὲ ἑξ' ἐπτά: ὦ! ὦ! ὦ! ὦ! ὦ! ὦ! τὸ ἐν δυνατώτερον τοῦ ἄλλου.

— Εἶνε σὰν τὸν ἰδικόν σου; ἠρώτησε πάλιν ὁ Δουμποδάνος τὸν Μάριον.

Τί νὰ ἀποκριθῇ ὁ Μάριος;

Τὸν ἐδοήθησεν ὅμως καὶ αὐτὸν ἡ τύχη καὶ ἐπταρτίσθη πέντε ἑξ' ἑσφάρας, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ κατάρθωσε νὰ εὕρῃ τὴν ἀπάντησιν:

— Ναί, βέβαια, εὐμορφος εἶνε, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸν ἰδικόν μου, καθόλου δὲν ὁμοιάζει, ὁ πύργος μου ἔχει ἄλλο σχέδιον!

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη νῦν ἐχάρισται βεβαίως τὸν Δουμποδάνον, ὁ ὁποῖος μετὰ πολλῆς ἀγαλλιάσεως ὠδήγησε τοὺς φίλους του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου, καὶ δὲν ἄφησε καμμίαν γωνίαν χωρὶς νὰ τοὺς τὴν δεῖξῃ. Καὶ οἱ δύο φίλοι διὰ νὰ μὴ δυσχεραίσωσι τὸν φίλον των, ὑπεκρίνοντο ὅτι θαυμάζουν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν εὐμορφίαν τοῦ πύργου, ὁ Θεὸς νὰ τον κάμῃ πύργον!

Ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος προσεπάθει νὰ εὕρισκῃ καθ' ἡμέραν διαφόρους τρόπους πρὸς διασκέδασιν τῶν καλῶν του φίλων. Ἐξήγησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν τῶν γονέων του νὰ ἐνοικιάσῃ ὄνους καὶ νὰ κάμουν μίαν μεγάλην ἐκδρομὴν εἰς τὸ πλησίον δάσος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρῶτῃ πρῶτῃ ἦσαν ἔτοιμοι οἱ ὄνοι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου. Ὁ ὀνηλάτης δέ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔφερεν, ἐβεβαίωσε τὸν Κύριον Δουμποδάνον καὶ τὴν Κυρίαν Δουμποδάνου ὅτι οἱ ὄνοι του εἶνε ἡμεροί:

— Μείνε ἡσυχῇ, κυρία μου, καὶ τὰ γαϊδούρια μου εἶνε ἡμερα σὰν ἀρνάκια. Θὰ τα δοκιμάσουνε τὰ ἀρχοντόπουλά σου καὶ θὰ σου εἰποῦν ἂν λέω ἀλήθεια!

Λοιπὸν ὁ Λεωνίδας, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μάριος, χωρὶς τὴν στολὴν τοῦ Λυκείου, ἀλλὰ μὲ λιὰ φορέματα τῆς ἐξοχῆς, ἀνέβησαν μὲ πολλὴν προθυμίαν εἰς τοὺς ὄνους καὶ ἐξεκίνησαν.

— Προσέχετε, παιδιὰ, ἐφώνησεν ἡ κυρία Δουμποδάνου, ἡσυχῇ καὶ φρόνιμα, τὰ μάτια σας τέσσαρα.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθησαν οἱ τρεῖς ἰππόται, καί μετ' ὀλίγην ὥραν δὲν ἐφαίνοντο πλέον.

Οἱ ὄνοι ἐβάδιζον ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ, μὲ τὴν κεφαλὴν σκυπτὴν, ὡς νὰ ἦσαν συλλογισμένοι, καὶ ἐπειδὴ ὁ δρόμος ἦτο ὀλίγον ἀνήφορος, τὰ παιδιὰ τοὺς ἄφησαν νὰ βαδίζουσιν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν των.

Ἀλλ' ἀφ' οὗ ὅμως ἐφθασαν εἰς τὸ δάσος, ὁ Μάριος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, διότι ἔδλεπεν ὅτι ὁ ὄνος τοῦ ἐνύσταζεν ἀκόμῃ ἀπεράσις λοιπὸν νὰ καταβῇ καὶ νὰ τον ἐξυπνίσῃ.

Καταβάνει, σύρει τὸν ὄνον του ἀπὸ τὸν χαλινόν, πλησιάζει εἰς ἕνα θάμνον, καὶ κόπτει μίαν ράβδον μεγάλην καὶ ἐλαστικὴν τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν εἰς τὸν ἀέρα.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Μάριε; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος.

— Μάστιγα, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος καὶ ἔπαλλε τὴν ράβδον εἰς τὸν ἀέρα.

— Κύτταξ' ἐκεῖ! εἶπε πάλιν ὁ Δουμποδάνος. Μὰ αὐτὸς ὁ Μάριος σοῦ εἶνε ἕνα πραγματάκι! Μ' ἀρέσει ἡ ἰδέα σου.

Καὶ ὁ Δουμποδάνος πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸν ὄνον του νὰ κόψῃ καὶ αὐτὸς ράβδον· δὲν ἐφρόντισεν ὅμως, ὅπως ὁ Μάριος, νὰ τον κρατήσῃ ἀπὸ τὸν χαλινόν, ἀλλὰ τὸν ἄφησε μόνον· ὁ δὲ ὄνος ὠφελοῦμενος τὴν μικρὰν ἐκείνην ἐλευθερίαν ἤρχισε νὰ βόσκη εἰς τὴν πρασίνην χλῆνην.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ Σαϊζάνης; εἶπεν ὁ Μάριος στρεφόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Ἐδῶ! ἠκούσθη ἡ λεπτὴ φωνὴ τοῦ Σαϊζάνη ὁ ὁποῖος ἦτο χωμένος εἰς τὸ δάσος καὶ κατεγίνετο νὰ κόψῃ καὶ αὐτὸς ράβδον. Ἐδῶ εἶμαι κόπτω καὶ ἐγὼ τὸ ραβδάκι μου.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του μεγάλον κλάδον δένδρου, καὶ αὐτὸν τὸν θεώρατον κλάδον τὸν ἔλεγε ραβδάκι· χαρὰ ἔς τὸ ραβδάκι!

Ἐν ᾧ δὲ διήρχετο ἔμπροσθεν τοῦ ὄνου τοῦ Δουμποδάνου, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῆς ράβδου του καὶ τὴν ἐπλησίασε σιγὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ζώου. Ὁ δυστυχὴς ὄνος ὅταν εἶδε τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο ξύλον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνθύμισεν, ὡς φαίνεται, ὄχι πολὺ εὐχάριστα πράγματα, ἐτρόμαξε καὶ ἀνεπήδησε μὲ πολλὴν ὀρμὴν. Ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά μὲ τοὺς ὀλοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι ἦτο ἐλεύθερος, ἔδωκε μίαν καὶ ἔφυγεν εἰς τὰ τέσσαρα.

— Τὸ γαϊδούρι μου! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δάσος κρατῶν καὶ αὐτὸς λεπτὴν ράβδον! Τὸ γαϊδούρι μου, ἀφῆλθε...

Καὶ ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ὄνου ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴν προθυμίαν ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως.

Ὁ Μάριος εὐθὺς ὡς εἶδε τὴν φυγὴν τοῦ ὄνου,

ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Σαϊζάνην τὰς ἡνίας τοῦ ὄνου του καὶ ἔτρεξε κατόπιν τοῦ Δουμποδάνου, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε κατόπιν τοῦ καλπάζοντος ὄνου του.

Ὁ μικρὸς Σαϊζάνης ἔδλεπεν ἡσυχῇ τὴν κωμικὴν ἐκείνην σκηνήν, καὶ τὸ πονηρὸν μείδιγμα τῶν χειλέων του ἀπεδείκνυνε ὅτι τὸν διεσκέδαζε πολὺ τὸ νόστιμον ἐκεῖνο θέαμα τοῦ ὁποῦ ἡ αἰτία ἦτο αὐτός.

Ἐν τούτοις ὁ ὄνος ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ, ὁ Δουμποδάνος ἐξηκολούθει νὰ τον κυνηγῇ καὶ ὁ Μάριος ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ κατὰ πόδας τοῦ ὄνου καὶ τοῦ Δουμποδάνου.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ στάβλου, ὁ τρόμος τῆς ράβδου τοῦ Σαϊζάνη, ὁ φόβος τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο τὸ ταλαίπωρον ζῶον, τοῦ ἐδίδον πτερὰ εἰς τοὺς πόδας, δὲν ἔτρεχεν, ἐπέτα.

Τοιοῦτον τρέξιμον ποτέ του δὲν θὰ ἔκαμεν!

Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν του οἱ δύο διώκται του, ὁ Λεωνίδας καὶ ὁ Μάριος, ἦσαν παιδιὰ ταχύποδα καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν εὕρισκοντο πολὺ πλησίον του. Τὸ ἐνόησε, φαίνεται ὁ κύρ Γάδαρος, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς εἶδεν ὅτι τὸν ἐπρόφθασαν, τὰ ἔχασε καὶ ἐστάθη.

Εὐθὺς λοιπὸν ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Καπάνης τὸν συνέλαβον καὶ ἐπολέμησαν νὰ τον ὀδηγήσουν πάλιν εἰς τὸ δάσος. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ περιπατήσῃ. Ὁ Δουμποδάνος τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τὸν χαλινόν, ὁ Καπάνης τὸν ἔσπρωχνεν ἀπ' ὀπίσω καὶ ὁ προκοιμώμενος ὄνος ἐβάδιζε μὲ μικρὰ μικρὰ βήματα καὶ μὲ μεγάλην ἀντίστασιν.

Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ καὶ οἱ τρεῖς τῶν ἀσθμαίνοντες καὶ καταθρονωμένοι ἐπέστρεψαν πλησίον τοῦ Σαϊζάνη, ὁ ὁποῖος ἀνεπαύετο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν σκιάν τῶν δένδρων.

— Τί ἔπαθεν αὐτὸ τὸ ζῶον! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος μὲ τὴν χονδρὴν φωνὴν του. Τὰ ἄλλα δύο κύτταξε τί ἡσυχὰ που κάθονται!

Καὶ τῷ ὄντι οἱ ὄνοι τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Μαρρίου ἔθεσκον μὲ μεγάλην ἀπάθειαν, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι δὲν εἶχον καθόλου ὀρεξιν νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ συναδέλφου των.

— Ποῖος ξέρει τί νὰ ἔχῃ! εἶπεν ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἰδῇ τὸ κίνημα τοῦ Παύλου.

— Ἐγὼ θαρρῶ ὅτι ἐνόησα τί ἔχει τὸ γαϊδούρι σου, εἶπεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Λεωνίδα.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Λεωνίδας μὲ ἀπορίαν. Τί ἔχει λοιπὸν;

— Νὰ σοῦ το εἰπῶ, μὰ νὰ μὴ σου κακοφανῇ.

— Ὅχι, δὲν μου κακοφαίνεται, λέγε.

— Δέν σε νοστιμεύεται, φίλε μου τὸ γαϊδούρι σου.

— Δέν με νοστιμεύεται; εἶπεν ὁ Λεωνίδας ὁ ὁποῖος ἦτο παιδίον εὐπιστον καὶ ἐπίστευεν εὐκόλως ὅτι τοῦ ἔλεγον. Ἀλήθεια, δέν με νοστιμεύεται;

— Βέβαια! δέν θὰ του ἀρέσουν τὰ μούτρα σου.

Τάχα επειδή εἶνε ζῶον, θαρρεῖς ὅτι δὲν καταλαμβάνει;

— Ἀλήθεια, Μάριε; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος τὸν Καπάνην καὶ τὸν ἐκύταξεν ἀσκαρδαμυκτὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν τὸν περιπαίζουν.

Ὁ Καπάνης ὁ ὅποιος ἐθαύμαζεν ἐνδομύχως τὴν διπλωματικὴν ἱκανότητά τοῦ Σαϊζάνη καὶ ἤθελε νὰ ἴδῃ ποῦ θὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα, εἶπε πρὸς τὸν Δουμποδάνον μετὰ πολλῆς σοδαρότητος:

— Ἀλήθεια βέβαια, αἱ! τί νὰ γίνῃ! εἶνε δυσάρεστον, ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Τί εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς;

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, ἐψιθύρισε ὁ Σαϊζάνης.

— Τί μουρμουρίζεις, Σαϊζάνη; εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Λέγω ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον.

— Πῶς;

— Ἀλλαγὴ τῶν γαῖδουριῶν.

— Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

— Νά! Σὺ νὰ πάρῃς τὸ 'δικό μου τὸ γαῖδουρι, καὶ πιστεύω θὰ τοῦ ἀρέσῃς, καὶ ἐγὼ νὰ πάρω τὸ 'δικό σου.

— Λαμπρὴν ἰδέαν! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος μετὰ χαρᾶς. Μὰ αὐτὸς ὁ Σαϊζάνης εἶνε ἕνας θησαυρός!

— Ἐννοεῖται καὶ γὰρ! εἶπεν ὁ Καπάνης ὁ ὅποιος ὡς ἔξυπνος ὅπου ἦτο ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ Σαϊζάνη, καὶ διὰ τὴν τοῦ ἀποδείξει, τοῦ ἔκαμε τὸ μάτι, ὡς νὰ τοῦ ἔλεγεν ὅτι: δὲν εἶμαι ἐγὼ Δουμποδάνος νὰ με κοροϊδέψῃς; σ' ἐκατάλαβα, κύρ Σαϊζάνη.

— Ὅλα καλά, Σαϊζάνη μου, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος; ἀλλὰ, ἂν τυχόν καὶ δὲν τοῦ ἀρέσῃς καὶ σὺ τοῦ γαῖδαρου μου;

— Μαῖνε ἡσυχὸς καὶ θὰ τοῦ ἀρέσω: κύτταξ' ἐδῶ τὸ ράβδακι μου! Καὶ ἔδειξε τὸ ράπαλον τὸ ὅποιον εἶχε κΰψῃ ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ τὸ ὅποιον ἐγένινεν ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ, ὡς ἐθυμῆσθε.

— Καλέ, αὐτὸ τὸ ράπαλον τὸ λές ράβδακι; εἶπεν ὁ Καπάνης.

Ὁ Παῦλος Σαϊζάνης δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ἀλλὰ μόνον ἔδειξεν εἰς τὸν ὄνον τοῦ τὸ ράπαλόν του.

Ὁ δυστυχὴς ὄνος, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὸ ράπαλον, ἔδωκε μίαν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὰ τέσσαρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ τάλας Δουμποδάνος προσεπάθει νὰ τρέξῃ καὶ αὐτός, ἐκίνει καὶ τοὺς δύο πόδας του, ἐξηκολούθει νὰ κεντᾷ τὴν ῥάχιν τοῦ ὄνου του, ἀλλὰ ὁ ὄνος δὲν ἐκινεῖτο. Ὁ δὲ Μάριος μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας κατῴρθησε νὰ καταφέρῃ τὸν ὄνον τοῦ νὰ βαδίξῃ βῆμα βῆμα. Ποῦ νὰ τρέξῃ;

Ὁ Δουμποδάνος δὲν εἴξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ.

— Μὰ δὲν βλέπεις, ἀδελφέ, εἶπε πρὸς τὸν Μά-

ριον. Κύτταξέ τον τὸν Σαϊζάνην πῶς τρέχει μὲ τὸν γαῖδαρόν μου! Καὶ ὁ 'δικός μου, δηλαδή θέλω νὰ εἶπω ὁ 'δικός του, δὲν ἐννοεῖ νὰ το κουνήσῃ! Μὰ τί ὀργὴ Θεοῦ! λοιπὸν καὶ 'ς αὐτὸν δὲν ἀρέσω! Αὐτὸ εἶνε νὰ χάσῃ κανεὶς τὸ μυαλό του! Τί λές σὺ, Μάριε; Ἐγὼ δὲν καταλαμβάνω τίποτε, μὰ τίποτε!

Ἀλλὰ ὁ Μάριος ὁ ὅποιος εἶχε καταλάβῃ πολὺ καλὰ, ἐμειδίασε διὰ τὴν ἐπιδειξιότητα τοῦ Σαϊζάνη. Κατέβη λοιπὸν καὶ ἔκοψε καὶ αὐτὸς χονδρὸν κλάδον, καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ. Πότε τὸν ὄνον τοῦ πότε τὸν ὄνον τοῦ Δουμποδάνου. Καὶ τῷ ὄντι διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατῴρθησε νὰ καταπείσῃ τοὺς δύο ὄνους νὰ βαδίσουν κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν νὰ τρέξουν καὶ αὐτοί, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἔφθασαν τὸν Σαϊζάνην, ὁ ὅποιος εἶχε σταθῇ διὰ νὰ ἀνασάνῃ ὀλίγον ὁ ὄνος του.

Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξεκίνησαν ἡσυχὰ ἡσυχὰ. Ἐν ᾧ δὲ ἦσαν ἀκόμῃ ἐντὸς τοῦ δάσους, ὁ Σαϊζάνης εἶπε:

— Τί λέεις; Πρὶν ἐπιστρέψωμεν, δὲν τρέχομεν λιγάκι διὰ τελευταίαν φοράν; Ἐλᾶτε, παιδιὰ, νὰ κάμωμεν μίαν γαῖδουροκαβαλλαρίαν.

— Σὺ ὅλα τὰ εὐρίσκεις εὐκόλα! εἶπεν ὁ Μάριος. Τὸ ξέρω καὶ ἐγὼ, κύρ Σαϊζάνη, εἶνε εὐκόλον σὲ σένα νὰ το λές!

— Καὶ νὰ το κάνῃς! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ἀς εἶνε, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, τί χάνομεν; ἄς δοκιμάσωμεν!

— Ἀς δοκιμάσωμεν!

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς τῶν. Ὁ Σαϊζάνης ἔτρεχεν ἔμπρὸς καὶ ὁ Μάριος εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Δουμποδάνου. Καὶ νὰ ἰδῇτε ὅτι οἱ ὄνοι τοῦ Μαρρίου καὶ τοῦ Δουμποδάνου δὲν ἔχωράτευσεν. Ἐτρεχον περίφημα! Ὡς φαίνεται ἐφιλοτιμήθησαν καὶ ἐνόμισαν προσβολὴν τῶν αὐτοῦ νὰ μένουν σ' ἐν κούτσουρα, καὶ ὁ ὄνος τοῦ Σαϊζάνη νὰ τρέξῃ σὰν ξεφτέρι.

Ἀλλὰ ἐν ᾧ ἔτρεχον καὶ οἱ τρεῖς μιά χαρὰ, αἶφνης ὁ ὄνος τοῦ Δουμποδάνου ἐστάθη καὶ ἐμείνεν ἀκίνητος, ὡς νὰ ἀπελιθώθη. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο καθόλου δὲν ἤρρεσε εἰς τὸν Δουμποδάνον, ὁ ὅποιος ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ ζῶον τοῦ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ζῶον ἐφαίνετο ὅτι δὲν αἰσθάνεται τίποτε καὶ μετὰ μεγάλῃς ὑπομονῆς ἐδέχετο τοὺς ῥιχιδισμούς. Ὁ ἵππεὺς ἔχασε τὴν ὑπομονήν του καὶ ἐδιπλασίασε τὴν δύσιν, ἐκτύπα καὶ δὲν ἔδλεπε ποῦ κτυπᾷ.

Τότε τὸ γομφαρίον τοῦ Δουμποδάνου ἔχαμῃς λωσε τὴν κεφαλὴν του, ὕψωσε τοὺς ὀπισθίους πόδας μὲ ὀρμήν, καὶ ἤρχισε κατὰ λακτίσματα, Θεέ μου! μὰ τί λακτίσματα ἦσαν ἐκεῖνα, τί κλωτσιές! τί κλωτσιές!

Προσπαθεῖ ὁ ἵππεὺς νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ ποῦ! ὁ ὄνος δὲν ἔχωράτευσεν, καὶ πρὶν οἱ δύο φίλοι προφθά-

σουν νὰ τὸν βοηθήσουν, ὁ ἐξαίρετος φίλος μας Δουμποδάνος ἔκαμε μὲ τὸ σῶμά του μίαν καμπύλην γραμμὴν χαριεστάτην, καὶ ἔπεσεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὦτα τοῦ ὄνου του, καὶ ἐξηπλώθη μακρὺς πλατὺς ἐπὶ τῆς χλόης. Τὸ πῆδημα τοῦτο ἐγένινεν εἰς ὀλιγωτέραν ὥραν ἀπὸ ἔσσην ἐχρειάσθη διὰ νὰ το γράψωμεν.

Εὐτυχῶς δὲν ἐκτύπησεν, ἀλλὰ παρευθὺς ἐσηκώθη ὠργισμένος καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὸ κακὸν του. Ἦτο δὲ ἔτοιμος νὰ δειρῇ καὶ νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρῶς τὸ ἄτακτον ζῶον, ἀλλὰ πάλιν ἐκρατήθη, διότι ἐσκέφθη πολὺ ὀρθῶς καὶ εἶπε:

— Πρὸς τί νὰ το δειρῶ; τί θὰ καταλάβω; μήπως ἔχει νοῦν νὰ ἐννοήσῃ διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ ἔδειρα;

Ὁ Μάριος καὶ ὁ Παῦλος ἐπεδοκίμασαν τὴν ὀρθοτάτην σκέψιν τοῦ Λεωνίδα μὲ τόσῃν εἰλικρίνειαν, ὥστε ὁ φίλος τῶν ἐπαρηγορήθη διὰ τὸ πάθημά του.

Ἐπιστρέψαν λοιπὸν ἡσυχὰ ἡσυχὰ εἰς τὸν πύργον, καὶ ὁ Δουμποδάνος ἔκαμεν ὄρκον ὅτι ποτέ του πλέον δὲν θὰ κάμῃ ἀλλαξιάν.

ΙΑ'

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ

Τὴν ἐπισύσαν τῆς περιφήμου ἐκείνης γαῖδουροκαβαλλαρίας ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος δὲν ἔδειξε τὴν παρμηκρὰν ῥεξίν νὰ ἐξέλθῃ, καὶ εἰξεύρετε διατί; Διότι εἶχε κτυπήσῃ ὀλίγον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ εὐκόλως.

Ἐμείνε λοιπὸν εἰς τὸν πύργον καὶ ὠφελήθη ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης νὰ δειρῇ εἰς τοὺς φίλους τοῦ τὸν κῆπον, τὸν ὅποιον δὲν εἶχον ἴδῃ ἀκόμῃ.

Καὶ ἀληθῶς ὁ κῆπος ἦτο λαμπρότατος, καὶ κατὰ πάντα ἀξιόλογος. Ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη τῶν σπανίων φυτῶν ἐστόλιζον τὸ σπάνιον ὑαλοσκεπὲς φυτοκομεῖόν του, εἶχε πυκνὰς καὶ εὐθείας δειροστοιχίας καὶ δρομίσκους ἐστρωμένους διὰ λεπτοτάτης ἄμμου.

Οἱ φίλοι τοῦ Λεωνίδα κατεβέβηθησαν ἐκ τῆς καλλονῆς τοῦ κήπου, καὶ ἐξέφρασαν ἐπανειλημμένως τὸν θαυμασμόν των, ὁ δὲ Λεωνίδας ἔχαιρεν ἐνδομύχως, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου ἦτο πλατεῖα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας δεξαμενὴ περικυκλωμένη ἀπὸ χαμηλοὺς βράχους, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ κατέρρεε σχηματίζον μικρὸν καταράκτην, τοῦ ὁποίου ὁ κρότος ἦτο τί ἐξαίσιον. Ἐντὸς δὲ τοῦ ὕδατος τῆς δεξαμενῆς ἐκολύμβων κόκκινα ὀψάρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Καπάνης δὲν ἐξεκλόλλα τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὰ παρητέρει τόσον πολὺ, ὥστε ὁ Δουμποδάνος βλέπων τὴν ἐπιμονήν του, τῷ εἶπε:

— Τί παρατηρεῖς αὐτοῦ τόσῃν ὥραν;

— Αὐτὰ ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος καὶ ἔδειξε τὰ κόκκινα ὀψάρια... Δὲν μου λές, Λεωνίδα, σοῦ βρίσκεται πούθεν καμμία ὀρμιά;

— Τί νὰ τὴν κάμῃς;

— Νὰ ψαρεύσω.

— Νὰ ψαρεύσῃς τὰ κόκκινα ψάρια; ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος.

— Καὶ διατί ὄχι; εἶπεν ὁ Καπάνης.

— Διότι εἶνε ἀπηγορευμένον! εἶνε ἀπηγορευμένον, Μάριε μου!

— Κρίμα! κρίμα! ἐχάσαμεν τόσον ὥραιον διασκέδασιν! εἶπεν ὁ Μάριος καὶ ἠκολούθησε τοὺς φίλους τοῦ διὰ νὰ τοὺς δειρῇ ὁ Δουμποδάνος διαφόρους τοποθεσίας τοῦ κήπου.

Ὁ Μάριος ἠκολούθει τοὺς φίλους του, ἀλλὰ ὁ νοῦς του ἔμως ἦτο εἰς τὰ ὀψάρια. Ἡ ἀφεντιά του ἤθελε καὶ καλὰ νὰ ψαρεύσῃ. Τί μακρία αὐτὸ τὸ παιδί! Ἀφ' οὗ μάλιστα εἶπεν ὁ Δουμποδάνος ὅτι εἶνε ἀπηγορευμένον. Αὐτὰ δὲν τα ἤκουεν ὁ Μάριος. Ἐννοία σου, Μάριε Καπάνη, καὶ θὰ τὴν πάθῃς μιά χαρὰ ἂν δὲν βάλῃς γνῶσιν!

Λοιπὸν ἠκολούθει τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Παῦλον. Καὶ ἐν ᾧ ἐκεῖνοι ἐστάθησαν καὶ παρητέρουν ἐν εὐμορφον ἄνθος καὶ τοῦ ἐθαύμαζον, ὁ φίλος εὐρίσκει καιρὸν καὶ δραπετεύει χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν, καὶ τρέχει κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν δεξαμενὴν.

Τὰ ὀψάρια ἦσαν ὅλα σχεδὸν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, καὶ ἀπὸ μακρὰν ἐφαίνοντο ὡς τάπητες κόκκινος κεντητός. Ὡς τα εἶδεν ὁ Μάριος ἠνοήξεν ἡ ῥεξίν του. Ἀλλὰ πῶς νὰ τα συλλάβῃ, ἀφ' οὗ οὔτε ὀρμιάν εἶχεν, οὔτε ἀγκίστριον, οὔτε δόλωμα. Ἐ! καὶ ἂν δὲν εἶχε, τί τὸν ἔμελε; Μὴ δὲν εἶχε τὰς χεῖράς του;

Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὰ χεῖλη τῆς δεξαμενῆς σιγὰ σιγὰ διὰ νὰ μὴ τρομάξουν τὰ ὀψάρια, καὶ ἔκυψε μετὰ προσοχῆς καὶ ἠπλώσε τὰς χεῖράς του νὰ συλλάβῃ ἐν εὐμορφον ὀψάριον κόκκινον κόκκινον. τὸ ὅποιον ἔπλεε πρὸς τὸ μέρος του. ἠπλώσε τὰς χεῖράς του...

Πλάφ!

Ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης ἤκουσαν τὸν κρότον, καὶ επειδὴ δὲν εἶδον πλησίον των τὸν Μάριον ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τῆς δεξαμενῆς, καὶ τί βλέπουν;...

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΦΕΡΜΙΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑἰΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ε'. Μάιος

Οὐφ! τί ἥλιος, τί σκίνη! οἱ δρόμοι εἶνε κάτα-σπροι, αἱ ἡμέραι εἶνε ἀνυπόφοροι! ἐν ᾧ τί ὠραῖαι ποῦ εἶνε αἱ νύκτες, μὲ τὴν δροσιά, μὲ τὸ σιγανὸ ἀεράκι καὶ μὲ τὰστρα ποῦ τρεμοσβύνουν ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν;

Χθὲς βράδυ λοιπὸν ἐσκόπευα νὰ ὑπάγω εἰς τοὺς στύλους τῶν Ὀλυμπίων, νὰ καθίσω κάτω ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ ἐμπνευσθῶ διὰ νὰ σου γράψω τὴν ἐπιστολήν μου· διότι ὅπως ὑποθέτω, ἀπὸ ἐμὲ τὸν μῆνα τῶν ἀνθέων θὰ περιμένῃς καμμίαν ἐπιστολήν γεμάτην ποίησιν καὶ εὐωδίας, φωνᾶς ἀηδόνων καὶ πρα-σινάδα.

Ἀλλὰ εἰς τὸν δρόμον, ἐν ᾧ ἐπροχωροῦσα ἀπαν-τῶ ἐξέφρα τὴν Σελήνην, τὴν παλαιάν μου φίλην.

— Ποῦ πᾶς; τῆς λέγω.

— Ὡς τὸ ταξιδάκι μου, ἀπήντησε.

«ΤΟΥΣ ΕΠΡΟΣΚΑΛΟΥΣΕ ΜΕ ΕΥΓΕΝΕΙΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΝΑ ΦΑΓΟΥΝ» (Σελ. 151)

— Εὐτυχισμένη ποῦ εἶσαι! αὐτοῦ ποῦ ἀναβαι-νεῖς πόσα ὠραῖα πρᾶγματα θὰ βλέπῃς!

— Ἀ! ναί! βλέπω καὶ βλέπω! βλέπω ἀστειὰ πράγματα δι' αὐτὸ κάποτε φαίνονται σὰν νὰ χαμο-γελῶ.

— Ἔτσι αἶ; καὶ αὐταῖς ταῖς ἡμέραις, δηλαδή ταῖς νύκταις, ἤθελα νὰ πῶ τί βλέπεις;

— Αὐταῖς ταῖς ἡμέραις... δηλαδή ταῖς νύκταις... στάσου... ἄ! βλέπω μερικά ἐπιμελῆ παιδιὰ νὰ με-λετοῦν τὰ μαθήματα των μὲ τὸ φῶς διὰ τὰς ἐξετά-σεις ποῦ πλησιάζουν καὶ τα χαιρετῶ ἀπὸ μακρὰν, ἀλλὰ δὲν εἰςεύρω ἂν με βλέπουν.

— Τὰ καίμενα τὰ παιδάκια! μοῦ εἶπαν ὅτι τ' ἀγαπᾷς πολύ, Σελήνη.

— Τ' ἀγαπῶ πολύ· καὶ δι' αὐτὸ ἡ πλέον μεγά-λη μου εὐχαρίστησις εἶνε νὰ πηγαίνω εἰς τὰ κρεβ-

βατάκια των ποῦ κοιμῶνται καὶ νὰ βλέπω τὰ ὄνει-ρά των.

— Νὰ πηγαίνῃς εἰς τὰ κρεβατάκια των; καὶ πῶς πηγαίνεις; ἀπὸ τὴν θύραν; ποῖς σου ἀνοίγει τὴν νύκτα;

— Τὰ σπῖτια δὲν ἔχουν μόνον θύρας, ἀλλὰ καὶ παράθυρα· λοιπὸν ἐμβαίνω εἰς τὸν κοιτῶνά των, προ-χωρῶ ἕως εἰς τὸ προσκέφαλόν των καὶ χαϊδεύω μὲ τὰς ἀκτῖνάς μου τὸ ἄθωον προσωπάκι των, τὰ ξανθὰ μαλλάκια των...

— Καὶ πῶς τα βλέπεις τὰ ὄνειρά των;

— Ἀ! κάθε ὄνειρο τὸ βλέπω νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ κεφάλι των καὶ ν' ἀφῆναι τὴν σκιάν του ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν των.

— Ἀ! Καὶ σὰν τί ὄνειρα βλέπουν; ἡρώτητα μὲ ἐνδιαφέρον.

— Εἰδὼν εἰδὼν· γιὰτί ὁ καθείς βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του ὃ, τι ἔχει 'ς τὸν νοῦν του ἐξυπνος· ἐκεῖνο ποῦ εὐρίσκεται μέσα 'ς τὸ μυαλό του, σηκώνεται τὴν νύκτα καὶ περιπατεῖ· δι' αὐτὸ τὰ ὄνειρα ἐνὸς παιδιοῦ, ἐκτὸς ὅταν εἶνε ἀπὸ κκοστομαχιά, φανερόνουν τί πράγματα σκέπτεται, καὶ δείχνουν τὸν χαρακτῆρά του.

— Ἀλήθεια; ἡρώτητα μὲ ἀκόμη περισσότερο ἐνδιαφέρον· καὶ σὰν τί ὄνειρα ἐπάνω κάτω βλέπουν;

— Νά, παραδείγματος χάριν ἀντὶ προχθὲς ὅπου ἐμβῆκα εἰς ἓνα πτωχικὸν χαμόγι εἶδα τὸ ὄνειρον ἐνὸς παιδιοῦ ἕως ἐξ ἐτῶν· ἔβλεπε ὅτι εἶχε χρήματα πολλὰ πολλά· δὲν ἄφινε πλεῖα τὸν ἄρρωστο πατέ-ρα του νὰ κτίζῃ, δὲν ἄφινε τὴν μητέρα του νὰ ξε-νοπλέγῃ· εἶχε κτίσει ἓνα μεγάλο μέγαρον καὶ τοὺς ἔδωκε μέσα νὰ κάθωνται καὶ νὰχοῦν ὅλας τὰς περιποιήσεις· τοὺς ἐπήγαινε καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γά-

λα· ἀλλ' ἐσυμπονοῦσε καὶ τοὺς πτωχοὺς διότι εἴ-ξευρε τί φρικτὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ φτώχεια· καὶ τοὺς ἐπροσκαλοῦσε μὲ εὐγένειαν εἰς τὸ μέγαρόν του νὰ τοὺς δώσῃ νὰ φάγουν, νὰ τοὺς περιποιηθῇ· καὶ οἱ καίμενοι οἱ πτωχοί, μὲ ξεσχισμένα φορέματα, γέροι, χωλοὶ μὲ δικανίγια, ἄρρωστοι, ἀνάπηροι ἔτρεχαν εἰς τὸ φανταστικὸν αὐτὸ μέγαρον, τὸ ὅποιον ἐκτίσθη εἰς μίαν νύκτα μετὰ εἰς τὸ κεφάλι τοῦ καλοῦ παι-διοῦ, καὶ τὸ πρῶτ' ἅμα ἤνοιξε τὰ μάτια του ἐγάθη, ἔγινεν ἀφικτον. Πρὶν φύγω ἐσχόρπισα τὸ φῶς μου ἐπάνω εἰς τὸ χαροπὸν πρόσωπόν του καὶ τὸ ἐφίλησα.

— Ἐκαμες πολὺ καλά, Σελήνη.

— Προχθὲς πάλιν ἐμβάι-νω εἰς ἓνα θάλαμον ἐνὸς παι-διοῦ· τὸ πρόσωπόν του ἐδεί-κνυε τρόμον· ἔβλεπεν ὅτι ὁ πατήρ του τὸ ἐπῆγε μὲ τὴν ἄμαξαν εἰς μίαν οἰκίαν· τὸ ἔβαλε εἰς ἓν δωμάτιον καὶ τὸ ἀφῆκε μόνον· τότε τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ φοβῆται· ἔξαφνα χωρὶς κρότον, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ καμμία θύρα, ἐμβαίνει μέσα ἓνας ἄνθρωπος ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἅμα τὸν εἶδεν ἐχα-μογέλασε ἄγρια· τὸ παιδίον ἐσκέφθη νὰ φύγῃ ἀλλ' ἀπὸ ποῦ; δὲν εἴξευρε· τότε ὁ φο-βερός καὶ τρομερὸς ἐκεῖνος ἄν-θρωπος, τὸν βάζει εἰς μίαν πολυθρόνα, πιάνει τὴν σιαγόνα του, ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ χῶσῃ μίαν φρι-κτὴν ὀδοντάχραν μέσα 'ς τὸ στόμα του.

Τότε ἐνόησε τὸ παιδί περὶ τίνος ἐπρόκειτο· ἀνε-τριχίασε· τοῦ 'κόπηκε τὸ αἷμά του.

Ἔβαλε ταῖς φωναῖς.

«— Γιατρέ δὲν με πονοῦν τὰ δόντια μου!

— Ψεύδεσαι! τοῦ λέγει ὁ ἰατρός.

Καὶ πραγματικῶς τὰ δόντια του ἤρχισαν νὰ του πονοῦν ὥσιν νὰ υπήκουαν εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ ἰατροῦ· τί πόνους! φρίκη!

Καὶ ὁ ἰατρός μὲ τὴν ὀδοντάχραν ἐτραβοῦσε καὶ τὸ παιδί ἐξεφωνοῦσε· τί πόνος! τί πόνος! ἐνόμιζεν ὅτι μὲ τὸ δόντι θὰ θῆ καὶ ἡ ψυχὴ του.

Εἰς αὐτὸ ἐπάνω ἐξύπνησεν· ὁ φοβερός ἰατρός ἐγά-θη μὲ τὴν ὀδοντάχραν του, ἡ πολυθρόνα ἐξηλείρθη· ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι του καταιδρωμένον.

Τί εἶχε συμβῆ; τὸ παιδί αὐτὸ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ γλυκίσματα· τὴν βραδυὰ ἐκείνην εἶχε φάγῃ πολλὰ καὶ εἶχε βαρυστομαχιά· κάποιος τὴν ἡμέραν τοῦ εἶχε κάμει τὴν παρατήρησιν ὅτι τὰ γλυκὰ καταστρέφουν

τὰ δόντια, καὶ ὅτι οἱ ζαχαροπλάσται ἔχουν συντρο-φία μὲ τοὺς ὀδοντοῖατροὺς· ὅλα αὐτὰ τὴν νύκτα, ἐπά-νω εἰς τὸ προσκέφαλον ἐσχημάτισαν τὸ φρικτὸν ὄνει-ρον. Ἀν εἶν' ἐξυπνο παιδί ἐλπίζω ὅτι θ' ἀπαρνηθῇ τὰ γλυκὰ διὰ νὰ μὴν ἰδῇ καὶ ἐξυπνον αὐτὸ τὸ ὄνειρον.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω.

— Χθὲς ἔκαμνα ὅπως πάντοτε τὸ οὐράνιον τα-ξίδι μου· ἦταν μεσάνυχτα· ἡ πούλια ἐτρεμόσβυνε· τὰ δένδρα ἔρριπταν μαύρας σκιάς· ἡ πόλις ἤρχισε νὰ ἡσυχάζῃ· μόνον εἰς τὰς πλατείας ἐφαίνετο ζωη-ρὸν φῶς· ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐνὸς παιδιοῦ.

— Ἀς ἰδοῦμε τί ὄνειρο βλέπει αὐτὸ τὸ παιδάκι, εἶπα.

Καὶ ἐγλύστρισα μέσα ἀπὸ τὸ ὑαλί τοῦ παραθύρου.

Τὸ παιδί αὐτὸ ἦτο πλαγιασμένο καὶ τὸ κεφάλι του ἀκουμποῦ-σεν εἰς ἓν κατάσπρον μαξιλάρι· ἀλλ' ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ὀρθὸν ἔβλεπεν ὅτι ἐφοροῦσε στολήν ἀξιωματικοῦ, ὅτι μὲ τὸ σπαθί 'ς τὸ ἓνα χέρι καὶ μὲ τὸ ρεβί-λβερ εἰς τὸ ἄλλο ἐπροχωροῦσεν ἐναντίον χιλιάδων ἐχθρῶν... Ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἐχθροί; καὶ διατί ἔτρεχεν εἰς τέτοιον κίνδυνον ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἦρως;

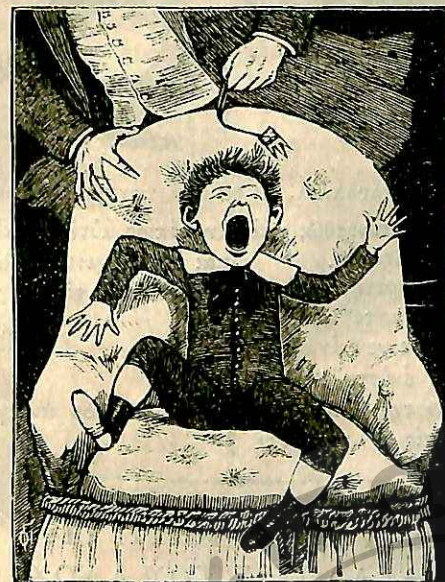
Οἱ ἐχθροὶ ἦσαν Βούλγαροι καὶ ὁ μικρὸς ἦρως ἔβλεπεν ὅτι ἐπήγαινε νὰ ζητήσῃ ἱκανο-ποίησιν διὰ τὴν προσβολὴν ποῦ ἔκαμναι εἰς τὴν σημαίαν μας εἰς Φιλιππούπολιν· καὶ προχωρεῖ· αἱ σφαῖραι, τὰ μυ-

δράλλια, αἱ βόμβαι σφυρίζουν ὀλόγυρά του· ἓνας ὀλό-κληρος στρατὸς πολεμεῖ μὲ ἓν παιδίον· ἀλλὰ τὸ παιδίον εἶνε Ἑλλήν· προχωρεῖ ἀτρόμητον· τί ση-μαίνει ἂν ἀποθάνῃ ἀφ' οὗ θ' ἀποθάνῃ διὰ τὴν Πατρίδα, διὰ τὴν Ἑλλάδα; ἀλλ' αἱ σφαῖραι ὥς νὰ τον φοβοῦν-ται παραμερίζουν· ὁ ἦρως προχωρεῖ· οἱ ἐχθροὶ δει-λιούν· τοὺς πιάνει τρόμος· τρέπονται εἰς φυγὴν· τὸ ἐλληνοπούλον κατὰβιάζει τὴν βουλγαρικὴν σημαίαν, τὴν σφίγγει, καὶ ὑψώνει τὴν ἐλληνικὴν, καὶ τότε ἡσυχά-χωρὶς θόρυβον, ἐπιστρέφει εἰς τὸ σχολεῖόν του, εἰς τὸ θρανίον του, καὶ ὁ ἦρως γίνεται μαθητής.

— Ὡραῖον ὄνειρον!

— Ἀ! ἤμην τόσοσιν συγχινημένη ὥστε τὸ φῶς μου ἔτρεμε· ἐν τούτοις ἔκαμα μὲ τὰς ἀκτῖνάς μου τριγύρω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἓνα ὡς χρυσὸ στεφάνι δόξης καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου.

— Ἐκαμες πολὺ καλά· ἀλλὰ ποῦ πᾶς;...

«ΕΝΟΜΙΖΕΝ ΟΤΙ ΜΕ ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΘΑ 'ΒΗ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ»

Εἶχε συμβῆ ἓν περίεργον πρᾶγμα· ἡ Σελήνη ἐν τῶν τὴν νύκτα... ἀπόψε δὲν θὰ ἰδῇ ἄλλο ὄνειρον· ὃ μού ὠμίλει ἀνέβαινε ἐψηλά, ἐγὼ δὲ διὰ τὰς τὴν θὰ ἰδῇ ἰδικόν της ὄνειρον. Πιθανὸν νὰ ἰδῇ ὅτι μὲ τὰ ἀκούω ἐψηλῶνα, ἐταχυζόμεν, χωρὶς νὰ το ἔννοω, ὄνειρά της ἐγέμισα τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ ὅτι διὰ ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐλαστικὸν ἔφθασε μία νὰ σου γράψω, μικρὲ μου φίλε, ἐδανείσθην τὸ φῶς

« Αἱ ΣΦΑΙΡΑΙ, ΤΑ ΜΥΔΡΑΔΑΙΑ, Αἱ ΒΟΜΒΑΙ ΣΦΥΡΙΖΟΥΝ ΟΛΟΓΥΡΑ ΤΟΥ » (Σελ. 151)

στιγμὴ ὅπου δὲν εἴμποροῦσα πλέον νὰ ταχυνοῦ, καὶ ἡ Σελήνη ἀνέβαινε καὶ ἐγὼ ἔμεινα χαμηλά... τῆς ὅπως αὐτὴ δανείζεται τοῦ ἡλίου· εἶνε καλὴ ὅμως καὶ δὲν θὰ μου θυμώσῃ· ἀλλὰ ποῖος ξεύρει πάλιν. καποτε ἔχει τὰ φεγγαριὰ τικὰ της.

Ἐστάθην πολλὴν ὥραν καὶ τὴν παρετήρουν· τὸ φῶς της ἦτο θαμβόν· ἐφαίνετο ὅτι ἐχασμᾶτο· αἱ τέσαι ἀγρυπνίαι της θὰ τὴν ἐδλαψαν καὶ εἶχεν ἀνάγκην ὕπνου· ἔκλειε βαρεῖα τὰ μάτια της, ἐνύσταζε· ἴσως θὰ ἐκοιμήθῃ ἐν ᾧ ἔκαμε τὸν δρόμον της, ὅπως μερικοὶ χωρικοὶ ἀποκοιμῶνται ἐπάνω εἰς τὸν γαῖθαρὸν

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου

Μάϊος

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΑΙ Η ΓΡΗΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
Ποῦ γυρνᾷς εἰς τὸν οὐρανόν,
Πές μου ποῖός σου ἔξερσε
Τὰ χρυσὰ τὰ μοῦτρά σου;

— Πρὶν ν' ἀνέβω εἰς τὰ ἕψηλά
Ἦμουνα κ' ἐγὼ εἰς τὴ γῆ.
Μέσ' εἰς χώραις καὶ χωριά
Σὰ διαδάτης γύριζα.

Μία βραδεῖα κακὴ βραδεῖα
Πεινασμένο στάθηκα,
Βλέπω μὴ κακόγρηα,
Τὰ ψωμιά ξεφούρνιζε.

« Δὸς μου μὴ σταλιά ψωμί,
Κυρὰ Μάννα, καὶ πεινῶ! »
Κ' ἡ κακόγρηα γυρνᾷ,
Θυμωμένα μὲ θεωρεῖ,

Ἀρπαξε τὴν πάνα της
Πάνισε τὰ μοῦτρά μου.
Κι' ἀπὸ τότε κάκλωσα
Καὶ τὴν γῆ παράτησα.

Ἦρθα ἔπάνω εἰς τὰ ἕψηλά
Σ' τὸ γαλάζιον οὐρανόν
Κι' ὁ Θεὸς δὲν μοῦδωκε
Χέρια γὰρ νὰ νίθωμαι

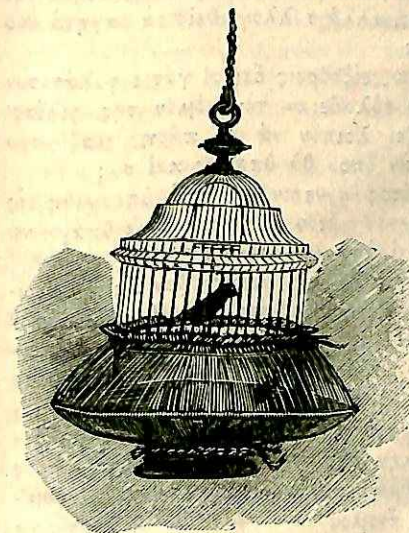
Καὶ γλαυτὸ εἶν' ἡ ὄψις μου
Γανωμένη καὶ λερὴ
Ἀπὸ κείνον τὸν καιρὸ
Ποῦ με ἔπανισ' ἡ γρηά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΕΠΕΣΕΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΩΛΕΑΝ ΤΟΥ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἐν μικρὸν πουλάκι ἔπεσεν ἀπὸ τὴν φωλεάν του. Τὰ πτερά του μόλις ἤρχισαν νὰ φυτρώνουν καὶ δὲν ἤμποροῦσεν ἀκόμη νὰ πετᾷ· ὁ Κίμων το ἐπῆρε καὶ το ἐπῆγεν εἰς τὴν μητέρα του.

Ἡ μητέρα ἐπῆρεν ἐν κλωβί, ἔκαμε μέσα μίαν φωλήτσα, ἔβαλε τὸ πουλάκι, ἐκρέμασε τὸ κλωβὶ εἰς τὸν κήπον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν του. Μετ' ὀλίγον ὁ Κίμων εἶδε δύο πουλάκια νὰ πετοῦν τριγύρω, νὰ κάμουν κιού! κιού! κιού! καὶ νὰ κτυποῦν τὰ πτερά των.

Ἦσαν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ πουλιού.

Ἐμβῆκαν εἰς τὸ κλωβίον καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐχαῖ-
δευσαν τὸ μικρὸν των μὲ χαράν.

Ἐπειτα ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ κλωβὶ καὶ ἐπέστρεψαν εἰς ὀλίγον μὲ τροφήν εἰς τὸ βάμφος των, δηλαδὴ μίαν κάμπιαν τὴν ὁποίαν τὸ πουλάκι ἔφαγε μὲ ὀρεξίν.

Τὴν νύκτα ἡ μητέρα τοῦ πουλιού ἔμεινε μὲ τὸ παιδάκι της εἰς τὴν φωλεάν τὴν ὁποίαν ἡ μητέρα τοῦ Κίμωνος ἔκαμε μέσα εἰς τὸ κλωβί.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ πουλιού τοῦ ἔφεραν καὶ πάλιν φαγητόν.

Ὅταν ἐμεγάλωσαν ἄρκετὰ τὰ πτερά του, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ κλωβὶ κ' ἐπῆγε πετώντας κ' ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον ἐμπρὸς εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐκεῖ ἐκελάδησεν ἐν εὐμορφον τραγουδάκι, διχως ἄλλο διὰ νὰ εἴπῃ εὐχαριστῶ εἰς τὸν Κίμωνα καὶ εἰς τὴν μητέρα του, διότι τοῦ ἔσωσαν τὴν ζωήν.

Ἐπειτα ἐπέταξε πολὺ μακρυά.

Ὁ Κίμων κατ' ἀρχὰς ἔλυ-
πήθη διότι δὲν το ἔβλεπε πλέον· ἀλλὰ ἔπειτα ἐπαρηγορήθη ὅταν ἐσκέφθη ὅτι ὁ μικρὸς πτερωτὸς του φίλος ἦτο εὐτυχέστερος ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα παρὰ μέσα εἰς τὸ κλωβί του.

Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ

ΜΥΘΟΣ

Εἰσεύρετε τὴν ἱστορίαν τοῦ γάτου τῆς γραίας; Νά σας τὴν εἰπῶ.

Μίαν φορὰν ἦτο μία γραία, πλέον λιγνὴ ἀπὸ ἐν ξηρὸν ἀγκάθι· κατώκει εἰς μίαν καλύβην πτωχικὴν, χαλασμένην καὶ ἐτοιμὴν νὰ πέσῃ· ὡς μόνον συντροφὸν τῆς εἶχεν ἕνα γάτον· ὁ γάτος οὗτος ἔξῃ ἀπὸ τὸν ἐλκεῖν γυλὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἔδιδεν ἡ γραία. Ποτὲ τὰ μάτια τοῦ δὲν εἶδαν ψωμί, ποτὲ τ' αὐτία τοῦ δὲν ἤκουσαν νὰ προσφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ κρέατος. Ἡ μεγαλειτέρα τοῦ εὐχαρίστησις συνίστατο νὰ στέκη εἰς τὴν εἰσοδὸν μιᾶς ποντικώτρυπας καὶ ἐμύριζε τοὺς ποντικούς. Ὅταν ἔδλεπεν ἔχνη ποντικῶν ἐπάνω εἰς τὴν σκόνην, ἦτο τὸσον εὐτυχὴς ὅσον ὁ πτωχὸς ὅστις εὕρεν ἐν χρυσοῦν νόμισμα. Κάποτε ἐπιανεν ἕνα, ἀλλὰ τότεν σπανίως, ὥστε δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνεταί· λόγος δι' αὐτό. Ἐπὶ τέλους τότεν ἀδυνάτισεν ἀπὸ τὴν κακοπέρασιν ὥστε μόλις ἠδύνχτο νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια τοῦ.

Μίαν ἡμέραν ἀνέβη εἰς τὴν στέγην μετὰ μεγάλην δυσκολίαν, καὶ ἐκεῖ βλέπων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, εἶδεν ἐν ἄλλῳ ζῶον τοῦ εἶδους τοῦ. Ἦτο ἕνας γάτος κλοθεμμένος, ἔχων δέρμα λεόντος, πάχος λεοπαρδάλεως, καὶ ὀφθαλμοὺς λαμπεροὺς ὡς ἀδάμαντας. Τὸ τρίχωμά τοῦ ἦτο λεπτὸν ὡς μετάνι.

Ὁ γάτος τῆς γραίας εἶδε μετὰ θαυμασμὸν τὸν μεγαλοπρεπὴ καὶ ῥωμαλέον ἐκεῖνον γάτον.

— Πῶς κατώρθωσες καὶ ἔγεινες τόσον παχύς, τόσον ὑγιής; τῷ εἶπε. Καταδέξου νὰ μου εἰπῇς πῶς σὲ τρέφει τόσο καλὰ;

Ὁ ἄλλος γάτος ἀπεκρίθη:

— Τρώω τὰ περισσεύματα τῆς τραπεζῆς τοῦ σουλτάνου. Κάθε πρωτὶ εὐρίσκομαι εἰς τὴν θύραν τοῦ παλατιοῦ, τακτικὰ ὡς νὰ ἤμην θυρωρός. Ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς μέσα εἰς τὸ ἐστιατόριον χύνονται μετὰ θάρρος ἐπάνω εἰς τὰ φαγητὰ, ἀρπάζω κανὲν κομμάτι κρέας παχύ, ἢ ψωμί ποῦ εἶνε σὰν γλύκισμα.

— Πές μου, εἰς τὸν θεόν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ γάτος τῆς γραίας, τί ἐννοεῖς λέγων παχὺ κρέας καὶ ψωμί ποῦ εἶνε σὰν γλύκισμα; Ποτὲ δὲν ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ὁ ξένος γάτος, ἀπορήσας διὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ γάτου τῆς γραίας, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς:

— Γάτος εἶσαι σὺ ἢ ἄλλο πρᾶγμα; Σὺ ἐντροπιάζεις τὸ γένος τῶν γάτων μετὰ τὴν ἰσχύνητά σου καὶ τὴν κακομοιρίαν σου. Ἄν' πῆγαινες καὶ σὺ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου, ἂν γέμιζες καὶ σὺ τὸ στομάχι

σου, μετὰ ὀρεκτικὰ κομμάτια κρέατος, ὃ' ἀποκοτούσε; καὶ σὺ τὸ πάχος, τὸ ὁποῖον τώρα μετὰ ζηλεύεις.

Ἡ προσβλητικὴ αὕτη ἀπάντησις δυσηρέστησε τὸν γάτον τῆς γραίας, ἀλλὰ συλλογισθεὶς τὰ φαγητὰ τοῦ Σουλτάνου εἶπε:

— Ἀδελφέ μου, εἰσεύρεις ὅτι οἱ γάτοι φυλάττουν μετὰ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τὸν νόμον τῆς φιλίας· ποῖος σ' ἐμποδίζει λοιπὸν νὰ με πάρῃς μαζί σου τὴν πρώτην φορὰν ὅπου θὰ ὑπάγῃς καὶ σὺ;

Ὁ ἄλλος γάτος συνεκινήθη, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀτυχῆ καὶ ἰσχνὸν γάτον τῆς γραίας νὰ ὑπάγῃ νὰ τον παραλάβῃ καὶ ἀπεχωρίσθωσαν.

Ὁ γάτος τῆς γραίας ἄμα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πτωχικὴν καλύβην τῆς κυρίας τοῦ διηγῆθαι εἰς αὐτὴν τὸ σχέδιόν τοῦ. Ἡ γραία προσεπάθησε νὰ τον πείσῃ νὰ μὴν ὑπάγῃ καὶ τῇ πρέστησεν ὅτι ἐξετίθετο εἰς κίνδυνον· ἀλλ' ὁ γάτος εἶχε τότεν μεγάλην ὀρεξίν νὰ φάγῃ φαγητὰ τοῦ Σουλτάνου, ὥστε δὲν ἤκουσε τὴν γνώμην τῆς κυρίας τοῦ· ὠμοίαιε πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοὺς ὁποίους αἱ συμβουλαὶ εἶνε ὡς ὁ ἀνεμὸς τὸν ὁποῖον θέλει κανεὶς νὰ κλείσῃ μέσα εἰς κλωδίον, ἢ ὡς νερὸν μετὰ τὸ ὁποῖον θέλει νὰ γεμίσῃ κόσκινον.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν λοιπὸν, τὴν ὠρισμένην ὥραν, ὁ γάτος τῆς γραίας μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου μετὰ τὸν ἄλλον γάτον, ἀλλὰ γρήγορα μετενόησε διότι δὲν ἤκουσε τὴν συμβουλὴν τῆς γραίας.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, οἱ γάτοι εἶχον κάμει τόσον μεγάλας ζημίας ὥστε ὁ Σουλτάνος ὀργισθεὶς διέταξε μερικοὺς στρατιώτας νὰ παραμονεύσουν μετὰ βέλη καὶ νὰ σκοπεύσουν τοὺς λαιμάργους γάτους οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ν' ἀρπάσουν τὰ φαγητὰ τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ δυστυχὴς γάτος τῆς γραίας, μὴ γνωρίζων τὴν διαταγὴν αὐτὴν, μόλις ὠσπράνθη τὴν εὐωδίαν τῶν φαγητῶν, μόλις ἤκουσε τὸν κρότον τῶν πινακίων εἰς τὰ ὅποια εἶχον βάλλει τὰ φαγητὰ οἱ ὑπηρεταί. Ἄλλ' ὅμως ὡς πενιασμένος λύκος νὰ τα καταφάγῃ. Ἄλλ' οἱ μάγειροι δὲν εἶχον δι' αὐτὸν μαγειρεύσει. Μόλις ἤρπασεν ἐν τεμάχιον, ἐνόησεν ὅτι ἐν βέλῳ ἐχώθη εἰς τὸ κρέας τοῦ· ἔφυγε μετὰ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν τοῦ, ὥς ὅτου ἐξηπλώθη πλέον διότι δὲν εἶχε δυνάμεις. Τότε βλέπων νὰ τρέχῃ τὸ αἷμά τοῦ, εἶπε:

— Ἄν δὲν πεθάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν θανατηφόρον πληγὴν, ἄλλη φορὰ δὲν θὰ ζητῶ φαγητὰ τοῦ Σουλτάνου· θὰ μου φθάνουν οἱ ποντικοὶ καὶ ὁ γυλὸς τῆς γραίας.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ἦτο ἡ ἐορτὴ τῆς μητρὸς τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Μαρίας. Καὶ διὰ νὰ τὴν ἐορτάσουν μετὰ μεγαλοπρέπειαν τὰ δύο ἀδελφία ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν μίαν μεγάλην παράστασιν. Αἱ προετοιμασίαι δὲν διήρκεσαν πολὺ. Μετέβησαν ἀπὸ τὸ σπουδαστήριόν των εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν μαυροπίνακα. Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἐμπρὸς κρατῶν ἐν τεμάχιον κιμωλίας εἰς τὴν χεῖρά τοῦ, καὶ ἡ Μαρίας εἰς τὸ πλάγι κρατοῦσα τετράδιον περιέχων πολλὰ φύλλα γραμμένα ἀπὸ αὐτὴν.

Ὁ πατὴρ των, ἡ μήτηρ των, ἡ θεία Εὐρυδίκη, ἐκάθησαν ἀπέναντι τοῦ θεάτρου ἔχοντες τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐπὶ τῶν γονάτων των καὶ ἡ παράστασις ἤρχισε.

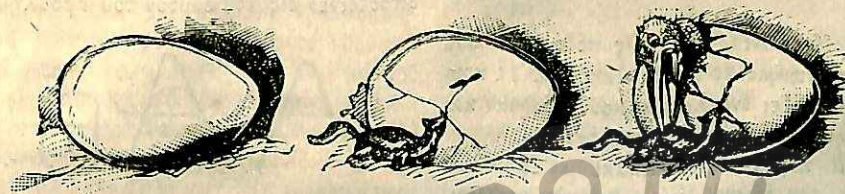
Ἡ παράστασις δὲ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὡς ἐξῆς: ἡ Μαρίας θη ν' ἀναγνώσῃ ἐν διήγημα τὸ ὁποῖον συνετάξε μόνη τῆς καὶ ὁ Γεώργιος νὰ ζωγραφίσῃ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ εἰς τὸν μαυροπίνακα. Δὲν ἦτο αὕτη ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν παρίστανον τοιοῦτο-

Ὁ Γεώργιος εἰκονογράφησε τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν, χαράξας κατ' ἀρχὰς ἐν ὧν μετὰ τὴν δευτέραν τοῦ ζωγραφίαν πρέστησε τὴν νυφίτσαν προσπαθοῦσαν νὰ το ῥαγίσῃ. Ἐφαίνετο ἡ χαραγμὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἡ μικρὰ κλέπτρια· τέλος μετὰ τὴν τρίτην εἰκόνα πρέστησε τὸ πτηνὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ ὦν του.

— Ὅταν κάμῃς αὐτοῦ τοῦ εἶδους ζωγραφίας, τῷ εἶχεν εἶπει ὁ διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰς ἰκονογραφήσῃς ἐντελῶς, φθάνει μετὰ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτεραις μολυβδαῖς νὰ παραστήσῃς τὸ σχῆμα καὶ πρὸ πάντων τὴν ἑκφράσιν, τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ ἰκονογραφήσῃς.

Τὰ ὡς λοιπὸν ἔγειναν κατὰ τὰς συμβουλὰς ταύτας.

— Ἀς εἰποῦμεν ὅτι θέλομεν νὰ ζωγραφίσωμεν ἕνα χοῖρον. Πρέπει πρῶτον νὰ ἐξετάσωμεν ποῖον εἶνε τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ χοίρου. Γνω-

τρόπως. Καὶ ἄλλοτε ὁ Γεώργιος εἶχεν εἰκονογραφήσῃ εἰς τὸν πίνακα τὴν ἱστορίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἐξῆς:

« Ἦτο μίαν φορὰν μία νυφίτσα ἡ ὁποία ἠγάπα πολὺ τ' αὐτά. Δὲν εἶχε μεγάλας ἀπαιτήσεις καὶ δὲν ἐφρόντιζε καὶ πάρα πολὺ νὰ εἶνε νωπά. Μίαν ἡμέραν ἐμβόηκεν εἰς τὸν ὄρνιθον, ἐνῶ ἔλειπεν ἡ κόττα. Ἐκεῖ μέσα ἦτο ἐν ὧν καταλέυκον. Ἡ νυφίτσα ἐπροσπάθησε νὰ το σπᾶσῃ, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς δὲν το κατώρθωσεν· ἐν τούτοις μετὰ πολλὰ κτυπήματα κατώρθωσε νὰ το ραγίσῃ· ἦτο δὲ πλέον ὅλη χαρὰ διότι ἐμελλε νὰ γευθῇ τὸ ἀγαπητόν της φαγητόν.

Ἐξαφνα αἰσθάνεται ὅτι ἐν ῥάμφος μικροῦ πτηνοῦ τὴν τρυπὰ πέρα πέρα· τὸ πουλάκι (καμμία μικρὰ μπεκάτσα βεβαίως ἂν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸ ῥάμφος τῆς), κατώρθωσε νὰ τρυπήσῃ τὸ αὐγὸν τῆς βοηθούμενον καὶ ἀπὸ τὸ ῥάγισμα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἡ νυφίτσα, τὴν τρυπὰ δὲ τότεν καλὰ ὥστε ἡ νυφίτσα ἀπέθανε. Καὶ καλὰ νὰ πάθῃ. Τοῦτο ἂς γίνῃ μάθημα εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ πηγαίνουν εἰς μέρη εἰς τὰ ὁποῖα δὲν τοὺς θέλουν ».

εἴχομεν ὅτι εἶνε ἡ λαιμαργία. Ἐπομένως ἂν θέλωμεν νὰ ζωγραφίσωμεν ἕνα χοῖρον, πρέπει νὰ τον παραστήσωμεν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ χοί-

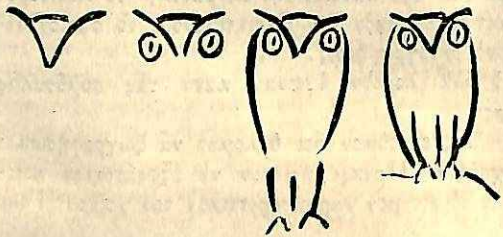
ροβσκὸς τον προσκαλεῖ νὰ το δώσῃ τὴν τροφήν του, ἢ ὅταν σκέπτεται νὰ φάγῃ. Ἄν τον εἶδες κάποτε, εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίσημον στιγμὴν τῆς ἡμέρας, δὲν

θὰ σου εἶνε δύσκολον νὰ τον παραστήσῃς μετὰ ὀλίγας γραμμὰς. Αἱ γραμμὰι αὗται εἶνε εὐθεταί· εἶνε εἴτε γωνιώδεις (ἂν καὶ ὁ χοῖρος ἔχει καμπύλας γραμμὰς) ἢ ὁμοίους θὰ εἶνε μεγάλη ἂν παραστήσῃς τὴν ἑκ-

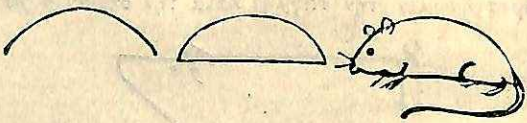
φρασιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ ζώου, εἴτε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν σηκώνει τὴν κεφαλὴν του ὅταν τον φωνάζουν, διὰ τὴν βεβαιωθῇ ὅτι ἤκουσε καλὰ, εἴτε ὅταν τρέχει μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω πρὸς τὸ μέρος ὅπου τον προσκαλοῦν, καὶ εἶνε ὅλος χαρὰ διὰ τὸ γεῦμα ὅπου θὰ κάμῃ.

Θέλεις νὰ παραστήσῃς μίαν κουκουβάγιαν; σύρε πρῶτον τὰς τρεῖς γραμμὰς αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν τὸ μέτωπον καὶ τὰ ὀφρύδια δὴθεν τοῦ πτηνοῦ· ἔπειτα κάτω ἀπὸ τὰ ὀφρύδια παράστησε τὰ ὀμμάτιά του μετὰ κύκλον καὶ εἰς τὴν μέσην μίαν γραμμὴν. Οἱ στρογγυλοὶ αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ εἶνε τὸ ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τῆς κουκουβάγιας. Τώρα πρέπει νὰ σῆρῃς δύο καμπύλας γραμμὰς διὰ νὰ παραστήσῃς τὰς

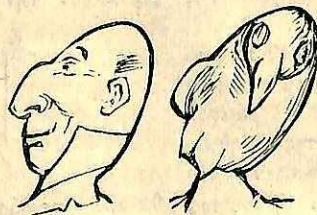

δύο πλευράς, τρεῖς εὐθείας διὰ τοὺς πόδας καὶ δύο ὡς γαλλικὰς περισπωμένας διὰ τὰ δάκτυλα. Ἡ κουκουβάγια αὕτη ὁμοιάζει ἐντελῶς μετὰ κουκουβάγιαν καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὴν πάρῃ δι' ἄλλο πτηνόν.

Εἰμφορεῖς νὰ κάμῃς ἐν ποντικίῳ μετὰ ἑξ μολυβδαῖς· μίαν διὰ τὴν ῥάχην, μίαν διὰ τὴν κοιλίαν, μίαν διὰ τὴν οὐράν, τὰ αὐτιά, τὰ μουστάκια. Ἐννοεῖται ὅτι καλὸν θὰ εἶνε νὰ το ἱχθυογράφησῃς εἰς

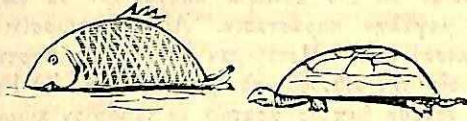

τὴν ἐντέλειαν μετὰ τὴν σκιάν του κτλ. ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ποντικίον μετὰ ταῖς ἑξ μολυβδαῖς ἀρκεῖ νὰ παραστήτῃ τί ἔχομεν εἰς τὸ πνεῦμά μας καὶ νὰ δώσῃ καὶ

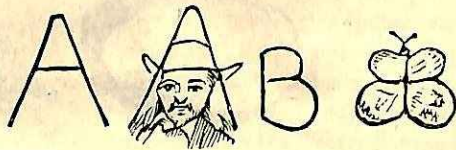
εἰς τοὺς ἄλλους νὰ το ἐννοήσουν τόσο εὐκολὰ ὡς νὰ ἦτο γραμμένον.

Ἄν ἀλλάξῃς ὀλίγον τὸ ποντικίον τοῦτο καὶ διατηρήσῃς μόνον τὰς δύο κυρίας γραμμὰς, εἰμφορεῖς νὰ κάμῃς μίαν χελώνην, ἐν ὁφάριον ἢ ἄλλο τι ζῷον.

— Παρατήρησε, ἀκόμη καὶ ἄλλο, ἐξηκολούθησεν ὁ διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς· εἰς τὸ φυσικόν, αἱ εὐθεῖαι γραμμὰ καὶ αἱ γωνίαι φανερόνουν ἀνεπιδεξιότητα, τραχύτητα, σκληρότητα. Διὰ τοῦτο ἐδέξαμεν εὐθείας καὶ γωνιώδεις γραμμὰς εἰς τὸν χοῖρον, ἐνῶ ἔχει γραμμὰς σχεδὸν σφαιρικές, καὶ ὅμως παρεστήσαμεν τὴν ἑκφρασίν του. Αἱ καμπύλαι γραμμὰι, τοῦναντίον, φανερόνουν τὴν χάριν, τὴν εὐκαμψίαν, τὴν πραότητα.

Ὁ Γεώργιος ἠγάπα πολὺ τὴν ἱχθυογραφίαν καὶ ἐπρόσχε πολὺ εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ καλοῦ του διδασκάλου, εἰς τὰ διαλείμματα δὲ τῶν μαθημάτων του ἐπρότεινεν εἰς τὸν ἐκυτόν του προβλήματα, τὰ ὁποῖα

προσεπάθει νὰ λύσῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν εὐχαριστεῖτο νὰ εὕρισκῃ κάποιαν σχέσιν μεταξὺ τοῦ σχήματος τῶν ἀντικειμένων καὶ τοῦ γράμματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχιζε τὸ ὄνομα ἐκάστου ἐξ αὐτοῦ. Εἰς τὸ Α λοιπὸν εὕρηκε τὸν πῖλον τοῦ φίλου του ζωγράφου Ἀπελλοῦ, εἰς τὸ Β διπλοῦν τὸν βόμβου κα, εἶδος πεταλούδας κτλ. Κάποτε δὲ μετέβαλλεν εἰς χονδρὸν πτηνὸν τὸ πρόσωπον ἐνὸς κυρίου ὁ ὁποῖος εἶχε θεόρατην μύτην.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ νὰ ζῇ ὄχι μόνος, ἀλλὰ μετὰ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ ἔχει τὴν ἀνάγκην τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του δὲν εἰμφορεῖ νὰ φροντίσῃ μόνος του διὰ τὸν ἐαυτόν του.

Ἐνῶ τὰ περισσότερα ζῶα εἰμφοροῦν, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν των τρέφονται μόνον των.

Σκέψου καὶ θὰ ἴδῃς πόσοι ἄνθρωποι ἐφρόντισαν διὰ σὲ ἀφ' ὅτου ἦλθες εἰς τὸν κόσμον.

Πολλοὶ ἐργάται κατεσκευάσαν τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖς· ἡ κοιτίς εἰς τὴν ὁποίαν ἐκοιμᾶσθαι ὅταν ἦτο μικρὸς εἶνε ἢ ἀπὸ ξύλου ἢ ἀπὸ σιδήρου.

Τὰ ἐνδύματα τὰ ὅποια φορεῖς ἔγινον ἀπὸ μαλλὶ προβάτων ἢ κανάβι, ἢ λινάρι, τὰ ὁποῖα παράγει ἡ γῆ.

Πόσοι ἄνθρωποι εἰργάσθησαν διὰ νὰ κάμουν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα χρήσιμα διὰ τὰς ἀνάγκας σου!

Τὸ ψωμὶ τὸ ὁποῖον τρώγεις πρῶτα ἦτο σιτάρι, ἔπειτα ἀλεύρι· ὁ γεωργός, ὁ μυλωνᾶς, ὁ ἀρτοποιός εἰργάσθησαν μετὰ κόπον διὰ νὰ γίνῃ ψωμὶ.

Καὶ αὐτὸ τὸ νερόν το ὁποῖον πίνεις δὲν ἔρχεται μόνον τοῦ εἰς τὸ ποτήριόν σου, πρέπει νὰ το πάρῃς ἀπὸ τὸ πηγάδι ἢ ἀπὸ τὴν βρύσιν.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἔχει ἀνάγκην τῶν ὁμοίων του· ἀλλὰ δὲν εἶνε δίκαιος ἂν αὐτὸς λαμβάνῃ ἀπὸ αὐτοὺς ὅσα τοῦ ἀναγκαιοῦν, αὐτὸς δὲ δὲν κάμῃ τίποτε χρήσιμον δι' αὐτούς.

Ὅλα τὰ ζωντανὰ ὄντα ἐργάζονται:

Ἰδὲ τὸν μικρὸν μύρμηκα· συναθροίζει τὴν ἀνοιξιν κόκκους σίτου διὰ νὰ ἔχῃ νὰ τρώγῃ τὸν χειμῶνα.

Ἰδὲ τὰ πτηνὰ· κοπιᾶζουν πολὺ διὰ νὰ κτίσουν τὴν φωλεάν των, διὰ νὰ θρέψουν τὰ μικρὰ πουλάκια των.

Ὅλα τριγύρω σου, σὺ δίδουν τὸ παράδειγμα τῆς ἐργασίας. Τὰ πικρία τὰ ὁποῖα ἐργάζονται τ' ἀγαποῦν καὶ οἱ γονεῖς των καὶ οἱ διδάσκαλοί των.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν κόσμον, ἀλλ' ἔδωκε παραγγελίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, ὅπως προμηθεύεται ἀπ' αὐτὴν ὅσα τοῦ ἀναγκαιοῦν.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν εὕρισκει μέσα εἰς τὴν γῆν, τὸν σίδηρον, τὸν μόλυβδον, τὸν χαλκόν, τὸν ἄργυρον, τὸν χρυσόν, ἔπειτα δὲ μετὰ αὐτὰ τὰ μέταλλα κτασχευάζει ὅσα πράγματα τῷ εἶναι χρήσιμα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς.

Εὕρισκει καὶ τοὺς λίθους μετὰ τοὺς ὁποῖους κατασκευάζει τὰς οἰκίας. Ἐπὶ τέλους τὴν καλλιεργεῖ καὶ τὴν κάμνει νὰ παράγῃ σίτον, ὀπωρικά καὶ χειρουργικά τὰ ὅποια εἶνε χρησιμώτατα διὰ τὴν τροφήν αὐτοῦ καὶ τὴν τροφήν τῶν ζώων τὰ ὁποῖα ἐργάζονται δι' αὐτόν.

Λοιπὸν ἡ ἐργασία εἶνε καθήκον, διότι ἡ κοινωνία δὲν εἰμφορεῖ νὰ διατηρηθῇ χωρὶς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὅσοι δὲν ἐργάζονται· εἶνε ἀνωφελῆ ὄντα τὰ ὁποῖα ἐξοδεύουν ὅσα παράγουν οἱ ἄλλοι καὶ ὡς ἀντάλλαγμα δὲν κάμνουν τίποτε.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ θρησκεία εἶνε τὸ ἰσχυρότατον στήριγμα τῆς ἠθικῆς· χωρὶς θρησκείαν ἡ ἠθικὴ εἶνε δένδρον χωρὶς ῥίζας.

Ἡ ἐργασία εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς παρουσίας καὶ ἡ οἰκονομία εἶνε ἡ ἀριστερά.

Τὸ καλὸν παιδίον πρέπει νὰ θεωρῇ τις συμβουλὰς, τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰς τιμωρίας ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης τῶν γονέων του.

Πρέπει νὰ φέρεσθαι μετὰ εὐσπλαγχνίαν πρὸς τὰ ζῶα· μὴ τα κκοποιῇτε· ὁ μεταχειριζόμενος σκληρῶς τὰ ζῶα ἔχει σκληρὰν καρδίαν καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε ὑγιὲς στόμαχον μὴ τον παραφορτώνετε· ἡ ἐγκατάεια, ἡ τάξις, ἡ ἀπλότης τῶν φαγητῶν διπλασιάζουν τὰς δυνάμεις καὶ τριπλασιάζουν τὴν ὑγίαν.

Θέλτε νὰ κρίνετε ἕνα ἄνθρωπον ὁποῖος εἶνε; Παρατήρησατε ποίους φίλους ἔχει;

Εἰς ὅποιον σοὶ ἔκαμε καλὸν κάμε καὶ σὺ καλόν· ὁποῖος σοὶ ἔκαμε κακὸν συγχώρητέ τον καὶ κάμε τὸ καλόν.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶνε τις ἀληθῶς ἐνάρετος ἄνθρωπος ἂν δὲν ἀγαπᾷ τὴν Πατρίδα.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισών εν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 25 Μαΐου 1885.

Ἐθροισμα τῶν μέχρι τῆς 10
παραλθόντος Φεβρουαρίου κατα-
τεθεισῶν συνεισφορῶν... 16,50
Π. Κ. Σαχίνης, Βουδαπέστης... 60
Αγλαία Ε. Ζωγραφίδη, Ὀδησσού... 60

Φρ. Ξ. — 20
Ἀγλαία Χ. Καλαϊσκή, Πατρῶν... 5
Ἀθ. Ἀθανασιάδης, Κυδωνίων... 5
Ἐλευθερία Ν. Ντριβελοπούλου,
Πατρῶν... 75
Ξανθίππη Ι. Καλοστόπη, Βώλου... 1

Φρ. Ξ. — 60
Μοσχούλα Α. Βίστη, Γαλαζίου... 1
Σωτηρία Μελίδου, Βάρνης... 1
Δημ. Κ. Χαδλούνης, Πορτ-Σαίτ... 1
Κωνσταντ. Ι. Σταματοπούλου,
Ἀλεξανδρείας... 60

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 25 Μαΐου 1885... 28,25

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ῥοδόπη κρατεῖ μικρὸν κάτοπτρον ἀπέναντι τῆς μικρᾶς τῆς ἀδελφῆς ἢ ὅποια κτενίζεται. Ἡ Ῥοδόπη φύσει ζωηρά, ἀν καὶ εὐχαρίστως προσφέρει τὴν μικρὰν τῆς ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἀλλ' ὅμως δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνοχλῇ τὴν Χρυσὴν, προσπαθοῦσα νὰ ναντρέψῃ τὸ κάτοπτρον, ὅτε ἡ μικρὰ τῇ λέγει:

— Μὴ, καίμενη, γυρίζεις τὸν καθρέπτην, διότι δὲν θέλω νὰ ὁρῶ τὸ πρόσωπόν μου ἀνάποδα!

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνης τοῦ Παιραῖως

Ἡ μικρὰ Λιλίκα ἐπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης τῆς Ζωῆς διὰ νὰ παίζου.

— Ἐδῶ εἶνε ἡ Ζωή; ἐρωτᾷ τὴν ὑπηρετρίαν.

— Ὁχι, ἐβόηκε μὲ τὴν γαῖαν τῆς.

— Ψέμματα λές, ἐμένχ μου εἶπε πῶς θὰ με περιμένῃ νὰ ἔλθω.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑπηρετρία τῆς λέγει καὶ πάλιν ὅτι ἐβόηκεν ἔξω, ἡ Λιλίκα ἀρχίζει νὰ ψάχῃ εἰς τὰ δωμάτια, εἰς τὸν ἐξώστην, κάτω ἀπὸ τὰς κλῖνας, ἀλλὰ ἡ Ζωὴ δὲν εὕρεται· ὕστερα ψάχει εἰς τὰ ἐρμάτια, εἰς τὰ κιθώτια, εἰς τὰ συρτάρια, ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ δὲν τὴν εὕρισκε· καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ

τῆς κυττάζει ἐπὶ τέλους νὰ ὁρῇ μήπως εἶνε κρυμμένη εἰς τὰ κουτιά μὲ ταῖς κούκλας...

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστῆς.

Ὁ μικρὸς Φρειδερίκος παρακαλεῖ τὸν πατέρα του νὰ παύσῃ μαζὶ εἰς τὴν ῥωσικὴν ἐκκλησίαν.

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς στὴ ῥωσικὴν ἐκκλησίαν; τοῦ λέγει ὁ πατὴρ του· σὺ δὲν ἔχεις ῥωσικά.

— Ἐγὼ δὲν ἔξέρω, μπαμπά; ξέρω!

— Πές μου λοιπὸν μερικὰς λέξεις.

Καὶ ὁ μικρὸς Φρειδερίκος μετ' ἀπροσπονήτου εὐφύας:

— Ντάγκ, ντούγκ, ντίγκ ντίγκ ντάγκ!

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου

Ὁ μικρὸς Παῦλος βλέπει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ του φωτογραφίαν τοῦ Λαοκόοντος.

— Ποῖος εἶναι αὗτός; ἐρωτᾷ.

— Ὁ Λαοκόων μετὰ τῶν τέκνων του ὅταν ἐμελλε νὰ τοὺς φάγῃ ὁ ὄφις τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπάντησεν ὁ θεὸς του.

Καὶ ὁ μικρὸς Παῦλος ἐκπληκτός:

— Καὶ πῶς εἶχαν ὄρεξιν νὰ φωτογραφηθοῦν εἰς αὐτὴν τὴν τρομερὰν στιγμὴν;

Ἐστάνη ὑπὸ τῶν δύο Ἀδελφῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Βεβαίως ἔχει γράψῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, μικρὴ μου Φιλόπατρι, διὰ τὸν μέγαν ποιητὴν ΒΙΚΤΩΡΑ ΟΥΓΩ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πρὸ τριῶν περίπου ἐβδομάδων, καὶ ἐλυπήθησαν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὅπου εὕρισκον πολισμένους ἄνθρωποι, καὶ τοὺς ἔβαλαν στεφάνους κάθε τάξεως ἄνθρωποι, πλοῦσιοι, πτωχοί, ἔνδοξοι, ἄσημοι, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Βρασιλίας ἕως εἰς τοὺς ῥακοσυλλέκτας τῶν Παρισίων. Ἡ Ἑλλάς παρήγγειλε τὸν πρέσβυν ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς τοὺς Παρισίους νὰ θέσῃ ἐπάνω εἰς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ πολῦτιμον στέφανον ἀπὸ ἀμάραντα καὶ ἴα, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὸν ἔσχατον ποιητὴν, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἐπαναστάσεως ὅταν ἐπολεμοῦσαν οἱ πρόγονοί μας ἐνθουσίασε μὲ τὰ ὠραῖα ποιήματά του τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ νὰ πολεμήσῃ δι' ἡμᾶς εἰς τὸ Ναυκρίνον. Ἄν θέλῃς νὰ ἴδῃς πῶς ἔγραψεν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ διὰ τὸν ΒΙΚΤΩΡΑ ΟΥΓΩ, ἴδε τὸν τόμον τοῦ 1882 εἰς τὴν σελίδα 67, ἐδημοσίευσεν μάλιστα καὶ τὴν εἰκόνα του μετὰ τὰ δύο ἐγγόνια του, τὸν Γεωργίον καὶ τὴν Ἰωάνναν, τὰ ὁποῖα ὑπεραγαποῦσεν ἕως εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς του, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ὠραῖότατα ποιήματα.

Νόστιμον εἶνε τὸ ποιήμα σου, Μέλαν Ἀετέ, καὶ σε προτρέπω νὰ γράψῃς καὶ ἄλλα. Ἐχει μερικὰ λάθη εἰς τὸ μέτρον, ἀλλ' ἡ ἐμπνευσις εἶνε πολὺ καλὴ. Σὲ συγχαίρω.

Καλὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε καὶ διὸ εἶσαι διακριτικὸς καὶ δὲν ἀπατεῖς νὰ το δημοσιεύσῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἢ ὅποια δὲν δημοσιεύει ἔργα τῶν συνδρομητῶν τῆς. Σέβασα: τὴν ἀπόφασίν μου, καὶ τοῦτο δεῖκνυε διὸ ἔχεις πολὺ καλὴν ἀνατροφήν. Εἶπον τὰ συγχαρητήριά σου εἰς τὸν κ. Ἀρ. Π. Κουρτίδην διὰ τὴν Σημαίαν καὶ τὴν Συνεισφορὰν καὶ μὲ παρεκάλει νὰ σὲ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του. Εἶπον καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Καρδίαν νὰ σοι εἴπῃ τὸ δνομά της.

Θὰ εἴπω εἰς τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου διὸ τὴν ἀντασπάξομαι, ἀγαπητῇ μου Φιλέρρημος Τρυγῶν· ἐπίσης θὰ εἴπω εἰς τὴν Χλωρίδα τοῦ Παργαίου καὶ τὴν Ἀρυσόχρουν Λελεῖδα νὰ σοι εἴπωσι τὸ ὄνομά των.

Ἄς εἶνε, Μικρὰ μου Δούκισσα, περιμένω ἕως εἰς τὰς ἐξετάσεις· τί νὰ γίνῃ! ἔπειτα ὅμως νὰ μου γράψῃς συχνά. Σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σου!

Μάλιστα, καλὴ μου Ἀγραμπελῇ, εὐχαρίστως θὰ εἴπω εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλὰ νὰ σοι εἴπῃ τὸ ὄνομά της.

Κ' ἐγὼ ἐλπίζω, φίλη μου Ἀράχνη, διὸ αὕτη ἡ πρώτη φορὰ πού μου γράφεις δὲν θὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία. Εἶσαι πολὺ καλὴ κόρη, ἡ ἐπιστολὴ σου φανερώνει διὸ ἔχεις ἐγγένειαν.

Νὰ μου φιλήσῃς γλυκὰ, γλυκὰ, εἰς τὰ χεῖλάκια τῆς τὴν μικρὰν σας Ἀναστασίαν πού εἶνε τόσο ἐξυπνὴ. Μὴν τὸ λησμονήσῃς, προσφιλῆς μου Μάχη τοῦ Μαραθῶνος. Ἐστάνη εἰς τὴν Μικρὰν Καρδίαν καὶ τὴν Μικροῦλαν Τραλαλὰ τοὺς ἀσπασμούς σου.

Πραγματικῶς ὠραῖα εἶνε, Ἐνδοξὲ Μαραθῶν «νὰ σηκῶσαι τὸν πρῶν, νὰ βλέπῃς τοὺς ἐργάτας νὰ κρατοῦν τὰ δρέπανα τῶν καὶ μὲ ἄσματα νὰ πηγαίνουν εἰς τὰς ἐργασίας των» πολὺ μου ἤρεσεν ἡ περιγραφή σου. Τοὺς ἀσπασμούς σου ἔστειλα μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλὰ, τὴν Βισσινιὰν Παπαρουνῶν καὶ τὴν Τσάτσαν Γελαστῆν.

Μελέτα, μελέτα, Αἰθριε Οὐρανέ, καὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις πλέον γράφε μου ὅσον θέλεις ἀφ' οὗ ἡ μόνη σου χαρὰ εἶνε νὰ μου γράψῃς καθημερινῶς, θὰ εἴπω εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλὰ διὰ τὴν φιλεῖς γλυκὰ, γλυκὰ.

Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι δαίμων ὄνομα καὶ πρᾶγμα, Μικρὲ Δαίμων· ποῖος εἰξέυρει πόσον καλὴν καρδίαν ἔχεις.

Καλῶς ἦλθες, Σιφία Θαλάσσιε, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωρίμιαν κας. Περαισιτικά σου. Γράφε μου περισσότερα ὅπως.

Σ' εὐχαριστῶ, Αἰγυπτία Βασιλοπάει, διότι τὰς ὁλγας στιγμὰς πού σου ἐπερίευσαν ἀπὸ τὴν μελέτην σου τὰς μετεχειρίσθης νὰ μου γράψῃς. Νὰ ἀγάπη μιὰ φορὰ! Μετὰ τὰς ἐξετάσεις ὅμως νὰ μ' ἐνθυμῇσαι πλέον συχνά.

Περαισιτικά σου, κύριε Κόμη Ἀρρίβα δὲ Κοκοτάς. Θὰ εἴπω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸ Πέσ μου το νά σου το πᾶν. Νὰ σοι εἴπῃ τῶρα καὶ τὴν γνώμην μου; Τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν μου ἀρέσει· θὰ σ' ἀγαποῦσα περὶ πολὺ ἂν ἔπαιρνες ἐν ὠραῖον ἑλληνικὸν ψευδώνυμον.

Τὸ ἰδικόν σου ψευδώνυμον, Ἀδαμάντιε Κοραῖ, μοῦ ἤρεσε πολὺ, ἔχει ἔννοιαν· σὲ συγχαίρω διότι ὅπως μοῦ γράφεις «θέλεις νὰ σπουδάσῃς καὶ μιμηθῇς τὸν μέγαν ἐκείνον ἄνδρα, τὸν Κοραῖ».

Εὐχαρίστως, Μικρὲ Ἀγωνιστά, θὰ εἴπω εἰς τὸν Φαλακροκόρακα διὸ ὀνομάζεσαι Μιμῆκος Μέτης, καὶ εἰς τὴν Ἀργυρολεωνίδα καὶ τὴν Ἀηδόνα τῶν Σπετσῶν διὸ ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὰ ὀνόματά των.

Στείλέ μου καὶ ἄλλα αἰνίγματα, ἀγαπητῇ μου Γκολφιρόπουλε.

Μάλιστα, καλὴ μου Ἀρη, θὰ εἴπω εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλὰ καὶ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου διὸ ταῖς στέλλεις ἀσπασμούς καὶ εἰς τὸ Πέσ μου το νά σου το πᾶν διὸ ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του.

Πρὸ πολλοῦ το εἴξευρα διὸ εἶσαι εὐαίσθητος, Μικρὲ Καπουκίττε, ἡ συγκινητικὴ ἐπιστολὴ σου μοῖ τὸ ἐβεβαίωσεν ἀκόμη περισσότερον.

Εὐχαρίστως, Μικρὲ Κυνηγέ, θὰ δημοσιεύω τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς Λύτας ὅταν στέλλῃς λύσεις. Γράφε μου συχνά, μοῦ ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαί σου.

Ἡ Ροδόχρουν Μηλέα ἐρωτᾷ, τί γίνεται ἡ Μυσοσώτης; μήπως ἐμαρῶνθη; Ἐρωτᾷ ἐπίσης διὰ ποῖαν αἰτίαν ἤλλαξε τὸ ψευδώνυμόν του ὁ Μορταγῆς.

Ὁραῖον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἐνδοξὲ Περικλῆ. Πόσοι ἄλλοι ἔχουν περιέργειαν ὅπως σὺ διὰ νὰ μάθουν τί ἀπέγεινεν ὁ Μάριος!

Θὰ προσφέρω τοὺς ἀσπασμούς σου, Χαριτόδωτος Χρυσάλλης, εἰς τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου καὶ εἰς τὴν Πορτιάδα Ἀύρα.

Πολὺ μὲ εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἰωάννη Ἰωαννίδη, καὶ νὰ μου γράψῃς καὶ πάλιν. Τὸ ποιήμα σου εἶνε πολὺ κολακευτικὸν δι' ἐμὲ, καὶ χαίρω πολὺ διότι γίνομαι αἰτία νὰ διεγείρωνται εἰς τὴν καρδίαν σου τόσοι εὐγενῆ αἰσθήματα. Αἰνίγματα ἂν μου στείλῃς μικρὰ καὶ καλὰ θὰ τα δημοσιεύσω μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν.

Ὁραῖον, ὠραϊότατον, εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Γέρω τοῦ Μωριᾶ. Ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ὠραίαν σου ἐκλογὴν σοῦ δίδω ἐν φίλημα εἰς τὰ χεῖλη. Τέτοια ψευδώνυμα, μάλιστα, τὰ ἐννοῶ, γεμίτα αἰσθημα, φιλοπατρίαν. Γέρος τοῦ Μωριᾶ! τί ἰδέαν φέρει εἰς τὸν νοῦν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἰξέυρουν τὴν ἱστορίαν τῆς ἱερᾶς Ἐπαναστάσεως μας. Γνωρίζεις βέβαια, μικρὲ μου φίλε, ὅτι μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ὠνόμαζαν τὸν ἐνδοξον στρατηγὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτοιμάζουσαν ἀνδριάντα.

Πολὺ καλὰ ἔκαμες καὶ ἐνθυμήθης τὰ ἄπορα παιδιὰ, Βασιλεῦ τῆς Ἐρήμου· θὰ ἴδῃς τὸ ποσὸν σημειωμένον εἰς τὸ δελτίον τῶν συνεισφορῶν. Βεβαίως θὰ αἰσθάνομαι χαρὰν διότι θὰ γίνῃς αἰτία νὰ λάβῃ τὴν ἀγαπητὴν σου ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ κάποιοι πτωχόπουλον...

Ἡ Φωνὴ τῆς Σιλιστρίας, ἡ τόσο γλυκεῖα, πιστεύω διὸ ὠμίλησε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φίλους τῆς περὶ ἐμοῦ καὶ με ἐσύστησεν ὡς ἀπαραίτητον σύντροφον διὰ κάθε ἑλληνό-παιδα.

Εἶνε ἀλήθεια οἱ βραῖνοι, Ὅθυσσε Ἀνδροῦττε (εἰ λαμπρὸν ψευδώνυμον!) τοὺς ὁποίους μοῦ γράφει ἀπὸ τὸν Παιραῖα ὁ θεὸς σου κ. Β. Κ. Β. διὰ τὰς προσόδους εἰς τὰ μαθήματά σου; μοῦ γράφει διὸ ἐπρωδουσεῖς εἰς τὸ βιολίον καὶ σε συγχαίρω σοῦ προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του καὶ σε περιμένει εἰς τὸν Παιραῖα νὰ πᾶτε μετὰ τὴν βάρκα πού σου ἀρέσει τόσο πολὺ.

Ἡ ὑπογραφή, καλὴ μου Κεραυνοβόλε Ζεῦ, θὰ κοστίσῃ 40 δραχμάς· ὁ δὲ κατάλογος τῶν ὁποίων ζητεῖς εἶνε καὶ εἰς τὸ σημερινὸν ἐξώφυλλον· ὥστε κάμε τὴν ἐκλογὴν σου. Διαγωνισμὸν θὰ προτείνω εἰς τὸ ἐρχόμενον φυλλάδιον.

Μελέτη καὶ θάρρος, ἀγαπητῇ μου Κυπριακῇ Ἀστὴρ, διὰ νὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις. Τὰ καλὰ μὲ κόπον ἀποκτώνται. Πόσον θὰ εὐχαριστήσῃς ἂν ἀριστεύσῃς! Τὸ αἰνίγμά σου θὰ το δημοσιεύσω.

Κ' ἐγὼ ἀνυπομονῶ, φίλη μου Μάχη τῆς Κλεῖσσοδας, νὰ περᾷσιν αὐτὰ αἱ ἐξετάσεις, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶν οἱ καλοὶ μου φίλοι καὶ αἱ καλαὶ μου φίλαι μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκλεκτὴ εἶσαι καὶ σὺ. Ἐστάνη τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλὰν, τὴν Λίνδα καὶ τὴν Ἐλευθερίαν Ἑλλάδα.

Καμνίαν ἐπιστολήν σου δὲν ἐλάβομεν, Ριχάρδε Λεοντόκαρδε, διὰ τὸ ἱπποδρόμιον τῆς Σμύρνης. Τί εἶν' αὐτὰ πού γράφεις διὸ δειλὴς νὰ μου γράψῃς. Μπαμπούλας εἶμαι ἐγὼ; Ἐμπρός! γράφε μου καὶ συχνά μάλιστα. Τὸ ὄνομά σου θὰ το κρατήσω μυστικόν, ὅπως ἐπιθυμεῖς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136. Ἑλληνοσύμφωνον. "Ο*ι*—εἴ*ε—ἀ*ἀ*α*ο*—
ο*ο*—α*α*—ή*—ο*ή*—ια*έ*ει*—οῦ*—η*λου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέροντος τοῦ Μωριά.

137. Συλλαβογράφοις.

Πλοῖον εἶνε καὶ τὸ πρῶτον, πλοῖον καὶ τὸ δευτέρον μου,
Καὶ μεγάλη τῆς Ἑλλάδος πόλις εἶν' τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σταθεροῦ Νέφους.

138. Λεξιγραφίαι.

"Ὅπως εἶμαι ἐν μείνῳ, εἶμαι ἐν ἐκ τῶν πτηνῶν.
"Ὅταν δέ μου ἀφαιρέσης κεφαλὴν τε καὶ λαίμῳ,
Τότε γίνομαι ἀμέσως ζῶν τι πολὺ πιστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονωδῶν Ὁρέων.

139. Λεξιγραφίαι.

Ἐάν ἔχω τράχηλον, εἶμαι ἐν τετράποδον
Ἄν μου λείψῃ δὲ αὐτός, τότε γίνομαι πλευστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαλακροκόρακος τοῦ Ἀλίου.

140. Λεξιγραφίαι.

Μὲ κεφαλὴν κατήντησα κριτὴς θεῶν νὰ γίνω,
Καὶ μυθολογικός θεός, ἄνευ αὐτῆς ἂν μείνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπαίδος.

141. Μεταγραμματομορφές.

Εἶμαι νῆσος· ἐν ὅμως μεταβάλλῃς ἐν μου γράμμα,
Δύναται νὰ γίνῃ ἄρτος ἐξ ἐμοῦ τότε· ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλερμού Τρυγῶνος.

142. Ἀναγραμματομορφές.

Εἰς τὰ πλοῖα θὰ με εὕρῃς, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
Γίνομαι τροφή σου ὅμως, ἂν με ἀναγραμματοίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλαντος Ἀετοῦ.

143. Λένιγμα.

Εἰς τὰ ὄρη δέν μ' εὕρῃς, στὰ βουνὰ δὲ κατοικῶ,
Στὰ λουλούδια περισσεύω, καὶ τὰ ἄνθη τα μισῶ.
Εἰς τοὺς κήπους φυτωμένην, ἂν ζητήσῃς, θὰ μ' εὕρῃς,
Ἀλλὰ εἰς τὸ περιβάλλει, φίλε μου, μή με ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Εὐσταθιάδου.

144. Λένιγμα.

"Ὅταν ἐμπρός μ' εὕρῃς, καθ' ὅλα σε μιμουμαι·
Κ' ἐν τούτοις ἄψυχον εἰμί, καὶ σώματος στερούμαι.
"Ὅταν γελᾷς κ' ἐγὼ γελῶ, κινουῖμ' ὅταν κινεῖσαι·
Ἀδύνατον νὰ πράξω τι ὅταν ἐμπρός δὲν εἶσαι.

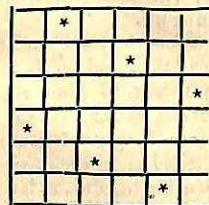
Ἐστάλη ὑπὸ Μέλαντος τοῦ Ἀθλήτου.

145. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητου-
μένων ἐξ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.
1. Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 2. Βασίλισσα εὐρωπαϊκοῦ κρά-
τους. 3. Ἀγριον θηρίον. 4. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 5. Θεὸς
τῆς μυθολογίας. 6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλωρίδος τοῦ Παγγαίου.

ΛΥΣΕΙΣ

119. Τὸ καλὸν βιβλίον ὁμοιάζει μὲ καλὸν φίλον ὁ ὁποῖός
σε συμβουλεύει ὠφέλιμα καὶ καλὰ πράγματα. Πρέπει λοιπὸν
νὰ προσέχῃς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων ὅπως καὶ εἰς
τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων σου. — **120.** Τυφλομυῖνα (Τυφλό,
μυῖνα). — **121.** Ἐφημερίς ("Ἐφη, μερίς). — **122.** ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
(διά, πλάσις). — **123.** Ἀλέκτωρ, Ἐκτωρ. — **124.** Ἀκακία,
κακία. — **125.** Θύρα, Ἥρα. — **126.** Μῦς, ὕς. — **127.** Λίρα,
λύρα. — **128.** Ὁ γάτος. — **129.** Μόνος αὐτὸς ἀνῆλθε, διότι οἱ
ἄλλοι κατήρχοντο ἀφοῦ τοὺς συνήντησε. — **130.** Λεωνίδα.
(1. Λακωνία 2. Ἐρμῆς 3. Ὀμῶς. 4. Νεῖλος. 6. Ἴον. 7.
Δυλός. 8. Σινώπη). — **131.** Λάμπρος, (1. Λαίμυς. 2.
Ἀθηνᾶ. 3. Μῆλον. 4. Πέτρος. 5. Ἰέρξ. 6. Χίος. 7. Ὁσ-
φρησις. 8. Σαπφώ). — **132.**

134. Diacre — Fiacre. — **135.** Minuit.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγράμπελη, 10. Ἀγριος Ἰνδός, 8. Ἀδαμάντιος Κοραῆς, 8. Ἀετὸς τῶν Χιονωδῶν Ὁρέων, 10. Ἀηδὼν τῆς
Ἐρήμου, 9. Αἰγυπτία Βασιλοπαῖς, 5. Ἀθῆριος Οὐρανός, 4 καὶ 4. Ἀνατέλλων Ἀστὴρ, 9. Ἀράχνη, 6. Ἀρτεμις ἡ
Τοκεύτρια, 7 καὶ 12. Ἀντώνιος Βαλδρέσκας, 10 καὶ 9. Ἀρτεμις Σ. Βλέσσα, 3. Γάτος, 2. Γέρος τοῦ Μωριά, 6.
Σωτήριος Α. Γκολφινόπουλος, 3. Ἐρμῆς Νύξ, 6. Ἑλληνόπουλον τοῦ Ὀλύμπου, 9. Ἐνδοξος Μαραθῶν, 5 καὶ 6. Ἐρυ-
θρὸν Ρόδον, 5. Ἐστία, 4. Εὐδοκία ἡ Αὐτοκράτειρα, 12. Μιχαὴλ Κ. Θεοδώρου, 6. Ἐλευθέριος καὶ Σταῦρος Π.
Θεοχάρη, 6. Εὐριπίδης Ἰωάννου, 13. Καρδινάλιος Ρισελιέ, 12 καὶ 6. Κεραυνόβολος Ζεὺς, 8. Μαρία Κοαντισάκη,
12. Κόκκινον Ζαμπάκι, 3. Κόμης Ἀννίβας δὲ Κοκονάς, 4. Κυπριακὸς Ἀστὴρ, 8. Λευκόπτερος Περιστερά, 5 καὶ
3. Λευκὸς Κύκνος, 8. Θεοδώρα Μυτιλιναίου, 4. Δ. Ε. Μάξιμος, 6 καὶ 8. Ἀλέξανδρος Μαυροδίνης, 7 καὶ 10.
Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, 6 καὶ 7. Μέλας Ἀετὸς, 4 καὶ 9. Μενέλαος, 4. Μικρὰ Δουκίσσα, 4 καὶ 7. Μικρὸς Ἀγωνι-
στής, 4. Μικρὸς Καπουκῖνος, 8. Μικρὸς Κυνῆγος, 4 καὶ 3. Μίλων ὁ Ἀθλητής, 2. Σοφία Μπρούμη, 2 καὶ 6. Ναυ-
σικά, 4. Ξεφίς ὁ Θαλάσσιος, 2. Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτσός, 7. Γεώργιος Πανᾶς, 2. Πανούργος Ὀδυσσεὺς 6 καὶ 8.
Πιπίγκα, 9. Ποντίας Αἰῶν 9 καὶ 11. Πυρπολητὴς Κανάρης, 13. Πῶς δὲν μοῦσκασες, 1. Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου,
6. Ροδόχρους Μηλέα, 3. Σάλλιγξ τῆς Βραΐλας, 13 καὶ 12. Ζωὴ Μ. Σάουρωτ, 2. Ἀγγελικὴ Σαρδέλλη, 7. Σαπ-
φὴ ἡ Λευκαδία, 3 καὶ 10. Δημ. Ι. Σκαρλατέσκος, 8. Ἴω. Στ. Σολομωνίδης, 7. Σταθερὸν Νέφος, 5. Μαρία
Στουάρτ, 7. Φαλακροκόραξ ὁ Ἀλίου, 9 καὶ 10. Φιλερμὸς Τρυγῶν, 7. Λουκία Λουκᾶ Χαλκοκονδύλη, 3. Χαριτό-
βρυτος Χρυσάλλης 7 καὶ 12. Χλωρίς τοῦ Παγγαίου, 8.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλθόντες μετὰ τὴν 25 Μαΐου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές φύλλον].

ΤΑ ΠΑΠΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Εἰρήνη εἶνε ὄφρανον κοράσιον. Εἰς θεῖός της, γεωργός, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὸ χωρίον
τοῦ νὰ τὴν ἀναθρέψῃ. Ἡ Εἰρήνη πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου, ἀλλ'
ὅταν της περισσεύῃ ὀλίγη ὥρα, περιποιεῖται τὰ παπιά της.

Καὶ ποῦ τα εὕρῃς τόσα παπιά; θὰ
μου εἰπῇτε. Νὰ σὰς το εἰπῶ.

Τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνόματός της ὁ
θεῖος της ἔδωκε μίαν δραχμὴν, καὶ ἡ
θεῖα πενήντα λεπτά. Πρώτην φορὰν
εἰς τὴν ζωὴν της εἶχεν ἡ Εἰρήνη ἰδικὰ
της τόσα χρήματα· ἐσκέφθη νὰ ἀγο-
ράσῃ καὶ αὐτὴ ζῶα, νὰ τα περιποι-
ῇται ὅπως ὁ θεῖός της τὰ ἰδικὰ του.
Ἐπῆγε λοιπὸν νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν
γνώμην τοῦ τί ζῶα νὰ πάρῃ.

— Καλέ μου θεῖε, ἔχω μιὰ μίσση
δραχμὴ· θέλω ν' ἀγοράσω ἓνα ζευγάρι
βόδια· πές μου ποῖος πωλεῖ βόδια;

— Δύο βόδια μὲ μιὰ μίσση δραχ-
μὴ! παραπολὺ φθηνὰ τα θέλεις τὰ
βόδια, κόρη μου, εἶπε γελῶν ὁ θεῖος·
μιὰ μίσση δραχμὴ ἔχει μίαν ὁκτὰ μόνον
βωδινὸν κρέας ἐδῶ ἔς τὸ χωρίον μας...

— Τότε τί ν' ἀγοράσω... γαϊδού-
ρια;

— Βγάλε το ἀπὸ τὸν νοῦν σου.
Καὶ τὰ γαϊδούρια ἀκριβὰ εἶνε.

— Ν' ἀγοράσω κατσίκια;

— Δὲν φθάνουν τὰ πλούτη σου.

— Πρόβατα;

— Οὔτε.

— Κουνέλια;

— Οὔτε κουνέλια, κόρη μου. Κι'
αὐτὰ θέλουν πειδ πολλὰ. Ἀκουσέ με.
Εἰρήνη μου, ἀφ' οὗ θέλεις καὶ καλὰ ν'
ἀγοράσῃς κάτι τι, ἀγόρασε ἓνα ζευ-
γάρι πάπιας. Θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ σου δώ-
σῃ ἀρκετὸν εἰσόδημα.

— Ἀ! ναί, πάπιας· τί εὐμορφαις ποῦ εἶνε, πῶς μ' ἀρέσουν!

Καὶ ἡ Εἰρήνη πηγαίνει εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ χωρίου τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν καὶ
ἀγοράζει μίαν πάπιαν καὶ ἓνα πάπιον. Ἐπειτ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἡ πάπια ἐγέννησεν ἓνα
σωρὸν αὐγὰ καὶ ἀπὸ τὰ αὐγὰ ἐβγαλε παπάκια. Τί χαρὰν ποῦ ἔχει ἡ Εἰρήνη! Ὅταν ἐπι-

ΕΤΟΣ Ζ'—ΤΕΥΧΟΣ 11^{ον}.

στρέφη από τὸ σχολεῖον πηγαίνει τροφήν εἰς τὰ χαριτωμένα τὰ παπάκια της· καὶ αὐτὰ σιγὰ σιγὰ μεγαλύνουν· τὰ ἀγαπᾷ σὰν μητέρα των, ἀνησυχεῖ μὴ πάθουν τίποτε.

Καὶ συλλογίζεται τὴν μητέρα της· ἔτσι θὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴν πολὺ ἡ μητέρα της, ἂν ἐξοῦσε... τί κρίμα πού τὴν ἔχασε... τί εὐτυχισμένα πού εἶνε τὰ παιδιὰ πού ἔχουν τὴν μητέρα των... ἄχ! ἂν τὴν εἶχε τὴν μητέρα της, πῶς θὰ τὴν ἀγαποῦσε... τώρα ὅμως, πού δὲν τὴν ἔχει, ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς καρδιάς τῆς τὴν δίδει εἰς τὰ παπάκια της.

Τί εὐτυχισμένα θὰ εἶνε τὰ παπάκια πού ἔχουν τέτοια καλὴ μητερούλα, πού τ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ὕψ. σελ. 145]

Τί βλέπουν;

Βλέπουν τὸν καλὸν σου τὸν Μάριον χωμένον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς ἕως τὸν λαιμόν· μόνον ἡ κεφαλὴ του ἐφαίνετο ἔξω.

— Τί χάγια εἶν' αὐτά, Μάριε;

— Σούτ! μὴ πολλὰ λόγια, εἶπεν ὁ Μάριος, μόνον βοηθηστέ με νὰ ἐβγῶ ἀπὸ 'δῶ μέσα, καὶ ἄφ' οὗ ἔβγῳ πῆτέ μου ὅτι θέλετε.

Ἐτρεξεν εὐθὺς ὁ Δουμποδάνος καὶ ἔφερε μίαν ξυλίνην κλίμακα, τὴν ἔρριψαν εἰς τὴν δεξαμενὴν, τὴν ἐστήριξαν εἰς τὰ χεῖλη τῆς δεξαμενῆς καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου ἀνέβη ὁ Μάριος «σὰν βρεγμένη γάτα». Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κολλημένα ἐπάνω του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τοὺς πόδας του. Τὸν ἐβοήθησαν οἱ δύο ἄλλοι καὶ κατάρθωσαν νὰ πηδήσῃ ἔξω.

Κυττάζετε ὅμως τὴν μανίαν του· δὲν ἔβαλε γυνῶσιν διὰ τὸ λουτρὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμε χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀλλὰ ἐκράτει ἀκόμη εἰς τὴν χεῖρά του τὸ ὄψαριν τὰ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ. Τί τον ἔμελεν ἂν «ἔγινε ταπῆς»; ἀρκεῖ ὅτι ἔκαμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελε. Naί, ἀλλὰ πολὺ ἀκριδὰ ἐπλήρωσε τὴν εὐχαρίστησιν του ταύτην!

— Ἐλα τώρα, πᾶμε 'ς τὸν πύργον νὰ ἀλλάξῃς, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Μάριος, δὲν πηγαίνω, δὲν ἔχω ὀρεξιν νὰ γίνω μασκαρᾶς. Ἄν με ἴδουν 'ς αὐτὴν τὴν κατάστασιν οἱ γονεῖς σου, τί θὰ εἰποῦν; Στέκομαι ἐγὼ ἐδῶ, καὶ σεῖς πηγαίνετε νὰ μου φέρετε νὰ ἀλλάξω.

Τί νὰ κάμουν λοιπὸν καὶ αὐτοί; ἐπῆγαν καὶ οἰκονόμησαν μίαν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος γρήγορα γρήγορα ἐπέταξε τὰ στάζοντα ἐνδύματά του καὶ ἐφόρεσε τὰ στεγνά.

Τώρα σεῖς, μικροῖ μου ἀναγνώσται, ἐνοήσατε βέβαια ὅτι ἔμαθαν οἱ γονεῖς τοῦ Δουμποδάνου τὸ πάθημα τοῦ Μαρῖου, διότι ὁ Λεωνίδας ὡς καλὸν καὶ

εὐπειθὲς παιδίον, τὸ εἶπεν εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ εἰξεύρωσι τί τοὺς γίνεται· ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἦσαν ἄνθρωποι εὐγενεῖς, ὑπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἔχουν εἶδῃσιν, καὶ ὅτε εἶδον τὸν Μάριον μὲ ἄλλα ἐνδύματα, δὲν ἀπέδειξαν τίποτε, διὰ νὰ μὴ ἐντραπῇ ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ των.

IB'

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπανῆλθον εἰς τὸ Λύκειον καὶ μετὰ πολλῆς χαρᾶς εἶδον ἀλλήλους. Ἐκαστος δὲ αὐτῶν ἐδιηγεῖτο τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐξόδου.

— Ἐ! Μάριε, εἶπεν ὁ Μοντανῆς εἰς τὸν Καπάνην. Τώρα ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου. Ἐνθυμεῖσαι ὅτι σε ἐπαίξαμεν «κορώννα ἢ γράμματα» καὶ ὅτι πρῶτός σε ἐκέρδησεν ὁ Σαϊζάνης καὶ δεύτερος ὁ Δουμποδάνος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἔχω περισσότερον κέρδος, διότι θὰ σε χαρῶ περισσότερο. Αὐτὸ δὲν το ἐσυλλογίσθητε σεῖς, καὶ ἐκύτταξε μειδιῶν τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαϊζάνην.

— Ἀλήθεια! εἶπον καὶ οἱ δύο, καλὰ λές, Μοντανῆ. Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σέ.

— Λοιπὸν μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἔλθῃς μαζί μου εἰς τοῦ θεῖου μου, καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ σε δεχθῇ· διότι πρέπει νὰ εἰξεύρῃς ὅτι ἐκεῖ κάτω ὅλοι σε γνωρίζουν.

— Πῶς! μὲ γνωρίζουν ἀπὸ τώρα;

— Ἐγὼ τοὺς ἔγραψα χίλια δύο καλὰ διὰ σέ.

— Μετὰ χαρᾶς θὰ ἔλθω μαζί σου, ἐκτὸς μόνον ἐνν...

Καὶ διέκοψε τὸν λόγον του συλλογισμένος. Ἐπειτα δὲ εὐθὺς ἐπανελάθεν:

— Ἐκτὸς μόνον ἐάν μου γράψουν οἱ γονεῖς μου νὰ ὑπάγω.

— Ἄ! βέβαια, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, ἐννοῶν ὅτι ὁ Καπάνης ὅσον καὶ ἂν ἡγάπα τοὺς φίλους του, ἐπρο-

τίμα φυσικὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του πλησίον τῶν γονέων του. Ἄ! βέβαια αὐτὸ δὲν θέλει καὶ ἐρώτημα.

— Καὶ εὐχομαι εἰλικρινῶς νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ πόθος σου, ἂν καὶ θὰ μου κοστίσῃ πάρα πολὺ ὁ χωρισμός σου, φίλτατέ μου Μάριε, εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, σ' εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Μάριος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

— «Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε», εἶπεν ὁ Σαϊζάνης ὡς φιλόσοφος.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ταχέως καὶ οἱ μικροὶ φίλοι μας παρσκευάζοντο διὰ τὰς θερινὰς ἐξετάσεις. Οὐδὲν δυσάρεστον συνέβη ἐν τῷ μεταξύ, καὶ αἱ καθημεριναὶ ἔριδες πρὸς τοὺς ξένους συμμαθητὰς ἐφάνοντο ὅτι ἐλησμονήθησαν πλέον ὀριστικῶς.

Οἱ μαθηταὶ εἰργάζοντο φιλοτιμούμενοι τίς θὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον, διότι ἐσυλλογίζοντο πόσῃν χαρὰν ἤθελον αἰσθανθῇ οἱ φιλόστοργοι γονεῖς των. Μάλιστα δὲ ὁ Μάριος ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἂν θὰ ἀξιώθῃ νὰ φέρῃ ὁ ἴδιος τὸ βραβεῖον τοῦ εἰς τὴν πατρίδα του, νὰ το ἐγχειρίσῃ εἰς τοὺς γονεῖς του. Ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν ἦτο βέβαιος, διότι αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ παρὰ τῶν γονέων του δὲν ἔλεγον τίποτε βέβαιον. Ἀλλὰ πάλιν ὅμως ἠλπίζεν ὅτι καὶ ὁ πατήρ του καὶ ἡ μήτηρ του θὰ ἔκαμνον τὸν κόσμον ἄνω κάτω, θὰ ἔκαμνον τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ οἰκονομήσουν τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο διὰ τὰ ταξείδιόν του.

Εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ ἐπιστολῆς ὁ Μάριος ἔγραφε πρὸς τὴν μητέρα του ὅτι πολὺ ἐπεθύμησε τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής, ἐν δυνηθῇ νὰ ἴδῃ τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς του καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν των. Ἐπερίμενε λοιπὸν ἀπάντησιν, καὶ ἦτο ἐν πολλῇ ἀγωνίᾳ.

Αἰφνης πρῶϊαν τινὰ ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς τάξεώς του, καὶ εἰσέρχεται μὲ βίαν ὁ ἐπιστάτης ὁ ὁποῖος εἶπε δυνατὰ:

— Ὁ Καπάνης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ.

— Ἐγὼ; ἠρώτησεν ὁ Μάριος μὲ ἀπορίαν.

— Μάλιστα, σὺ.

Ὁ Μάριος ἐσηκώθη πικρεθὺς καὶ ἠκολούθησε τὸν ἐπιστάτην. Καὶ ἐν ᾧ ἐβάδιζεν ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Τί νὰ με θέλῃ ὁ κύριος Τελόριμος! Ἐγὼ δὲν ἔκαμα καμμίαν ἀταξίαν. Ἐχω καλοὺς βαθμοὺς καὶ εἰς τὰ μαθήματα καὶ εἰς τὴν συμπεριφορὰν. Τί τρέχει λοιπὸν;

Ταῦτα συλλογίζόμενος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πολὺ σοβαρὸς καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐπιστολήν. Δὲν ἤρρεσεν εἰς τὸν Μάριον ἡ πολλὴ σοβαρότης τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ.

— Λογιώτατε, εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος, ἄφ' οὗ

ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, λογιώτατε, ἔχω νὰ σου ἀνακοινώσω κάτι τι σπουδαῖον.

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ ἐφάνετο καὶ σοβαρότητα καὶ ἀγάπην, ἀλλὰ περισσότερον ἐφάνετο ἀγάπην.

Ὁ Μάριος προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τί ἦτο τὸ σπουδαῖον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς αὐτὸν ὁ κύριος Τελόριμος, ὁ ἀγαπητός του ἐπιμελητής.

— Εἰξεύρεις, λογιώτατε, ὅτι ὑπάρχει μεταξύ μας ἐν μέγα μυστικόν.

— Μάλιστα, κύριε ἐπιμελητὰ, ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω...

— Στάσου νὰ σου βοηθήσω τὴν μνήμην σου. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν εἰσῆλθες εἰς τὸ γραφεῖον τοῦτο τὴν πρώτην πρώτην φορὰν;

— Ἄ! μάλιστα, μάλιστα, κύριε ἐπιμελητὰ! ἐνθυμοῦμαι.

— Ἐνθυμεῖσαι τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖόν σου ἔκλεψαν καὶ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα περιεῖχε, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς δίδακτρα τοῦ Λυκείου;

Ὁ Μάριος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

— Ἐνθυμεῖσαι τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εἰσόδου σου εἰς τὸ Λύκειον, τὴν ἀλληλογραφίαν τὴν ὁποίαν εἶχα μὲ τοὺς γονεῖς σου, καὶ τέλος πάντων τὴν ἡμέραν τὴν ὁποίαν σου ἀγγέειλα ὅτι τὰ πράγματα ἐβόλευθησαν καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἶσαι τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου;

— Μάλιστα, ἐνθυμοῦμαι, κύριε ἐπιμελητὰ, καὶ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χάριν τὴν ὁποίαν μου ἐκάματε. Εἰς σὰς ὀφείλω τὴν ὑποτροφίαν μου.

— Στάσου, μὴ βιάζεσαι! εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος, δὲν ὀφείλεις εἰς ἐμὲ ὅσα νομίζεις ὅτι ὀφείλεις.

— Πῶς, κύριε...

— Ὅχι, διότι τὴν ὑποτροφίαν τὴν ὁποίαν ἐζήτησα χάριν σου, δὲν τὴν ἐπέτυχα.

— Τί λέγετε, κύριε ἐπιμελητὰ! εἶπεν ὁ Μάριος μὲ πολὺν φόβον.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν, παιδί μου.

— Μὰ τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ ταλαίπωρος Μάριος, πῶς ἔμεινα εἰς τὸ Λύκειον; Τὰ δίδακτρα εἶνε πληρωμένα;...

Ὁ κύριος ἐπιμελητής ἐνευσεν διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Λοιπὸν εἶνε πληρωμένα τὰ δίδακτρά μου; Καὶ ποῖος τα ἐπλήρωσε; Διότι ἐγὼ εἰξεύρω ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ κάμῃ νέαν θυσίαν! Τὸ εἰξεύρετε πολὺ καλὰ, κύριε ἐπιμελητὰ!

— Τὸ εἰξεύρω! ἀλλὰ δὲν ἐπλήρωσαν τὰ δίδακτρα οἱ γονεῖς σου.

— Τίς λοιπὸν τὰ ἐπλήρωσε, τίς; ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀγαπαικτικῆς.

— Ἠσύχασε, παιδί μου, καὶ μὴ παραφέρεσαι, εἰ-

πεν ο κύριος Τελόριμος, προσπαθών νά καταπραύνῃ τὴν ἔξαψιν τοῦ Μαρίου. Τώρα εὐθὺς θὰ μάθης τὸ μυστικὸν περὶ τοῦ ὁποίου σαι ὠμίλησθαι. Μάλιστα, ὀφείλεις νὰ συγκινηθῇς ὅταν ἀκούσῃς ὅτι θὰ σου εἴπω, καὶ ἡ συγκίνησίς σου θὰ εἴνε καλὴ καὶ εὐλογος· ἀλλ' ὅμως νὰ μὴ το θεωρήσῃς προσβολὴν καὶ ἀγανακτήσεως, καθὼς σε βλέπω ἑτοιμον, διότι θὰ πικράνης ἕνα σου φίλον γενναῖον καὶ ἐπιστήμιον. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος αὐθόρμητος, μόνος του, χωρὶς νὰ τοῦ το εἴπῃ κανεῖς, ἠθέλησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν πληρωμὴν τῶν διδασκτρων σου μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸν τὸ ὄνομά του εἶνε ὁ . . .

— Ἀ! τὸν ἐμάντευσά, τὸν εἰξεύρω! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγέμισαν δάκρυα.

— Τὸν ἐμάντευσες, Μαρτίε μου, εἶπέ το σὺ λοιπὸν πρῶτος τὸ ὄνομά του!

Καὶ εὐθὺς ὁ Μάριος ἐψιθύρισεν:

— Εἶνε ὁ Γεώργιος Μοντανῆς!

— Αὐτὸς εἶνε, τὸν εὐρήκα, Μάριε. Καὶ ἡ προθυμία μετὰ τὴν ὁποίαν εἶπες τὸ ὄνομά του, ἀποδεικνύει τὴν εὐκρίνειάν σου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην σου πρὸς τὸν καλὸν σου φίλον. Μετὰ αὐτὸν σου τὸν τρόπον ἐξώφλησες ἐν μέρει τὸ ἠθικόν σου χρέος, ὡς πρὸς δὲ τὸ πραγματικὸν χρέος . . .

— Αὐτὸ πρέπει νὰ το πληρώσωμεν, εἶπεν ὁ Μάριος περιλύπως· ἀλλὰ πῶς νὰ το πληρώσωμεν!

— Εἶνε πληρωμένον, εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος.

— Πληρωμένον! πληρωμένον, εἶπετε, κύριε ἐπιμελητά! Καὶ τίς τὸ ἐπλήρωσε;

— Οἱ γονεῖς σου, παιδί μου.

— Οἱ γονεῖς μου! ἀλλὰ πῶς το ἔμαθαν . . .

— Ἡ μήτηρ σου μ' ἔγραψε πρό τινων ἡμερῶν, καὶ με ἠρώτα ἐὰν ἤμην εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Ἐπειτὰ μ' ἐπληροφόρει ὅτι ὁ πατήρ σου ἐπώλησεν ἐν οἰκὸπέδον καὶ ἐκέρδησε τόσον πολλὰ χρήματα, ὥστε εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ὑπάγῃς νὰ διέλθῃς τὰς διακοπὰς μαζί με τοὺς γονεῖς σου, καὶ ὅτι ἦσαν πλέον εἰς θέσιν νὰ ἐξακολουθήσουν αὐτοὶ τὴν πληρωμὴν τῶν διδασκτρων . . .

— Τί χαρὰ! τί εὐτυχία! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος διακόπτων τὸν κύριον ἐπιμελητὴν.

— Ἀλλὰ, Μαρτίε μου, μὴ βιάζεσαι, διότι τώρα θὰ ἰδῇς ὅτι, ἂν οἱ γονεῖς σου ἐξοφλοῦν τὸ χρέος τῶν διδασκτρων ἔχουν πρὸς τὸν Μοντανῆν, ἀλλ' ὅμως σὺ, Μαρτίε μου, θὰ πληρώσῃς δυστυχῶς κατ' ἄλλον τρόπον ἐν μέρει τοῦ χρέους τούτου.

— Τί ἐννεοῖτε, κύριε ἐπιμελητά; ἠρώτησεν ὁ Μάριος μετὰ ἀπορίαν.

— Ὅταν ἔλαβες τὸ γράμμα τῆς μητρός σου καὶ ἀνέγνωσας τὴν καλὴν εἰδήσιν, ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ γράψω εὐθὺς πρὸς τοὺς γονεῖς σου καὶ νὰ ἀποκαλύψω εἰς αὐτοὺς τὴν γενναίαν πρᾶξιν τοῦ Μοντανῆ.

— Ἐκάματε πολὺ καλὰ, κύριε ἐπιμελητά, εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ σὰς ἀπήντησεν; . . .

— Μάλιστα. Σήμερον ἔλαβες τὸ γράμμα τοῦτο. Ἡ μήτηρ σου ἀποστέλλει τὰ ὀφειλόμενα πρὸς τὸν Μοντανῆν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας της — καὶ θὰ ἰδῇς καὶ μόνος σου με πόσῃ χαρᾷ το γράφει — ἀλλὰ μου γράφει καὶ κάτι τι πολὺ δυσάρεστον διὰ σέ.

— Τί γράφει, κύριε ἐπιμελητά; ἠρώτησεν ὁ Μάριος, αἰσθνόμενος πάλιν μεγάλην ἀνησυχίαν.

— Γράφει ὅτι δὲν ἐπερίμενε ὅτι τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσε διὰ σέ ὁ Μοντανῆς εἶνε τόσον πολὺ, καὶ διὰ τὴν ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος τοῦτο, ἀναγκάζεται νὰ στείλῃ ὅλας τὰς οἰκονομίας, ὥστε ἐφέτος εἶνε ἀδύνατον . . .

— Νὰ με πάρουν νὰ διέλθω μαζί τινος δικοπίας; ἀνεφώνησεν ὁ ταλαίπωρος Μάριος μετὰ λυγμῶν.

— Μὴ λυπεῖσαι τόσον, Μαρτίε μου! Διάβασε τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός σου καὶ θὰ παρηγορηθῇς καὶ θὰ λάβῃς θάρρος.

Καὶ ἔδωκεν ὁ κύριος Τελόριμος τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μάριον.

— Πήγαμε τώρα, Μαρτίε μου, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖόν σου ἀπεκάλυψα, τὸ γνωρίζει μόνον ὁ Μοντανῆς, οἱ γονεῖς σου καὶ ἐγώ· ἄλλος κανεῖς δὲν το εἰξεύρει καὶ δὲν πρέπει νὰ το μάθῃ ψυχῇ.

Ὁ Μάριος ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του.

Ἡ κυρία Καπάνη ἔγραφεν ὅτι πολὺ ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ πλησίον της τὸν ἀγαπητόν της Μάριον, καὶ προσεπάθει νὰ τον παρηγορήσῃ με λόγους, τοὺς ὁποῖους μόνον αἱ μητέρες εἰξεύρουν νὰ γράφουν ὅταν θέλουν νὰ παρηγορήσουν τὰ λυπημένα τέκνα των. Ἐπειτα ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ συζύγου της καὶ τὴν ἰδικὴν της πρὸς τὸν Γεώργιον Μοντανῆν, καὶ παρήγγελλεν εἰς τὸν υἱὸν της νὰ φιλήσῃ τὸν καλὸν ἐκείνον νέον, ἀπαράλλακτα ὅπως ἤθελε κάμῃ αὐτὴ ἡ ἰδία.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις συνεκίνησαν πολὺ τὸν Μάριον, καὶ του ἐνθύμισαν τὸ πρὸς τὸν Μοντανῆν χρέος του. Καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ διαλείμματος, ἐπῆγε καὶ ἐστῆθη ἔξω τῆς θύρας τῆς τάξεως τοῦ Μοντανῆ πρὶν σημάνῃ ὁ κώδων.

Καὶ εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ὁ Μοντανῆς, ἔλαβε τὴν χεῖρά του ὁ Μάριος, καὶ τον ἔσυρε με ὀρμὴν κατὰ μέρος, ὁ δὲ Μοντανῆς ἐκύτταξε τὸν φίλον του με ἀπορίαν, καὶ δὲν εἰξεύρε καὶ αὐτὸς τί ἔχει, καὶ τον σύρει με τὴν βίαν.

Ὁ ταλαίπωρος ὁ Μάριος ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ λαϊμὸς του ἦτο κατῆχρος καὶ ἡ φωνὴ του ἐπνίγετο εἰς τὸν λάρυγγά του. Ἐξεδίπλωσε λοιπὸν

καὶ αὐτὸς καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Μοντανῆν τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του, καὶ διὰ τῶν τρεμόντων δακτύλων του ἔδειξεν εἰς αὐτὸν νὰ ἀναγνώσῃ τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς τὸ ὁποῖον ἔλεγε περὶ αὐτοῦ.

Ἐπειτα δὲ πρὶν ὁ Γεώργιος συνέλθῃ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ του, ὁ Μάριος ὤρμησε πρὸς αὐτόν, τὸν ἐνηγκλήσθη καὶ τον κατεφίλει. Τόσον δὲ τον ἔσφιγγεν, ὥστε ἐκινδύνευσε νὰ τον πνίξῃ.

— Φθάνει πλέον, Μάριε, εἶπεν ὁ Γεώργιος προσπαθὼν ἡσυχῶς νὰ ἀπαλλοχθῇ τῶν χειρῶν τοῦ Μαρρίου. Καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου ὑποσχεθῇς ὅτι ἄλλοτε δὲν θὰ μου ἐνθυμίσῃς ὅτι ἐκμαχὼ χάριν σου. Οἱ φίλοι ἔχουν καθήκον νὰ κάμνουν ὅτι δύνανται πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φίλων των· λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸ καθήκόν μου ἐκάμα καὶ εὐδεν ἄλλο. Καθὼς βλέπεις λοιπὸν, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶσαι ἡναγκασμένος νὰ ἐλθῇς εἰς τοῦ θεοῦ μου νὰ περάσωμεν μαζί τὰς διακοπὰς.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Καπάνης, καὶ τοῦτο ἴσα ἴσα με παρηγορεῖ. Θὰ με κολάσῃ ὁ Θεὸς ἂν παρκαπονηθῶ διὰ τίποτε, ἀφ' οὗ ἔτυχες σὺ ἔμπροστά μου, πολυτίμῃ μου φίλε.

— Ἀμ' ἐλησμώνησες τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαϊζάνην;

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Μάριος. Πόσας ὑποχρεώσεις ἔχω καὶ εἰς τοὺς τρεῖς σας!

— Ἀς λείπουν τώρα πλέον αἱ πολλαὶ συγκινήσεις, εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Τώρα ἰδοὺ τί νὰ κάμῃς. Νὰ γράψῃς εἰς τὴν μητέρα σου ὅσα συνέβησαν μεταξὺ μας, καὶ διαβεβαίωσέ την περὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ μου. Πρὸς τὸ παρὸν σκόταζε τὰς ἐξηγήσεις σου καὶ τὰ θέματά σου, καὶ προσπάθησε νὰ λάβῃς κανὲν βραβεῖον, καὶ φαντάσου πόσον θὰ χαροῦν ἐκεῖ κάτω! Ἐπειτα θὰ ἔλθῃς εἰς τοῦ θεοῦ μου καὶ ἐκεῖ θὰ ἔχωμεν προσκεκλημένους τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαϊζάνην, καὶ ἂν δὲν κατορθώσωμεν πλέον νὰ σε διασκεδάσωμεν, νὰ μὴ εἴμεθα ἄνθρωποι!

Ὁ Μάριος παρηγορηθεὶς σχεδόν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν του, μιμνῶμενος τὸ παράδειγμα τῶν τριῶν φίλων, οἱ ὁποῖοι ἡμιλλῶντο πῶς νὰ φανῶσιν ἄξιοι βραβεῖου.

Οὕτω πῶς παρήλθεν ὁ χρόνος μέχρι τῶν θερινῶν ἐξετάσεων.

Μετ' ὀλίγον ἔληξαν καὶ αἱ γενικαὶ ἐξετάσεις, καὶ ἄλλος λόγος δὲν ἐγένετο εἰς τὸ Λύκειον, ἢ περὶ τῆς διανομῆς τῶν βραβείων. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων δὲν εἶχον γίνῃ ἀκόμη γνωστά, ἐψιθύριζοντο ὁμῶς διάφορα ὀνόματα, ὅτι ὁ δεῖνα παραδείγματος χάριν θὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς ἱστορίας, ὁ δεῖνα τὸ βραβεῖον τῶν μαθηματικῶν, ὁ δεῖνα τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ

δὲν ἦσαν βέβαια, ἦσαν ἀπλάι φῆμαι, ὅπως πάντοτε συμβαίνει, καὶ ἐνεκα τούτου πάντες οἱ μαθηταὶ ἤσαν ἄνω κάτω καὶ δὲν εἶχον τὸν νοῦν τῶν εἰς τὴν κεφαλὴν των.

Τέλος πάντων ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς διανομῆς τῶν βραβείων.

Ὁ διευθυντὴς ἐξεφώνησε κατάλληλον

λόγον καὶ εἰς τὸ τέλος εἶπε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων μαθητῶν.

Ποῖαν χαρὰν ἠσθάνθη ὁ Μάριος ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ Μοντανῆ! ἐχειροκρότησεν ἐξ ὅλης του ψυχῆς καὶ καρδίας.

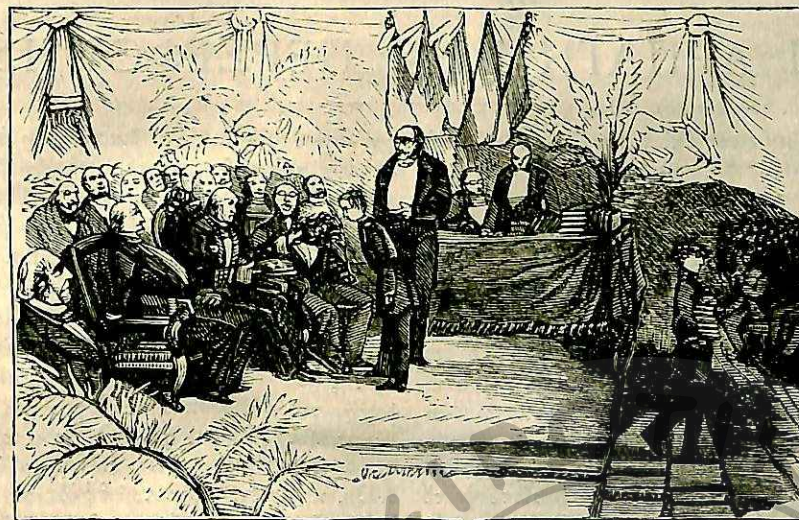
Καὶ ὁ Σαϊζάνης ἔλαβε δύο ἢ τρία βραβεῖα.

Ὁ δὲ Μάριος Καπάνης ἤκουσε καὶ αὐτὸς τὸ ὄνομά του καὶ ἐτι λαμβάνει τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας. Περιττὸν νὰ εἰπωμεν πόσον ἐχάρη, συλλογιζόμενος μάλιστα τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ αἰσθηνῶσιν οἱ γονεῖς του.

Τέλος καὶ ὁ Δουμποδάνος, ὁ ἐξαίρετος Δουμποδάνος, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ δεύτερον βραβεῖον εἰς τὸ ἐλληνικὸν θέμα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

“ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΗΛΘΕ ΚΑΙ Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ”

ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Πατρίς μου, χαῖρε! Ἐν σοὶ ἀκμαία
Ἡ δάφνη θάλλει καὶ ἡ ἐλαία.
Εὐώδη τάνθη τοῦ ἑαρός σου

Ὁ οὐρανός σου
Κυαναυγής.
Ἐλλάς φιλότατη! Τὸ καύχημά μου!
Μακρόθεν δέξαι τὰ δάκρυά μου,
Πρὸς σέ με πόθον τὸ πνεῦμα τείνω
Καὶ στόνους χύνω
Βαρυαλγής.

Πατρίς μου, χαῖρε! Ἡ θάλασσά σου
Με χάριν παίζει ὁλόγυρά σου.
Κτυπᾷ τὸ κύμα ἐν μελωδίᾳ

Ἡ παραλία
Τερπνῶς ἤχεῖ.
Ἐλλάς φιλότατη! Τὸ καύχημά μου
Πρὸς σέ πετώσι τὰ ἄσπρατά μου.
Πρὸς σέ πετώσιν ἐν νοσταλγίᾳ
Καὶ ἡ καρδίκα
Καὶ ἡ ψυχή.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

Ρίψατε τὸ βλέμμα σας ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς Εὐρώπης ἐν τῇ μέσῃ τῆς Μεσογείου θά ἴδῃτε μίαν τριγωνικὴν νῆσον χωριζομένην διὰ πορθμοῦ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ἐῖνε ἡ Σικελία, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον Τρινακρίαν ἐξ αἰτίας τῶν τριῶν ἄκρων ἢ ἀκρωτηρίων τῆς. Ἐκεῖ λέγουσιν ὅτι ἐτάφη ζωντανός, εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, πελώριος γίγας ὀνομαζόμενος Τυφώς. Ἡ δεξιὰ τοῦ χεῖρ εἶνε κάτω ἀπὸ τὸ ἐν ἑκ τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων τῆς νήσου, ἡ ἀριστερά τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ οἱ πόδες τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ τρίτον. Σειραὶ ὁρέων ἔχουν τὰς ρίζας τῶν ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκτυλά του. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ βαρύνει ἡ Αἴτνα, τὸ θεόρατον ἡφαίστειον τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύστως καπνίζει καὶ χύνει ποταμούς φλογῶν. Ἡ στήλη τοῦ καπνοῦ εἶνε ἡ ἀναπνοή τοῦ γίγαντος ὁ ὁποῖος ἀναπνέει διὰ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ βουνοῦ. Τὸ ρεῦμα τῆς φλογερᾶς λάβας εἶνε ὁ ἄρκος ὁ ὁποῖος χύνεται ἀπὸ τὰ θυμωμένα χεῖλη του. Ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν κινηθῇ ἐκεῖ κάτω ὅπου εἶνε, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν τανύσῃ τὰ μέλη του, τὸ ἔδαφος τρέμει ἂν θελήσῃ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ πλευρόν, τὰ βουνὰ τρέμουν, αἱ πόλεις κρημνίζονται, ἡ νῆσος διασχίζεται ἀπὸ κρημνοὺς καὶ ἀβύσσους.

Μίαν ἡμέραν ἡ Σικελία εἶχε κλονισθῇ παρὰ πολὺ, ὁ δὲ Πλούτων, ὁ Θεὸς τοῦ Ἄδου κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ μαῦρον ἀνάκτορόν του, τοῦ ὁποῖου οἱ θόλοι ἐκινδύνευον νὰ σχισθοῦν, καὶ ἀνέβη ἐπάνω διὰ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε, ἀνησυχῶν μήπως καμμίαν στιγμὴν ἀπὸ κανὲν μεγάλον ἀνοίγμα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καταβῇ εἰς τὸ σκοτεινόν του βασίλειον. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει. Ὁ γίγας Τυφώς ἀφ' οὗ ἐτίναξεν ἀπὸ ἐπάνω του πέντε ἐξ βουνὰ τὰ ὅποια ἐστενεχωροῦσαν τοὺς ὤμους του, ἡσύχασεν ὁ Πλούτων λαβὼν θάρρος ἤρχισε νὰ περιτρε-

χῇ τὴν νῆσον διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον πρὶν ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ θλιβερόν του βασίλειον.

Ἡ πεδιάς ἐφόρει τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐνδυμασίαν τῆς ἀντίξεως, εἰς τὰς ὄθρας τῶν βυακίων ῥοδοδάφνας εὐωδίαζον τὸν ἀέρα μετὰ τὴν πικράν των εὐωδίαν. Οἱ νάρκισσοι καὶ αἱ ἀνεμῶναι ἐστόλιζον τὴν γλῶσσαν τῶν λιβαδίων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλανός, τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν εἰς τὰ κλαδιά των ὅλη ἐκείνη ἡ καλλομένη τῆς φύσεως ἐπροξέει γλυκεῖαν συγκίνησιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ σκυθρωποῦ μονάρχου καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ λησμονῇ τὰς λύπας του. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἄδου, μεγαλοπρεπὲς στέμμα φορῶν, διέτρεχεν ἡσύχως τὴν πεδιάδα, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐθένου ἄρματός του, τὸ ὁποῖον ἔσυρον τρεῖς ἵπποι πλέον μαῦροι ἀπὸ τὸ κάρβουνον, τοὺς ὁποῖους διηύθυνε μετὰ ἀργυροῦς χαλινούς. Ὁ ἄξων τοῦ ἄρματος ἦτο ἀπὸ χρυσόν, αἱ ἀκτίνες τῶν τροχῶν ἦσαν ἀπὸ ρουβίνια, τὰ ὅποια στρεφόμενα ἐσκόρπιζον λάμπεις ζωηροτέρας ἀπὸ τὴν ἀστραπὴν.

Ἐξαφνα ἀνάμεσα εἰς ὑψηλὰ χόρτα ἐνὸς λιβαδίου βλέπει κόρας νὰ παίζουν μετὰ παιδρότητα, καὶ νὰ μαζεύουν ἄνθη διὰ νὰ κάμουν ἀνθοδέσμας. Ἡ Περσεφόνη, ἡ μεγαλειότερη, ἐγέμισε τὸ καλάθι τῆς καὶ ἔξακολούθει νὰ μαζεύῃ καὶ ἄλλα ἄνθη τὰ ὅποια κρατεῖ εἰς τὴν ποδιάν τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς, ἡ Δήμητρα, φροντίζουσα διὰ τὰ χωράφια καὶ τὰ προϊόντα τῆς γῆς, τὴν ἀφῆκε μακράν τῆς νὰ πλῆξῃ μετὰ τὰς συντρόφους τῆς. Ἐξαφνα κατὰ τι ὡς ἀνεμοστρόβιλος καπνοῦ καὶ φλογῶν περνᾷ μετὰ κρότον τὸ λιβάδι καὶ ἡ Περσεφόνη γίνεται ἀφαντος, φωνάζουσα εἰς βοήθειάν τῆς, μετὰ σπαρακτικὰς κραυγὰς τὰς φίλας τῆς, πρὸ πάντων τὴν μητέρα τῆς. Τὴν εἶχεν ἀρπάξῃ ὁ Πλούτων, ὅστις μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν καλλονὴν αὐτῆς τὴν ἐπῆρε μαζὶ του εἰς τὸν Ἄδην διὰ νὰ τὴν κάμῃ βασίλισσαν καὶ σύζυγόν του.

Ὁ Πλούτων μετὰ τὴν μίαν χεῖρά του διευθύνει τοὺς ἵππους, οἵτινες τρέχουν ὡς ἡ ἀστραπή, μετὰ τὴν ἄλλην κρατεῖ τὴν αἰχμάλωτον, ἥτις θέλει νὰ ὀρμήσῃ νὰ φύγῃ.

— Μητέρα! μητέρα! φωνάζει κατατρομαγμένη.

— Μητέρα! μητέρα! ἀντιλαλοῦν οἱ βράχοι.

Ἐπειτα δὲν ἀκούεται τίποτε πλέον εἰμὴ τὸ κύλισμα τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης. Εἰς τὸ βάθος μιᾶς κοιλάδος, χωμένης μέσα εἰς τὰ βουνά, ὁ Πλούτων κτυπᾷ τέλος τὴν γῆν μετὰ τὸ σκυπτόν του.

Μία ἄβυσσος ἀνοίγεται τρομερά, κατασκότεινη, μυρίζουσα θείαφι. Τὸ ἄρμα βυθίζεται μέσα εἰς αὐτὴν φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν λάμψιν τὴν ὁποίαν σκορποῦν τὰ ρουβίνια τῶν ἀκτίνων τῶν τροχῶν. Ἄν κανεὶς εὐρίσκετο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, θὰ ἤκουε νὰ ἐξερχωνται ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς γῆς αἱ φωναὶ τῆς κόρης, «Μητέρα! μητέρα!» αἱ ὁποῖαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγειναν ἀδύνατοι καὶ ἐξηφανίσθησαν ὅλως διόλου. Ἡ ἄβυσσος ἐκλείσθη καὶ ἐσκέπασε τὴν κόρην. Κανεὶς δὲν ἤξευρεν ὅτι τὴν Περσεφόνην ἤρπασεν ὁ Θεὸς τοῦ Ἄδου.

Τὸ βράδυ, ἔρχεται ἡ Δήμητρα καὶ δὲν εὐρίσκει πλέον τὴν θυγατέρα τῆς, τὴν ὁποίαν θρηνοῦν αἱ φίλαι τῆς, καθήμεναι κάτω ἀπὸ δένδρον, παραιτήσασαι ἀπὸ τὴν λύπην των τὰς ἀνθοδέσμας των.

— Ποῦ εἶνε ἡ Περσεφόνη; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ τῆς μετὰ γωνίαν.

— Δὲν τοῖς εἰςεύρομεν, ἀπεκρίνονται αἱ κόραι ἕνας καπνὸς ἐφάνη ἔξαφνα εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἡ φίλη μας ἔγεινεν ἀφαντος.

Ἡ Δήμητρα τρέχει τριγύρω, ἐξετάζει παντοῦ ἐρωτᾷ τὸν ἕνα, παρακαλεῖ τὸν ἄλλον. Κανεὶς δὲν εἶδε, κανεὶς δὲν ἤκουσε τὴν κόρην τῆς.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ εὐρίσκει εἰς ἀγωνίαν μετὰ γάλον δυστύχημα θὰ συνέβῃ εἰς τὴν κόρην τῆς. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζεται· θέλει νὰ ἐπανεύρῃ τὴν κόρην τῆς, καὶ ἂν πρόκειται ἀκόμη νὰ τὴν ζητῇ νυκθιμερὸν τρέχουσα εἰς ὅλην τὴν γῆν. Περνᾷ τὴν κορυφὴν τῆς Αἴτνης, ἀνάπτει εἰς τὰς φλόγας τοῦ ἡφαιστείου ἕνα κλάδον πεύκης διὰ νὰ τῆς φωτίσῃ ὡς πυρὸς εἰς τὸ σκότος. Ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ πολλὰς ἔπειτα νύκτας, μῆνας ὁλοκλήρους καὶ ἔτη ὀλόκληρα μία λάμψις ἐφαίνεται εἰς τὰ σκοτεινὰ δάση, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, εἰς τὰς βυθίους κοιλάδας, ὡς ἂν κανὲν ἄστρον ἀποχωρισθὲν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ ἐξηκολούθῃ τὸν δρόμον του ἐπὶ τῆς γῆς. Ἦτο ὁ πυρὸς τῆς Δήμητρος ζητούσης τὴν θυγατέρα τῆς ἦτο ὁ δαυλὸς τῆς πεύκης ὁ ὁποῖος ἤναπτεν ἅμα ἤρχετο ἡ νύξ καὶ ἐφώτιζε χωρὶς νὰ καίεται. Ἡ Δήμητρα ἐξήτασεν ὅλα τὰ μέρη τῆς Σικελίας χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε διὰ τὴν Περσεφόνην, ὅτε μίαν ἡμέραν, εἰς κατασκοπισμένον δρόμον ἐλαιοφυτευμένον ἀπὸ τὰ δύο μέρη, διήρχετο μία γραῖα, κυρτὴ ἀπὸ τὸ γῆρας, ἀ-

κουμποῦσα εἰς χονδρὸν ῥαβδίον μισοκαμμένον εἰς τὸ ἄκρον. Κομμένη ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν, μόλις εἰμποροῦσα νὰ σύρῃ τοὺς γεροντικούς πόδας τῆς, ἐκτύπησε τὴν θύραν πτωχικῆς τινοῦ καλύβης. Μία νέα τῆς ἤνοιξεν ἐνδυμένη ῥάκη, ἀλλὰ περιποιητικὴ καὶ καλὴ. Παρεκάλεσε τὴν ἄγνωστον νὰ ἔμβῃ καὶ μετὰ χάριν τῇ ἔδωκε καθίσμα νὰ καθίσῃ.

— Πολὺ κουρασμένη φαίνεσαι, μητέρα, εἶπε, κάθῃσε. Θὰ πάγω ν' ἀρμέξω τὴν κατσίκά διὰ νὰ σου δώσω γάλα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ μαυρισμένον χονδρὸν ῥαβδίον τὸ ὁποῖον ἡ γραῖα ἀκούμβησεν εἰς τὸν τοίχον ἔβγαλε τόσο δυνάτην λάμψιν, ὥστε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης ἐνόμισες ὅτι ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἡ ζωηρὰ λάμψις μόνον μίαν στιγμὴν διήρκεσεν, ἐπειδὴ δὲ ἡ νέα τῆς καλύβης ἦτο γυρισμένη πρὸς ἄλλο μέρος καὶ δὲν εἶδε τὸν δαυλόν, ἐνόμισεν ὅτι ἡ λάμψις ἐκείνη ἦτο καμμία ἀστραπή, τὸ ὁποῖον τὴν ἐξέπληξε πολὺ, διότι εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν ἐφαίνετο κανὲν σύννεφον. Ἐντοῦτοις ἔφερεν εἰς τὴν γραῖαν τὸ γάλα ἀφρισμένον. Ἡ ἄγνωστος ἐπῆρε τὴν γαβάθαν μετὰ τρέμουσαν χεῖρα. Ἐρχισε νὰ πίνῃ σιγὰ σιγὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβαίνει εἰς τὴν καλύβην ἐν κακόπαιδον τῆς γειτονιάς, κακοφορεμένον, τὸ ὁποῖον πηγαίνει καὶ στέκει μετὰ αὐθάδειαν ἐμπρὸς εἰς τὴν γραῖαν καὶ τὴν λέγει λαίμαργον. Δευτέραν φορὰν τὸ καπνισμένον χονδρὸν ῥαβδίον τῆς γραῖας ἤστραψεν, ἀλλὰ τώρα τόσο ἄγρια ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐπῆρε φωτιά. Ἡ γραῖα ρίπτει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον τὴν ὕβρισε τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ γάλακτός τῆς. Θαῦμα! Τὸ κακόπαιδον μεταβάλλεται εἰς ἀηδὴ σαύραν, μετὰ πρασίνιας φολίδας καὶ λευκὰ στίγματα τὰ ὅποια τα ἔκαμνον αἱ σταγόνες τοῦ γάλακτος. Προσπαθεῖ νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δὲν εἰμφορεῖ ἡ φωνὴ πνίγεται εἰς τὸν στενὸν λαιμὸν τοῦ ἐντόμου. Φεύγει ἔρπουσα ἐπὶ τῶν κοντῶν ποδῶν τῆς πηγαίνει καὶ κρύπτεται εἰς τὰς σχισμάδας τῶν πλησίον βράχων, ὅπου καὶ τώρα ἀκόμη τὴν βλέπομεν νὰ ζεστένεται εἰς τὸν ἥλιον.

Συγχρόνως δὲ ἡ ἐλεεινὴ γραῖα ἔγεινε μεγαλοπρεπὴς γυνή, ἡ ὁποία δίδει θάρρος εἰς τὴν νέαν τῆς καλύβης, λέγουσα εἰς αὐτήν:

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε, κόρη μου, ἐμπρὸς ἔχεις τὴν Δήμητρα, ποὺ τρέχει καὶ ζητεῖ τὴν θυγατέρα τῆς, καὶ τὴν Δήμητρα, ἡ ὁποία θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὸ γάλα ποῦ τῆς ἔδωσες.

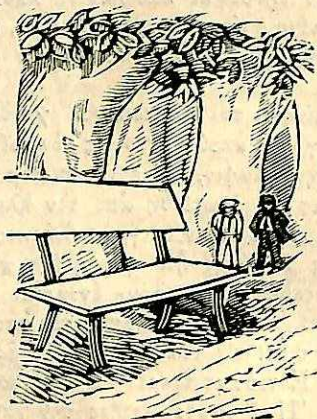
Ἐπειτα διὰ μιᾶς ἔγεινεν ἀφαντος ἄλλα πολὺν καιρὸν ἀκόμη τὸ μέρος τοῦ τοίχου τὸ ὁποῖον ἤγγισεν ὁ καπνισμένος δαυλὸς ἔχυνε γλυκὺ φῶς, καὶ ἡ καλύβη ἐμοσχοβολοῦσεν ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἀναχωρήσασα ἡ Θεά.

[Ἐπειτα συνέχεται]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ 20 ΕΙΚΟΝΩΝ
(Τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ ἴδε ἐν σελ. 174)

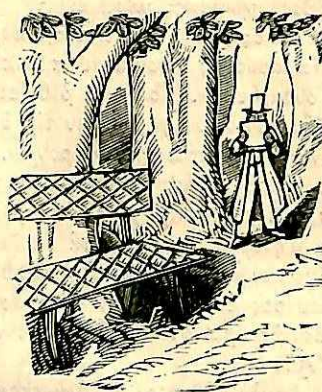
1

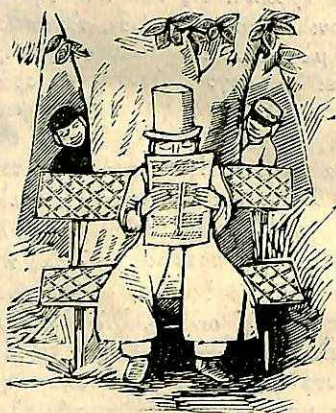
2

3

4

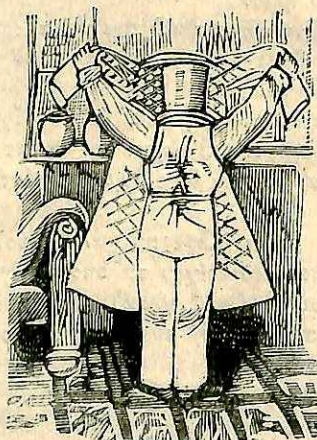
5

6

7

8

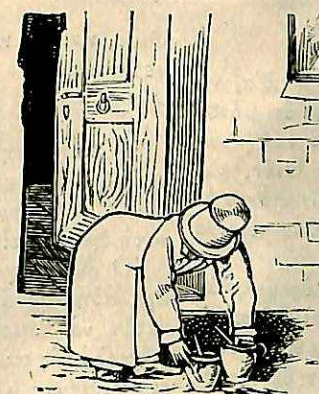
9

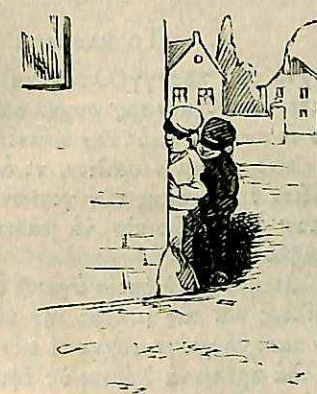
10

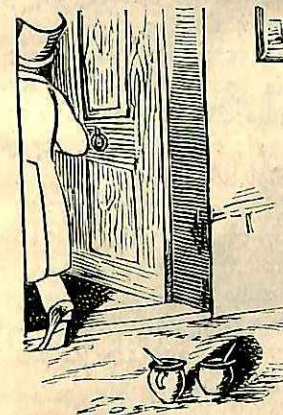
11

12

13

14

15 καὶ 16

17 καὶ 18

19

20

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Συχνά σας παραγγέλλουν, καλὰ μου παιδιά, νὰ κάμνετε τὸ καθήκον σας· συχνὰ σας λέγουν ὅτι μόνον ἐκεῖνο τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον κάμνει ὅλα τὰ καθήκοντά του εἶνε φρόνιμον παιδίον, τὸ ἀγαπᾷ ὁ Θεός, καὶ εἶνε ἀξίον τῆς ἀγάπης τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων του· πρέπει λοιπὸν νὰ μάθετε ἀκριβῶς τί εἶνε τὸ καθήκον σας.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἡ ὁποία ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς μικροὺς τῆς φίλους καὶ τὰς μικρὰς τῆς φίλας καὶ θέλει τὸ καλὸν των, θὰ γράψῃ συχνὰ τί εἶνε τὸ καθήκον.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅ,τι διατάσσει τὸ καθήκον πρέπει νὰ τὸ κάμνετε ἀκριβῶς· ὥς εἶνε δύσκολον, δυσάρεστον, κοπιῶδες, πρέπει νὰ τὸ κάμνετε.

Μὴ το φοβῆσθε ὅμως τὸ καθήκον· ἡ δυσκολία του περὶ καὶ μένει ἡ εὐχαρίστησις ὅτι ἐξετελέσατε τὸ καθήκον σας, καὶ ἡ τοιαύτη εὐχαρίστησις εἶνε ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Μὴ λησμονήτε προσέτι ὅτι ὁ Θεός εἶνε πανταχοῦ παρών, ὅτι τα βλέπει ὅλα, καὶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ κρύψετε τίποτε ἀπ' αὐτόν, ὅτι ἀνταμείβει τοὺς καλοὺς καὶ τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς.

ΤΟ ΚΑΛΟΝ—ΤΟ ΚΑΚΟΝ

Εἶνε εὐκολον νὰ διακρίνωμεν τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν· πρὸς τοῦτο φθάνει τὰ παιδιά νὰ ἀκούουν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων των· ἡ ὑπακοή λοιπὸν εἰς τοὺς ἀνωτέρους μας εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πρώτᾳ μας καθήκοντα, καὶ μας ὁδηγεῖ νὰ κάμνωμεν τὸ καλὸν καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ κακόν.

Ὅταν δὲν εἰξεύρετε ἂν πρέπει νὰ κάμετε ἢ νὰ μὴ κάμετέ τι, ὅταν δὲν ἔχετε πλησίον σας τοὺς γονεῖς σας ἢ τοὺς διδασκάλους διὰ νὰ σας συμβουλευσούν, ἐνθυμηθῆτε τὴν παραγγελίαν ἐκείνην ἡ ὁποία εἶνε ἡ βᾶσις πάσης ἠθικῆς: «Μὴ κάμνετε εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι δὲν θέλετε νὰ κάμνουν οἱ ἄλλοι πρὸς σᾶς».

Ἐρωτᾶτε τὸν ἐαυτὸν σας πρὶν κάμετε ἢ εἰπῆτε τίποτε:

«Ὁ ἦμην εὐχαριστημένος ἂν μὲν ἔκαμνεν ἄλλος αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ κάμω ἐγώ;»

«Ὁ πατήρ μου, ἡ μήτηρ μου, ὁ διδάσκαλός μου, θὰ μ' ἐπινέουν διὰ τὴν διαγωγὴν μου;»

Ἐὰν ἡ ἀπάντησις εἴναι: Ναι, μὴ διστάσετε, κάμετε ὅ,τι σκοπεύετε.

Ἄν, ἀρκοῦ ἐρωτήσετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἐαυτὸν σας, μία μυστικὴ φωνὴ σᾶς εἴπῃ: Αὐτὸ ποὺ θὰ κάμης εἶναι κακόν· ὁ πατήρ σου, ἡ μήτηρ σου, ὁ διδάσκαλός σου δὲν θὰ σοῦ το ἐπέτρεπαν.

Τότε, παιδιά, μὴ το κάμης τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο· μὴ νομίζης ὅτι κανεὶς δὲν σε βλέπει· σε βλέπει ὁ

Θεός, καὶ ἂν κάμης τὸ κακόν, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μετανοήσης.

Η ΚΟΣΜΙΟΤΗΣ

Ἡ κοσμιότης συνίσταται εἰς τὸ νὰ φερώμεθα καὶ ὀμιλῶμεν μὲ εὐπρέπειαν καὶ εὐσχημοσύνην.

Αἱ ζωνταὶ καὶ ἀπότομοι κινήσεις, αἱ φωναί, ἡ δυνατὴ ὀμιλία, εἶνε ἐναντία πρὸς τὴν κοσμιότητα.

Ὁ Λυκοῦργος, ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης διὰ νὰ προλάβῃ τὰς ἀκόσμους πράξεις τὰς ὁποίας ἦτο δυνατὸν νὰ κάμουν τὰ παιδιά, διέταξε νὰ περιπατοῦν σιωπηλὰ εἰς τοὺς δρόμους, νὰ ἔχουν τὰς χεῖράς των σκεπασμένας μὲ τὸ φόρεμά των, νὰ μὴ βλέπουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ μόνον ἐμπρὸς εἰς τοὺς πόδας των.

Εἶνε σφάλμα νὰ βλέπῃ κανεὶς ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ ἴδῃ, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ νὰ ἐμβαίνει εἰς μέρη τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος.

Πρὸ πάντων εἰς τὴν συμπεριφορὰν των καὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν των τὰ παιδιά πρέπει νὰ εἶνε κόσμια.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἐτιμωρεῖτο τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐτόλμα νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ κοινὸν μὲ φορέματα εἰς κακὴν κατὰστασιν εὐρισκόμενα.

Τώρα δὲν τιμωρεῖται ὁ στρατιώτης ὁ ὁποῖος δὲν διατηρεῖ καλὰ τὴν στολὴν του, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται εἰς τοὺς ἀνωτέρους του ἢ καὶ ἐξέρχεται εἰς τοὺς δρόμους μὲ στολὴν ὄχι καθαρὰν;

Ἡ καθαριότης λοιπὸν καὶ ἡ κοσμιότης εἶνε καθήκοντα εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει ἀπὸ τὴν μικράν των ἡλικίαν νὰ συνειθίσουν τὰ παιδιά.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΚΟΛΥΜΒΑΤΕ

Ἡ καθαριότης καὶ ἡ ἐγκράτεια διατηροῦν ὑγιᾶς τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἡ ἀσκησις τὸ ἐνδυναμώνει. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν γενναιότητα τὴν ἐλόγουν, ῥαζαν μίαν ἀπὸ τὰς ἀρετὰς, ἐνόμιζον τὴν γυμναστικὴν καθήκον των καὶ ὑπεχρέωναν τὰ παιδιά καὶ τοὺς νέους νὰ γυμνάζωνται τακτικὰ. Μία ἀπὸ τὰς ὑγιεινοτέρας καὶ ὠρελιμωτέρας, συγχρόνως δὲ καὶ εὐχάριστος γυμνασις εἶνε τὸ κολύμβημα· πρέπει μάλιστα νὰ το νομίζωμεν ὡς καθήκον μας διότι εἶνε καθήκον ν' ἀποκτήσωμεν, ἂν δυνάμεθα, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ βοηθῶμεν τοὺς ὁμοίους μας.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀδιαφορίαν ἢ δειλίαν δὲν μαθηθῇ νὰ κολυμβᾷ, εἶνε ἔνοχος, διότι καὶ τὸν ἐαυτὸν του ἐκθέτει εἰς κίνδυνον νὰ πνιγῇ, καὶ τοὺς ἄλλους ποτὲ δὲν θὰ εἴμπορήσῃ νὰ βοηθήσῃ ὅταν κινδυνεύῃ ἡ ζωὴ του.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

Η ΕΥΤΥΧΗΣ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΜΥΘΟΣ

Ἐνα πρωΐ, μόλις ἐξύπνησεν ὁ λύκος εἰς τὴν μοναχικὴν του κατοικίαν, μία ἀλώπηξ περάσασα ἀπ' ἐκεῖ τῷ εἶπε:

— Ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ σοῦ εἶνε πολὺ εὐτυχισμένη.

— Δικτὶ; ἠρώτησεν ὁ λύκος.

— Διότι ὁ ἥλιος ἔρριψεν ἐπάνω σου τὰς ἀκτῖνάς του τὴν στιγμὴν ὅπου ἤνοιξες τὰ βλέφαρά σου.

— Ἀ! δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ ἐβγῶ ἔξω σήμερα, ἀλλ' ἀπ' οὐ μου κάμνεις τόσον καλὴν προφητείαν θὰ ἔγω νὰ κάμω τὸν γυρὸν μου.

Σηκώνεται λοιπὸν καὶ ἀναχωρεῖ.

Εἰς τὸ δάσος ἐπεριπάτουν δύο κλέπται οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν ἐν μεγάλῳ κομματί βρδινῷ κρέατος· τὸ ὁποῖον εἶχον κλέψει. Ἀρα εἶδον τὸ φοβερὸν ζῶον ἔρριψαν κατὰ γῆς τὸ κλοπιμαῖόν των καὶ ἔφυγαν κατατρομαγμένοι.

— Ἀ! εἶπεν ὁ λύκος, ἡ γειτόνισσά μου εἶχε δίκαιον. Καλὴ ἀρχή! Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φάγω αὐτὸ τὸ βρδινὸν πρωτὶ πρωτὶ. Εἶνε παχὺ καὶ θὰ διψῶ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του καὶ φθάνει εἰς ἐν λιβάδι ὅπου μία φορὰ εἰσελθὼν μετὰ τὸ πούλαρι της. Προχωρεῖ πρὸς τὴν μητέρα καὶ τῆς λέγει:

— Σήμερα εἶμαι εὐτυχὴς λύκος καὶ ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω τὸ πούλαρι σου.

— Ὡ! ἀπεκρίθη ἡ φορὰ, τέτοια ἐπιθυμία ἀπὸ πρόσωπον σὸν καὶ σᾶς εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἡμᾶς. Ἀλλὰ πρὶν χορτάσετε τὴν ὄρεξίν σας, μοῦ κάμνετε μίαν χάριν; Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι εἰσθε περίφημος ἰατρός. Μοῦ ἐμβήκεν ἐν ἀγκάθῳ εἰς τὴν πτέρναν μου. Ἄν θέλετε νὰ ἴδῃτε ποῦ εἶνε καὶ νὰ μοῦ το βγάλετε, θὰ με γλυτώσετε ἀπὸ φοβερὸν πόνον· κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ὥσᾳς αὐτὴν τὴν ἐγχείρισιν.

— Περίφημος ἰατρός! ἐπιθύρυσεν ὁ λύκος. Δὲν εἴξευρα ὅτι εἶχα καὶ αὐτὸ τὸ προτέρημα. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ καλὴ φορὰ εἰσεύρι βέβαια τί λέγει.

Πλησιάζει λοιπὸν καὶ τῆς λέγει:

— Δεῖξέ μου τὸ πόδι σου ποῦ πονεῖ.

Ἡ φορὰ τότε τοῦ καταβιάζει κατακέφαλα ἐν τόσον δυνατὸν λάκτισμα ὥστε τὸν ῥίπτει κάτω λιπόθυμον, αὐτὴ δὲ φεύγει μετὰ τὸ πούλαρι της.

Μετά τινος στιγμᾶς ὁ λύκος σηκώνεται μανιώδης, διότι μία φορὰ τὸν ἐγέλασε καὶ τὸν μετεχειρίσθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐν τούτοις εἶπε: Ἐγὼ πταίω, γιατί ἠθέλησα νὰ κάμω τὸν ἰατρὸν. Ἀς εἶνε· πάλι καλὰ! δὲν ἔσπασε κανένα πόδι μου· ἡ ἄλ-

ποῦ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰν πολὺ εὐτυχισμένη δι' ἐμέ. Ἐμπρὸς λοιπὸν!

Φθάνει πλησίον ἐνὸς νερομύλου καὶ βλέπει μίαν γουρούναν μὲ ἐν παχουλὸν γουρονόπουλον ὀρεκτικώτατον.

— Ἀ! εἶπε νὰ ἔνα ἐλαφρὸ κομμάτι διὰ τὸ στομάχι μου. Καὶ εἶπε τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τὴν γουρούναν.

— Μεγάλῃ τιμῇ μου, εἶπεν αὐτὴ, ἕνας τόσον εὐγενὴς ἀφέντης νὰ θέλῃ νὰ μου πάρῃ τὸ μικρὸν μου. Μὰ κυττάξτε! δὲν εἶνε καθαρὸ. Δόσετέ μου καιρὸν νὰ το πλύνω διὰ νὰ το παρουσιάσω ὅπως πρέπει εἰς τὴν ὑμετέραν ἐξοχότητα.

Ἐξοχότης! εὐγενὴς ἀφέντης! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ λύκος. Κανεὶς ἕως τώρα δὲν μου ἔδωκε τόσους τίτλους. Ἀλλὰ βεβαίως τοὺς δέχομαι διότι τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ πλάσμα μοῦ τοὺς δίδει μὲ τόσῃ εὐχαρίστησιν· ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὴν γουρούναν:

— Πήγαίνε, τῇ εἶπε, περιποιήσου το ὅπως θέλεις τὸ παιδί σου καὶ φέρε μοῦ τὸ ἐδῶ. Σε περιμένω.

Ἡ γουρούνα ῥίπτεται ἀμέσως εἰς τὸ νερὸν μετὰ τὸ μικρόν της, κολυμβᾷ ἕως εἰς τὸν νερομύλον καὶ γίνεται ἄφαντος.

— Τί ἐντροπή, ἐπιθύρυσεν ὁ λύκος, ν' ἀφήσω νὰ με γελᾷ τὸ χονδροειδὲς αὐτὸ ζῷον. Ἡ φιλοδοξία ἐγενεῖν αἰτία νὰ κάμω αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν. Ἐν τούτοις ἡ ἀλώπηξ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ μοῦ εἶνε εὐτυχισμένη, καὶ ἐγὼ πονῶ.

Καὶ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὸν νερομύλον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε πλέον δὲν ἤλπιζε, βλέπει εἰς ἕνα ἀγρὸν δύο τράγους παλαιόντας.

Τὸ κρέας τοῦ τράγου εἶνε πολὺ τραχύ. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν εὐτυχὴ τὴν ἡμέραν, ὁ λύκος δὲν ἔφαγε τίποτε, θὰ φάγῃ διὰ τὸ πρόγευμά του ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο παλαιστάς, καὶ τοῖς λέγει καθ' ὅσον τὸ σχέδιόν του.

— Μεγάλῃ τιμῇ δι' ἡμᾶς, ἀποκρίνεται ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ θὰ σε παρακαλέσωμεν πρὶν φάγῃς τὸν ἕνα ἐξ ἡμῶν νὰ μας κάμῃς μίαν χάριν. Φιλονεικούμεν μὲ τόσῃ ζωηρότητα ποῖος νὰ κάμῃ κατοχὴν τοῦ ἀγροῦ τούτου, ἀπ' οὗ ἕως τώρα ματαίως ἐζητήσαμεν τὴν συγκατάθεσιν τῶν δικαστῶν. Ὅλοι εἰξεύρουν ὅτι εἶσαι μέγας νομοδιδάσκαλος. Θέλετε νὰ λύσετε σᾶς τὸ ζήτημα; Καθίσατε μίαν στιγμὴν. Ὁ ἀντίδικός μου θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ ἀγροῦ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἄλλο. Θὰ ὀρμήσωμεν καὶ οἱ δύο. Ὅποιος τρέχει γρηγορώτερα, αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ χωράφι.

— Μέγας νομοδιδάσκαλος, ψιθυρίζει ο λύκος, δὲν ἔξευρα ὅτι εἶχα καὶ αὐτὴν τὴν σφαίαν! ἀλλὰ τὴν ἔχω βεβελωῖς ἀπ' οὗ το βεβαίω! τὸ εὐφές αὐτὸ ζῶν. Λοιπὸν σύμφωνοι, ἀνέκραξε. Ἀρχίστατε· ἐγὼ θά σας κρίνω.

Οἱ δύο τράγοι τότε ἀπομακρύνονται, ἔπειτα ὁρμῶσι συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ, τὸν κυτοῦν μὲ τὰ κέρατά των τόσο πολὺ ὥστε ὁ λύκος ἔχασε τὴν ἀναπνοήν του, εἰ δὲ δύο τράγοι ἔφυγαν.

— Εἶμαι ἡλίθιος, εἶπεν ὁ λύκος συνερχόμενος εἰς τὸν ἑαυτὸν του· πῶς ἄφησα καὶ με ἐγέλασαν τόσο γονδροειδῶς. Ἡ ἀλῶπυξ ἐν τούτοις μ' ἐβεβελωσεν ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα μου θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής, καὶ ὁμως πεινῶ τρομερά. Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου.

Μετ' ὀλίγον ἀνκαλύπτει ἀγέλην προβάτων μνηδρισμένων μέσα εἰς ἓν λιβάδι χωρὶς σκύλον καὶ χωρὶς βοσκόν. Τί κελεποῦρι!

— Φίλοι μου, τοῖς λέγει, σήμερον ἡ ἡμέρα μου εἶνε εὐτυχισμένη καὶ ἐν ἀπὸ σας θὰ γίνῃ φαγητόν μου.

— Μεγάλῃ τιμῇ δι' ἡμᾶς ἀπεκρίθη ἐν ἀπὸ τὰ πρόβατα. Ἀλλὰ πρὶν νὰ ἐκλέξετε, μεγαλόψυχε αὐθέντα, μᾶς κάμνετε μίαν χάριν; Ὅλοι ἡξεύρουν ὅτι εἰσθε μουσικὸς πρώτης τάξεως. Ἐχάσκαμεν τὸν κριόν μας ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ διδάσκαλός μας εἰς τὴν μουσικήν. Μᾶς δίδετε σεῖς μάθημα ὠδικῆς, καὶ μᾶς ψάλλετε κατὰ τὴν μελωδικήν σας φωνήν;

— Μουσικὸς πρώτης τάξεως! ἐφιθύρουν ὁ λύκος δὲν ἔξευρα ὅτι εἶχα καὶ αὐτὴν τὴν χάριν. Ἀλλ' ἀπ' οὗ το λέγει τὸ καλὸν πρόβατον θὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε ἀλή-

θεικ. Ἄς κάμω λοιπὸν τὸ θέλημα τοῦ κοπαδιοῦ, ἄς τραγωδήσω.

Διὰ τὴν ἀκούσων καλλιτέρα ἀναβαίνει εἰς τὴν στέγην τῆς καλύβης τοῦ βοσκῶ καὶ μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζῃ. Ἀμέσως ὅλα τὰ πρόβατα βελάζουν, οἱ σκύλοι τῆς γειτονικῆς ἐπκύλως γαυγίζουν, ἔπειτα ὁρμῶν εἰς τὸ λιβάδι, ὁ δὲ κύριος τῆς ἐπαύλειος καὶ οἱ ὑπηρεταὶ του τρέχουν κατόπιν των μὲ δίκραν, κοντάρι, σκουπομάνικα· ὁ δυστυχὴς λύκος περικυκλωθεὶς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, δαγκαμένος, κτυπημένος, κλισμένος εἰς τὸ χῶμα, κατορθώνει τέλος πάντων νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἐχθρῶν του καὶ φεύγει πληγωμένος, αἱματωμένος εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους.

— Ἄχ! εἶπε στενάζων ἡ μεταιοδοξία μ' ἔκαμε ὅλως διόλου βλάκα! Ἐγὼ νὰ γελασθῶ ἀπὸ ἓνα πρόβατον, τὸ πλέον ἡλίθιον ζῶν. Τί ἐντροπή! Νὰ ἡ εὐτυχισμένη ἡμέρα πού μου ὑπεσχέθη ἡ κουμπήρα μου. Εἶμαι ἀφανισμένος ἀπὸ τὸ ξύλον, ἀποκατωμένος κ' ἔχω μὴν πείναν! Τούλάχιστον θὰ εὐρῶ τὸ βωδινὸ κρέας πού ἄφησα σήμερον τὸ πρωί.

Μὲ μεγάλην δυσκολίαν προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀφῆκε τὸ βωδινὸν κρέας τὸ ὁποῖον εἶχον ἀφήσει εἰς κλέπτει· ἀλλὰ τὸ εἶχε πάρει ἡ ἀλῶπυξ.

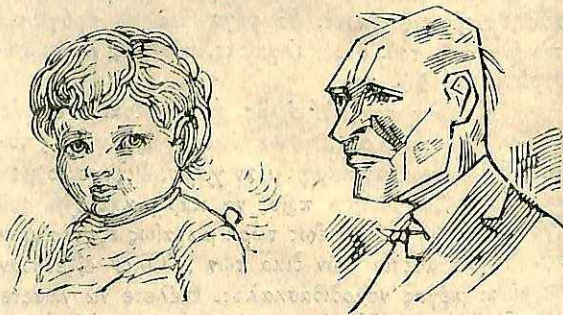
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ. Μὴ πιστεύης τὰς κολακείας πού σου λέγουν καὶ μὴν ἔχῃς τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὴν καλὴν σου τύχην· φρόντιζε διὰ τὰς ἐργασίας σου καὶ μὴν ἀρίτης καμμὶαν εὐκαιρίαν νὰ σου διαφύγῃ· εἰ δὲ μὴ θὰ πάθῃς τὴν τύχην τοῦ λύκου.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 152)

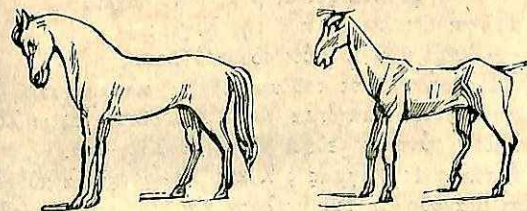
Ὁ Γεώργιος ἐζωγράφιζεν ὅτι ἔδλεπε. Ἐζωγρά-
φισε τὸν σεβαστὸν του πάππον καὶ τὸ μικρόν του
ἀδελφάκι· ἄλογα ὠραῖα καὶ μεγαλοπρεπεῖ ὅπως ὅτα

σύρουν λαμπρὰς ἀμάξας καὶ ἰσχνὰ καὶ κοκκαλια-
σμένα ὅπως ὅσα σύρουν κάρρα. Ὁ Γεώργιος ἐφῆρ-
μοζεν εἰς ὅλα αὐτὰ τὴν θεωρίαν τῶν κμπύλων καὶ

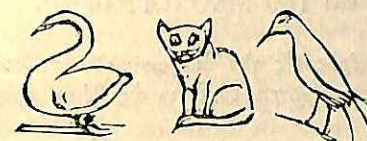
τῶν εὐθειῶν γραμμῶν· τὰς πρώτας μετεχειρίσθη διὰ
τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ἀμαξῶν, τὰς δευτέρας
διὰ τὸν πάππον ὅστις εἶχε χάσει πλέον τὴν χάριν
τῆς νεότητος, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἰσχνοὺς ἵππους.

Ἐπίσης ἐσχεδίασεν ἓνα κύκνον τὸν ὁποῖον εἶδε
μέσα εἰς ἓνα κήπον, τὸ μικρὸν γατάκι των, ἐν πτηνὸν
τὸ ὁποῖον ἐπέταξε πλησίον του. Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ

ἐπήγγεινεν εἰς τὸ σχολεῖον εἶδεν ἓνα ἄνθρωπον νὰ κρατῇ
τὸ παιδάκι του. Τὸ πρόσωπόν του ὁμοιάζει μὲ ἀπίδι
καὶ τοῦ παιδιοῦ του μὲ μῆλον. Ὁ Γεώργιος λοιπὸν

κατ' ἀρχὰς σχεδιάζει τὰ δύο αὐτὰ ὁπωρικὰ· ἔπειτα
κάμνει ἐπάνω εἰς αὐτὰ ὀφθαλμοὺς, μύτην, στόμα· ἔ-

πειτα ζωγραφίζει χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἡ ὁμοιότης εἶνε πλέον ὁλοφάνερη. Τὸ ἴδιον μέσον μετχειρί-
ζεται διὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα ἑνὸς Κινέζου, ὁ
ὁποῖος μὲ τὴν στρογγυλὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸ μι-
κρὸν σκουφάκι του, μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά του ὁμοιάζει
μὲ μεγάλην σουπιέραν. Καὶ τόσο πολὺ ὁμοιάζει
ὥστε ὅταν ὁ Γεώργιος ἐζωγράρισεν ἐπάνω εἰς τὴν
σουπιέραν ἓν μεγάλο στόμα, πλατεῖαν μύτην, καὶ δύο
ὀφθαλμοὺς πλαγιαστοὺς ὀλίγον καὶ σῶμα κατὰλλη-
λον κινέζικα ἐνδυμένον, ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι εὕρισκοντο
ἐνώπιον κανενὸς Κινέζου πρώτης τάξεως.

Ὁ Γεώργιος μίαν ἡμέραν διετεκνέχε σύρων γραμ-
μὰς μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλόν του· αἱ γραμμὲ αὐταὶ
δὲν παρίστανον τίποτε κατ' ἀρχάς.

— Τί ἡμπορεῖ νὰ χωρέσῃ
μέσα εἰς αὐτὰς τὰς γραμμὰς;
εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Καὶ σιγὰ, σιγὰ, ἀνελπισθῆ-
τως ἐζωγράρισεν ἓν πουλάκι
ὡς νὰ ἦτον ἑτοιμὸν νὰ ὀρμήσῃ
κῆπου.

Ἐπειτα πάλιν ἐξανάκαμε
τὰς γραμμὰς ἀλλὰ μὲ κάποιαν
ἀλλαγὴν ἐντὸς καὶ τὸ πουλί μετε-
βλήθη εἰς χενδροειδῆ βάτραχον.

— Ἄ! μπᾶ! καὶ κατὰ ἄλ-
λο εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἄς δοκι-
μάσω, εἶπε, καὶ μὲ τὰς τρεῖς
ἀρχικὰς γραμμὰς ἐζωγράφισεν ἓν παχυλὸν βαρε-
λοειδὲς σκυλάκι μὲ λαιμοδέτην καὶ μὲ μικροῦλαν
οὐράν.

Καὶ ὁμως δὲν ἐννοεῖ νὰ σταλατήσῃ ὁ Γεώργιος· τερὸν χαρακτηριστικὸν ἐκάστου πράγματος, τὸ ὁποῖον
σύρει καὶ πάλιν τὰς γραμμὰς του, καὶ ζωγραφίζει εἶνε τὸ πρῶτον χαρακτηριστικὸν παντὸς καλλιτέχνου.

(Μίμησις)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

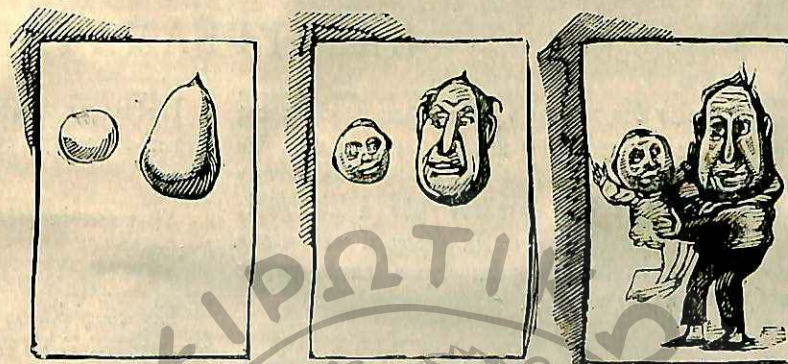
ἓνα ἄνθρωπον γονατιστὸν, μὲ τὸ μουστάκι του, τὸ
ἐπανωφόρι του, τὸν μαῦρον λαιμοδέτην του.

Τί θαυματοῦργοι αἱ
τρεῖς ἐκεῖναι γραμμαὶ
ὅτι θέλεις βγάξῃ ἀπ'
αὐτὰς ὁ Γεώργιος ὁ ὁ-

ποῖος ἀγαπᾷ τὴν ζω-
γραφικήν.

Ἐλπίζω ὅτι ὅλοι οἱ
μικροὶ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ μιμηθῶν
τὸν Γεώργιον καὶ θὰ κάμνουν τὴν εὐκολὴν αὐτὴν ζω-
γραφικήν ἢ ὁποία ἐν ᾧ φαίνεται ὡς παιγνιδάκι, ὡς

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΕΛ. 168 ΚΑΙ 169 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

“Οσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἐπιθυμοῦσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον εὐρίσκουσιν ἐν σελίδι 168 καὶ 169 εἰκοσιν εἰκονογραφίας αἱ ὁποῖαι θὰ τοῖς χρησιμεύουσιν ὡς θέμα πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.

Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς :

Α'. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν ὁμιλουμένην γλῶσσαν καὶ νὰ μὴ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ 800 λέξεις. — Β'. Νὰ μᾶς ἀποσταλῇ ἐγκλίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου. — Γ'. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει κάτωθεν τῆς υπογραφῆς των νὰ σημειώσωσι καὶ τὴν ἡλικίαν των, διότι: — Δ'. Μόνον οἱ μὴ ἐισεληθέντες ἀκόμη εἰς τὸ 16 ἔτος τῆς ἡλικίας των δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. — Ε'. Τὸ καλλίτερον διήγημα θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον, καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν τοῦ γράψαντος αὐτό· συγχρόνως θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, ἂν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του, καὶ θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τρεῖς τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένων. — Εἰς τὸν γράψαντα τὸ διήγημα τὸ ὁποῖον θὰ κριθῇ ἄξιον τοῦ δευτέρου βραβεῖου θὰ δωρηθῶσι τρεῖς τόμοι τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ κατ' ἐκλογὴν του. — Δύο ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τὰ δύο πρῶτα, θὰ ἐπαινεθῶσι. — Θὰ τύχωσι δ' εὐφύμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσι ἄξια αὐτῆς.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ ἐκτελῶσι βραδέως τὰς διαταγὰς τοῦ πατρὸς των καὶ τῆς μητρός των, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ τὰς ἐπαναλαμβάνουν πολλάκις, ἢ νὰ τὰς ἐκτελοῦν μὲν ἄλλα χωρὶς προθυμίαν· τὰ παιδιά τὰ ὁποῖα φέρονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποδεικνύουν ὅτι ἔχουν κακὸν χαρακτῆρα καὶ κακὴν καρδίαν.

Διατηρεῖτε καθαριότητα εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς κατοικίας σας.

Οἱ νόμοι τῆς Πατρίδος εἶνε ἱεροί· ὁ παραβαίνων αὐτοὺς εἶνε κακὸς πολίτης.

Κάθε ἡμέραν θέτετε τὸ στρῶμά σας εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰ σκεπάσματά σας εἰς τὸν ἥλιον, ἂν εἶνε δυνατόν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ροδόπη ἐκάθητο μετὰ τῆς μητρός της εἰς τὴν αἴθουσαν.

Αἴφνης ἐγένεεν μικρὸς σεισμός καὶ ἡ Ροδόπη τρομάξασα ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τὴν μικροτέραν ἀδελφήν της Φιφίκαν ἥτις εὐρίσκετο εἰς ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας.

— Ἡσθάνθη τὸν σεισμόν, Φιφίκα; τὴν ἑρωτᾷ.

— Ὅχι, ἀπαντᾷ ἡ Φιφίκα, δὲν τον ἐνόησα καθόλου διότι ἤμην εἰς ἄλλο δωμάτιον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραΐ

Πρέπει νὰ πρωτιμῶμεν πάντοτε ἔντιμον πτωχὴν ἀπὸ πλούτη κερδαινόμενα μὲ ἔνοχα μέσα.

Αἱ παρατεταμέναι ἀγρυπνίαι καταστρέφουν τὴν υγίαν.

Εἰς τοὺς φίλους σου συμβούλευε ὅχι ὅσα τοὺς εὐχαριστοῦν, ἀλλὰ ὅσα τοὺς ὠφελοῦν.

Ἡ ἐργασία σας πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἡλικίαν σας καὶ τὰς δυνάμεις σας.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος περιφρονεῖ τὴν πτωχίαν ἢ τὴν ἀσημότητα τῶν γονέων του πράττει ἀσέβειαν καὶ ἐγκλημα, καὶ ὁ Θεὸς θὰ τον τιμωρήσῃ.

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν σχολείων:

ΔΙΑΔΕΚΑΛΟΣ Τί λέγεται ἀλεξικέραυνον; ΜΑΘΗΤΗΣ Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τὸν κεραυνόν.

ΔΙΑΔΕΚΑΛΟΣ Καὶ ποῖος τὸ ἐφεῦρε;

ΜΑΘΗΤΗΣ (Μετὰ ἀρκετὴν σκέψιν, θριαμβευτικῶς). Ὁ Ἀλέξης! διὰ τοῦτο ὠνομάσθη καὶ Ἀλεξικέραυνον...

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Καπουκίνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εἰς ἐνέργειαν! Εἰς ἐνέργειαν! μικραὶ μου φίλαι καὶ μικροὶ μου φίλοι. Ὁ διαγωνισμὸς τὸν ὁποῖον ἐπεριμένατε μὲ τόσον καρδιοκτύπι, μὲ τόσην ἀνυπομονήσαν, ἐφθάσε, ἤλθε, εἶνε εἰς τοῦτο τὸ φύλλον. Καὶ τί διαγωνισμός! πρῶτης τάξεως· μὲ πολλὰς, μὲ ἀφθόνους εἰκόνας, ζωηρὰς, ἀστεῖας, διδακτικὰς.

Ἄ νὰ σας ἰδῶ λοιπόν· ἐμπρός! σκεφθῆτε, ἐμπνευσθῆτε, ἐπινόησατε, εὑρετε συνθέσατε ἐν διήγημα.

Παρατηρήσατε ποῖαν ἐποχὴν ἐξέλεξεν διὰ νὰ σας προτείνω τὸν διαγωνισμὸν;

Τὰς παύσεις τὰς ἀγαπητὰς παύσεις ὅπου ὁ καθεὶς ξεκουράζεται ἀπὸ τὰ μαθήματά του, ὅπου ὁ καθεὶς ἔχει τὸ πνεῦμά του ζωηρόν, ὁρροερόν.

Τώρα κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἰπῇ — Ἄχ τὰ μαθήματά μου μ' ἐμπόδισαν νὰ γράψω! — Τὰ μαθήματά μου ἔκαμαν κουρκοῦτι τὸ μυαλό μου, καὶ πῶς νὰ γράψω! — Νὰ μὴν εἴχαμε μαθήματα κ' ἔβλεπε, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, τί διαγωνισμὸς ποῦ θὰ σου ἔστella.

Λοιπόν! Ἐμπρός! τί στέκεσθε;

Νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ κατὰ τι κρυφὸν εἰς τὸ αὐτί.

“Οσοι ἔχετε ὠραίας τοποθεσίας εἰς τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖτε, πηγαίνετε νὰ ἐμπνευσθῆτε. “Οσοι ἔχετε ἀκρογιαλίαν πηγαίνετε καὶ καθήσατε εἰς τὴν ἄμμορ ἢ εἰς κανένα βράχον καὶ βλέπετε τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος ἐμπρός σας, ὅπου θὰ φαίνεται καμμία βαρκούλα ἐμπρός σας μὲ λευκὸ πανί, καὶ ἐμπνευσθῆτε· ὅσοι ἔχετε δάσος καθήσατε ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιάν κανενὸς δένδρου τὸ ὁποῖον το κινεῖ ὁ ἀνεμος καὶ ψιθυρίζει τὸ φύλλονμά του, καὶ γράφατε· ὅσοι ἔχετε κάμπον χλοερὸν ὅπου βόσκουν προβάτια καὶ κοντὰ ἀπ' ἐκεῖ περνᾷ ἓνα ρυάκι ποῦ μουρμουρίζει τρέχοντας, καθήσατε ἐπάνω εἰς τὴν χλόην καὶ συντάξτε τὸ διήγημά σας.

Καὶ τώρα πλέον, καλὴν ἀντάμωσιν. Πῶς τα περιμένω τὰ διηγήματά σας, τὰ ὁποῖα βεβαίως θὰ γράψετε σῆς, χωρὶς ἔξνο μυαλό, καὶ χωρὶς ἔξνο χέρι. Τοῦτο δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ σας προσβάλω, ἀ! μπά! ἀλλὰ ἔτσι μόνον διὰ νὰ εἰπῶ νὰ προσέξετε, μήπως χωρὶς νὰ το ἠξεύρετε σᾶς γράψῃ κανεὶς τὸ διήγημά σας καὶ μοῦ το στείλῃ.

Δι' αὐτὸ καὶ μόνον.

Λοιπόν νὰ σας ἰδῶ!

Ἡ Μικρούλα Τραλαλά εὐχαριστεῖ μὲ ὅλην τὴν τὴν καρδίαν διας τὰς ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ φίλας της καὶ φίλους τοὺς φίλους της, οἱ ὁποῖοι της ἔστειλαν ἀσπασμούς. Παρακαλεῖ δὲ σὰς καὶ σους ζητοῦν νὰ μάθουν τὸ ἀληθὲς ὄνομά της νὰ πιστεύσουν ὅτι μὲ ὅλην τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν ὅπου ἔχει νὰ τοῖς εἰπῇ, δὲν ἡμπορεῖ, διότι ἔωκεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της ὑπόσχεσιν νὰ μὴ μὴ ποτε καμμία καὶ κανεὶς ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ Μικρούλα Τραλαλά· καὶ συνεθίζει, λέγει, νὰ φυλάττῃ τὰς ὑποσχέσεις της· διότι νομίζει, λέγει, ὅτι ἂν ἀρχίσῃ νὰ γελᾷ τὸν ἑαυτὸν της θὰ συνειθίσῃ νὰ γελᾷ καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ τότε θ' ἀποκτήσῃ ἐν ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλαττώματα, καὶ θὰ εἶνε κακὸ κορίτσι, ἐν ᾧ θέλει νὰ εἶνε καλὸ. Ὡστε καὶ πάλιν παρακαλεῖ τὰς μικρὰς φίλας καὶ τοὺς μικροὺς φίλους της νὰ μὴ ζητοῦν τὸ ἀληθὲς ὄνομά της· Σὲ βεβαιῶ μικρούλα μου φίλη Τραλαλά ὅτι κανεὶς διὰ δικηγόρος μὴ χαρᾷ (κρῖμα μόνον ποῦ εἶσαι κορίτσι!) διότι ἂν πείθῃς ὅταν ὁμιλῇς, ὅπως πείθεις ὅταν γράφῃς, θὰ κερδίξῃς διας τὰς δικὰς τοῦ κόσμου. Τί νὰ σοῦ πῶ, ἐμένα μ' ἐπίεισε, τὸ ἴδιο πιστεύω θὰ εἰποῦν καὶ οἱ φίλοι σου οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ μάθουν τί κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ παιγνιδιάρικο ψευδώνυμόν σου.

Πῶς νὰ μὴ συγκινηθῶ, Γεῖτων τῆς Μυκάλης, ἀφοῦ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου μὲ ὀνομάζεις ἀδελφήν σου; “Οσοὶ δίδω αὐτὸ τὸ ὄνομα, μοῦ γράφεις, διότι ἀληθῶς σοι λέγω ὅτι σε θεωρῶ ὡς ἀδελφήν μου, ἐπειδὴ ὅταν ἡμῶν ἀδελφὸς καὶ ὅλοι ἐβαρύνοντο νὰ μοῦ κρατήσουν συντροφίαν μόνον ἡ φιλιότης μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐκάθητο καὶ ἡγρύνει καθημερινῶς εἰς τὸ προσκεφάλαιόν μου καὶ μ' ἐπαρηγόρει· συνωμιλοῦσαμεν, μοὶ διηγείτο πολλὰ πράγματα ὥστε ἐλησμόνησα ὅτι ἡμῶν ἀδελφὸς. Περαιστικά σου, καλὴ μου φίλη. Πῶς ἤθελα νὰ ἐφθάναν τὰ χεῖρά μου μέχρι τῆς Σάμου διὰ νὰ σε γλυκοφιλήσω! Μολοντί ἐβιάζετο, Τηλέμαχε, ἡ ἐπιστολή ἡτο πολὺ καλὴ καὶ τὸ γράψιμόν σου κομψὸν καὶ εὐανάγνωστον. Πολὺ εὐχαριστῆμένη θὰ ἡμῶν ἐὰν ὅλοι οἱ φίλοι μου ἐβιάζοντο ὁμοίως μὲ σέ.

Δὲν εἶνε σωτὸν αὐτὸ ποῦ λέγεις, Κύπριε Διάβολε, ὅτι τὰ σαράντα λεπτὰ ἐγέναν αἰτία νὰ σ' ἐνθυμῶ· ἐγὼ σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε κάθε λεπτόν σχεδόν· τὴν καρδίαν μου, φίλε μου, δὲν τὴν ἔχω ἐγὼ εἰς τὸ θυλάκιόν μου ὥστε νὰ ἐνθυμοῦμαι τοὺς φίλους μου διὰ τὰ χρεμάτα των.

Πολὺ καλὰ σᾶς λέγει ἡ διδασκάλισσά σας, Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔχουμεν μίαν πατρίδα, τὴν ἁλλήν μητέρα μας, τὴν Ἑλλάδα, ἂν καὶ ἔχουμεν καὶ μίαν ἰδιαιτέραν πατρίδα, ἐκείνην ὅπου ἐγεννηθήκαμεν· εἰπέ εἰς τὴν διδασκάλισσάν σου ὅτι τὴν ἐκτιμῶ πολὺ δι' ὅσα σας λέγει καὶ ὅτι εἶνε ἀληθὲς διδασκάλισσα ἀφοῦ προσπαθεῖ νὰ βάλῃ εἰς τὴν καρδίαν σας τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἱερὰν μας πατρίδα. — Ὅθ' εἰπῶ εἰς τὸ Ἑλληνοσπουλον τοῦ Ὀλύμπου νὰ σου φανερώσῃ τὸν τόπον του, ἂν θέλῃ.

Ἐγὼ πάντα τὸ ἔλεγα ὅτι ἔχεις καλαισθησίαν, Αἰθριε Οὐρανέ, καὶ ἐβεβαιώθην πλέον ὅταν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ εἶδα ὅτι λαμβάνεις τὸ βιβλίον σου καὶ πηγύνεις κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ ἐκτεταμένου κήπου εἰς τὸν ὁποῖον εἶνε ἡ οἰκία σας καὶ μελετᾷς. Τί ὠραία ποῦ θὰ εἶνε ἡ μελέτη, ἔ; κάτω ἀπὸ τὴν ὁρροερὴν σκιάν, ἐνῶ μέσα εἰς τὰ κλαδιά θὰ κλαδοῦν τὰ πουλιὰ κ' ἐκεῖ σιμὰ θὰ τρέχῃ κανὲν ποταμάκι!...

Δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ τὸ πάρῃς τόσο σοβαρὸν καὶ νὰ λυπηθῇς τόσο πολὺ, καὶ νὰ κλάψῃς μάστιγα, Τροσπαιοῦ τοῦ Μιλτιάδου, διότι δὲν ἐδημοσιεύθῃ τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς λῦτας· κ' ἐγὼ δὲν εἰσέβρω πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· λάθος θὰ ἔγινε βέβαια· σπόγγισε λοιπόν τὰ δάκρυά σου μὲ τὸ μανδύλι σου!...

Τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται εἶπεν ἓνας ἀρχαῖος φιλόσοφος, Ἐνδοξε Μαραθῶν, ὥστε πρέπει νὰ εἰσαι εὐχαριστῆμένος διότι σοῦ ἔγινε τὸ κεφάλι σου «σὰν καζάνι» ἀπὸ τὴν μελέτην ἀφοῦ εἰσέβρεις πόσον θὰ εὐχαριστήθῃς οἱ γονεῖς σου. Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ποῖος ἐπέτυχε περισσότερον εἰς τὸν Διάλογον, Ἄζητω ἡ Ἑλλάς! Πολὺ μοῦ ἥρεσεν ἡ ἰδέα· τὴν σημαίαν τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἐν ἀπὸ τὰ τρία παιδιά νὰ τὴν πάρῃ ὡς βραβεῖον ἐκεῖνο ὅπου θὰ παραστήσῃ καλλίτερα· Περιμένω μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας τὴν ἐπίσκεψίν σου.

Τὸ ζητηθὲν φυλλάδιόν σου ἔστάλη, Ἄετὲ τῶν Χριστοδῶν Ὁρέων.

Πόσον ἐκτιμῶ τὰς φίλας μου, αἱ ὁποῖαι εἶνε εὐαίσθητοι ὡς σύ, ἀγαπητῆ μου Βασισιὰ Παπαρούνα! Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἔχετε περὶ ἐμοῦ ὅλοι σας.

Τὸ ὄνομά σου ἔστάλη, Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου, εἰς τὴν φίλην μου ἥτις τὸ ἐζήτησε.

Τὸ πρὸς ἐμὲ ποιήμα σου, Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν, φανερόν ἐστι ἔχεις πολὺ καλὴν καρδίαν· ἐὰν δὲν εἶχεν ἓνα δύο λάθη εἰς τὸ μέτρον καὶ εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, θὰ ἦτο ἀληθινὸν κελᾶδμα ἀηδονίου.

Ἄφοῦ τελειώσης τὸ ἑλληνικὸν μάθημά σου, τὸ ὅποιον σ' ἔκαμε νὰ διακόψῃς τὴν ἐπιστολὴν σου, φίλη μου *Πιτίρκα*, γράψε μου πάλιν, διότι μ' ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαὶ σου.

Θὰ εἰπῶ εἰς τὸ *Πές μου το γά σου το 'πῶ*, ὅτι τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου εἶνε *Δημοσθένης Μ. Κωνσταντινίδης, Διάβολε Κύπριε*, καὶ ὅτι τον παρακαλεῖς νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὅπουλιν δίδει μὲ τὸ ψευδώνυμόν του, δηλαδή νὰ σου εἰπῇ καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του· ἔστειλα τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν *Δημητράκη Κοῦ κοῦ Πετειναράκη*.

Καὶ τοὺς ἰδικούς σας, ὦ *Ἐννέα Μοῦσαι*, ἔστειλα εἰς τὴν *Ζεφύριον Ἀῦραν*, καὶ τὴν *Δέσποιναν Δαμαλλῆ*.

Θὰ εἰπῶ εἰς τὴν *Μικρὰν Δουκίσσαν, Ἀρέφελος Νύξ*, ὅτι τὴν ἀσπάζεσαι καὶ τὴν παρακαλεῖς νὰ σοὶ εἰπῇ τὸ ὄνομά της. Εὐχαριστῶ τὸν *Χρυσόστομον Ἀπόλλωνα*, διὰ τοὺς τρυφερώτατους ἀσπασμούς του.

Ὁ *Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς *Εἰκοστῆς πέμπτης Μαρτίου*. (Πονηρέ, δὲν τὸ ξεύρεις τάχα!)

Εὐχαριστῶς δέχομαι, *Μικρὲ Δημοκράτη*, τὰς λύσεις καὶ τὰ αἰνίγματά σου.

Ἀγάπη μου, *Μάχη* τῆς *Κλείσθας*, δὲν ἔχω δυσκολίαν νὰ ἐκτελέσω τὴν παρηγγελίαν σου, ἀλλ' ἡ *Μικρούλα Τραλαλά*, ἡ ὁποία σὲ εὐχαριστεῖ διὰ τὰ χαιρετισμάτα σου,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

146. Ἑλληνοσύμφωνον. ὁ — α' ο' — αἰ' ἰο' — α' α' α' — αἰ — ε' ε' αἰ — δ' — α' ε' α — ου — αἰ — ἦ — ἦ ε' α — ου, — α' ω' — αἰ — δ' ους — ου — α' ω' ε' ου — ου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

147. Φωνηεντόλιπον. Τ' ν — ζ' τ' ν — σ' — σ' π' ν — κ' — κ' τ' φ' γ' ν — μ' — ρ' τ' — π' — ν' μ' ζ' τ' — δ' — χ' — χ' ρ' — σ' λ' — σ' τ' — σ' σ' λ' λ' τ' — ν' — π' — τ' — ν' μ' — τ'.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνέφελου Νυκτός.

148. Λεξιγριφος.

Εἶμαι ψάρι μὲ κεφάλι καὶ μ' εὐρίσκεις στὸ παζάρι.
Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, εἶμαι νῆσος, ὄχι ψάρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

149. Λεξιγριφος.

Εἶμαι μισητὸς εἰς πάντας, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς.
Τετράπουν ζῶον γίνομαι, ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μάχης τῆς Κλείσθας.

150. Λεξιγριφος.

Κρύπτομαι ἐντὸς ὀπῶν, σὲ βλάπτω δὲ καιρίως
Ὅταν ἐξέρχωμ' ἐξ αὐτῶν ὑπούλως καὶ κρυφίως.
Τὸ πρῶτον δὲ στοιχεῖόν μου ἂν θέλῃς νὰ μὴ ἔχω.
Θὰ μὲ ἰδῇς νὰ αὐτῇθω κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ τρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιωνιδῶν Ὁρέων.

151. Λεξιγριφος.

Εἰς τὴν αὐλὴν θὰ με εὐρῆς ποσῶς, μὴν ἀμφιβόλλῃς.
Ἦλθ' ὅθι γίνω πρηνεὺς, τὴν κεφαλὴν ἂν ἐγάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βισσινιάς Παπαρούνας.

152. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις. Ποῖα πόλις; Στὰς πολλὰς μὴ με ζητήσῃς.
Εἶμαι εἰς τὴν κεφαλὴν σου, ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσου.

153. Αἰνίγμα.

Εἰς μάχας καὶ εἰς αἵματα πολὺ εὐχαριστοῦμαι.
Χωλὸν ἂν με ἀφήσῃς
καὶ μ' ἀναγραμματίσῃς

Ἰδέ! εἰς τὴν μητέρα μου εὐθὺς μεταμορφοῦμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοχρῶς Μηλίας.

154. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑρπετοῦ

1. Ποιητῆς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. 2. Πανοῦργον ζῶον. 3. Νῆσος. 4. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 5. Μέγας στρατηγὸς τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Ρισελιέ.

155. Λογοπαίγνιον. Πῶς ὀνομάζεται ἡ πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὴν ὁποίαν ἔχομεν εἰς τοὺς πόδας μας;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνης τῆς Ἐρήμου.

156. Γρῦφος.

ρα	ρα
ρα	ΣΤΕ
ρα	ρα
ρα	ρα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀράχνης.

ΛΥΣΕΙΣ

136. Ὅστις εἶνε ἀγρίμματος μόνον κατὰ τὴν μορφήν διαφέρει τοῦ θηρίου. — **137.** Ναύπλιον (Ναῦ, πλοῖον). — **138.** Ἀλκυὼν, κύων. — **139.** Τρίγας, Τάγος. — **140.** Πάρις. — **141.** Σύμη, ζύμη. — **142.** Ἰστός, σῖτος. — **143.** Ἡ δίφθογγος ου. — **144.** Τὸ ἐν τῷ κατόπρῳ ὁμοίωμα. — **145.** Βόλγας (1. Βέλγιον, 2. Ὀλγα, 3. Λέων. 4. Γάγγης. 5. Ἀθηνᾶ. 7. Σύρος.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 162]

Ἄφ' οὗτο ὁ Δουμποδάνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ Λύκειον δὲν εἶχε συμβῇ εἰς αὐτὸν τοσούτη εὐτυχία. Ὅθεν ἔγινε κατακόκκινος ἐκ τῆς χαρᾶς του, καὶ ὀλίγον ἔλειψε μὲ τὴν ῥωμαλέαν χεῖρά του νὰ συντρίψῃ τὴν τρυφεράν καὶ λεπτὴν χεῖρα τοῦ Μαρτίου τὴν ὁποίαν ἔσφιγγε διὰ νὰ τον συγχρῇ. Ὁ Μάριος ἐστράβωσεν ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του, διότι ἐπόνεσε, ἀλλὰ εὐθὺς τὸ πρόσωπόν του ἔγινε γελαστόν, ὅταν εἶδε τὴν φαίδρα καὶ γελαστὴν μορφήν τοῦ Δουμποδάνου.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς διανομῆς τῶν βραβείων οἱ μαθηταὶ ἔσπευσαν νὰ ἀσπασθῶσι τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς κηδεμόνας ὅσοι ἔτυχε νὰ εἶνε παρόντες ἐν τῇ τελετῇ.

Φυσικὰ ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Δουμποδάνου ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην διὰ τὴν πρόδον τοῦ υἱοῦ των Λεωνίδα, ὁ ὁποῖος ἀνεδέχθη τὸσον ἔξοχος ἑλληνιστῆς.

Καὶ ὁ Παῦλος Σαϊζάνης ἔσπευσε μετὰ χαρᾶς πρὸς τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι τον κατερίλησαν, καθὼς καὶ ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ἤκουσε πολλοὺς ἐπαίνους παρὰ τοῦ θεοῦ του, ὅστις εἶχεν ἔλθῃ ἐπίτηδες χάριν τοῦ ἀνεψιοῦ του, διὰ νὰ τον καμαρώσῃ ἐξεταζόμενον καὶ βραβευόμενον.

Μόνος ὁ ἀτυχὲς Μάριος δὲν εἶχε ψυχὴν νὰ τον ἀσπασθῇ καὶ νὰ χερῇ διὰ τὸ βραβεῖόν του. Οἱ γονεῖς του ἦσαν πολὺ μα-

«Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΠΡΕΧΕΝ ΕΜΠΡΟΣ ΚΡΑΤΩΝ ΩΣ ΣΗΜΑΙΑΝ ΤΗΝ ΠΟΛΗΝ» (Σελ 178)

κράν! Και όταν έβλεπε την χαράν και την αγαλλίασιν των παρόντων γονέων, ήσθάνετο περισσότερον την ήρημίαν του, και έκαιετο ή καρδιά του!

Έκαιετο ή καρδιά του διότι τί το ήθελε τὸ βραβεῖον; τί νά το κάμῃ, ἀρ' οὐ οὔτε ἓνα γλυκὺν λόγον, οὔτε τὴν παραμικρὰν ἀμειβὴν ἐπερίμενε ἀπὸ μέρους τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς του; Δὲν ἦτο κανεὶς παρὼν νὰ χαρῇ διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ νὰ τον συγχαρῇ.

Ἀλλὰ ὁ Μάριος σκεπτόμενος οὕτω πως δὲν εἶχε δίκαιον διότι αἰφνης ήσθάνθη μίαν χεῖρα ή οποία ήγγισε τὴν ἰδικήν του, καὶ συγχρόνως ήκουσε τὴν γλυκεῖαν φωνήν τοῦ Μοντανῆ, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐλα λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Καπάνη, ὁ θεὸς μου σε περιμένει νὰ σε συγχαρῇ!

Ὁ Μάριος ήκολούθησε τὸν φίλον του προθύμως καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κυρίας Σαϊζάνη, καὶ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κυρίας Δουμποδάνου, οἱ ὁποῖοι τον συνεχάρησαν τόσο ἐγκαρδῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ὥστε ή λύπη του ἐμετριάσθη ὀλίγον. Ἐτι δὲ μᾶλλον ήσθάνθη ἐλαφροτέρην τὴν καρδίαν του, ὅτε εἶδε τὸν θεῖον τοῦ Μοντανῆ, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ήλθε πρὸς αὐτόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν ἐτίλησε καὶ εἶπεν:

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, μὴ λησμονήσης ὅτι θά σε πᾶρω μαζί με τὸν Γεώργιον, καὶ ὅτι θά σε ἔχωμεν συντροφίαν ὅλον τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται δύνανται νὰ φαντασθῶσι μετὰ πόσης χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ήκουσεν ὁ Μάριος τοὺς λόγους τοῦ καλοῦ ἐκείνου κυρίου!

Παρεκάλεσε δὲ ὁ Κύριος Μοντανῆς τοὺς γονεῖς τοῦ Σαϊζάνη καὶ τοῦ Δουμποδάνου νὰ του στείλουν τοὺς υἱοὺς των νὰ τους φιλοξενήσῃ, ὥστε νὰ διέλθουν τὰς διακοπὰς μαζί εἰς τὴν λαμπρὰν ἐξοχὴν του οἱ ἀχώριστοι φίλοι Γεώργιος, Μάριος, Παῦλος καὶ Λεωνίδας.

Ὅλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων οἱ μαθηταὶ τοῦ Λυκείου ἀπῆλθον ἕκαστος εἰς τὰς πατρίδας των νὰ διέλθουν τὰς διακοπὰς.

Π'.

ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Ὁ Κύριος Μοντανῆς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του παρέλαβε τὸν ἀνεψιὸν του Γεώργιον καὶ τὸν Μάριον εἰς τὴν μεγάλην καὶ λαμπροτάτην ἐπαυλὴν του, ὅπου μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ήλθον καὶ οἱ δύο ἄλλοι φίλοι, Λεωνίδας Δουμποδάνος καὶ Παῦλος Σαϊζάνης.

Ὁ φίλος μας ὁ Μάριος ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Κυρίου Μοντανῆ «εὐρίσκε τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς του», διότι καθ' ἡμέραν έβλεπε πράγματα, τὰ ὁποῖα τον ἔκα-

μνον νὰ τα χάσῃ. Ἐκεῖ σὰς ήθελα νὰ τον ἐδέλεπετε ἀπὸ ἓν μέρος ἔτρεχε «δις τὴν ὥραν» με τοὺς φίλους του εἰς τὸ ψάρευμα, ἐκεῖνο ἴσα ἴσα ὅπου ήθελε καὶ αὐτός, καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποῖου ἔπαθε τὸ μαυκαρλίκι τῆς δεξαμενῆς.

Κατ' εὐτυχίαν εἶχον ἐλθῇ ἐκεῖ πλησίον νὰ διέλθωσι τὰς διακοπὰς οἱ μαθηταὶ ἐνὸς ἄλλου Λυκείου, με τοὺς ὁποῖους ἐσηκώθησαν οἱ τέσσαρες φίλοι μας καὶ συχνότατα ἔκαμνον ἐκδρομὰς καὶ ἐψάρευον. Ἀρχηγὸς των ἐγίνετο πάντοτε ὁ Μάριος ὁ ὁποῖος ἔτρεχεν ἐμπρὸς κρατῶν ὡς σημαίαν τὴν ἴσχυριν.

Ἡ κλητὴ ὑποδοχὴ τοῦ θεοῦ τοῦ Γεωργίου Μοντανῆ καὶ ή συντροφία τῶν καλῶν φίλων ἐμετρίαζεν ὀλίγον τὴν λύπην τοῦ Μαρίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπαρηγόρητος, διότι δὲν ήδυνήθη τὰ ὑπάγω καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πατρίδα νὰ χαρῇ τοὺς γονεῖς του. Βαθυλὸν ή λύπη διεσχεδιάσθη, καὶ ὁ Μάριος ἔγινε πάλιν εὐθυμος καὶ ἀστεῖος ὅπως ἐξ ἀρχῆς τον ἐγνωρίσμεν.

Πρωῖαν τινὰ ὁ Μάριος μετὰ τὸν καφεῖ δὲν ἐπῆγε νὰ παίξῃ με τοὺς φίλους του, ἀλλὰ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, προφασίζόμενος ὅτι ήθελε τάχα νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του. Ἐπῆγαν λοιπὸν μόνον τῶν ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Λεωνίδας καὶ ὁ Παῦλος νὰ περιπατήσωσι, καὶ ὅταν ἐπανήλθον τὴν μεσημέριαν, τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, ὁ Μάριος ἀκόμη δὲν εἶχε καταβῇ.

— Μὰ τί κάμνει ἐπάνω αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τόσες ὥρες! εἶπον οἱ τρεῖς φίλοι. Πᾶμε νὰ τον συλλάβωμεν ἔξαφνα ἔξαφνα.

Καὶ ἀναβαίνουν σιγὰ σιγὰ, καὶ χωρὶς θόρυβον ἀνοίγουν τὴν θύραν του, καὶ τον βλέπουν τὸν φίλον καὶ εἶχεν ἐμπρὸς του ἐστρωμένον μικρὸν γεωγραφικὸν χάρτην, καὶ αὐτὸς ἦτο «πесμένος με τὰ μουτρα» καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μελετᾷ τὸ μάθημά του. Εἶχε πλησίον του ἀνοικτὸν καὶ τὸν Ὀδηγὸν τῶν σιδηροδρόμων, βιβλίον τὸ ὁποῖον λέγει εἰς πόσας ὥρας ή πόσας ἡμέρας δυνάμεθα νὰ ὑπάγωμεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ πόση εἶνε ή τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου, καὶ τότε φεύγει ὁ σιδηροδρόμος.

Τόσον ἦτο βυθισμένος ὁ Μάριος εἰς τὴν μελέτην του, ὥστε δὲν ἐνόησε τοὺς τρεῖς φίλους του. Καὶ τότε μόνον ὤψωτε τὴν κεφαλὴν του, ὅταν ἐφώνασεν ὁ Λεωνίδας με τὴν χονδρὴν φωνήν του:

— Ἐ! Μάριε, τί ἔχῳσες αὐτοῦ μέσα τὴ μύτη σου καὶ δὲν μας μιλεῖς;

Ὁ Μάριος ἐσκήρτησεν ὡς νὰ ἐσηκώθη ἀπὸ ὕπνον βαθύν, καὶ ήθέλησε νὰ κρύψῃ τὰ χαρτὰ τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐμπρὸς του. Ἀλλὰ εὐθὺς πάλιν συνήλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐκύτταξε τοὺς φίλους του μετὰ εἰλικρινεῖας πολλῆς, εἶπε πρὸς αὐτούς:

— Ἐνόμεζα ὅτι δὲν εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. . . Καὶ ὁμῶς. . .

— Ποῖος δὲν εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ; ήρώτησεν, ὁ Σαϊζάνης.

— Ναι, ναι! πέ μας, πέ μας! Μάριε, ποῖος δὲν εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ; ποῖος;

— Ἡ πατρίς μου! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος καὶ ἔγινε κατακόκκινος.

— Καί, ὡς φαίνεται, θὰ ήθελες. . .

— Ναι, ήθελα νὰ ὑπάγω, ἀν ἦτο δυνατόν. . .

— Μὰ πῶς νὰ ὑπάγῃς; πεζός; Εἰξεύρεις πόση εἶνε ή ἀπόστασις; τοῦλάχιστον εἶνε τετρακόσια χιλίόμετρα.

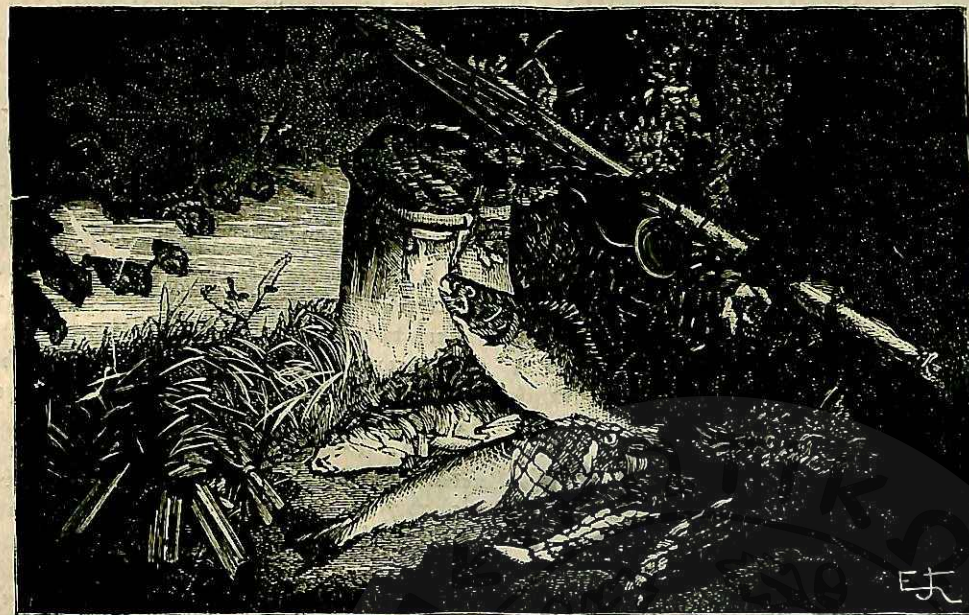
— Τὸ πολὺ πολὺ εἶνε διακόσια ὀγδοήκοντα, εἶ-

— Τί λέγεις σύ, Γεώργιε; τὸν ήρώτησεν ὁ Μάριος. — Ἐγὼ λέγω ὅτι τὸ ταξεῖδι τοῦτο δὲν εἶνε διὰ τὰ δόντια μας.

— Ὡ! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος περίλυπος.

— Ἀλλὰ ὑπάρχει τρόπος νὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Γεώργιος. Ἀκούσατε: ὁ Λεωνίδας, ὁ Παῦλος καὶ ἐγὼ ἔχομεν ὀλίγα χρηματάκια ἀπὸ διαφόρων οἰκονομίας μας. Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν πρῶτον πόσα εἶνε, καὶ ἔπειτά σας λέγω καὶ ἐγὼ τὸ σχέδιόν μου. Ἐμετρήθησαν τὰ χρήματα καὶ εὐρέθησαν ἐξήκοντα φράγκα.

Τότε ὁ Γεώργιος Μοντανῆς συνεβουλεύθη πολλήν

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ

πεν ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος εἶχε μελετήσῃ τὸν χάρτην καὶ τὸν Ὀδηγόν του.

— Διακόσια ὀγδοήκοντα μόνον! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, μεγάλο πρᾶγμα! Εἰς μίαν ἐβδομάδα τα παίρνομεν μίαν χαρά.

— Ἀλήθεια! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος αἰσθανόμενος χαρὰν μεγάλην, διότι ὁ ἐξαίρετος Λεωνίδας τοῦ ήνοῖξε δρόμον.

— Καὶ τί ὥραϊα, νὰ κάμωμεν αὐτὸ τὸ ταξεῖδάκι καὶ οἱ τέσσαρες, πεζοί!

— Πραγματικῶς! ἀνεφώνησεν ὁ Σαϊζάνης, εἰς τὸν ὁποῖον ήρεσε κάπως ή πρότασις αὕτη.

— Μόνος ὁ Γεώργιος ἐσιώπα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁμῶς ή γνώμη του εἶχε περισσοτέρην σημασίαν, διότι ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ Κυρίου Μοντανῆ, τοῦ κυρίου τῆς ἐπαύλεως, ὅλοι τον ἔβλεπον εἰς τὸ στόμα νὰ ἀκούσωσι τί θὰ εἶπῃ καὶ αὐτός.

ὥραν τὸν Ὀδηγὸν τῶν σιδηροδρόμων καὶ εἶπε πρὸς τοὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι ἀνέμενον τὴν ἀπόκρισίν του:

— Με τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔχομεν, εἰμποροῦμεν νὰ ὑπάγωμεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τρίτης θέσεως ἕως ἐν μέρος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πλέον περπατοῦμεν πεζοί. — Καὶ πόσον διάστημα θὰ ὑπάγωμεν πεζοί; ήρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Καμμιά ὀγδοηνταρὶα χιλίόμετρα.

— Περίφημα! ἀνεφώνησεν ὁ Λεωνίδας: θὰ τα πάρωμεν πεζοὶ διὰ δύο ἡμέρας.

— Βάλε τέσσαρα! εἶπεν ὁ Παῦλος. Δὲν λογαριάζεις ὅτι ὅσον καὶ ἀν βαστοῦν τὰ πόδια μας, εἴμεθα παιδὰ ἀκόμη!

— Τέσσαρες ἡμέραι δὲν εἶνε τίποτε, ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος μετὰ χαρᾶς. Πόσον σ' εὐγνωμονῶ, Γεώργιε, διὰ τὸ ὥραϊόν σου σχέδιον!

— Ναί! εἶπεν ὁ Γεώργιος· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Πρέπει νὰ το εἶπω καὶ εἰς τὸν θεῖόν μου...

— Καλὸ ἔξημέρωμα! ἀνεφώνησαν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι. Καὶ θὰ μὰς ἀφήσῃ ὁ θεὸς σου;

— Ξεύρω κ' ἐγώ! εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀτάραχος.

— Ἰσως μάλιστα θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ αὐτὸς τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου μας, εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ εἰξεύρεις, Γεώργιε, πόσον εἶμαι ὑπόχρεως εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον· φθάνουν ὅσα μου ἔκαμε, θὰ ἦτο ἀδιακρίσια μου νὰ ἐνοχληθῇ πάλιν ἐξ αἰτίας μου. Μὴ τον εἰπῇς τίποτε. Ἀύριον θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κτήμα του νὰ μείνῃ ἐπὶ ὅκτω ἡμέρας, καὶ ἕως νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖνος, ἡμεῖς θὰ εἴμεθα ἐδῶ. Μὴ λοιπὸν τον ἐνοχλήσῃς.

— Ἐγὼ εἰξεύρω τί θὰ κάμω. Ἀναθέσετε εἰς ἐμὲ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐτοιμασθῆτε νὰ ξεκινήσωμεν μεθ' αὐρίον.

Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Γεώργιος, πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν κλίνην του, ὠμίλησε πολλὴν ὥραν μετὰ τοῦ θεοῦ του. Ἐξήγησεν εἰς αὐτὸν τὰ σχέδια τοῦ Μαρίου, καὶ εἶπεν ὅτι καὶ οἱ φίλοι του τὰ παρεδέχθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

— Τί νὰ κάμωμεν λοιπὸν, θεῖέ μου;

— Μεθ' αὐρίον νὰ ἀναχωρήσετε, ὅπως εἶπες εἰς τοὺς φίλους σου. Ἐγὼ θὰ σου δώσω χρήματα νὰ τα κρατῇς διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἀλλὰ κύτταξε νὰ μὴ ἀλλάξετε δρομολόγιον, νὰ ὑπάγετε κατ' εὐθείαν. Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ δὲν θὰ σας βλάψῃ, ἀφ' οὗ μάλιστα ἔχει καὶ τὸ καλὸν ὅτι γίνεται χάριν σκοποῦ ἀρίστου καὶ ἀξιεπαίνου, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ ἴδῃ ὁ Μάριος τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς καὶ νὰ τοὺς ἀσπασθῇ. Ἐκτὸς τούτου θὰ σας συνοδεύῃ μακρόθεν ὁ Ματθαῖος, καὶ θὰ σας προσέχῃ, ἀλλὰ τοῦτο σὺ μόνον νὰ το εἰξεύρῃς, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, οἱ φίλοι σου δὲν θὰ ἔχουν τὴν παραμικρὰν εἰδήσιν. Ὡστε θὰ εἶσαι ἡσυχος ὅτι ἐάν σας τύχῃ πουθενὰ τίποτε, ὁ Ματθαῖος θὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως καὶ θὰ σας βοηθήσῃ. Εἰξεύρεις πόσον εἶνε ἔξυπνος καὶ πιστός.

Ὁ Ματθαῖος, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Κύριος Μοντανῆς, ἦτο γέρον θαλαμηπόλος εὐφύεστατος καὶ πιστότατος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν καλῶν μας φίλων.

Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὁ Μάριος Καπάνης κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὠνεῖρετο.

Ὁ Κύριος Μοντανῆς ἀνεχώρησε τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἰς τὸ κτήμα του, καὶ ὅτε ἀπεχαίρετσε τὰ παῖδιά, ὑπεκρίθη ὅτι τάχα δὲν εἶχε καμμίαν εἰδήσιν περὶ τοῦ ταξιδίου των. Εἶπε δὲ μόνον εἰς αὐτὰ νὰ εἶνε φρόνιμοι κατὰ τὸ διάστημά τῆς ἀπουσίας του, καὶ ὅτι δὲν θὰ λείψῃ περισσότερον τῶν ὁκτῶ ἡμερῶν.

ΙΔ'

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΡΙΚΩΔΕΣ

Τὴν μεθύριον ὁ Γεώργιος, ἔχων τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς συμβουλὰς τοῦ θεοῦ του, ἐπορεύθη μετὰ τῶν τριῶν φίλων του εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Εἰσῆλθον καὶ οἱ τέσσαρες εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἄμαξαν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ὁ δὲ γέρον Ματθαῖος εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἄλλην.

Τὸ ταξιδεῖδιον των ἦτο λαμπρότατον. Μετὰ δύο σταθμοὺς κατέβησαν εἰς τὸν τρίτον σταθμὸν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐξεκίνησαν πεζοὶ διευθυνόμενοι εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Μαρίου. Μακρόθεν τοὺς ἠκολούθει ὁ γέρον Ματθαῖος.

Εὐκολον εἶνε νὰ φαντασθῇτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν τῶν φίλων μας· μάλιστα δὲ ὁ Μάριος ἦτο εὐθυμότατος. Καὶ πῶς νὰ μὴ εἶνε, ἀφ' οὗ ἡσθάνετο ὅτι πλησιάζει εἰς τὴν πατρίδα του, πρὸς τοὺς γονεῖς του, τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς του! Ἡ χαρὰ του δὲν εἶχε ὅρια.

Ὑπελόγιζον ὅτι θὰ φθάσῃ τὴν ἐσπέραν εἰς μικράν τινα πόλιν, καὶ ἐκεῖ νὰ ἀναπαυθῶν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρωὶ πάλιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν δρόμον των.

Περιεπάτησαν, περιεπάτησαν, ἀλλὰ δὲν ἔκμαν καλὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς των οἱ φίλοι· διότι αἱ δυνάμεις των ἐξηντλήθησαν πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος. Κατὰ καλὴν των ὁμῶς τύχην, ἀπήντησαν εἰς τὸν δρόμον των μικρὸν τι χωρίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀλίγους τινας οἰκίσκους.

Ὁ Δουμποδάνος εἶπεν ὅτι «δὲν βλέπει ἀπὸ τὴν πεῖναν», ὁ δὲ Σαϊζάνης ἐπρότεινε νὰ μείνωσιν εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον. Ὁ Μοντανῆς συνεφώνησε μὲ αὐτούς, καὶ μόνος ὁ Μάριος ἦτο γνώμης ἐναντίας· ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ, θέλων καὶ μὴ θέλων ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆρχοντο εἰς τὸ χωρίον, συνήτησαν χωρικὸν τινα μὲ τὴν ἀξίνην ἐπ' ὤμου. Εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν ὁ Μοντανῆς καὶ τον ἠρώτησε:

— Δέν μου λές, κουμπάρε, δὲν εἶν' ἐδῶ κανέναν ξενοδοχεῖον νὰ μείνωμεν ἀπόψε;

— Τέτοιο πρᾶμα ἐμεῖς δὲν ἔχομε, εἶπεν ὁ χωρικός. Μὰ ἔχετε εὐκολὰ νὰ βρῇτε μέρος. Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε καθέναν τὸ σπιτάκι του, εἴμαστε φτωχοὶ ἄνθρωποι, χωριάτες, μὴ ξέρουμε τὸ χρέος μας. Ἄν θέλετε ἐγὼ μπορῶ νὰ πάρω ἕς τὸ φτωχικό μου δυὸ ἀπὸ σὰς ἢ ὅς εἶνε καὶ τρεῖς τὸν ἄλλον δὲν μπορῶ νὰ τον πάρω, δὲν ἔχω τόπο· μὰ θὰ του πῶ ἐγὼ ποῦ νὰ πάγῃ, νὰ τον περιποιηθῶν καθὼς που πρέπει. Σύμφωνοι;

Καὶ πῶς νὰ μὴ εἶνε σύμφωνοι; Ἀφ' οὗ ὁ καλὸς ἐκεῖνος χωρικός τοὺς ἐπρότεινε μόνος του νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ. Ἄν του ἔλεγον ὅχι, θὰ ἦτο πολὺ ἄτοπον, θὰ ἐφαίνοντο περισσότερον χωριάτες ἀπὸ τὸν χωριάτην.

Ἀλλὰ τίς ἐκ τῶν τεσσάρων φίλων θὰ ἔμενε μόνος; Ὁ Μάριος ἐπέμενε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χωρικοῦ ὁ Γεώργιος, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Λεωνίδας, αὐτὸς δὲ νὰ ὑπάγῃ μόνος του, ὅπου του δεῖξῃ ὁ χωρικός.

— Βλέπεις, παιδί μου, ἐκεῖ πέρα κείνη 'κεῖ τὴν μάνδρα, εἶπεν ὁ χωρικός πρὸς τὸν Μάριον.

— Μάλιστα. τὴν βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος.

— Πάγαιν' ἐκεῖ καὶ γτύπα, καὶ ἂν σε ῥωτήσουνε τί γυρεύεις, νὰ πῇς πῶς σ' ἔστειλεν ὁ Γιάννης ὁ Κλάδης, καὶ θὰ σε δεχτοῦνε μ' ἀνοικτὰ τὰ χέρια, πάγαινε καὶ μὴ σε μέλει, ἐγὼ εἴμ' ἐδῶ.

Ὁ Καπάνης ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῶν τριῶν φίλων του,

ἀσθη ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὴν σκοτεινὴν μάνδραν, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ χαμηλὸν δωμάτιον ὅπου ἀμυδρὸς λύχνος μόλις ἔφεγγε. Εἰς τὴν τράπεζαν ἐκάθηντο τρεῖς ἄνθρωποι, μίξ γραιὸ γυνή, εἰς γέρον καὶ εἰς νέος. Ἡ ὄψις των ἦτο ἀγρία καὶ φρικώδης. Αὐτοὶ δὲν ἐφαίνοντο ἄνθρωποι φιλήσυχοι καὶ γεωργοί, ἐφαίνοντο ἀγροὶ ἄνθρωποι καὶ κακοῦργοι.

— Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ ἔλθω ἐδῶ μέσα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Τί νὰ γίνῃ! ὑπομονή! ἄς εὕρουν τοῦλάχιστον οἱ φίλοι μου περισσότεραν ἀσφάλειαν!

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ οἰκοδεσπόται ἐσηκώθησαν εὐθὺς καὶ τον ἐκάθισαν πλησίον των, τοῦ ἔφερον ζωμὸν

«Εἰς τὴν τραπεζάν ἐκάθηντο τρεῖς ἄνθρωποι»

καὶ ἐχωρίσθησαν συμφωνήσαντες νὰ περάσουν τὸ πρωὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἀπ' ἐκεῖ που θὰ ὑπάγῃ, νὰ τον πάρουν.

Κατὰ τὴν συμβουλὴν λοιπὸν τοῦ χωρικοῦ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μάνδραν ἢ ὁποία, ἐνεκὰ τοῦ σκοποῦ τῆς νυκτὸς ἐφαίνετο καταμύρη καὶ ἀγρία. Ὁ Μάριος ἐφοβήθη ὀλίγον κατ' ἀρχὰς καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἔπειτα ἔλαβε θάρρος, ἐνθυμηθεὶς τοὺς λόγους τοῦ καλοῦ χωρικοῦ, καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν τῆς μάνδρας.

Εὐθὺς ὡς ἐκτύπησεν, ἤλθε καὶ του ἠνοιξε νέος τις ὑψηλὸς ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ τον ὠδήγησεν εἰς μικρὸν οἰκίσκον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐν τῇ μέσῃ τῆς μάνδρας.

Ἦνοιξε μικρὰν θύραν καὶ του εἶπε νὰ εἰσέλθῃ.

Νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν ὁ φίλος μὰς τα ἐχρε-

κρέατος καὶ διάφορα ἄλλα φαγώσιμα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἄφθονα εἰς τὰς οἰκίας τῶν χωρικῶν. Καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγε καὶ συνήλθεν ὀλίγον ἐκ τοῦ κόπου, τὸν ἠρώτησαν διάφορα πράγματα μὲ πολλὴν εὐγένειαν, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις των μὲ πολλὴν προθυμίαν.

Ἀλλὰ τί τα θέλετε; Δὲν εἰμύπορε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν καλοὶ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τίς οἶδεν ἐὰν αἱ ὑποψίαι του ἦσαν ἄδικοι. Πῶς ν' ἀποφασίσῃ νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ μέσα; ἀλλὰ καὶ ποῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα;

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑἰΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ἀγαπητέ μου φίλε,

ΣΤ'. Ιούνιος

« Ἡ ἀΐθουσα τοῦ κκουργιοδικείου ἦτο τόσο γυμνάζη, ὥστε βελόνην ἂν ἐρριπτες δὲν ἐπιπτεν ἡκούοντο ψιθυρισμοί· ἐγὼ ἐκαθήμην εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου· ὀπίσω μου ἦσαν χωροφύλακες μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἡ κεφαλὴ μου ἦτο βραεῖα· τὸ στόμα μου ξηρόν· τὰ αὐτιά μου ἐδόυζαν· ἔβλεπα θολά, ὡς μέσα ἀπὸ κύμα, τοὺς συνέδρους, τὸν εἰσαγγελέα, τοὺς ἐνόρκους. Ἐνοιοῦσα ἐκάτον, διακόσια μάτια καρφωμένα ἐπάνω μου.

Εἶχα μίαν δίσαν!

Ἐξάφνα ἐκτύπησεν ὁ κώδων. Ἦρχισεν ἡ δίκη· ἤρξαν οἱ ψιθυρισμοί. Ὁ γραμματεὺς ἀνέγνωσε τὸ κατηγορητήριον. Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπεν ὅτι εἰμαι ἐπιβλαδὴς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἔκαμα πολλὰ κκουργήματα. Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τῶν μαρτύρων. Παρουσιάσθη εἰς μέ τριμμένα φορέματα, μὲ ἰσχνὸν πρόσωπον, μὲ μακρὰ ἀκτένιστα μαλλιά.

Ὁ πρόεδρος τὸν ἔβαλε καὶ ἔκαμε ὄρκον ἐπάνω εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὅτι θὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν.

— Τὸ ἐπαγγελμά σου; τὸν ἠρώτησε.

— Ποιητής! ἀπεκρίθη ὁ ἀνθρωπος μὲ τὰ τριμμένα φορέματα.

— Τί ξεύρεις διὰ τὸν κατηγορούμενον;

— Εἰξεύρω, εἶπε μὲ στόμφον ὁ ποιητής, ὅτι μαραίνει τὰ ἄνθη· τί λέγω εἰξεύρω; τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Τὸν Μάιον ὅλοι οἱ κῆποι ἦσαν ἀνθισμένοι· ἔβλεπες παντοῦ ἄνθη νὰ εὐωδιάζουν. Ἀμα ἦλθεν ὁ κατηγορούμενος ὅλα ἀπέθαναν, ἐξεψύχσαν διὰ μιᾶς. Αὐτὸς τα ἐσχάτωσε!

Ὅλο τὸ ἀκροατήριον ἀντριχίλασε· ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνόρκοι ἐγύρισαν καὶ μ' ἀγριοκύτταξαν. Ἦρχισα νὰ φοβοῦμαι.

Ἐπειτα ἦλθεν ἄλλος μάρτυς τῆς κατηγορίας.

Αὐτὸς ἦτο καλονδυμένος, κομψός, θὰ ἐνόμιζες ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπήδησεν ἀπὸ κανὲν φιγουρίνι φραγκορράπτου.

— Τί εἰξεύρεις διὰ τὸν κατηγορούμενον;

— Εἰξεύρω, εἶπεν οὗτος τινάξων τὸ φόρεμά του, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἐπιβλαδὴς εἰς τὴν κοινωνίαν. . . δηλαδὴ εἰς τὰ φορέματα τῆς κοινωνίας· φορεῖτε μίαν κκουρῆγιαν ἐνδυμασίαν καὶ πηγγίνετε περίπατον; ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ μὲ τὴν σκόνην τοῦ τὴν ἀσπρίζει, σὰς ἀλευρόνεις σὰν μυλωνᾶς, καταστρέφει τὰ φορέματά σας. Καὶ συλλογισθῆτε, εἶπε μὲ τρέμοντας φωνήν, συλλογισθῆτε, κύριε πρόεδρε, μὲ τί κόπους γίνεται αὕτη ἡ ἐνδυμασία, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ

τὴν χρεωστῇ κανεὶς ἀκόμη εἰς τὸν ῥάπτην, ὅτι ἂν χαλάσῃ αὕτη δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ κάμῃ ἄλλην. Συλλογισθῆτε, κύριοι ἐνόρκοι, πόσους ἀνθρώπους κάμνει δυστυχεῖς, πῶσας ἐλπίδας μεταβάλλει εἰς σκόνην καὶ ἀπαλλάττει τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τοιοῦτο τέρας!

Μεγάλῃ συγκίνησιν κατέλαβε τοὺς συνέδρους, τοὺς ἐνόρκους καὶ ὅλον τὸ ἀκροατήριον· ὁ ποιητὴς μάλιστα ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺ παλαιὰ φορέματα (διότι ἦτο ἀπένταρος) διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἐγὼ τοῦ τα ἐχάλασα μὲ τὴν σκόνην μου, ἔβγαλε τὸ μανδύλι του καὶ ἐσπούτιζε τὰ μάτια του.

Τρίτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ἦτο ποῖος νομίζετε; ἕνας μαθητὴς ἕως δώδεκα ἐτῶν.

Ὅτε παρουσιάσθη, εὐνοϊκὸς ψιθυρισμὸς τὸν ὑπεδέχθη. Οἱ ἐνόρκοι τὸν παρετήρησαν μὲ πατρικὸν μειδίαμα ἐνθυμηθέντες τὰ παιδιὰ τῶν.

— Τί ξεύρεις σύ, μικρὲ μου, διὰ τὸν κατηγορούμενον; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Ἐγὼ ξέρω πῶς εἶνε ὁ ποῖος κακὸς μήνας τοῦ ἔτου (Δὲν ἦτο πολὺ δυνατός φαίνεται εἰς τὴν γραμματικὴν ὁ μικρὸς μάρτυς τῆς κατηγορίας) εἶνε ὁ μήνας τῶν ἐξετάσεων, πού κάμνει τοὺς μαθητὰς καὶ μελετωσὶν ὥρας ὁ λ ο κ λ ῥ α ς (Μελέτη δὲ πού τὴν ἔκαμνε! ἦθελε νὰ παραπονηταὶ καὶ ὅλα!) εἶνε κακὸς μήνας, μυρίζει σχολεῖον, βιβλία, μουχλα· βασανίζει ὅλα τὰ παιδιὰ, τὰ κάμνει κίτρινα! . . .

— Ὁ κακούργος! ἐψιθύρισεν εἰς ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

Ἐνοιωθα ὅτι ὅλοι ἐκεῖ μέσα μ' ἔβλεπαν μὲ μῖσος, ὅτι κανεὶς δὲν μ' ἐλυπεῖτο, ὅτι ἦμην μόνος, ἔρημος, ἐπάνω εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου ὅπου ἐκάθησαν τόσοι λησταί, τόσοι φονεῖς. Καὶ ἡ κεφαλὴ μου εἶχε γίνεαι ἀκόμη βαρυτέρα, τὸ στόμα μου ξηρότερον, τ' αὐτιά μου ἐδόυζαν πεῖδ πολὺ. Ἀχ πῶς ἐδιψοῦσα!

— Οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως! εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Κανεὶς δὲν ἐσηκώθη, κανεὶς δὲν ἐπλησίασε, κανὲν στόμα δὲν εἶπε μίαν λέξιν καλὴν δι' ἐμέ. Ὡ! ἦμην δυστυχὴς, καταρμένος· μόνον ἐχθροὺς εἶχα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! . . .

Μοῦ ἤρχετο νὰ κλαύσω, νὰ κλαύσω ὡς μωρόν· ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦσα οὔτε νὰ κλαύσω. Ἀκούμνησα τὸ κεφάλι μου εἰς τὸ χέρι μου καὶ ἐπερίμενα· δὲν μ' ἐνοιαζε πλέον· ἦμην ἀπελπισμένος· θὰ με κατεδίκαζαν.

Μέσα εἰς τὴν ζάλην μου ἤκουσα μίαν φωνὴν νὰ λέγῃ δι' ἐμέ· ἔλεγεν ὅλα ὅσα εἶπαν οἱ μάρτυρες τῆς

κατηγορίας, ἔλεγεν ὅτι εἰμαι τέρας, ὅτι δὲν σέβομαι οὔτε τ' ἄθωα πλάσματα, τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ τα κιτρινίζω, οὔτε τὰ ἔργα τῆς φραγκορραπτικῆς, ἀλλὰ τα καταστρέφω, οὔτε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, τὰ ἄνθη, ἀλλὰ τα μαραίνω μὲ τὴν θερμὴν μου πνοὴν ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ χνῶτα ἀγρίου θηρίου. Ἐλεγε πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐφριττα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Κάθε λόγος τοῦ μοῦ ἐφρίνετο ὡς γρονθοκόπημα ἐπάνω εἰς τὴν δυστυχῇ μου κεφαλὴν. Ἦτο ὁ εἰσαγγελεὺς.

Μὰ τί τοῦ ἔκαμα, ἐγὼ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Διατί ἦθελε νὰ μὲ καταστρέψῃ;

Αἱ τελευταῖαι λέξεις πού ἤκουσα ἦσαν: « Πρέπει νὰ δοθῇ ἐν μάθημα εἰς τοὺς κακοὺς. Ζητῶ τὴν καταδίκην τοῦ κατηγορουμένου! »

Ἐπερίμενα πλέον νὰ ἔλθουν οἱ χωροφύλακες νὰ με σύρουν εἰς τὰς φαλακὰς, νὰ μου βάλλουν ἀλυσίδας. Ἦμουν ἀποφασισμένος· δὲν θὰ ἔκαμα τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν.

Ἐξάφνα ἤκουσα μίαν ἄλλην φωνήν· καὶ αὕτη δι' ἐμέ ἔλεγε· αἰ, καὶ τί μ' ἔμελε! ἄς λέγῃ ὅ,τι θέλει· ἀλλὰ ἦτο τόσο γλυκεῖα ὥστε χωρὶς νὰ θέλω ἤρχισα ν' ἀκούω.

— Δὲν θὰ ἐπίστευα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἔλεγεν ἡ φωνή, ὅτι εἰς τὸ ἐδῶλιον ἐκεῖνο τοῦ κατηγορουμένου κάθηται ὁ Ἰούνιος, ἐάν δὲν εἶχα παραδείγματα ὅτι οἱ περισσότεροι εὐεργεταὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὑπέφεραν καὶ ἐτιμωρήσαν· μήπως λοιπὸν καὶ σεῖς θέλετε νὰ τον καταδικάσετε νὰ τον τιμωρήσετε διὰ νὰ ἀποδείξετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶνε πάντοτε ἀχάριστοι; Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ πρόγονοί μας κατεδίκαναν τὸν Σωκράτην νὰ πίνῃ τὸ κύνιον, καὶ ἔπειτα τοῦ ἤγειραν ἀνδριάντα. Προσέξατε! μὴ στιγματίσετε τ' ὄνομά σας μὲ ἀδικίαν ἴσην μ' ἐκείνην. Σεῖς εἰσθε εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς δικαστὰς τοῦ Σωκράτους, διότι δὲν ἔχετε πράξει ἀκόμη τὴν βδελυρὰν πράξιν. Σκεφθῆτε ὅτι γεναὶ ἐλόκληροι θὰ ὁμιλήσουν διὰ τὴν ἀπόφασίν σας!

Μέσα εἰς τὴν παρὰ τὴν μου ἡ δυνατὴ τοῦ φωνῆς μου ἐφθανε ἀδύνατη καὶ γλυκεῖα. Τόσον βυθισμένος ἦμουν. Ἦμουν σὰν ἀνθρωπος ἀποσταχμένος, κρυμμένος, πού ἀκούει τὸ μουρμουρητὸ ἐνὸς ποταμοῦ πού τρέχει εἰς τὸ πλάγι του.

— Καὶ ποῖα εἶνε τὰ στοιχεῖα τῆς κατηγορίας; ἐξηκολούθησεν ἡ φωνή;

Κατηγοροῦμεθα! ὅτι καταστρέφουμεν τὰ ἐνδύματα τῶν κρυψευμένων. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν σπουδαιολογοῦμεν ἀλλὰ ἀστενεύομεθα. Μίαν βούρτσαν, κύριοι κομψευόμενοι, μίαν βούρτσαν, παρακαλῶ, προμηθευθῆτε. Ἡ βούρτσα, ἀρκεῖ νὰ σας ἀπαλλάξῃ τῆς

(1) Σημειώσις διὰ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: Οἱ δικηγόροι λαμβάνουν συνήθως τὸ πρόσωπον τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὁμιλοῦν ὡς νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ κατηγορούμενοι.

σκόνης καὶ τὸν κατηγορούμενον τῆς κατηγορίας. Ἐπειτα κατηγοροῦμεθα ὅτι βασανίζομεν τὰ παιδιὰ. Κατηγοροῦμεθα ὅτι ἡμεῖς ὁ μὴν τῶν ἐξετάσεων, τῶν βιβλίων. Καυχόμεθα διὰ τοῦτο· εἰμεθα ὁ μὴν τῆς διανοητικῆς ἐργασίας, ὁ μὴν τοῦ κόπου. Τὰ καλὰ κόπω κτῶνται, ἔλεγον οἱ πρόγονοι ἡμῶν. Ἡμεῖς ἀνταμεῖομεν τὸν καλὸν μαθητὴν διὰ τὴν ἐπιμέλειαν ὅλου τοῦ ἔτους, ἡμεῖς τῷ δίδομεν τὴν χαρὰν νὰ λάθῃ ἐναγκαλισμοῦ· καὶ φιλήματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἡμεῖς ἀνοίγομεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας τὴν θύραν, τὴν ὁποῖαν μὲ τόσῃ ἀνυπομονησίαν ὅλοι περιμένουν ν' ἀνοίξῃ, τὴν θύραν τῶν διακοπῶν. Χωρὶς ἡμᾶς οὔτε ἐξετάσεις θὰ ἐγίνοντο, οὔτε παύσεις, οὔτε λουτρά εἰς δροσερὰς ἀκρογιαλίας, οὔτε ἐκδρομαὶ εἰς σκιαρὰς ἐξοχὰς. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ ἀμελής μαθητὴς ὁ λέγων ἔ του καὶ ὁ λο κ λ ῥ α ς μᾶς κατηγορεῖ; Σύνελθε, παιδάριον, κακῶς ἤρχισες τὸ στάδιόν σου!

Ὅσον ἤκουα τὴν φωνὴν ἐκείνην ἐνόμιζα ὅτι δροσερὸν ἀεράκι ἔπνεε πλησίον μου καὶ ἐδρόσιζε τοὺς φλογισμένους κροτάφους μου. Ἡ κεφαλὴ μου ἤρχιζε νὰ μὴ εἶνε τόσο βαρεῖα· τ' αὐτιά μου νάμνη βοῦζουν. Μία ἥσυχη φωνὴ μοῦ ἐψιθύριζε μετὰ εἰς τὴν καρδίαν μου ὅτι δὲν ἐχάθη δι' ἐμέ πᾶσα ἐλπίς. Καὶ ἐσήκωσα τὴν κεφαλὴν μου, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου εἶχα σκυμμένην ἕως τότε, καὶ εἶδα τὸν συνήγορόν μου.

— Ἀς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ τελευταῖον ἄρθρον τῆς κατηγορίας, ἐξηκολούθησε. Κατηγοροῦμεθα ὅτι μαραίνουμεν τὰ ἄνθη. Διαμαρτυροῦμεθα μὲ ὀλην μας τὴν δύναμιν, ὅτι ἡμεῖς δὲν μαρμίνουμεν τίποτε· τὰ ἄνθη εἶνε βραχύβια, ἔχουν ὀλίγην ζωὴν γεννῶνται τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοιξέως καὶ ἀποθνήσκουν εἰς τὸ τέλος τῆς ἀποθνήσκουν ἀπὸ γῆρας. Κατηγοροῦν κανένα ὅταν ἀποθνήσκουν οἱ γέροντες; ὄχι· τὸ θεωροῦν φυσικὸν πρᾶγμα. Ἡμεῖς, κύριοι, τίποτε κοινὸν δὲν ἔχομεν μὲ τοὺς νεκροὺς καὶ μὲ τὸν θάνατον· ἡμεῖς εἰμεθα ὁ μὴν τῆς ζωῆς· ἀντὶ τῶν ψευδῶν αὐτῶν πειστηρίων, τὰ ὁποῖα ἔχετε ἐκεῖ (Καὶ ἔδειξε κατὶ μαρμαμένα ἄνθη τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπάνω εἰς ἓν τραπέζι) ἰδοὺ πειστήρια ἀληθινὰ (Καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του δέσμην κιτρινῶν ἀσταχυῶν). Ἰδοὺ ἡμεῖς τί κάμνομεν. Πηγγίνετε εἰς τὰ χωράκια· ἰδέτε τὰ μεστωμένα στάχυα τὰ ὁποῖα κυματίζουν ὡς χρυσὴ θάλασσα εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, ἀκούσατε μὲ ποῖα τραγῳδία γαρὰς τὰ θρίζει ὁ γεωργός, συλλογισθῆτε πόσας ἀποθήκας θὰ γεμίσωμεν, πόσους μύλους θὰ γυρίσωμεν, πόσους φούρνους θ' ἀνάψωμεν, εἰς πόσους θὰ δώσωμεν ζωὴν, θέσατε τὴν χεῖρα εἰς τὴν συείδησίν σας, καὶ ἂν τολμᾶτε καταδικάσατέ μας. Κύριοι ἐνόρκοι, ὁ ἰδικὸς μας ἥλιος φωτίζει ὅλον τὸ ἔτος καὶ πλουσίων σπίτια καὶ καλὸν δας. Τί θὰ ἐγίνετο ὁ κόσμος ἂν δὲν ὑπῆρχεν Ἰούνιος; Ὁ ἰδικὸς μας ἥλιος

δίδει την γλυκάδα εἰς τὴν σταρίδα, χαρίζει εἰς τοὺς Ἑλληνας ἑκατομύρια.

Ἡ ζάλη τῆς κεφαλῆς μου εἶχε περάσει ὅπως διόλου, ἤμην ἐλαφρὸς, ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δυνατὰ ἤλπιζα! ἤλπιζα! Ἄ! μὲ ἤρχετο νὰ σηκωθῶ νὰ σφίξω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, νὰ βάλω τὸ κεφάλι του μέσα ἰστὴν ἀγκαλιᾶν μου καὶ νὰ τον φιλήσω, νὰ τον φιλήσω. Ἀλλ' ἐφοβούμην μήπως τον διακόψω, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλεγε:

— Ζητῶ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' ὄχι κοινὴν ἀθώωσιν! θέλω ὁ Ἰούνιος, ὅστις εἰσῆλθεν ἐδῶ ὡς κατηγορούμενος, νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης ταύτης ὡς εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ψιθυρισμοὶ ἐπιδιοκιμασίας ἠκολούθησαν τὰς ἀγορεύσεις τοῦ συνηγόρου· ὅλοι τον συνέχαιρον, ὅλοι τοῦ ἐσφίγγον τὴν χεῖρα· πῶς ἤθελα νὰ τον ἀγκαλιάσω!

Ὁ πρόεδρος ὑπέβαλεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ ζήτημα· «Εἶνε ἐνοχος ὁ Ἰούνιος;» Οἱ ἐνόρκοι ἀπετύρθησαν εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον καὶ ἐκλείσθησαν διὰ νὰ συσκεφθοῦν. Ἐμείναν ἐν τέταρτον ὅλοι ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονήσαν· ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους

ἐγώ, εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου. Ἄ! τώρα πλέον δὲν ἤθελα νὰ καταδικασθῶ· τώρα πού εἶδα τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος, δὲν ἤθελα νὰ πέσω εἰς τὸ σκότος, ἤθελα ν' ἀθωωθῶ, ν' ἀθωωθῶ! ὦ! Θεέ μου ἄς ἠθωούμην!...

Ἡ θύρα ἤνοιξεν· ἐξῆλθεν ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων· ἔπαυσε κάθε πνοή· μὲ ἐπίσημον φωνὴν ἀνέγνωσε:

«Ὁχι, ὁ Ἰούνιος δὲν εἶνε ἐνοχος!»

Ζωηραὶ ζητωκραυγαί, καταγῶδῃ χειροκροτήματι ὑπεδέχθησαν τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην.

Ἡμην ἐλεύθερος! ἐλεύθερος! ἔδωκα τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὰς χεῖρας μου καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω.

Τοῦτο συνεκίνησε περισσότερον τὸ πλῆθος. Ἐννοῶσα δέκα εἴκοσι χεῖρα, τὰ ὁποῖα μ' ἐσήκωσαν καὶ μ' ἔβγαλιν θριαμβευτικῶς ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖον μὲ ζητωκραυγὰς.

Τότε ἐξύπνησα!

Ὁ φίλος σου

Ἰούνιος

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

Η ΑΥΓΗ

Ξανθούλα κόρη ἡτροπαλή
καὶ μικροκαμωμένη
εἶν' ἡ Αὐγούλα ἡ ροδαλή,
ἡ μωσχανθρεμμένη,
ἔχει τὴ Γῆ μητέρα της,
τὸν Οὐρανὸ πατέρα της.

Εὐπνᾷ ἀπ' τὸν ὕπνο τὸ βαθὺ
καὶ ἀκόμα χατμουριέται·
γιὰ νὰ λουσθῇ γιὰ νὰ πλυθῇ
ἔς τὰ κύματα πετιέται
καὶ ἄγγελοι τῆς χύνουν
νερὸ γιὰ νὰ τὴν πλύνουν.

Κι' ἀφοῦ πλυθῇ καλὰ—καλὰ
τὸ φόρεμά της βάζει,
κτενίζεται, χαμογελά
καὶ τὰ φτερά τινάζει,
ἴψηλὰ—ἴψηλὰ σηκώνεται
καὶ μόνῃ καμαρώνεται.

Βλέπει τὴν κόρη της ἡ Γῆ
καὶ ἔς τὴ στιγμὴν ἀλλάζει,
μὰ εἶνε μικρούλα ἡ Αὐγὴ
καὶ ὁ δρόμος τὴν κουράζει,
καὶ ἀφίνει τὴν μητέρα της
καὶ τρέχει ἔς τὸν πατέρα της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Μὲ χάρι π' ἴσ' ἀπ' τὸ βουνὸ
ρίχνει ἔς τὴ γῆ ἓνα βλέμμα
καὶ βάζει τὸν Αὐγερινὸ
γιὰ διαμαντένιο στέμμα,
καὶ τότε περὶ προβάλλει
ἔς τὴ γῆ μὲ μύρια κάλλη.

Τὴν ἀντικρύζουν τὰ πουλιὰ
πού ἔρχεται τρεχάτη,
ἡντυμένη ἔς τὰ τριανταφυλλιά
καὶ ἀπ' ἐμμορφιαῖς γεμάτη,
καὶ μὲ γλυκὰ φιλήματα
ἀρχίζουν κελαιδήματα.

Τὴν βλέπουν τ' ἄνθη ροδαλή
καὶ ρόδο τὴν νομίζουν
καὶ ὅσῃ μ' ἔμπορνε περὶ πολὺ
γιὰ χάρι της μυρίζουν,
ἡ λεύκας ἀνασάνουν
καὶ μὲ δροσιὰ τὴν ραίνουν.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ποῖος ἀπὸ ὑμᾶς δὲν εἰςεύρει τὸν Ὅμηρον, τὸν ποιητὴν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας;

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων ποιημάτων ὁ Ὅμηρος ἔγραψε τὴν Βατραχομουσικήν ὅπου περιγράφει τὸν πόλεμον τῶν βατράχων καὶ τῶν ποντικῶν.

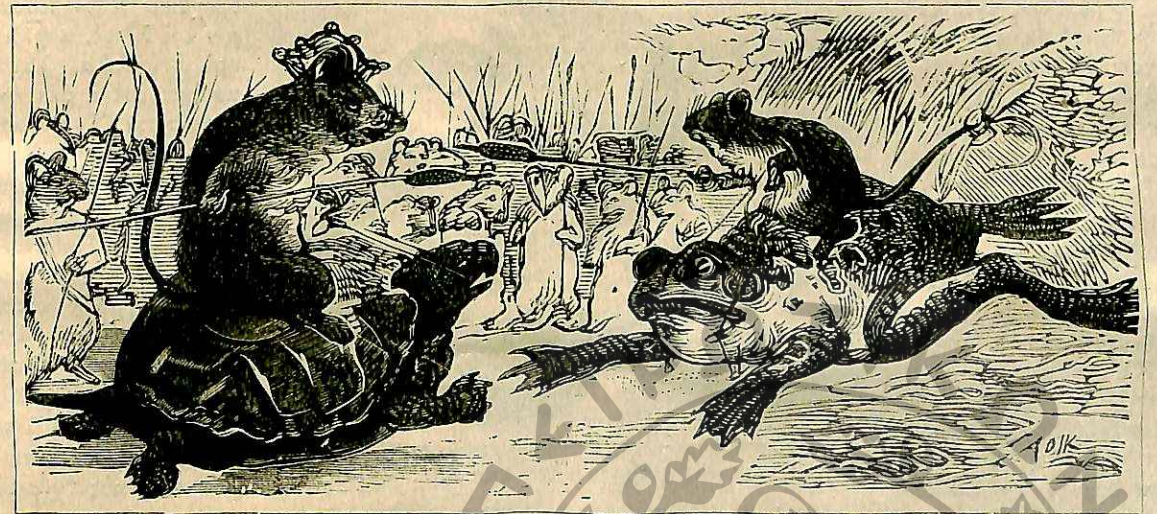
Ἐνα πόλεμον τοῦ αὐτοῦ εἶδους θά σας διηγηθῶ, ἀλλ' ἔχι μετὰξὺ βατράχων καὶ ποντικῶν, ἀλλὰ μετὰξὺ ποντικῶν καὶ ποντικῶν.

Λοιπὸν πρὸ πολλῶν χιλιᾶδων χρόνων, εἰς τὴν ἐποχὴν ὅπου οἱ σκύλοι ὠμίλουν καὶ οἱ χοῖροι ἐτραγώδουν καὶ αἱ κότται εἶχαν ὀδόντια, καὶ οἱ βάτραχοι εἶχαν ξύλινον βασιλεῖα, ἔζη μία φυλὴ μεγαλοσώμων ποντικῶν, πτωχῶν, ἰσχυρῶν, ἐλεεινῶν.

Ὀλην τὴν ἡμέραν ἐμάλλωναν, ἐδέρνοντο, ὥστε

ποντικοὶ δὲν ἐπεινοῦσαν πλέον, ἔπαυσεν ἡ πτωχία καὶ ἡ ἀθλιότης των. Μὴ νομίζετε ὅτι ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται. Ὁχι· ἀλλ' ἔκλεπταν ἀπὸ τὰς γεμάτας ἀποθήκας τῶν προβλεπτικῶν γειτόνων των. Ὅταν ἤνοιγεν ἡ ὄρεξις ἀπὸ τὰς φιλονικίας τὰς ὁποίας ἔκαμναν ἀναμεταξύ των τὴν ἡμέραν, ὠρμούσαν εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν μικροσώμων ποντικῶν, καὶ μὲ μεγάλην χαρὰν ὡς κλέπτει καὶ λαίμαργοι ἔτρωγαν χωρὶς τύψιν σινειδήσεως ὅ,τι εὕρισκαν: λαρδί ἢ χοιρομέρι, ψωμί ἢ γλύκισμα, καρύδι ἢ φουντούκι.

Δὲν τοὺς ἔβλεπε δὲ ὅτι ὁ καθεὶς ἔτρωγεν ὅσον εἰμποροῦσεν, ἀλλ' ἔπαιρναν καὶ μαζί των διὰ τὸ πρῶγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, καὶ ἐκτὸς τούτου, κατέστρεπον ὅσα δὲν εἰμποροῦσαν νὰ φάγουν ἢ νὰ πάρουν

«ΕΝΩ Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ΦΟΒΕΡΑ ΑΓΡΙΟΜΜΑΤΙΑΖΩΝ, ΕΠΗΔΑ ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ» (Σελ. 187)

ὅταν ἐνύκτωνε καὶ ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ δείπνου δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φάγουν.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν φυλὴν αὐτὴν ἐπῆγε καὶ ἀπεκατεστάθη μίαν ἡμέραν ἄλλη φυλὴ ποντικῶν, μικροτέρων εἰς τὸ ἀνάστημα, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς γείτονάς των, ἐξοῦσαν εἰρηνικά καὶ ἀγαπημένοι, καὶ εἶχαν ὅλας τὰς ἀρετάς, ὡς καὶ τὴν προβλεπτικότητα, τὴν ὁποίαν ὅμως ἔχασαν φαίνεται ἀπ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Εἶχαν λοιπὸν μεγάλας ἀποθήκας τὰς ὁποίας εἶχαν γεμάτας τυρί, καρύδια, λαρδί, καὶ εἰδὼν εἰδὼν ἄλλα πράγματα. Δέγουν μάλιστα, ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην εὕρισκοντο καὶ γλυκίσματα, καὶ κομπόσται μὲ βερύκοκκα, καὶ σοκολάτα καὶ ζαχαρωμένα κάστανά, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα βέβαιοι δι' αὐτά.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν λοιπὸν ἐκείνην οἱ μεγαλόσωμοι

μαζί των. Ἐκυλόντο λοιπὸν εἰς τὸ βούτυρον, εἰς τὸ ξύγγι, εἰς τὸ ἀλεύρι καὶ εἰς τὸ τυρί, ὥστε τὰ ἔκαμναν ἐν ἐλεεινὸν ἀνακάτωμα, τὸ ὁποῖον οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ, καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν, δὲν θά το ἔτρωγον.

Μίαν ἡμέραν, ἢ μάλλον μίαν νύκτα, διότι τὴν νύκτα, ὡς ὅλοι εἰςεύρετε, κάμνει τὰς ἐκδρομὰς τῆς ἡ φυλῆ τῶν ποντικῶν δὲν τοὺς ἔβλεπε ὅτι ἔφαγαν τὰ ὠραιότερα πράγματα τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν ἀποθήκην, ὅτι ἐπῆραν ἀρκετὰ μαζί των καὶ κατέστρεψαν τὰ λοιπὰ, ἀλλ' ἔρπασαν ἀπὸ τὴν οὐρὰν τρεῖς κυρίας τῶν μικρῶν ποντικῶν τὰς ὁποίας τὰς ἔρριψαν εἰς ἓνα κάδον γεμάτων νερόν, ὅπου τὰ δυστυχῆ πλάσματα ἐπνίγησαν· ἔπειτα ἀνεχώρησαν μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων ποδῶν των καὶ κατὰ τὴν αὐγὴν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν των.

Όταν οι μικρόσωμοι ποντικοί, οι οποίοι και αυτοί είχαν εξέλθει εις έκδρομήν, επέστρεψαν και ξμαθαν τὸ φρικώδες ἐγκλήμα τὸ ὁποῖον διεπράχθη εἰς τὴν ἀπουσίαν των, καὶ εἶδαν τὰ πτώματα τῶν τριῶν δυστυχῶν συντρόφων των μέσα εἰς τὸν κάδον, τοὺς ἔπιασε τέτοια ἀγανάκτησις, ὥστε ὁ βασιλεὺς των, ὁ Λεπτομούστακος ἔστειλεν ἀμέσως ἀπεσταλμένους διὰ νὰ προσκλήσῃ ὅλας τὰς φυλὰς τῶν μικροσώμων ποντικῶν, νὰ τους βοηθήσουν διὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς γείτονάς των. Ὁλοιπαρὲς ἀπετάχθησαν εἰς τάχματα, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Λεπτομούστακου καὶ ὠρκήσθησαν νὰ νικήσουν ἢ ν' ἀποθάνουν. Ἐκαστος αὐτῶν ἦτον ὠπλισμένος μετὰ σπαθί καὶ μετὰ λόγχην, καμωμένην ἀπὸ σάχχα, οἱ δὲ εὐγενεῖς ἦσαν ἑορπιοὶ καὶ εἶχαν μακρὰς λόγχας ἀπὸ καλάμι τὰς ὁποίας ἐκνύριευσαν ὅταν εἶχαν πόλεμον μετὰ τοὺς παραποταμίους ἐχθρούς των.

Ὁ βασιλεὺς ἐφόρεσε τὴν πανοπλίαν του, καὶ στολίσας τὴν οὐράν του μετὰ κομψότατον φέγγον, ἵππευσεν εἰς ἕνα βάτραχον, ὁ ὁποῖος γινώριζεν τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον εἶχαν κάμει οἱ ὁμόφυλοί του μετὰ τοὺς μεγαλοσώμους βατράχους ἠθέλε νὰ τους ἐκδικηθῇ.

Ὁ ἱστοριογράφος τοῦ βασιλέως Λεπτομούστακου διασχυρίζεται, ὅτι τὴν ἀξιωματικὴν ἡμέραν ὁ μονάρχης οὗτος εἶχεν εἰς τὴν ζώνην του ζευγὸς πιστολίων, ἀλλ' ἔχομεν πολλοὺς λόγους νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔχει λάθος. Τὰ πυροβόλα ὅπλα δὲν εἶχαν εὐρεθῇ ἀκόμη καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ ἔχουν εφεύρει οἱ ποντικοὶ τὴν πυρίτιδα.

— Ἐμπρός! ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς ἅμα ἵππευσε καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ μετὰ βῆμα τακτικὸν ἤρχισε νὰ προχωρῇ μετὰ θάρρους καὶ γενναιότητα πολὺ δυσᾶρεστον διὰ τοὺς ἄλλους ποντικούς.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν τῶν μεγαλοσώμων ποντικῶν καὶ ἡ μουσικὴ ἐμπρός ἔπαιζε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, οἱ δὲ στρατιῶται ἐξέβαλλαν τόσας φωνάς, ὥστε ὁ θόρυβος ἐκεῖνος εἰμποροῦσε καὶ νεκρὸν ν' ἀναστήσῃ.

Οἱ μεγαλοσώμοι ποντικοί, ἐπιστρέψαντες ἀπὸ τὴν διασκεδάσιν τῆς νυκτός, εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τοὺς κοιτῶνάς των καὶ ἐρρογγάλιζον μετὰ ὅλην τὴν καρδιά των ἐξίπνησαν ἐξαχνικὰ ἀπὸ τὸν θόρυβον ἐκεῖνον

καὶ τανισθέντες καὶ τρίψαντες τὰ μάτια των ἐβγήκαν ἔξω ἕνας ἐμπρός καὶ ἄλλος ὀπίσω διὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ παρέτασαν τὰ στρατεύματά των. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπερικύκλωσαν τοὺς μεγαλοσώμους ποντικούς καὶ ἐσκότωσαν πολλοὺς. Οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἐνῶ οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ θριαμβούντες ἐξέβαλλαν κραυγὰς νίκης.

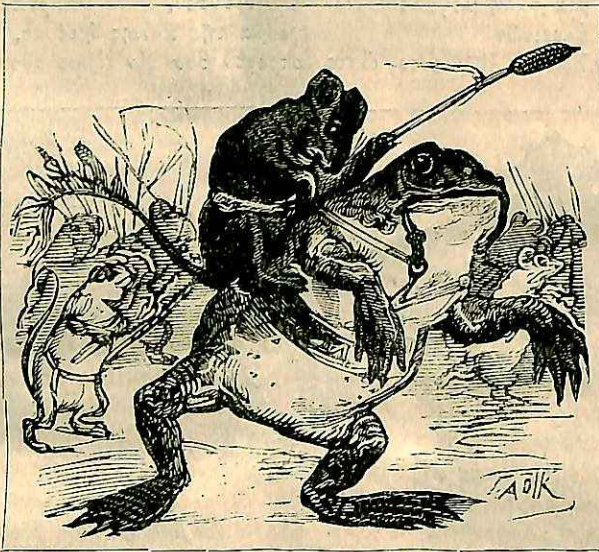
Ἀλλ' οἱ μεγαλοσώμοι ποντικοὶ ὠπισθοδρόμησαν διὰ νὰ λάβουν ἀμυντικὴν θέσιν. Ἐπέστρεψαν μετὰ ὀλίγον ὠπλισμένοι μετὰ ξίφη καὶ λόγχας. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἔγεινε κόκκινον ἀπὸ αἷμα καὶ γαλανὸν ἀπὸ τὸν καπνὸν τῆς μάχης. (Εἴπομεν ἤδη ὅτι ἀμυβάζομεν περὶ τῆς ἀληθείας

τῆς τελευταίας ταύτης λεπτομερείας). Δυστυχῶς οἱ μεγαλοσώμοι ποντικοὶ εἶχαν καταδροχθεῖσι τόσον βούτυρον καὶ λίπος, καρδία καὶ ἀμύγδαλα, λαρδί καὶ χοιρομέρι, ῥίζι καὶ ἀραβόσιτον, ζάχαριν καὶ ἀλειμματοκέρι, ὥστε ἦσαν καταφουσκωμένοι καὶ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ πολεμήσουν. Ἡσθάνοντο λοιπὸν τόσον θάρρος ὅσον βρεγμένη κόττα καὶ δύναμιν ὅσον ἕνα πουλάκι τὸ ὁποῖον βγαίνει ἀπὸ τὸ αὐγὸν του. Δὲν εἰμποροῦσαν οὔτε νὰ τρέξουν διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς

των. Ὡστε, μολοντί οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ ἦσαν φυσικὰ ἀδυνατώτεροι ἀπ' αὐτούς, τοὺς ἐνίκησαν. Τὰ πτώματα τῶν μεγαλοσώμων ποντικῶν ἐγέμισαν τὸ ἔδαφος εἰς διάστημα δύο μιλίων. Οἱ ὑπήκοοι καὶ οἱ σύμμαχοι τοῦ Λεπτομούστακου ἀφῆρσαν τὰς οὐράς των ἐχθρῶν των διὰ τὰς ὁποίας ἦσαν τόσοι ὑπερήφανοι.

Ἐν τούτοις ὁ Χονδρύλλος ὁ βασιλεὺς τῶν μεγαλοσώμων ποντικῶν ἔζη ἀκόμη ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ πεδίου τῆς μάχης εἰς τὸ ἄλλο ἵππευον μίαν χελώνην, στενάζων διὰ τὴν τύχην των ἀτυχῶν ὑπηκόων του. Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως ἔκαμε νὰ βρῇ τὸ αἷμα του μέσα εἰς τὰς φλέβας του. Ἐκέντησε τὸν ὑπερήφανον ἵππον του, ἤρπασε τὴν λόγχην του καὶ ἔτρεξεν εἰς ἀντάμωσιν τοῦ Λεπτομούστακου.

Ὁ βασιλεὺς τῶν μικροσώμων ποντικῶν ἠγανάκτησεν ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ νικηθεὶς μονάρχης τοῦ διεφιλωνίκε ἀκόμη τὴν νίκη. Ἐκίνησε καὶ αὐτὸς ἀπειλη-

«Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΙΠΠΕΥΣΕΝ ΕΙΣ ἕΝΑ ΒΑΤΡΑΧΟΝ»

τικῶς τὴν λόγχην του, καὶ οἱ δύο ἐχθροὶ εὐρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

Ποῖος θὰ διηγηθῇ ποτε ἀξίως τοιαύτην μάχην! Ὁ Λεπτομούστακος ἦτο εὐκίνητος καὶ ἐπιτήδειος καὶ εἶχε τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον δίδει ἡ νίκη. Ὁ Χονδρύλλος εἶχε σῶμα μέγαλον καὶ εἶχε τὴν γενναιότητα τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ ἀπελπισία. Ἀλλ' εἶχε χαυνωθῇ καὶ αὐτός, ὅπως οἱ ὑπήκοοί του, ἀπὸ τὸ πολὺ φαγεῖν ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ ἵππος του—δηλαδὴ τὸ χρησιμεῖον εἰς αὐτὸν ὡς ἵππος—δὲν ἦτο πολὺ εὐκίνητος. Ἐνῶ ὁ βάτραχος, φοβερὰ ἀγριοματιαζών, ἐπήδα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἡ χελώνη δὲν κατάρθωνε νὰ κάμῃ μίαν στροφὴν ὁ Λεπτομούστακος ἐπωφελεῖτο ἀπὸ τὰ πηδήματα τοῦ ἵππου του διὰ νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του, καὶ τὸν ἐκτύπη δεξιᾷ καὶ τὸν ἐκτύπη ἀριστερᾷ. Ὁ Χονδρύλλος ἐκτυποῦσε καὶ αὐτὸς ὅπως εἰμποροῦσε. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν δύναται νὰ νικήσῃ τὸ πεπρωμένον του. Ἡ λόγχη τοῦ Λεπτομούστακου ἐπέρρασε τὸ δεξιὸν αὐτοῦ τοῦ ἀτυχοῦς μονάρχου, τὸ ὁποῖον

δὲν ἐπροσύλαττεν ἀρκετὰ τὸ χρυσοῦν στέμμα του, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ Χονδρύλλος ἔπεσεν εἰς τὴν κόριν, ἐκίνησε τοὺς πόδας του ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἔπειτα ἐτελείωσε. Ἐν φοβερὸν ζήτημα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν μικροσώμων ποντικῶν.

Πρὸς τιμὴν τῆς νίκης ταύτης, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Λεπτομούστακου ἔκαμαν μεγάλας ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις, ἐχόρευσαν, διεσκέδασαν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀξιωματικῶν τούτου πολέμου, οἱ ποντικοὶ ἔζησαν ἡσυχά. Οἱ μεγαλοσώμοι ποντικοὶ καὶ οἱ φυλὴ των δὲν ἐξηλείσθησαν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ πειράξουν τοὺς γείτονάς των, νὰ τους πνίξουν καὶ ν' ἀρπάξουν τὰς τροφάς των, καὶ οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ ἔτρωγαν πλέον μετὰ ἡσυχίας τὸ ψωμὶ των μαλακὸ ἢ ξηρό, τὸ ἀλευρί των, τὰ καρδία των, τὸ λαρδί των καὶ τὰ ἀλειμματοκηρία των, χωρὶς νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τους ἐνοχλήσῃ.

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 166]

Ἡ Δήμητρα ἀφ' οὗ περιήλθεν ὅλην τὴν Σικελίαν, ἐταξίδευσε καὶ εἰς διάφορα μακρινὰ μέρη, ὅπως εὖρη τὴν κόρην της. Ἐταξίδευσε δὲ ἀγνώριστος, χωρὶς καμμίαν ἐπίδειξιν, χωρὶς κανὲν ἀπὸ τὰ θεῖα γνωρίσματα της, διότι αὐτὰ θὰ ἐφόδιζον ὅσους ἀνθρώπους ἠρώτα καὶ θὰ τους ἐμπόδιζον νὰ ὁμιλήσουν. Ὡμοιάζε μετὰ χωρικήν. Τὴν ἡμέραν ὁ κλάδος τῆς πεύκης τῆς ἐχρησίμευεν ὡς ῥάβδιον, τὴν νύκτα ἡ καυμένη ἄκρα ἔλαμπε καὶ ἔχυνε φῶς τριγύρω.

— Καλοὶ μου ἄνθρωποι, ποὺ βόσχετε τὰ πρόβατά σας, ἔλεγεν ἡ Δήμητρα εἰς τοὺς ποιμένας, οἱ ὁποῖοι καθήμενοι εἰς τοὺς λόφους, καὶ ἔχοντες πλῆθυσιν των τὸν πιστὸν σκύλον των, ἔπαιζον μετὰ τοὺς αὐλοὺς των κανὲν ποιμενικὸν τραγοῦδι, φυλάττοντες συγχρόνως καὶ τὰ ποίμνιά των καλοὶ μου ἄνθρωποι ποὺ βόσχετε τὰ πρόβατά σας, μὴν εἴδατε τὴν Περσεφὸν μου, ποὺ εἶχε γεμάτην λουλούδια τὴν ποδιά της; Εἶχαν περάσει τόσα ἔτη καὶ ὅμως ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐφραντάζετο ἀκόμη τὴν θυγατέρα της μετὰ τὴν ἀνὴρ εἰς τὴν ποδιάν της, ὅπως ἐχάθη εἰς τὸ λιβάδι ἐκεῖνο τῆς Σικελίας.

Οἱ ποιμένες ἔκαμνον νεῦμα μετὰ τὴν κεφαλὴν των ὅτι δὲν τὴν εἶδον καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της.

— Καλοὶ μου ἄνθρωποι ποὺ θερίζετε τὰ στάχχας, ἔλεγεν ὀλίγον μακρότερα, μὴν εἴδατε τὴν Περσεφὸν μου, ποὺ ἔχει γεμάτην λουλούδια τὴν ποδιά της;

Οἱ θερισταὶ διέκοπτον μίαν στιγμὴν τὴν ἐργασίαν των, ἀκουμποῦσαν εἰς τὴν λαθὴν τοῦ δρεπανίου, ἠρώτα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἀπεκρίνοντο ὅχι. Ἡ Δήμητρα ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της.

Εἰς ἕν δάσος ὑλοτόμοι ἔκοπτον ξύλα.

— Καλοὶ μου ἄνθρωποι ποὺ κόβετε ξύλα, μὴν εἴδατε τὴν Περσεφὸν μου, ποὺ ἔχει γεμάτην λουλούδια τὴν ποδιά της;

Οἱ ὑλοτόμοι ἔμεναν σκεπτικοὶ μίαν στιγμὴν, ἐσυλλογίζοντο κάμποσιν ὥραν καὶ ἀπεκρίνοντο ὅχι.

Ἡ Δήμητρα ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της, ἐρώτωσα ὅσους ἀπῆντα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχεν ἴδῃ τὴν κόρην της. Ὅλοι εἶχαν μάθει ὅτι ἔτρεχε τὸν κόσμον διὰ νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα της καὶ τὴν ἐνόμιζον τρελλήν ἠρχισαν νὰ τὴν δεικνύουν μετὰ τὸ δάκτυλόν των.

— Νὰ αὐτὴ ποὺ ζητεῖ τὴν κόρην της, ἔλεγαν. Ἄς τὴν λυπηθοῦμεν ὁ θάνατος τῆς κόρης της τὴν ἐτρέλλανε.

Καὶ ὁ κανεὶς ἐπροσπάθει νὰ παρηγορήσῃ ὅπως εἰμποροῖ τὴν ἀπαρηγόρητον μητέρα.

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν Ἐλευσίνα, μίαν γυναῖκα ὠρίμου ἡλικίας, ἔχουσα μεγάλην λύπην εἰς τὸ πρόσωπόν της ἀλλὰ καὶ μεγάλην εὐγένειαν εἰς τὰ χαρακτηριστικά της, ἐκάθητο κουρασμένη ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, εἰς τὴν θύραν τῆς πόλεως. Ἐπερνοῦσεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις λυπηθεὶς τὴν ξένην, εἶπε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ ἀνάκτορον του διὰ νὰ τὴν φιλοξε-

νήση. Ὁ βασιλεὺς εἶχε τότε ἐν μικρὸν παιδίον, ὀνομαζόμενον Τριπτόλεμον, ἀκόμη εἰς τὴν κούνην· οἱ γονεῖς τοῦ το ἡγάπων παραπολύ, ἀλλ' ἦσαν δυστυχεῖς διότι τὸ δυστυχὲς μικρὸν ἦτον ἄρρωστον, ὡχρὸν καὶ καχεκτικὸν καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο διὰ ζώην. Ἡ βασίλισσα, μὲ μάτια κόκκινα ἀπὸ δάκρυα, ὠδήγησεν εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ παιδίου τὴν ξένην. Αὕτη ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκάλῃ της τὸ ἐτοιμοθάνατον παιδίον καὶ το ἐφίλησεν εἰς τὴν παρεῖαν. Ἀμέσως ἐχρωματίσθη τὸ πρόσωπον τοῦ ἐτοιμοθανάτου παιδίου, τὴ μελανὰ χεῖλη του ἐγεινὼν κατακόκκινα· αἱ βελούχαι καὶ ὡχρὰι παρεῖαι του ἐροδοκοκκίνησαν καὶ ἐγέμισαν κρέας. Τὸ αἰνιδιον ἐκεῖνο ζωητόνευμα τοῦ παιδίου δὲν διέφυγε τὴν βασίλισσαν, ἡ ὁποία διατάζει ἀκόμη μεταξύ χαρῆς καὶ φόβου. Ἡ ξένη κἀνει καὶ κἄτι ἄλλο. Βυζαίνει τὸ παιδίον. Μόλις ἐρρόφησε τὰς πρώτας σταγόνας τοῦ γάλακτος, ἀνετριχίωσε τὸ παιδίον, ὡς νὰ ἔτρεχε μέσα εἰς τὰς φλέβας του κανὲν δυναμωτικόν. Πίνει μὲ μεγάλην χαράν, ἀναγαλιάζει ἀπὸ εὐχαρίστησιν, καὶ ἀγκαλιάζει μὲ τοὺς μικροὺς βραχίονας τὸν λαμβάνει τῆς θαυματουργοῦ τροφῆς του. Ἀρσὺ ἐχέρταται ἤρχισε νὰ μειδιᾷ, καὶ ἀπεκοιμήθη, πληρὴς υἱείας. Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ ὡμοίαζε τότε μὲ παχουλὸν ἀγγελάκι. Ἡ βασίλισσα ὁρᾷ εἰς τὴν ἀγκάλῃ της ξένης καὶ χύνει δάκρυα θερμὰ εὐγνωμοσύνης· τὴν παρακαλεῖ νὰ μείνῃ εἰς τ' ἀνάκτορα διὰ νὰ φροντίζῃ τὸ παιδίον της. Τῆς δίδει ὁ τι ἔχει, καὶ αὐτὸ τὸ βασιλεῖον της ἐν ἀνάγκῃ.

Ἡ ξένη δέχεται νὰ μείνῃ χωρὶς καμμίαν ἀμοιβήν, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν, νὰ ἀναθρέψῃ τὸ παιδίον ὅπως αὕτη ἤθελε, μυστικᾷ, χωρὶς κανεὶς νὰ εἶνε παρὼν ὅταν το ἀνατρέψῃ. Ἡ εὐγενὴς φυσιογνωμία τῆς ἀγνώστου καὶ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε μὲ τὸ πρῶτον βυζαγμά της ἐνέπνευσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, ὥστε ἐδέχθησαν νὰ γίνῃ μυστικὰ ἡ ἀνατροφή τοῦ υἱοῦ των.

Τὸ παιδίον ἐμαγάλωνε μὲ ἐκπληκτικὴν ταχύτητα καὶ καθ' ἡμέραν ἐγίνετο πλέον δυνατόν καὶ πλέον ὡραῖον. Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν τὰ δύο πρῶτα ὀδοντάκια· τοῦ ἐπειτα τὸ μικρὸν ἔμαθε νὰ ψελλίξῃ μαμά! Ἡ βασίλισσα ἦτο σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν της, ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν μεγάλην του εὐτυχίαν ἔκαμνε πολλὰ καλὰ πράγματα εἰς τοὺς ὑπηκόους του.

—Μὲ τί τρόπον ἀρὰ γε ἀνατρέφει τόσον καλὰ τὰ παιδί μας; ἔλεγον ἀναμεταξύ των.

Τόση δὲ περιέργεια τοὺς ἔπιασε, ὥστε μίαν νύκτα ἐλησμόνησαν τὴν ὑπόσχεσίν των, καὶ ἅμα εὗρηκαν κατὰλληλον στιγμὴν ἐπῆγαν σιγὰ σιγὰ νὰ ἴδουν ἀπὸ τὴν ὀπὴν τῆς κλειδαριᾶς;

Καὶ τί εἶδαν;

Εἶδαν μεγάλην πυρὰν εἰς τὴν ἐστίαν. Τὸ μικρὸν παιδίον γυμνὸν ἐκίνει τὰς χεῖράς του. Ἀφ' οὗ ἐκάθη

σαν καλὰ τὰ ξύλα, ἡ γυνὴ ἀπλόνει τὰ ζεστά κάρβουνα καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ θέτει γυμνὸν τὸ μικρὸν παιδίον. Τὸ στρώμα ἐκεῖνο τῆς ἀνθρωπίνης φαίνεται ὅτι εὐχαριστεῖ πολὺ τὸν μικρὸν Τριπτόλεμον, διότι τραγουδεῖ ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον τὸ σῶμά του γίνετα διαφανές καὶ σχεδὸν φωτεινόν, ὡς μέταλλον ἀνακλελυμένον. Ἡ τροφὴ λαμβάνει μὲ τὰ δάκτυλά της ἐν κάρβουνον πλέον ἀναμμένον ἀπὸ τᾶλλα καὶ το θέτει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον βυζαίνει μὲ ἀπληστίαν τὴν φοβεράν τροφήν.

Ἀμα το εἶδε τοῦτο ἡ βασίλισσα ἔβαλε κραυγὴν φρίκης καὶ σκουνητήσας τὴν θύραν, ὤρμησεν εἰς τὸ παιδίον ὅπως το ἀποσύρῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίναν. Ἡ ἐκπληξίς της δὲν εἶχεν ὅρια ἅμα το εἶδε πάλιν δροσερόν καὶ ὡραῖον χωρὶς κανὲν σημεῖον καυσίματος.

—Ἀδιάκριτος μητέρα, τί ἔρχεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ; εἶπεν ἡ τροφὴ μὲ θεῖον μεγαλοπρέπειαν. Τί θέλεις ἐδῶ; εἰμὶ ἡ Δήμητρα, ἡ τροφὴ τοῦ κόσμου. Τὸν υἱόν σου ἠθέλα νὰ τον κάμω ἀθάνατον θεόν, καὶ δι' αὐτό τον ἐκαθάριζα ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους ἀμαρτίας του· ἡ ἀνότης περιέργειά σου κατέστρεψε τὸ σχέδιόν μου. Ἀνθρωπος εἶνε καὶ ἄνθρωπος θὰ μείνῃ. Ἀλλ' ἀφοῦ τον ἔθρεψα μὲ τὸ γάλα μου καὶ ἡγγίσε τὰ χεῖλη του μὲ τὸ θεῖον κάρβουνον, θὰ γίνῃ εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων καὶ αἱ λοιπὰί γενεαὶ θὰ διατηρήσουν αἰώνιον τὴν ἐνθύμησίν του.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ βασιλεὺς ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπον χάμου τρέμοντες καὶ παρακαλοῦντες. Ὅταν ἐσηκώθησαν, ἡ Δήμητρα εἶχε γίνῃ ἀφαντος ἂν καὶ καμμίαν θύραν δὲν ἤνοιξε.

Εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου κατώκει ἡ τροφὴ ἡ βασίλισσα εὗρεν ἐν στεφάνῳ ἀπὸ παπαρούνας καὶ κυάνους, τόσον δροσερόν καὶ μὲ χρώματα τόσον ζωηρὰ ὥστε οἱ ἀγροὶ ποτὲ δὲν εἶχαν κάμει ὅμοια ἄνθη. Ἀπὸ τὸ κόκκινον καὶ ὡσὶν φλόγας χρῶμα τῶν μηκώνων, ἀπὸ τὸ γαλανὸν καὶ οὐρανὸν χρῶμα τῶν κυάνων, ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν εὐωδίαν των, ἐφαίνετο καθαρά ὅτι τὸ στεφάνι ἐκεῖνο δὲν το ἐπλεξεν χεῖρες ἀνθρώπου. Ἦτο πραγματικῶς τὸ στεφάνι τῆς θεᾶς, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρῆσει ἐκεῖ κατὰ λάθος ἡ ἐπίτηδες, τὸ στεφάνι τῆς Δήμητρος, ἡ ὁποία συνεῖθε νὰ στολίζεται μὲ τὰ ἄνθη αὐτὰ τῶν ἀγρῶν.

Ἡ βασίλισσα ἐπῆρε τὸ στεφάνι ἐκεῖνο μὲ σεβασμόν, καὶ το ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ της ὁ ὁποῖος ἔχυνε θερμὰ δάκρυα μὴ βλέπων πλέον τὴν ἀγαπητὴν του τροφόν. Ἀμέσως αἱ φωναὶ τοῦ παιδίου ἔπαυσαν καὶ τὸ μειδιάμα ἐπανήλθεν εἰς τὰ χεῖλη του. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ νὰ παρηγοροῦν τὸν μικρὸν Τριπτόλεμον ὅταν ἐλυπεῖτο, τῷ ἔθετον τὸ στεφάνι, τὸ ὁποῖον, παραδόξον πρᾶγμα, ποτὲ δὲν ἐμαραινέτο.

Ἡ Δήμητρα ἅμα ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ ἐξηκολούθησε τὸ ταξείδιόν της. Ἐπὶ τέλους ἔμαθε ποῦ ἦτο

ἡ κόρη της. Μία βρῦσις, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπέρασε τὸ ἄρμα τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄδου, τῇ εἶπε μὲ λόγια τὰ ὁποῖα ὡμοίαζον μὲ ψίθυρον νεροῦ, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἦτο κάτω εἰς τὸν Ἄδην μὲ τὸν Πλούτωνα. Ἡ Δήμητρα ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς θεοὺς τὴν ἀπειλευθέρωσιν τῆς θυγατρὸς της καὶ οἱ θεοὶ τὴν ἀπειλευθέρωσαν, ἀλλ' ἔχι ἐντελῶς. Ἀπεφάσιον ὅπως ἡ Περσεφόνη μὲν ἐξ μῆνας μὲ τὴν μητέρα της καὶ ἐξ μὲ τὸν Πλούτωνα. Ἡ Δήμητρα ἠπέρησεν ὅταν εἶδε τὴν θυγατέρα της· δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρὰ Περσεφόνη ἡ ὁποία εἶχε τὴν ποδιὰν της γεμάτην ἄνθη ἦτο ὑψηλὴ καὶ ὡραῖα γυνή, τῆς ὁποίας τὰ βλέμματα ἔλαμπαν ἀπὸ θεῖον πῦρ. Ἡ Δήμητρα, πρὶν ἀναδῆ εἰς τοὺς οὐρανούς μὲ αὐτήν, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸ μικρὸν παιδίον τῆς Ἐλευσίνος. Πολλὰ ἔτη εἶχον περάσει καὶ τὸ παιδίον εἶχε γίνῃ ῥωμαλέος νέος, μὴ γνωρίζων ἀκόμη τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ. Ἡ Δήμητρα τοῦ εἶπε καὶ ἐκάθησε πρὸς τ' ἀριστερά της εἰς τὸ ἄρμα της, τὸ ὁποῖον ἔσυρον δύο περρωτοὶ δράκοντες, ἔχουσα δὲ μέσα εἰς αὐτὸ σάκκους κριθῆς καὶ σίτου, ἐπέταξε μὲ τὸν μαθητὴν της πέραν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου τούτου ἐδίδχετο εἰς τὸν Τριπτόλεμον πῶς τὸν σίδηρον, τὸ φοβερόν μέταλλον τοῦ πολέμου, νὰ τον κάμῃ εἰρηνικὸν ἰνίσιν τοῦ ἀρότρου· τῷ ἔδειξε πῶς ἀνοίγεται τὸ αὐλάκι καὶ πῶς θέτουν τὸν σπόρον· τὸν ἔμαθε νὰ σπείρῃ καὶ νὰ θερίζῃ· τῷ ἔδειξε πῶς νὰ ζεύγῃ τὰ βῶδια, τὰ ὁποῖα σύρουν μὲ ἄργον βάδισμα τὸ ἄροτρον. Ὅταν

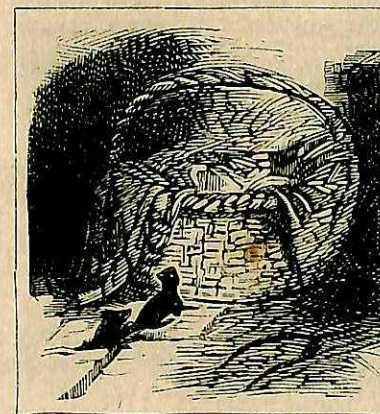
ὁ μαθητὴς ἔμυθεν ὅσα ἐχρειάζετο, ἡ Δήμητρα τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν γῆν μὲ τοὺς σπόρους καὶ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχεν ἐφευρεθῇ ἡ γεωργία. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔως εἰς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔζων ἀπὸ τὸ κυνήγιον, ἀπὸ τότε ἤρχισαν νὰ ζητοῦν τὴν τροφήν των μὲ τὴν γεωργίαν, ἡ ὁποία εἶνε ὁ πρῶτος πλοῦτος τῶν ἐθνῶν.

Ἡ ἀλληγορία αὕτη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κρύπτει μέσα της σπουδαίαν ἐννοιαν, ὅπως καὶ ὅλα· αἱ ἀλληγορίαι καὶ οἱ μῦθοι τῶν ἀρχαίων.

Ἡ Περσεφόνη ἡ ὁποία περᾷ τοὺς ἐξ μῆνας εἰς τὸ σκοτεινὸν βασίλειον τοῦ Ἄδου καὶ τοὺς ἄλλους ἐξ μὲ τὴν μητέρα της, εἶνε ὁ σπόρος τοῦ σίτου ὁ ὁποῖος ἐν μέρος τοῦ χρόνου μένει ἀόρατος μέσα εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ σκότος, καὶ τὸν ἄλλον καιρὸν φυτρώνει, ἀναβαίνει ὑψηλὰ καὶ γίνετα χρυσὰ στάχυα. Καὶ ὁ Τριπτόλεμος εἶνε ὁ σίτος, τὸν ὁποῖον ἡ τροφὴ του, ἡ Γῆ τρέφει καὶ ζωογονεῖ· τρυπᾷ τὸ χῶμα καὶ ἀναβαίνει· ἡ φωτιὰ εἰς τὴν ὁποῖαν τον ἔθετον ἡ Δήμητρα σημαίνει ὅτι ὁ στάχυς του πρέπει νὰ μεστώσῃ εἰς τὰς φλογεράς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου. Ἡ ἀνθρωπικὰ ὅπου τελευταῖον ἔθετον ἡ θεὰ τὸν Τριπτόλεμον σημαίνει ὅτι ὁ σίτος περᾷ ἀπὸ τὴν φωτιὰν διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀμίμητος τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου: Ἀμα γίνῃ ἀλεύριον καὶ ζυμωθῇ, τὸ θέτουν μέσα εἰς τὸν φούρνον, καὶ ἐκεῖ μέσα γίνετα ἄρτος.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἐλᾶτε! Ἐνα κἀνίστρο εἶνε ἐδῶ καὶ ὅλοι λείπουν ἀπὸ τὴ κουζίνα· προχωρεῖτε σιγὰ σιγὰ, νὰ μὴ μας πάρουν εἰδήσει.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Εἶνε σκεπασμένο. Σταθῆτε νὰ παρατηρήσω τί ἔχει μέσα. ὦ! καὶ νὰ εἶχε κανένα κεφαλοτύρι. Οὔτε τρίψαλο δὲν ἔχουμε! ἔ;

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

[Τέσσαρα γατάκια ἐξυπνήσαντα προβάλλουν ἀφ' ὧν τὴν κεφαλὴν των]. Φρρρρ!!! Φευγὲ, παιδιά, καὶ χὰθῃκαμε!

ΤΟ ΚΑΤΡΑΚΥΛΗΜΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

«Ο Τάσος έχει τὰς ιδέας του· ἀλλὰ δὲν εἶνε πάντοτε καλαὶ αἱ ιδέαι τοῦ Τάσου. Προχθὲς ὁ κηπουρὸς εἶχεν ἀκουμπήσει μίαν σκάλαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου διὰ νὰ κλαδεύσῃ τὴν κληματάρια, καὶ ἔπειτα ἐπῆγε νὰ φάγῃ.

Τί κάμνει λοιπὸν ὁ κύριος Τάσος;

Μόλις ἐγύρισε τὴν πλάτην τοῦ ὁ κηπουρὸς, ὁ Τάσος σκαρφαλόνει ἐς τὴν σκάλα γρήγορα γρήγορα καὶ πηγαίνει καὶ κάθεται εἰς τὸν τοίχον.

Ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω προσκαλεῖ τὸν ἀδελφόν τοῦ Εὐγένιον καὶ τὴν μικράν τοῦ ἀδελφῆν τὴν χαριτωμένην Ἑλένην νὰ σκαρφαλώσουν σὰν αὐτόν.

Καὶ αὐτοὶ δὲν ζητοῦν καλλίτερον. Καὶ τρέχουν μὲ προθυμίαν.

Διότι ἅμα οἱ μεγαλείτεροι ἀδελφοὶ κάμνουν καμμίαν ἀνοησίαν, ἀφεύκτως καὶ οἱ μικροὶ τοὺς μιμοῦνται μετ' ὀλίγον καὶ κάμνουν τὴν ἰδίαν ἀνοησίαν.

Ὁ Εὐγένιος ἀνέβη τρία σκαλοπάτια· ἡ Ἑλένη ἐτοιμάζεται νὰ βάλῃ τὸ ποδάκι της εἰς τὸ ἓν, ὅτε ἔξαφνα:

— Πράφ!

Ἐγλύστρησε τὸ πόδι τοῦ Εὐγενίου, καὶ πίπτει κάτω καὶ ξαπλόνεται φαρδὺς πλατὺς.

Βάλετε μὲ τὸν νοῦν σας πλέον τί φωνὰς βάζει!

Ἡ Ἑλένη δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ φωνάζει καὶ αὐτὴ, καὶ ὁ Τάσος ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸν τοίχον τοῦ φωνάζει δυνατώτερα καὶ ἀπὸ τοὺς δύο μαζί.

Τρέχει ἡ μητέρα, τρέχει ἡ παιδαγωγός, τρέχει ὁ κηπουρός· σηκώνουν τὸν Εὐγένιον ἀπὸ χάμου.

Ἐκτύπησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐφούσκωσε καὶ ἐγδάρθη ὀλίγον τὸ γόνατόν του.

Ὁ Τάσος εἶν' ἐκεῖ ἐπάνω· τώρα φοβεῖται, δὲν τολμᾷ νὰ καταβῇ, κρατεῖ σφικτὰ τὴν σκάλαν.

Ὁ κηπουρὸς ἀναβαίνει καὶ τὸν κατεβάζει κάτω.

Ἄλλην φορὰν ὁ Τάσος θὰ ἔχῃ ιδέας ποὺ νὰ μὴν εἶνε τὸσόν ἐπικίνδυνοι, οὔτε διὰ τοὺς ἀδελφούς του, οὔτε διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί θὰ εἴπῃ ἄπιστος; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ Ἑλένη τὸν πατέρα της.

— Ἄπιστος κόρη μου, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύει εἰς ὅ,τι τοῦ λέγουν.

— Τότε, μπαμπᾶ, καὶ σὺ εἶσα: ἄπιστος, διότι δὲν με πιστεύεις ὅταν σοῦ λέγω ψεύματα...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλεωνίδος.

Ἡ μικρὰ Σοφία καθήμενη ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου κόπτεται τὰ ὀφρύδιά της.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ της.

— Χθές, μαμά, ποὺ μοῦκοφες τὰ μαλλιά γιὰ νὰ μου δυναμώσουν ἡτμονήσες νὰ μου κόψῃς καὶ τὰ ὀφρύδια, καὶ τώρα τὰ κόβω μόνη μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σπινθροῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Τὴν συνεισφοράν σου διὰ τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν τὴν ἔλαβον, φίλε μου Μάξιμε· καὶ ὅταν στείλουν καὶ πέντε ἔξ ἄλλοι: ἀκόμη διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὸν ἑβδὸν των, θὰ δημοσιεύσω τὸ τρίτον δελτίον τῶν συνεισφορῶν. Ἐντούτοις συγχαίρω καὶ σὲ καὶ τοὺς φίλους μου ὅλους ὅσοι ἔστειλαν ἕως τώρα τὴν συνεισφοράν των ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν. Ὅλα τὰ πτωχὰ παιδάκια τὰ ὁποῖα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ λάβουν ὡς βραβεῖον τῆς ἐπιμελείας των τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ θὰ εὐλογοῦν τὸ ὄνομα σας καὶ θὰ εἶναι εὐτυχῇ, εὐτυχῇ.

Μετὰ χαρὰς σε ὑποδέχομαι, Ἰωαννὲς Ἀγεμε, καὶ θὰ μου εἶνε δροσερὸν τὸ εὐσεμῶν σου, διότι ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ὠραίαν Ἰωνίαν, τὴν πατρίδα τοῦ Ὀμήρου, τὴν ὁποίαν ἔμνησε τόσον εὐμορτα ὁ ποιητὴς Καρασούτσας, ὅλος εὐωδία καὶ ποίησις.

Σαφρὴ ἡ Λευκαδία μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου ὅτι: πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπισκεφθεῖσα τὸν βράχον, ἀπ' οὗ ἡ ὁμώνυμός της ποιήτρια ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀκούσασα ἀηδόνα γλυκὰ ἐντὸς τοῦ παρακειμένου δάσους κελαιοῦσαν ἀνεμνήσθη αὐτῆς καὶ τῇ ἐπεμψεν ἐναέριον ἀσπασμόν. Ἄς τον δεχθῇ ἀσμένως.

Εὐχαρίστως, Ἀγρίε Ἰνδὲ, κατὰ τὴν παραγγελίαν σου θὰ τηλεφωνήσω (φαίνεται ὅτι σὲς ἐκεῖ κάτω ἐς τὰς Ἰνδίας ἔχετε εἰς μεγάλην χρῆσιν τὸ τηλέφωνον) τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν Κυπριακὸν Ἀστέρᾳ, εἰς τὸ Διάβολον τῆς Μυκόνου καὶ εἰς τὸν Λευκὸν Κύκλον· θὰ εἴπω εἰς τὸν Μέλαρα Ἀετὸν ὅτι ὀνομάζεσαι Γεώργιος Πεταλούδης καὶ ὅτι τὸν παρακαλεῖς νὰ σοι εἴπῃ καὶ τὸ ἰδικόν του ὄνομα.

Δὲν σου εἶπα τὴν γνώμην μου διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἐννέα Μοῦσαι; πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Εἶνε ὠραῖον, φίλη μου, ὠραιότατον.

Βέβαια, Ἀδαμάντιε Κορίθι, νὰ μου στείλῃς καὶ ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις· θὰ εἴπω εἰς τὴν Μικρὰν Δούκισσαν νὰ σοι εἴπῃ τὸ ὄνομά της, ἂν εἶνε δυνατόν.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω τίποτε, Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, ἀπ' οὗ μόνη σου ἐνόησες ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀσπασμῶν ἔπρεπε νὰ μου γράψῃς καὶ ἄλλα. Ἐν τούτοις προσφέρω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Ἀγρᾶμπελιν, τὸν Μέλαρα Ἀετὸν, τὸν Σχοινοβάτην, τὴν Πορτιάδα Ἀῤῥαν, τὴν Χρυσολίδα καὶ τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Προτιμῶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀριάδνη τῆς Κρήτης, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ξενικόν, τὸ ὁποῖον σκοπεύεις νὰ λάβῃς καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἀνήκει πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλην. Τ' εἶν' αὐτὰ που λέγεις; ἐγὼ δὲν σ' ἐνθυμοῦμαι, ἀφοῦ τακτικά κάθε δεκαπέντε ἡμέραις σὲ ἐπισκέπτομαι; Διαιτί τέσσαρας μῆνας δὲν μου ἔγραψες λέξιν; Θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τὴν Ζεφύριον Ἀῤῥαν, τὴν Δέσποιναν Δαμαλᾶ καὶ τὸν Πυγμαλῶνα.

Πολὺ ποιητικὸς εἶσαι, Μικρὲ Καπουκίνε, πιστεύω ὅτι ἔλαβες λαμπρὰς ἐμπνεύσεις· κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς Κηφισιάς· ὑπομονὴ ἕως ὅτου νὰ μάθῃς τὴν κρίσιν.

Φίλε μου Δημητράκη Κουκουκοῦ Πετειναράκη, εἶνε ἀνάγκη νὰ σου γράψω, ἐν ᾧ εἶνε ἀπλούστερον νὰ στείλῃς μόνος σου τὴν συνδρομὴν σου; Τώρα, εἰς τὰς παύσεις, δέχων ἄλλο νὰ μου γράψῃς συχνότερα· θὰ στείλω μὲ το τηλέφωνον τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Μάχην τοῦ Μαραθῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἴπω ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τ' ὄνομά της καὶ εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου Μαρίαν Α. Τσέπη, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷς ἂν σκοπεύῃ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον· ὡς καὶ εἰς τὸ Πέε μου το νά σου το πῶ, καὶ τὴν Μικροῦλαρ Τραλαλᾶ. Καὶ εἰς τοὺς ζητοῦντας τὸ ὄνομά σου θὰ εἴπω ὅτι ὀνομάζεσαι Α. Ζ. Πιερίδης.

Θὰ στείλω μὲ τὸν σιδηρόδρομον, Φιλέρημος Τρυγῶν, τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Λευκόπτερον Περιστέραν, τὸν Λευκὸν Κύκλον καὶ τὴν Μικρὰν Δούκισσαν.

Καλὸν εἶνε καὶ τὸ ἄλλο σου ποίημα, τὸ Δελιδόνι, Μέλαρ Ἀετὲ. Καλλίτερον εἶνε ἡ Δ', Β', Δ' καὶ Ε' στροφᾶί. Τὸ ἐπανήλθορ καὶ ἀπῆλθορ τῆς Σ' στροφῆς δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν ἄλλην ἀπλότητα τῆς γλώσσης καὶ ἀσχημίζον τὸ ποίημα, ὡς καὶ ὁ τονισμὸς τοῦ θάκοῦς τὸ κελλίδημά μας, διότι κατὰ τὸ μέτρον ὁ στίχος πρέπει νὰ τονισθῇ εἰς τὸ θὰ ἢ εἰς τὸ τό, ἐν ᾧ ἡ λέξις ἀπατεῖ νὰ τονισθῇ εἰς τὸ κοῦς. Ἐν τούτοις εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Γράφε. Εἰς τὸν Πυρπολητὴν Κανάρην στέλλω τοὺς ἀσπασμούς σου.

Πολὺ μὲ τιμᾷ ἡ καλὴ ιδέα ποὺ ἔχει ὁ καλὸς πατήρ σου, Σταθερὸν Νέφος, διὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, ἀπ' οὗ σοῦ ὑπεσχέθη νὰ χρυσόδωσιν τοὺς τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ διὰ τὴν τιμὴν ὅπου ἔλαβες νὰ γίνῃς εἰς ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνεργάτας τῆς τελευταίας σελίδος. Εἰπέ του ὅτι τὸν εὐχαριστῶ ἀπὸ σὲ ἐξαρτάται νὰ εἶσαι πάντοτε συνεργάτης εἰς τὰ αἰνίγματα καὶ το παιδικὸν πνεῦμα· ἄλλα γὰρ αἰνίγματα μὴ μου στείλῃς, διότι ἔχω ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύω τὰς γαλλικὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῶν φίλων μου. Θὰ στείλω μὲ τὸ ἀερόστατον τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν Αἰθριον Οὐρανὸν καὶ θὰ τοῦ εἴπω ὅτι ὡς Νέφος ποὺ εἶσαι θ' ἀναβῇς καμμίαν ἡμέρα ὑψηλὰ διὰ νὰ τον ἀνταμώσῃς. Τὰ ἴδια θὰ εἴπω καὶ εἰς τὸν Ἀνατέλλοντα Ἀστέρᾳ, ὡς καὶ εἰς τὸ Τρυφερὸν Ρόδον.

Κανείς δὲν ἔχει λάβει τὸ ψευδώνυμον Βίκτωρ Οὐγκώ, φίλε μου Σ. Α. Γ. καὶ εἰμπορεῖς νὰ το λάβῃς· ἀλλὰ συλλογίσου τί μεγάλας ὑποχρεώσεις λαμβάνεις μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα· κῦτταε νὰ φανῇς ἄξιος τοῦ λαμπροῦ ψευδωνύμου.

Ἡ Λευκόπτερος περιστέρᾳ ἀσπάζεται τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, τὴν Φιλέρημον Τρυγῶνα καὶ τὴν Μικρὰν Καρδίαν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά των.

Καὶ ποία εἶνε ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος σου, Θρακικὸν Τάξον; Δὲν ἠέυρεις ὅτι, ὅσον καλά καὶ ἂν εἶνε τὰ αἰνίγματα ἂν δὲν ἔχουν καὶ τὴν λύσιν των γραμμένην; Γράψε τὸ μὴ πάλιν λοιπὸν, καὶ ἐγὼ λέγω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Σπαρτιάτιδα Ἀργιλεωνίδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

157. Ἑλληποσύμφωνον. αἰ—ῆ—ο—αι—α—ο—
αι—δ—ω—ω—ζ—ω—ο—ο—ω—ι—ω—ε—ο—ε—ε—ή—
α—ι.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληγόπουλον τοῦ Ὀλύμπου.

158. Φωνηεντόλιπον. —μ—γ—τ—ρ— —π— —λ—
ς— —τ—χ— —ν— —κ—λ—ρ—ς— —κ—θ—κ—ν—τ—ς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσου.

159. Συλλαβογρίφος.

Τὸ πρῶτόν μου, πολὺκλαδόν, τὴν ἑλαφὸν στολίζει·
Τὸ ἄλλο, ἄνθος τοῦ ἄγρου, ἐξαίρετα μυρίζει·
Τὸ σύνολον, ὦ φίλε μου, νὰ εὐχῆς ἂν θελήσης.
Εἰς κήπους τρέξε δροσερούς· ἐκεῖ θὰ μ' ἀπαντήσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κινία τοῦ Θεσσαλῶ.

160. Συλλαβογρίφος.

Ἰχθὺν καὶ ποταμὸν
Ἄν θέλῃς νὰ ἐνώσης,
Εἰς χάριεν πτηνὸν
Θὰ τα μεταμορφώσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μίλανος Ἀετοῦ.

161. Συλλαβογρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γλῦκισμα, καλὸν τὸ δευτέρον μου
Καὶ ἄνθρωποι καὶ ζῶα δὲ ἔχουν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φιλερίμου Τρυφῆος.

162. Λεξιγρίφος.

Εἶμαι ἄνθος τι ὥραϊον
Εἶμαι τ' ἄνθος τῶν ἀνθέων.
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς
Δέν σ' ἀφίνω νὰ προκόψῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δημητράκη Κοῦ Κοῦ Κοῦ Πετειναράκη.

163. Λεξιγρίφος.

Εἶμαι πίθος Δαναίδων, μὲ γεμίζεις καὶ κενοῦμαι,
Ὅπου πᾶς κ' ἐγὼ μαζὶ σου, δὲν βαδίζω ἀλλὰ κινουμαι.
Μὴ τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς, γιὰτὶ φεύγω καὶ με χάνεις,
Εἰς τὸν οὐρανὸν μ' εὐρίσκεις, ἀλλὰ δὲν με συλλαμβάνεις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Καπουκίνου.

164. Αἰνιγμα.

Ἡ θερμότης με γεννάει, μὰ πολὺ, πολὺ μικρό·
Πλὴν ἐγὼ εὐθὺς ταχέως ὕψηλὰ πολὺ πετώ.

Καὶ μὲ τοὺς μικροὺς συντρόφους ποὺ εὐρίσκω στὰ ὕψηλὰ
Γίνομαι πολὺ μεγάλο κι' ὁμοιάζω μὲ βουνά.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σταθεροῦ Νέφους.

165. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμέ-
νων δέκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποιητοῦ νεωτάτου.

1. Σύνθηες προσφάγιον. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3.
Ἀπάνθρωπος αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. 4. Ποτὸν θερμαν-
τικόν. 5. Ἐντομον. 6. Ἀρχαία κατοικία θηρίου τίνος.
7. Ἐξάρτημα τοῦ πλοίου. 8. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 9.
Ἐντόσθιον τῶν ζώων. 10. Μέταλλον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστερός.

166. Γρίφος. Π Π Π Π
Π Π καλὸ Π Π
Π Π Π Π

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

Διὰ τοὺς μαθηθόνοντας τὴν γαλλικὴν

167. Metagramme.

Sur cinq pieds, j' ai dit-on, l' honneur
De vous ressembler, cher lecteur.
Chef changé, c' est sur mois que, gentille lettrice,
Exerce à la couture un doigt encore novice.

ΛΥΣΕΙΣ

146. Τὸ καλὸν παιδίον ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὸν πατέρα
του καὶ τὴν μητέρα του, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἀνωτέρους
του. — **147.** Τὸν ζητοῦντά σοι σκέπη καὶ καταφυγὴν μὴ
ἑρώτα πῶς ὀνομάζεται. Ἰβίως ἔχει χρεῖαν ἀσύλου ὅστις
συστέλλεται νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομά του. — **148.** Σπάρος, Πά-
ρος. — **149.** Πόνος, ὄνος. — **150.** Μῦς, ὄς. — **151.** Αὐλή,
Ἵλη. — **152.** Πόλις, πῖλος. — **153.** Ἀρης, Ἦρα. —
154. Σαῦρα (1. Σολωμός. 2. Ἀλώπηξ. 3. Ὑδρα. 4.
Ῥήνος. 5. Ἀλέξανδρος.) — **155.** Ταρσός. — **156.** Περι-
στερά.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγράμπελη 5 καὶ 6. Ἀγριος Ἰνδὸς 7. Ἀδαμάντιος Κοραῆς 5 καὶ 4. Ἀετὸς τῶν Χιωνωδῶν Ὀρέων 7 καὶ 8.
Ἀνδῶν τῆς Ἐρῆμου 6. Ἀνδῶν τῶν Σπετσῶν 5. Ἀθῆριος Οὐρανὸς 4. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας 10. Ἀνατέλλων
Ἀστὴρ 6. Ἀρτεμις ἡ Τοξεύτρια 7. Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ 10 καὶ 9. Βασιλικὴ Μ. Κατσουράκη 3. Βίκτωρ Οὐγγῶ
4. Βυσσινιά Παπαρούνα 9. Γαλλικὴ Σημαία 10 καὶ 9. Γεῖτων τῆς Μυκάλης 10. Δημητράκης Κοῦ-Κοῦ-Κοῦ
Πετειναράκης 8. Διάβολος Κύπριος 7. Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου 9. Ἐνδοξος Μαραθῶν 4. Ἐννέα Μούσαι 5.
Θρακικὸν Τόξον 4. Ἰωνικὸς Ἄνεμος 2. Καρδινάλιος Ῥισελί 8. Κινέας ὁ Θεσσαλὸς 8. Κυπριακὸς Ἀστὴρ 7.
Λευκόπτερος Περιστερὰ 2. Δ. Ε. Μάϊμος 8 καὶ 5. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος 4. Μάχη τῆς Κλεισθῆος 9 καὶ 6.
Ἀλέξανδρος Μαυρουδίνης 9 καὶ 5. Μέλας Ἀετὸς 8. Μέλας Κόραξ 2. Μικρὸς Δημοκράτης 6. Μικρὸς Καπουκίνος
8 καὶ 4. Μοντανῆς 5. Ἀνδρέας Μπουρῆς 4. Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος 7. Πανοῦργος Ὀδυσσεὺς 9. Ἑλένη Παρα-
μυθιώτου 1. Πιπίγκα 9. Πολικὸς Ἀστὴρ 3. Πυρπολητὴς Κανάρης 10 καὶ 9. Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος 4.
Σάλπιγξ τῆς Βραΐλας 8 καὶ 10. Σαπῶν ἡ Λευκαδία 3. Ἰωάννης Σαρηνάκης 1. Ἰωάννης Στ. Σολωμνίδης 7.
Σταθερὸν Νέφος 4. Σύμη 4. Τηλέμαχος 2. Τίγρις τῆς Βεγγάλης 6. Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου 3. Φαλακροκράτ
ὁ Ἀλιεύς 9. Φιλέρημος Τρυῶν 4. Φιλόπατρος Ἑλλήν 7. Χόμι τῆς Γραβιάς 8. Χαριτόβουτος Χρυσάλλης 7.
Ἄγγελος Χρύσης 8. Κωνσταντῖνος Χρύσης 8.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐληφθῆσαν μετὰ τὴν 26 τοῦ ἔτους, δὲ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].